BESTSELLER INTERNAȚIONAL

PUBLICAT ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI • PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÂNDUTE

JENNIFER L. ARMENTROUT

1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

APOCALIPSA ELEMENTELOR

MAI FIERBINTE CA FOCUL



BESTSELLER INTERNAȚIONAL

PUBLICAT ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI • PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÂNDUTE

JENNIFER L. ARMENTROUT

1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

APOCALIPSA ELEMENTELOR

MAI FIERBINTE CA FOCUL



Mai fierbinte ca focul



Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Mai fierbinte ca focul
Jennifer L. Armentrout

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Armentrout, Jennifer L.
Mai fierbinte ca focul/ Jennifer L. Armentrout;
trad.: Ana Dragomirescu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3916-5
ISBN EPUB 978-606-33-5777-0

I. Armentrout, Jennifer L.
II. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111

Jennifer L. Armentrout

MAI FIERBINTE CA FOCUL

Traducere din limba engleză și note de
Ana Dragomirescu



București
2019

Capitolul 1

Era un demon la McDonald's.

Și avea o poftă teribilă de Big Mac.

În cele mai multe zile îmi plăcea la nebunie slujba mea de după școală. Însemnarea celor damnați și fără suflet îmi stârnea, de obicei, un roi de fluturași calzi în stomac. Ba chiar luasem în calcul și o cotă de plictiseală, dar în seara aceasta era altfel.

Aveam de schițat un referat pentru ora de engleză, nivelul avansat.

– Ai de gând să mănânci cartofii ăia? m-a întrebat Sam în timp ce înșfăca un pumn de cartofi de pe tava mea.

Părul castaniu și cârlionțat i-a căzut peste ochelarii cu rame de sârmă.

– Mersi.

– Încearcă să nu-i iei și ceaiul îndulcit. Stacey l-a plesnit pe Sam peste mână și câțiva cartofi prăjiți au căzut pe podea. O să rămâi fără braț.

Am încetat să mai bat din picior, însă am rămas cu ochii ațintiți asupra intrusului. Nu știam ce legătură era între demoni și Arcadele Aurii, dar, frate, cât le mai plăcea locul ăla!

– Ha-ha!

– La cine te tot holbezi, Layla? Din locul unde stătea în separeu, Stacey s-a răsucit, rotindu-și privirea prin restaurantul aglomerat. E un tip mișto? Dacă da, ai face bine să… O! Uau! Cine iese în lume îmbrăcat așa?

– Ce? Sam s-a întors și el. Of, haide, Stacey! Cui îi pasă? Nu toți poartă imitații Prada, ca tine.

În ochii lor, demonul arăta ca o femeie inofensivă de vârstă mijlocie, cu gusturi foarte proaste în materie de modă. Părul de un castaniu spălăcit îi era prins în vârful capului cu una dintre acele clame de modă veche, în formă de fluture. Purta pantaloni de trening din catifea verde, combinați cu niște teniși roz, însă de pomină era puloverul ei. Cineva îi tricotase pe piept un câine baset, cu ochii mari și nătângi, făcuți din lână maronie.

Dar, în ciuda înfățișării îngălate, tanti aceea nu era om.

Nu că aș fi fost eu în măsură să vorbesc.

Era un demon Imitator. Apetitul astronomic îi dădea de gol specia. Imitatorii puteau să înfulece rezerva de alimente a unei mici națiuni la o singură masă. Or fi avut ei aspectul și purtările unui om, dar știam că femeia aceea ar fi fost în stare să rupă cu ușurință capul

persoanei din separeul alăturat. Totuși, nu forța ei supraomenească reprezenta principala amenințare. Adevăratul pericol se afla în dinții și saliva contagioasă a unui Imitator.

Ei obișnuiau să muște.

Ajungea o mică ciupitură, ca omul să se molipsească de versiunea demonică a turbării. Absolut incurabilă și, în răstimp de trei zile, jucăria de ros a Imitatorului ajungea să semene cu ceva scos de-a dreptul din filmele lui George Romero[1], cu tot cu pornirile canibalice.

În mod evident, Imitatorii reprezentau o problemă reală, cu excepția cazului în care considerai că o apocalipsă zombi ar fi fost prilej de distracție. Singura parte bună era că nu apăreau prea des și, de fiecare dată când unul mușca pe cineva, viața i se scurta. De regulă, aveau în ei vreo șapte mușcături zdravene, după care se stingeau ca lumânarea. Semănau oarecum cu albina și acul ei, dar mai proști.

Imitatorii puteau să arate oricum voiau ei. Nu puteam să pricep de ce acesta etala o asemenea ținută.

Stacey s-a strâmbat în timp ce demonul trecea la cel de-al treilea burger. Nu-și dădea seama că ne uitam la el. Imitatorii nu se remarcau prin ascuțimea spiritului de observație, mai ales când îi preocupau minunățiile sosului secret.

– E scârbos! a spus Stacey și și-a întors privirea de la el.

– Mie mi se pare că puloverul e sexy, a rânjit Sam după ce-și umpluse din nou gura cu cartofi prăjiți de la mine. Hei, Layla, crezi că Zayne mi-ar da un interviu pentru ziarul școlii?

Am ridicat din sprâncene.

– De ce vrei să-i iei interviu?

El mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

– Ca să-l întreb cum e să fii Gardian în D.C., să vânezi oameni răi, să-i aduci în fața justiției și toate cele.

Stacey a început să chicotească.

– Îi faci pe Gardieni să pară niște supereroi.

Sam a ridicat din umerii lui osoși.

– Păi, cam sunt. Adică… haide, doar i-ai văzut!

– Nu sunt supereroi, am spus, începându-mi discursul standard pe care-l țineam de când Gardienii își făcuseră publică existența, cu zece ani în urmă.

După creșterea vertiginoasă a infracționalității, creștere ce nu avea nicio legătură cu declinul economic care afecta lumea, ci era mai degrabă un semnal prin care iadul anunța că nu mai vrea să joace după reguli, grupul Alfa ordonase Gardienilor să iasă din umbră. Din punctul de vedere al oamenilor, Gardienii ieșiseră din învelișurile lor de piatră. La urma urmei, garguiele care împodobesc numeroase biserici și clădiri au fost sculptate astfel încât să semene cu adevărata înfățișare a unui Gardian. Oarecum.

Erau prea mulți demoni la suprafață pentru ca Gardienii să poată continua să opereze fără a se expune.

– Sunt oameni. La fel ca tine, dar…

– Îmi dau seama! a zis Sam, ridicând din brațe. Uite ce-i, știi că nu sunt ca fanaticii ăia care îi cred malefici, sau vreo altă prostie de genul ăsta. Pur și simplu mă gândesc că sunt mișto și c-ar fi un articol grozav pentru ziar. Deci, ce părere ai? Zayne ar fi de acord?

M-am foit, stânjenită. Faptul că locuiam împreună cu Gardienii mă transforma adesea fie într-o ușă dosnică prin care se putea ajunge la ei, fie într-o ciudățenie. Fiindcă toți, inclusiv cei mai apropiați doi prieteni ai mei, mă credeau exact ca ei. Umană.

– Nu știu, Sam. Cred că-i deranjează orice formă de apariție în presă.

El s-a arătat descurajat.

– Vrei măcar să-l întrebi?

– Sigur, am răspuns, jucându-mă cu paiul. Dar nu-ți face mari speranțe.

Satisfăcut, Sam s-a lăsat pe spătarul tare al scaunului.

– Deci, ghici ce?

– Ce? a oftat Stacey, făcând schimb de priviri îndurerate cu mine. Cu ce informație luată aleatoriu o să ne mai uimești?

– Știați că o banană poate fi congelată până când se întărește atât de tare, încât reușești chiar să bați cuie cu ea?

Mi-am lăsat jos cana cu ceai îndulcit.

– Cum de știi chestiile astea?

Sam mi-a terminat cartofii prăjiți.

– Pur și simplu le știu.

– Își petrece toată viața la calculator. Stacey și-a dat la o parte bretonul negru și des. Nu înțelegeam de ce nu și-l tundea. Mereu își făcea de lucru cu el. Probabil caută prostii la întâmplare, ca să se distreze.

– Exact asta fac atunci când stau acasă, a răspuns Sam, strângându-și sul șervețelul. Caut informații mai puțin cunoscute. Vezi ce mișto sunt? a zis și i-a azvârlit lui Stacey șervețelul în față.

– Îmi recunosc greșeala, a replicat ea, netulburată. Pornografie, asta cauți tu toată noaptea.

Sam și-a îndreptat ochelarii, în vreme ce obrajii lui scobiți se colorau într-un roșu aprins.

– Mă rog. Sunteți gata, fetelor? Avem de scos niște idei pentru ora de engleză.

Stacey a gemut:

– Nu-mi vine să cred că domnul Leto nu ne-a lăsat să facem referatul la literatură clasică despre *Amurg*. Chiar *este* o lucrare clasică!

Am râs, uitând pentru o clipă de treaba pe care o aveam de făcut.

– *Amurg* nu e o lucrare clasică, Stacey.

– După mine, Edward e categoric un clasic. Stacey a scos un elastic din buzunar, apoi și-a strâns în coadă de cal părul lung până la umeri. Iar *Amurg* e mult mai interesant decât *Nimic nou pe frontul de vest*[2].

Sam a scuturat din cap.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai folosit *Amurg* și *Nimic nou pe frontul de vest* în aceeași

propoziție.

Fără să-l ia în seamă, ochii ei au sărit de la chipul meu la mâncarea pe care o comandasem.

– Layla, nici nu te-ai atins de burger!

Poate știusem instinctiv că o să-mi trebuiască un pretext pentru a rămâne prin preajmă. Mi-am înăbușit un oftat.

– Luați-o voi înainte. Vă ajung din urmă în câteva minute.

– Pe bune? Sam s-a ridicat în picioare.

– Da. Mi-am luat burgerul. Cobor imediat.

Stacey m-a privit bănuitoare.

– N-o să ne lași baltă, ca de obicei?

M-am îmbujorat de rușine. Nici nu mai știam de câte ori fusesem nevoită să-i las baltă.

– Nu. Jur! Doar îmi mănânc porția și vin imediat.

– Hai! Sam i-a cuprins lui Stacey umerii cu brațul, conducând-o înspre coșul de gunoi. Layla ar fi terminat deja de mâncat, dacă n-ai fi ținut-o de vorbă în tot timpul ăsta.

– Așa, dă vina pe mine! Stacey și-a aruncat gunoiul, fluturându-și mâna spre mine în timp ce ieșeau.

Eu mi-am lăsat din nou burgerul pe masă, uitându-mă cu nerăbdare la tanti Imitator. Bucăți de chiflă și de carne îi căzuseră din gură, împrăștiindu-se pe tava maronie. Pofta de mâncare mi-a fost efectiv măcelărită în doar câteva secunde. Nu că ar fi contat cu adevărat. Mâncarea nu făcea decât să domolească durerea care-mi rodea măruntaiele, fără s-o oprească vreodată.

Tanti Imitator și-a terminat în sfârșit ospățul cu grăsime, iar eu mi-am înșfăcat geanta, în vreme ce ea se îndrepta cu pași mărunți către ușă. Acolo, s-a ciocnit frontal de un bărbat în vârstă, răsturnându-l chiar când acesta încerca să intre. Uau! Era o adevărată podoabă!

Chicotele ei s-au auzit în restaurantul zgomotos, răsunând subțiri ca hârtia. Din fericire, un tip l-a ajutat să se ridice pe bătrânul care-și flutura acum pumnul înspre demonul ce se îndepărta. Oftând, mi-am aruncat mâncarea și am urmat-o în răcoarea de sfârșit de septembrie.

Peste tot umblau felurite nuanțe de suflete, vibrând împrejurul trupurilor ca niște câmpuri electrice. Dâre de roz pal și de albastru ca al oului de măcăleandru se întindeau în spatele unui cuplu care se ținea de mână. Cei doi aveau suflete nevinovate, dar nu pure.

Orice om are un suflet, un miez, fie el bun sau rău, însă demonii nu se puteau lăuda cu așa ceva. De vreme ce majoritatea demonilor de la suprafață aveau, la prima vedere, o înfățișare umană, lipsa unui suflet plutind în jurul lor îmi ușura sarcina de a-i găsi și a-i însemna. Pe lângă acest factor, singura diferență dintre ei și oameni era felul ciudat, asemănător cu al pisicilor, în care ochii lor reflectau lumina.

Tanti Imitator își târa picioarele pe stradă, șchiopătând ușor. La lumina zilei, nu arăta prea bine. Probabil mușcase deja câțiva oameni, de unde rezulta că trebuia urgent însemnată și luată în primire.

Atenția mi-a fost atrasă de un fluturaș lipit pe stâlpul verde al unei lămpi stradale. O încruntătură înverșunată și o pornire protectoare au pus stăpânire pe mine în timp ce

parcurgeam textul: „Avertisment! Gardienii nu sunt fiii lui Dumnezeu! Pocăiți-vă acum! Sfârșitul e aproape!“

Cuvintele fuseseră tipărite peste un desen rudimentar reprezentând ceea ce presupuneam că era un coiot turbat, corcit cu un chupacabra[3].

– Sponsorizat de Biserica Fiii lui Dumnezeu, am mormăit, dându-mi ochii peste cap.

Frumos! Detestam fanaticii.

Un mic restaurant aflat în josul străzii avea asemenea fluturași lipiți pe geamuri, alături de un afiș care anunța că se refuză servirea Gardienilor.

Furia m-a cuprins cu iuțeala fulgerului. Idioții ăia habar n-aveau de toate sacrificiile pe care Gardienii le făceau pentru ei. Am tras adânc aer în piept și am expirat încet. Trebuia să fiu atentă la Imitatoarea mea, în loc să bat din picior în gând, din spatele tribunei mele imaginare.

Înainte să cotească, tanti Imitator s-a uitat peste umăr și privirea i-a alunecat pe lângă mine, ignorându-mă cu desăvârșire. Demonul din ea nu simțea nimic anormal în ceea ce mă privea.

Demonul din *mine* se grăbea să termine cu toată povestea. Mai ales că începuse să-mi sune mobilul, vibrându-mi în buzunarul de lângă coapsă. Probabil era Stacey, care se întreba unde naiba mă aflam. Voiam doar să-mi fac treaba și să redevin normală pentru restul serii. Fără să mă gândesc, am ridicat o mână și am tras de colierul pe care-l purtam la gât. Vechiul inel ce atârna pe lanțul de argint parcă mi s-a așezat greu și fierbinte în palmă.

Când am trecut pe lângă un grup de puști cam de aceeași vârstă cu mine, privirile lor s-au întors în direcția mea, m-au fixat o clipă, după care și-au îndreptat atenția în altă parte. Bineînțeles că se holbau! Toată lumea făcea asta.

Aveam părul lung. Asta n-ar fi fost mare brânză, însă era de un blond atât de pal, încât părea aproape alb. Nu suportam ca oamenii să se zgâiască la mine. Mă făceau să mă simt ca o albinoasă. Dar atenția celorlalți era, de fapt, atrasă de ochii mei. Aceștia erau gri-deschis, aproape storși de culoare.

Zayne zicea că arăt ca o soră de mult pierdută a elfului din *Stăpânul Inelelor*. Asta, da, încurajare! Of!

Amurgul începuse să se lase peste capitala țării când am cotit pe Rhode Island Avenue și m-am oprit brusc. Într-o clipă, toți și toate au dispărut din jurul meu. Acolo, în sclipirea blândă a lămpilor stradale, am văzut sufletul.

Arăta ca și cum cineva ar fi înmuiat o pensulă în vopsea roșie, apoi ar fi stropit cu ea o pânză moale, neagră. Tipul avea un suflet rău. Nu se afla sub influența unui demon, ci era pur și simplu rău de la sine. Durerea surdă din stomacul meu s-a trezit la viață. Oamenii se împingeau pe lângă mine, azvârlindu-mi priviri nervoase. Câțiva chiar bombăneau. Nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici de sufletele lor în tonuri gingașe de roz, o culoare care, de obicei, mi se părea foarte frumoasă.

Până la urmă m-am concentrat asupra figurii din spatele sufletului: un bărbat în vârstă, care purta un costum cu o cravată oarecare și strângea în mâna cărnoasă o servietă. Nimic care să te pună pe fugă, nimic care să te sperie, dar eu știam mai bine.

Omul păcătuise *la greu*.

Picioarele mi-au luat-o înainte tocmai când creierul îmi striga să mă opresc, să mă întorc, ba chiar să-l sun pe Zayne. Simplul fapt că i-aș fi auzit vocea m-ar fi făcut să încetez. Să nu mai fac ceea ce fiecare celulă din corp îmi cerea să fac – ceea ce era *aproape* firesc pentru mine.

Bărbatul s-a răsucit puțin și m-a măsurat din cap până-n picioare. Sufletul i se învârtea cu o viteză nebună, devenind mai mult roșu decât negru. Era îndeajuns de bătrân, încât să-mi fie tată, ceea ce mi se părea scârbos, de-a dreptul scârbos.

Mi-a zâmbit, un zâmbet ce ar fi trebuit să mă facă s-o iau la goană în direcția opusă. Și așa s-ar fi cuvenit să procedez, căci oricât de putred ar fi fost omul acela, oricât de multe fete din lume mi-ar fi dat o medalie de aur pentru eliminarea lui, Abbot mă crescuse în spiritul negării demonului din interior. Mă crescuse să fiu un Gardian și să mă port ca atare.

Însă Abbot nu era acolo.

Am întâlnit privirea bărbatului, i-am susținut-o și mi-am simțit buzele curbându-se într-un surâs. Inima îmi bătea cu putere, trupul mi se înfierbânta și mă furnica. Voiam sufletul lui, mi-l doream cu atâta ardoare, încât pielea ar fi fost în stare să mi se desprindă de pe oase. Mă simțeam ca atunci când aștepți un sărut, când buzele sunt la câteva clipe distanță de a se uni, în acele secunde de așteptare cu răsuflarea tăiată. Dar eu nu fusesem sărutată niciodată.

Tot ce-aveam era *momentul ăla*.

Sufletul bărbatului mă ademenea precum un cântec de sirenă. Mă îngrețoșa faptul că eram așa tentată de spiritul lui rău, dar un suflet întunecat e la fel de bun ca unul pur.

Omul mă privea zâmbind, în vreme ce încheieturile degetelor i se albeau pe mânerul servietei. Surâsul acela mă făcea să mă gândesc la toate lucrurile oribile de care fusese în stare pentru a dobândi golul învolburat dimprejurul lui.

Un cot mi s-a înfipt în partea de jos a spatelui. Stropul de durere nu însemna nimic în comparație cu delicioasa așteptare. Doar câțiva pași în plus, și sufletul lui ar fi ajuns foarte aproape, *chiar acolo*. Știam că prima fărâmă gustată ar fi aprins cel mai dulce foc ce poate fi imaginat, o euforie fără egal. N-ar fi durat foarte mult, dar puținele momente de extaz pur stăruiau în chip de puternică tentație.

Buzele lui nici nu trebuiau să le atingă pe ale mele. Doar să ajungă la vreo doi–trei centimetri distanță, și i-aș fi gustat sufletul, fără să i-l iau cu totul. Dacă i-aș fi luat sufletul, l-aș fi ucis, ceea ce ar fi fost o faptă rea, și eu nu eram…

Nu era bine ce făceam.

M-am tras brusc înapoi, întrerupând contactul vizual. Durerea mi-a explodat în stomac, țâșnindu-mi prin brațe și picioare. Să-i întorc spatele bărbatului era ca și cum mi-aș fi privat plămânii de oxigen. Pielea îmi ardea și îmi simțeam gâtul jupuit în timp ce mă sileam să pun un picior în fața celuilalt. Mă luptam să merg mai departe, să nu mă gândesc la bărbat și s-o găsesc din nou pe Imitatoare, iar când în sfârșit am zărit-o, am dat drumul aerului pe care-l ținusem în piept. Concentrându-mă asupra demonului, reușeam măcar să-mi distrag atenția.

M-am luat după ea pe o alee îngustă, unde într-o parte era un magazin cu produse ieftine, iar în cealaltă, un loc unde se încasau cecuri. Nu era nevoie decât s-o ating, treabă pe care ar fi trebuit s-o fac încă din McDonald's. M-am oprit la jumătatea drumului, m-am uitat în jur, apoi am tras o înjurătură.

Aleea era pustie.

Saci negri de gunoi zăceau înșirați de-a lungul zidurilor din cărămidă mucegăită. Alte gunoaie umpleau pubelele până la refuz, și niște creaturi alergau cu pași mărunți pe pietrișul ce acoperea strada. M-am cutremurat, privind cu precauție sacii. Cel mai probabil aveam de-a face cu șobolani, dar și cu alte lucruri ce se ascundeau în umbră. Lucruri mult mai rele decât șobolanii. Și al naibii de înfiorătoare.

Am înaintat mai mult, cercetând aleea ce se întuneca, în timp ce-mi răsuceam absentă lănțișorul de la gât. Îmi doream să fi avut inspirația de a-mi lua o lanternă în geantă, dar ar fi fost prea simplu să mă gândesc la așa ceva. În schimb, băgasem acolo de dimineață un luciu pentru buze și o pungă plină cu fursecuri. Chestii foarte folositoare!

Neliniștea iscată deodată se materializa sub formă de picături pe șira spinării. Am dat drumul inelului, lăsându-l să-mi salte pe bluză. Ceva nu era în regulă. Mi-am strecurat mâna în buzunarul din față al jeanșilor, de unde mi-am scos telefonul uzat chiar în timp ce mă întorceam.

Imitatoarea stătea la câțiva metri distanță de mine. Când mi-a zâmbit, ridurile de pe față i-au crăpat pielea. Fâșii subțiri de salată îi atârnau printre dinții gălbejiți. Am tras aer în piept și imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Demonul mirosea a sulf și a carne putrezită.

Femeia și-a lăsat capul într-o parte, mijind ochii. Niciun demon nu mă putea simți, căci nu aveam destul sânge demonic în vene, încât ei să-l poată detecta, însă ea mă privea ca și cum ar fi *văzut* cu adevărat ceea ce ascundeam în mine.

Ochii i-au căzut pe pieptul meu, după care i-au zburat în sus, întâlnindu-i pe ai mei. Am scos un icnet de spaimă. Irisurile albastre au început să-i spumege ca niște vârtejuri în jurul pupilelor ce s-au strâns, transformându-se în două puncte minuscule.

Rahat pe-un biscuit! Tanti aia nu era deloc un Imitator.

Silueta a început să i se unduiască, apoi s-a tulburat, ca un televizor care încearcă să recompună pe cale digitală o imagine. Părul cărunt și clama au dispărut. Pielea încrețită s-a netezit și a căpătat o culoare de ceară. Trupul i s-a întins și i s-a umflat. Pantalonii de trening și puloverul cel oribil au dispărut, fiind înlocuiți de pantaloni din piele și de un piept lat, musculos. Ochii erau ovali și se frământau ca două mări nesfârșite. N-aveau pupile. Nasul era turtit, constând, de fapt, doar din două găuri, așezate deasupra unei guri largi, necruțătoare.

Porție dublă de rahat pe-un biscuit cât fundul meu de mare!

Era un demon Vânător. Nu mai văzusem așa ceva decât în vechile cărți pe care Abbot le ținea în biroul lui. Vânătorii erau un fel de Indiana Jones ai lumii demonice, capabili să localizeze și să prindă cam orice le porunceau stăpânii lor. Totuși, spre deosebire de Indy, Vânătorii erau răi și agresivi.

Cel din fața mea mi-a zâmbit, dezvăluind o gură plină de dinți grozav de tăioși.

– Te-am prins!

Prins? Ce-a prins? Pe *mine*?

Demonul a pornit clătinându-se în direcția mea, așa c-am țâșnit într-o parte, iar frica a crescut în mine cu atâta iuțeală, încât atunci când i-am atins brațul, palmele îmi erau acoperite de broboane de sudoare. Izbucniri de lumină ca de neon pâlpâiau pe lângă trupul lui, transformându-l într-o simplă pată roz. N-a reacționat când l-am însemnat. Demonii nu reacționau niciodată. Numai Gardienii puteau să vadă semnul lăsat de mine.

Vânătorul a înșfăcat o mână din părul meu și mi-a smucit capul într-o parte, în vreme ce dădea să mă apuce de piept. Mobilul mi-a alunecat printre degete și s-a lovit cu zgomot de pământ. O senzație de usturime mi-a săgetat gâtul, coborând până deasupra umerilor.

Panica îmi inundase trupul ca după ruperea unui baraj, dar instinctul m-a împins să acționez. Toate acele seri de antrenament petrecute cu Zayne au început să-și facă efectul. Din când în când, însemnatul demonilor putea să devină o treabă periculoasă și, cu toate că nu dispuneam de abilitățile unui ninja, să fiu a naibii dacă aveam de gând să mă las doborâtă fără să lupt.

Retrăgându-mă, am ridicat un picior și mi-am înfipt genunchiul acolo unde conta. Slavă Domnului că demonii sunt construiți corect din punct de vedere anatomic! Vânătorul a scos un geamăt și a sărit înapoi, smulgându-mi mai multe șuvițe de păr. Furnicături încinse ca focul mi-au ars pielea capului.

Spre deosebire de alți Gardieni, eu nu puteam să-mi lepăd învelișul omenesc și să-i aplic o mamă de bătaie, dar faptul că fusesem trasă de păr o stârnise pe ticăloasa din mine ceva de speriat.

O durere cruntă mi-a explodat în articulațiile degetelor când capul Vânătorului a zvâcnit într-o parte, după ce pumnul meu strâns l-a izbit în falcă. Și nu fusese un pumn de fetiță. Zayne s-ar fi mândrit nevoie-mare.

Demonul și-a întors încet fața spre mine.

– Mi-a plăcut. Mai dă o dată!

Am căscat ochii de uimire. Vânătorul s-a năpustit asupra mea și, în momentul acela, am știut că urma să mor. Aveam să fiu sfâșiată de un demon, sau, mai rău, să fiu târâtă printr-unul din numeroasele portaluri ascunse în oraș și dusă *dedesubt*. Când oamenii dispăreau ca din senin, de obicei motivul era că aveau un nou cod poștal. Unul care aducea cu 666, iar moartea ar fi fost o binecuvântare în comparație cu genul ăla de călătorie. M-am pregătit sufletește pentru impact.

– Destul!

Amândoi am încremenit la auzul vocii grave, necunoscute, ce mustea de autoritate. Vânătorul a reacționat primul, făcând un pas în lateral. Când m-am răsucit, l-am văzut pe *el*.

Nou-venitul măsura peste un metru optzeci, fiind la fel de înalt ca oricare dintre Gardieni. Avea părul negru ca obsidianul, cu reflexii albăstrii în lumina slabă. Bucle domoale îi alunecau pe frunte și i se încolăceau chiar sub urechi. Sprâncenele i se arcuiau deasupra ochilor aurii, iar pomeții îi erau lați și proeminenți. Era atrăgător. Foarte atrăgător. De fapt, era năucitor de frumos, dar răsucirea sardonică a buzelor pline îi îngheța frumusețea. Tricoul negru i se întindea peste piept și peste abdomenul plat. Un tatuaj uriaș,

reprezentând un șarpe, i se încolăcea în jurul antebrațului, coada dispărând sub mânecă, iar capul, în formă de diamant, i se odihnea pe dosul palmei. Tânărul părea să aibă vârsta mea. Numai bun să-mi pice cu tronc, dacă n-ar fi fost lipsit de suflet.

M-am retras, poticnindu-mă. Ce-i mai rău decât un demon? Doi demoni. Genunchii îmi tremurau așa de rău, încât mă gândeam că s-ar putea să pic în nas. Niciodată o însemnare n-a decurs într-un asemenea hal. O dădusem în bară rău de tot, așa că nu mi se mai părea nimic amuzant.

– N-ar trebui să te amesteci, a spus Vânătorul, și mâinile i s-au strâns pumn.

Nou-venitul a înaintat, pășind zgomotos.

– Iar tu ar trebui să mă pupi în fund. Ce zici?

Ăăă…

Vânătorul a rămas nemișcat, gâfâind. Încordarea a devenit o a patra entitate pe alee. Eu am mai făcut un pas în spate, sperând s-o șterg neobservată. Cei doi evident că nu erau pe aceeași lungime de undă, și nu voiam să fiu prinsă la mijloc. Se știe că atunci când doi demoni se iau la ceartă, dărâmă clădiri întregi. Fundații defectuoase ori acoperișuri proaste? Da, vezi să nu! Mai degrabă un meci demonic pe viață și pe moarte.

Încă doi pași la dreapta și aș putea…

Băiatul m-a pălmuit cu privirea. Am simțit că mă sufoc, clătinându-mă sub forța căutăturii lui. Cureaua genții mi-a căzut printre degetele moi. El și-a lăsat ochii în jos, fluturându-și genele dese. Un mic surâs i s-a întins pe buze, iar când a vorbit, tonul, deși blând, era profund și puternic.

– În ce bucluc te-ai băgat!

Nu știam ce soi de demon era, dar, judecând după felul în care stătea acolo, de parcă ar fi inventat cuvântul „putere“, mi-am închipuit că nu se număra printre cei mai modești, ca Vânătorul sau Imitatorul. O, nu, cel mai probabil era un demon de Nivel Superior, un Duce ori un Conducător Infernal. Numai Gardienii aveau de-a face cu ăștia, și, de obicei, totul se termina cu o baie de sânge.

Inima a început să mi se zbată în piept. Trebuia să plec de acolo, și încă repede. În niciun caz nu aveam de gând să mă iau la trântă cu un demon de Nivel Superior. Cu biata mea pricepere, aș fi căpătat o mamă de bătaie pe care s-o țin minte. Iar Vânătorul se enerva tot mai rău, cu fiecare secundă ce trecea, încleștându-și și descleștându-și pumnii masivi. Situația era pe cale să explodeze, și să explodeze rău.

Mi-am înșfăcat geanta și am strâns-o la piept, folosind-o drept cel mai lamentabil scut din toate timpurile. Pe de altă parte, cu excepția unui Gardian, nimic pe lume n-ar fi putut să oprească un demon de Nivel Superior.

– Stai! mi-a spus el. Nu fugi încă!

– Nici prin cap să nu-ți treacă să te apropii! l-am avertizat.

– Nu intenționez să fac ceva ce n-ai vrea să fac.

Ignorând orice ar fi însemnat asta, am continuat să mă strecor pas cu pas pe lângă Vânător și către capătul aleii, care părea a fi incredibil de îndepărtat.

– Fugi, a oftat demonul de Nivel Superior. Chiar și după ce te-am rugat să n-o faci, și cred c-am fost foarte amabil în privința asta. S-a uitat la Vânător, încruntându-se. N-am fost

amabil?

Acesta din urmă a scos un mormăit:

– Cu tot respectul, puțin îmi pasă cât ești tu de amabil. Mă întrerupi din treabă, fraiere!

La auzul insultei, am ezitat. Pe lângă faptul că Vânătorul îi vorbea astfel unui demon de Nivel Superior, era o replică foarte… *omenească*!

– Știi cum se zice, a răspuns băiatul. Tu vrei să-mi rupi inima, dar eu o să-ți rup oasele.

Ducă-se pe pustii! Dacă reușeam să mă întorc pe strada principală, puteam să scap de amândoi. N-aveau voie să atace de față cu oamenii – regulamentul și toate cele. Mă rog, asta dacă cei doi aveau să joace după reguli, ceea ce părea discutabil. M-am răsucit dintr-o mișcare și m-am repezit spre capătul aleii.

N-am ajuns prea departe.

Vânătorul m-a lovit ca un nenorocit de fundaș din Liga Națională de fotbal american, împingându-mă într-o pubelă. Puncte negre mi-au întunecat vederea. Ceva cu blană și glas ascuțit mi-a căzut în cap. Răcnind ca o apucată, am ridicat mâna și am apucat trupul care se zvârcolea. Gheare mici mi se încâlciseră în păr. Când mai aveam două secunde până să fac un atac cerebral, mi-am smuls șobolanul din păr și l-am azvârlit pe sacii de gunoi. A ricoșat în ei cu un chițăit, după care s-a făcut nevăzut printr-o crăpătură din zid.

Cu un mârâit grav, demonul de Nivel Superior s-a ivit ca din senin în spatele Vânătorului și l-a prins de gât. O clipă mai târziu, îl ținea atârnat la câteva zeci de centimetri deasupra solului.

– Ei, asta n-a fost foarte amabil! a spus el cu glas scăzut și amenințător.

Întorcându-se, l-a aruncat pe Vânător ca pe o jucărie. Acesta a nimerit în zidul opus și a căzut pe pământ în genunchi. Demonul de Nivel Superior și-a ridicat brațul… iar șarpele pe care îl avea tatuat i s-a desprins de piele, sfărâmându-se într-un milion de puncte negre. Acestea au plutit prin aer între el și Vânător, au rămas un moment suspendate, apoi au căzut. Odată ajunse jos, s-au scurs unul spre celălalt, formând un morman mare și negru.

Nu… nu un morman, ci un afurisit de șarpe uriaș, lung de aproape trei metri și la fel de lat ca mine. Fără să mai iau în seamă valul de amețeală, am sărit în picioare. Chestia aia s-a răsucit către mine, săltându-se pe jumătate. În ochii lui mocnea un foc roșu înfricoșător. Țipătul mi s-a oprit în gât.

– Nu te speria de Bambi! a spus demonul. E doar curioasă și poate ușor înfometată.

Ciudățenia aia se numea „Bambi“?

„O, Dumnezeule, drăcia asta se holbează la mine de parc-ar vrea să mă înfulece!“

Însă uriașul șarpe n-a încercat să mă transforme într-o gustare. Când s-a legănat înapoi spre Vânător, aproape că m-am prăbușit de ușurare. Dar apoi s-a năpustit prin spațiul îngust și s-a înălțat, până când capul monstruos a ajuns să plutească pe deasupra demonului inferior, înmărmurit de spaimă. Șarpele a căscat gura, dezvăluind doi colți cât mâna mea și, dincolo de ei, o prăpastie neagră.

– OK, a murmurat demonul, rânjind. Poate că e foarte înfometată.

Am luat asta drept un semnal, ca s-o tulesc de pe alee.

– Așteaptă! a strigat demonul și, când a văzut că nu mă opresc, ci alerg mai tare ca niciodată, înjurătura lui mi-a răsunat în urechi.

Am traversat bulevardele ce mărgineau parcul Dupont Circle, trecând de magazinul în care plănuisem să mă întâlnesc cu Stacey și Sam. M-am oprit să-mi trag răsuflarea abia când am ajuns în locul de unde urma să mă ia Morris, cel care ne era șofer și o duzină de alte chestii.

Suflete în culori calde vibrau împrejurul meu, dar nu le-am dat atenție. Amorțită până în măduva oaselor, m-am așezat pe o bancă de la marginea trotuarului. Mă simțeam anapoda. Ce naiba se întâmplase adineauri? În seara aceea voisem doar să fac un referat despre *Nimic nou pe frontul de vest*. Nicidecum nu plănuisem să fiu cât pe ce să devorez un suflet, să ajung la un pas de a fi omorâtă, să întâlnesc pentru prima oară un demon de Nivel Superior sau să văd cum un tatuaj se transformă într-o anaconda, pentru Dumnezeu!

Mi-am coborât privirea spre mâna mea goală.

Sau să-mi pierd telefonul.

Rahat!

George Andrew Romero (1940–2017), regizor americano-canadian cunoscut în special pentru seria de filme horror, începută în 1968 cu pelicula *Noaptea morților vii*.

Roman aparținând scriitorului german Erich Maria Remarque, ce descrie viața soldaților în timpul Primului Război Mondial și după întoarcerea de pe câmpul de luptă

Animal cu aspect monstruos, despre care se spune că ar trăi în America și ar ataca animale domestice, în special capre, pentru a se hrăni cu sângele lor

Capitolul 2

Morris n-a spus nimic pe drum până la locuința de pe Dunmore Lane. Asta nu era o mare surpriză. Morris nu vorbea niciodată. Poate că lucrurile pe care le vedea petrecându-se în casa noastră îl lăsau fără cuvinte. Chiar nu știam.

Agitată în ultimul hal pentru că stătusem o oră pe bancă așteptându-l pe Morris, am lovit tot drumul cu piciorul în bordul mașinii. N-aveam de mers decât șase kilometri și jumătate, dar șase kilometri și jumătate în D.C. echivalează cu un miliard de kilometri altundeva. Singura porțiune pe care s-a mers repede a fost șoseaua privată ce ducea către monstrul de casă a lui Abbot.

Cu patru etaje, nenumărate camere pentru oaspeți, ba chiar și o piscină interioară, aducea mai mult cu un hotel decât cu o casă. De fapt, era o tabără, un loc în care bărbații Gardieni necăsătoriți locuiau și acționau ca un comandament central. Când ne-am apropiat, am clipit și am lăsat să-mi scape o înjurătură în barbă, pentru care am căpătat o privire dezaprobatoare din partea lui Morris.

Șase garguie din piatră, care nu fuseseră acolo de dimineață, stăteau acum cocoțate pe streașina acoperișului nostru. Musafiri. Grozav!

Mi-am dat jos picioarele de pe bord și mi-am înșfăcat geanta de pe podea. Chiar cu aripile strânse și cu fețele îndreptate în jos, siluetele cocoșate ofereau o priveliște înfricoșătoare pe cerul înstelat al nopții.

În stare de repaus, Gardienii erau aproape indestructibili. Focul nu putea să-i rănească. Dălțile și ciocanele nu reușeau să le spargă carapacea. De când își făcuseră publică existența, oamenii încercaseră toate felurile de arme împotriva lor. La fel făceau și demonii de… ei bine, de o veșnicie, însă Gardienii erau vulnerabili doar când își luau înfățișare umană.

În secunda în care mașina a frânat în fața verandei întinse, am sărit afară, am rupt-o la fugă pe trepte și m-am oprit frânând în fața ușii. În colțul din stânga sus al verandei, o micuță cameră de luat vederi s-a întors spre mine. Becul ei clipea roșu. Undeva în impunătoarele încăperi și tuneluri aflate sub vilă, Geoff se afla la postul de control, în spatele camerei de supraveghere. Fără îndoială distrându-se pe seama faptului că mă făcea să aștept.

Am scos limba.

O clipă mai târziu, becul s-a făcut verde.

Când am auzit ușa descuindu-se, mi-am dat ochii peste cap, am deschis-o și mi-am trântit geanta în foaier. Am pornit imediat către scară. După ce m-am gândit mai bine, m-am răsucit pe călcâie și am luat-o la goană către bucătărie. Găsind-o, slavă Domnului, goală, am scos din frigider un baton de aluat pentru fursecuri. Am rupt o bucată și abia apoi am urcat la etaj. Casa era tăcută ca un cimitir. La ora aceea, cei mai mulți erau în sala de antrenament de sub pământ sau plecaseră deja la vânătoare.

Toți, cu excepția lui Zayne. De când mă știam, el nu pleca niciodată la vânătoare înainte de a se întâlni cu mine.

Am urcat treptele câte trei odată, în timp ce mestecam aluatul. Ștergându-mi degetele lipicioase pe fusta de doc, am împins cu șoldul ușa camerei lui Zayne și am încremenit. Zău că trebuia să mă obișnuiesc să bat!

Mai întâi i-am văzut aureola strălucind sidefie – un suflet pur. Spre deosebire de sufletul uman, esența unui Gardian e pură, drept rezultat a ceea ce sunt ei. Foarte puțini oameni își păstrează sufletul curat odată ce încep să exercite acel lucru numit „liber arbitru“. Din cauza întinării cu sângele demonic care-mi curgea prin vene, știam că sufletul meu nu era pur. De fapt, nici nu eram sigură că aveam unul. Pe al meu nu puteam să-l văd niciodată.

Uneori… uneori mi se părea că n-aveam ce căuta cu ei… cu Zayne.

Un sentiment de rușine mi s-a cuibărit în stomac, dar până să apuce să se împrăștie ca fumul toxic, sufletul lui Zayne a pălit, și atunci nu m-am mai gândit cu adevărat la nimic.

Proaspăt ieșit de sub duș, el tocmai își trăgea pe cap un tricou simplu, de culoare neagră. N-a făcut-o suficient de repede, încât să ratez o ispititoare aruncătură de ochi spre abdomenul lui. Antrenamentele riguroase îi păstrau trupul dăltuit și tare ca piatra. Când porțiunea dezgolită a dispărut, mi-am desprins cu greu privirea de la ea. Șuvițe umede din părul de culoarea nisipului i se lipiseră de gât și de obrajii sculptați. Trăsăturile lui Zayne ar fi fost mai mult decât perfecte, dacă n-ar fi existat ochii aceia de un albastru spălăcit, la fel ca ai tuturor Gardienilor.

Mi-am târșâit picioarele până la marginea patului și m-am așezat. N-ar fi trebuit să mă gândesc la Zayne așa cum o făceam. Îmi era aproape ca un frate. Tatăl lui, Abbot, ne crescuse pe amândoi, iar pentru Zayne nu eram decât o soră mai micuță pe care, cumva, ajunsese s-o care în spinare.

– Ce-i, Layla-gândăcel? m-a întrebat.

Unei părți din mine îi plăcea la nebunie să-l audă rostind porecla din copilărie. Cealaltă parte, cea care nu mai avea legătură cu fetița de altădată, o detesta. L-am privit pe furiș, printre gene. Acum era complet îmbrăcat. Ce păcat!

– Cine-i pe acoperiș?

Zayne s-a așezat lângă mine.

– Câțiva călători din afara orașului aveau nevoie de un loc în care să se odihnească. Abbot le-a oferit paturi, dar preferă acoperișul. N-au…

S-a oprit brusc, s-a aplecat și m-a apucat de picior.

– De ce ai genunchii juliți?

În momentul în care mâna lui mi-a atins piciorul gol, în creierul meu s-a produs un soi de scurtcircuit. O roșeață fierbinte mi-a invadat obrajii, întinzându-se mult, mult în jos. M-am uitat la pomeții lui proeminenți și la buzele alea… o, Doamne, buzele alea erau perfecte! O mie de fantezii mi-au înflorit în minte. Toate aveau legătură cu el, cu mine și cu capacitatea de a-l săruta fără să-i absorb sufletul.

– Layla, în ce încurcături te-ai mai băgat în seara asta? Mi-a lăsat piciorul să cadă.

Am scuturat din cap, alungând acele vise deșarte.

– Ăăă, păi, în nimic.

Zayne s-a tras mai aproape, fixându-mă ca și cum ar fi putut să vadă dincolo de minciunile mele. Era îngrijorător de priceput la asta. Dar, dacă i-aș fi povestit totul, de exemplu partea cu demonul de Nivel Superior, Gardienii nu m-ar mai fi lăsat să ies singură din casă. Țineam la libertatea mea. Nu prea îmi mai rămăsese nimic altceva în afară de ea. Am oftat.

– Am crezut că urmăresc un Imitator.

– Și n-a fost așa?

– Nu. Mi-aș fi dorit să-mi atingă iar piciorul. S-a dovedit a fi un Vânător care se dădea drept Imitator.

A fost uimitor cât de repede s-a transformat dintr-un tip extrem de chipeș într-un Gardian cu față serioasă.

– Cum adică „se dădea drept Imitator“?

M-am silit să ridic calm din umeri.

– Chiar nu știu. L-am văzut la McDonald's. Avea pofta de mâncare a unui Imitator și se purta ca atare, așa că m-am luat după el. S-a dovedit a nu fi un Imitator, dar l-am însemnat.

– N-are sens ce spui. Zayne s-a încruntat, o expresie ce-l caracteriza ori de câte ori îl frământa ceva.

– Demonii Vânători sunt comisionari, sau vin chemați de cine știe ce idiot, ca să găsească o prostie gen ochi de broască ori sânge de vultur pleșuv pentru o vrajă care, inevitabil, o să iasă pe dos. Să se dea drept Imitatori nu e un comportament tipic.

Mi-am amintit ce-mi spusese Vânătorul. „Te-am prins.“ De parcă pe mine m-ar fi căutat. Știam că trebuia să-i mărturisesc episodul acesta lui Zayne, dar tatăl lui deja se purta ca un apucat când venea vorba despre locurile în care mă duceam și persoanele cu care umblam. Iar Zayne aproape că avea obligația de a-i raporta tot lui taică-său, de vreme ce Abbot era șeful clanului de Gardieni din D.C. În plus, probabil că nu auzisem bine ce-mi spusese Vânătorul, iar demonii arareori aveau un motiv pentru care să facă lucruri ciudate sau neașteptate. Erau demoni. Și asta spunea tot.

– Ești OK? m-a întrebat Zayne.

– Da, sunt bine. Am făcut o pauză. Dar mi-am pierdut telefonul.

El a izbucnit în râs și, mamă, Doamne, ce-mi mai plăcea cum suna râsul lui! Profund. Puternic.

– Dumnezeule, Layla, câte s-au adunat de la începutul anului până acum?

– Cinci. Oftând, mi-am ațintit privirea asupra rafturilor lui doldora de cărți. Abbot n-o să-mi mai ia altul. Crede că le pierd intenționat. Dar nu-i adevărat. Ele pur și simplu… se despart de mine.

Zayne a râs iar, împungându-mă cu genunchiul acoperit de jeanși.

– Câți ai însemnat în seara asta?

M-am gândit la cele câteva ore petrecute după școală, înainte să mă întâlnesc cu Stacey și Sam.

– Nouă. Doi erau Imitatori, iar restul, Afurisiți, cu excepția Vânătorului.

Pe care Zayne probabil că nu avea să-l găsească niciodată, de vreme ce erau mari șanse să fi fost mâncat de Bambi. Zayne a fluierat cu glas scăzut.

– Frumos! O să am o noapte încărcată.

Așadar cu asta se ocupau Gardienii. Generație după generație, ținuseră sub control populația de demoni cu mult timp înainte ca aceștia să-și facă simțită existența. Aveam doar șapte ani în momentul anunțului, așa că nu-mi aminteam cum reacționase publicul. Eram sigură că marea dezvăluire fusese însoțită de foarte multe istericale. În mod ciudat, cam tot pe atunci mă mutasem și eu în casa Gardienilor.

Grupul Alfa, tipii angelici care conduceau toată afacerea, înțelegeau că era nevoie să existe bine și rău pe lume – Legea Echilibrului. Dar, cu zece ani în urmă, ceva se întâmplase. O droaie de demoni începuseră să se reverse prin portaluri, stârnind haos pe măsură ce făceau prăpăd peste tot pe unde treceau. Posedarea oamenilor devenise o mare problemă, și lucrurile deja o luaseră razna. Drăguții iadului nu mai voiau să stea în umbră, iar grupul Alfa nu putea îngădui ca omenirea să afle că demonii sunt reali. Abbot îmi spusese cândva că asta avea de-a face cu credința și liberul arbitru. Omul trebuia să creadă în Dumnezeu fără să știe că iadul există cu adevărat. Dispuși să facă orice pentru a păstra secretul demonilor, cei din grupul Alfa au dat ordinul. Mie mi se părea că-și asumaseră un mare risc, că omenirea avea să pună până la urmă informațiile cap la cap și să priceapă cum stă chestia cu demonii, dar ce știam eu?

Numai câțiva oameni aleși pe sprânceană cunoșteau adevărul. În afară de Morris, mai aflaseră despre existența demonilor niște lucrători din departamentele de poliție, guvernul și, fără îndoială, personalul militar de pe tot globul. Respectivii aveau propriile motive de a păstra taina față de restul populației, motive fără nicio legătură cu credința. Lumea ar fi intrat în colaps dacă oamenii ar fi știut că demonii își comandă cafeaua de dimineață laolaltă cu ei.

Dar așa mergea treaba. Gardienii îi ajutau pe polițiști la prinderea infractorilor și, în felul ăsta, capturau și câțiva demoni, care, în loc să scape basma curată, se întorceau în iad fără să mai facă vreun popas pe drum. Dacă dracii s-ar fi dat vreodată de gol înaintea oamenilor, grupul Alfa i-ar fi distrus pe toți cei aflați la suprafață, inclusiv fericita mea făptură pe jumătate demonică.

– Situația a devenit cam bizară, a spus Zayne, mai degrabă pentru sine. Activitatea Imitatorilor s-a întețit al naibii de mult. Unii dintre Gardienii din diverse cartiere au dat chiar peste Fiare.

Am făcut ochii mari.

– Fiare!

În timp ce Zayne încuviința dând din cap, în mintea mea prindea contur imaginea acelor bestii enorme. Fiarele n-ar fi trebuit să iasă la suprafață. Erau o combinație între un pitbull și o maimuță-mutant țăcănită.

Zayne s-a aplecat și a început să scotocească sub pat. Șuvițe de păr i-au alunecat pe frunte, acoperindu-i fața. Acum puteam să mă holbez fără jenă. Avea doar patru ani în plus față de mine, dar, fiind Gardian, era mult mai matur decât majoritatea celor de vârsta lui. Știam totul despre el, mai puțin cum arăta *de fapt*.

Asta era chestia cu garguiele. Aspectul pe care-l aveau în timpul zilei nu-i reprezenta. Pentru a milioana oară m-am întrebat care o fi fost adevărata înfățișare a lui Zayne. Chipul lui uman era o frumusețe, dar, spre deosebire de ceilalți, el nu mă lăsa niciodată să-i văd forma reală.

Și, de vreme ce eu eram Gardian doar pe jumătate, nu puteam să mă metamorfozez așa cum ar fi făcut-o unul obișnuit. Eram permanent blocată în trupul uman, irevocabil defectă. De regulă, Gardienii nu prea înghit defectele. Dacă n-ar fi existat capacitatea mea unică de a vedea sufletele și de a-i însemna pe cei care n-aveau așa ceva, aș fi fost al naibii de inutilă în marea orânduire a lucrurilor din natură.

Zayne s-a ridicat, ținând în mână un ghemotoc de pluș.

– Ia uite pe cine-am găsit! L-ai lăsat aici acum două nopți.

– Domnul Mucos! Am înșfăcat ursulețul jerpelit, zâmbind larg. Mă întrebam pe unde e.

Buzele lui Zayne s-au curbat într-un surâs.

– Nu-mi vine să cred că mai ai ursulețul ăsta.

M-am trântit pe spate, strângându-l la piept pe Domnul Mucos.

– Tu mi l-ai dat.

– Acum o grămadă de vreme.

– E animalul meu de pluș preferat.

– E *singurul* tău animal de pluș. Zayne s-a întins lângă mine, cu ochii pironiți în tavan. Ai venit acasă mai devreme decât mă așteptam. Credeam că înveți cu prietenii tăi.

Am ridicat strâmb din umeri. Zayne a început să-și lovească ritmic abdomenul cu degetele.

– E ciudat. În mod normal, te plângi că n-ai voie să stai până mai târziu, dar acum nu-i nici măcar ora nouă.

Mi-am mușcat buza.

– Și? Ți-am zis ce s-a întâmplat.

– Și știu că nu-mi spui tot.

Ceva din felul în care a rostit cuvintele m-a făcut să întorc capul spre el.

– De ce m-ai minți?

Fețele noastre erau aproape una de alta, dar nu îndeajuns de aproape încât să devină periculos. Iar Zayne avea încredere în mine că sunt mai mult Gardian decât demon. M-am

gândit la șarpe… și la băiatul care, de fapt, nu era un băiat, ci un demon de rang înalt. M-am înfiorat. Zayne a întins o mână prin micul spațiu dintre noi și a pus-o peste a mea. Inima mi-a stat în loc.

– Spune-mi adevărul, Layla-gândăcel!

Îmi aduceam aminte ca ieri când îmi spusese pentru prima oară așa. Se întâmplase în noaptea în care am fost adusă în casa lui. Aveam șapte ani și eram îngrozită de creaturile înaripate, cu dinți ascuțiți și ochi roșii, care mă luaseră din casa de copii. În clipa în care m-au așezat în hol, am rupt-o la fugă prin clădire și m-am făcut ghem în fundul primului dulap pe care l-am găsit. Câteva ore mai târziu, Zayne m-a convins să ies din ascunzătoare, ținând în mână un ursuleț nou-nouț și spunându-mi „Layla-gândăcel". Deși avea numai unsprezece ani, mi-a părut un munte de băiat și, din clipa aceea, nu m-am mai dezlipit de el. Un lucru pentru care celorlalți Gardieni le plăcea la nebunie să-l tachineze.

– Layla? a murmurat el, strângându-mi mâna mai tare.

Vorbele mi s-au rostogolit din gură.

– Crezi că sunt rea?

El s-a încruntat.

– Ce-ți veni să întrebi așa ceva?

L-am fixat cu privirea.

– Zayne, sunt pe jumătate demon…

– Ești Gardian, Layla.

– Și tu mereu spui asta, dar nu-i adevărat. Semăn mai degrabă cu un… cu un catâr.

– Un catâr? a repetat el încet, încrețindu-și fruntea.

– Da, un catâr. Știi, jumătate cal, jumătate măgar…

– Știu ce-i un catâr, Layla! Și chiar sper că nu te compari cu unul.

N-am mai zis nimic, căci mă comparam. La fel ca un catâr, eram un hibrid ciudat, jumătate demon și jumătate Gardian. Și, din cauza asta, nu aveam să fiu niciodată împerecheată cu un alt Gardian. Nici măcar demonii, dacă ar fi aflat ce sunt, nu m-ar fi considerat de-a lor. Așa că, da, comparația mi se părea corectă. Zayne a oftat.

– Simplul fapt că mama ta a fost ce-a fost nu face din tine o persoană rea, și sunt al naibii de sigur că nici catâr nu meriți să fii.

Am întors capul și am continuat să mă uit în gol. Ventilatorul se învârtea amețitor, aruncând umbre stranii pe tavan. O mamă demonică, pe care n-o cunoscusem niciodată, și un tată pe care nu mi-l aminteam. Și când te gândești că Stacey credea că familia ei monoparentală e pe dos! Mi-am coborât o mână și m-am apucat să mă joc nervoasă cu inelul.

– Știi asta, nu? a continuat cu sinceritate Zayne. Știi că nu ești o persoană rea, Layla. Ești bună, deșteaptă și… S-a oprit, s-a ridicat și s-a aplecat asupra mea ca un înger păzitor. Nu cumva… nu cumva ai luat un suflet în seara asta? Layla, dacă așa ai făcut, trebuie să-mi zici chiar acum. O scoatem noi la capăt. Nu l-aș anunța niciodată pe taică-meu, dar trebuie să-mi spui.

Bineînțeles că, dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, fie și accidental, Abbot nu trebuia să

afle niciodată. Furtul unui suflet era interzis dintr-o grămadă de motive morale.

– Nu. N-am luat niciun suflet.

Zayne s-a uitat cu atenție la mine, apoi și-a îndreptat umerii.

– Nu mă mai speria în halul ăsta, Layla-gândăcel!

Brusc, voiam să-l strâng mai tare pe Domnul Mucos.

– Îmi pare rău.

Zayne s-a aplecat și mi-a dezlipit cu greu mâna de pe ursuleț.

– Ai făcut greșeli, dar ai învățat din ele. Nu ești rea. Asta trebuie să ții minte. Ce-a fost a fost.

Mi-am mușcat buza de jos, gândindu-mă la respectivele „greșeli“. Nu făcusem doar una. Cel mai vechi incident fusese acela care-i adusese pe Gardieni la casa de copii. Accidental, îi răpisem sufletul uneia dintre îngrijitoare. Nu pe tot, dar destul cât femeia să trebuiască internată în spital. Cumva, Gardienii aflaseră despre asta prin intermediul relațiilor pe care le aveau și îmi dăduseră de urmă.

Nici până în ziua aceea nu pricepeam de ce Abbot mă păstrase. Pentru Gardieni, demonii reprezentau un subiect în alb și negru. Nu exista vreunul bun sau nevinovat. Faptul că eram pe jumătate demon ar fi trebuit să mă înscrie în categoria vechii zicale: „Singurul demon bun e un demon mort“, însă, din nu se știe ce motiv, mă priviseră ca pe o excepție.

„Știi de ce“, mi-a șoptit în minte un glas urât, și am închis ochii. Însușirea mea de a vedea sufletele și lipsa lor, un efect al sângelui demonic care-mi curgea prin vene, reprezenta o armă valoroasă în lupta împotriva răului, dar Gardienii puteau și ei să-i simtă pe demoni atunci când se apropiau suficient de ei. Fără mine, sarcina lor ar fi fost mai grea, dar nu imposibilă.

Cel puțin așa credeam.

Zayne mi-a întors mâna, strecurându-și degetele printre ale mele.

– Iar ai dat iama în aluatul pentru fursecuri. De data asta mi-ai mai păstrat și mie?

Dragostea adevărată înseamnă să împărtășești aceleași pofte culinare ciudate. Nutream convingerea asta. Am deschis ochii.

– A mai rămas jumătate de pachet.

Zayne a zâmbit și s-a întins ușurel la loc, acum pe o parte, continuând să-mi strângă mâna într-a lui. Părul i-a căzut pe obraz. Aș fi vrut să i-l dau la o parte de pe față, dar n-aveam curaj.

– Mâine o să-ți iau un telefon nou, a spus în cele din urmă.

L-am privit radioasă, de parcă ar fi fost producătorul meu personal de telefoane mobile.

– De data asta, te rog să-mi iei unul cu touchscreen. Toți colegii de școală au.

Zayne și-a arcuit o sprânceană.

– L-ai distruge în câteva secunde. Ție-ți trebuie un telefon din ăla uriaș, care funcționează prin satelit.

– Chiar c-aș arăta *cool*.

Am strâmbat din nas când mi-am aruncat ochii către ceasul de perete. Curând, Zayne trebuia să plece.

– Cred c-ar fi cazul să mă duc să învăț sau ceva de genul ăsta.

Pielea lui aurie s-a încrețit când mi-a zâmbit.

– Mai stai!

Nimic pe lume n-ar fi putut opri căldura ce mi se adunase în piept. M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Zayne mai avea câteva ore până să plece pentru a-i vâna pe demonii însemnați de mine cu puțin timp în urmă. Recunoscătoare, m-am întors pe o parte. Domnul Mucos stătea între noi. Zayne și-a retras degetele dintr-ale mele și mi-a cules câteva șuvițe.

– Mereu ai părul încâlcit. Știi măcar cum se folosește o perie?

L-am plesnit peste mână, înfiorându-mă din pricina amintirii șobolanului.

– Da, știu cum se folosește o perie, măgarule!

Zayne a chicotit și s-a întors la părul meu încurcat.

– Limbajul, Layla, limbajul!

Am tăcut în timp ce el îmi descâlcea cu blândețe nodurile. Chestia asta cu atinsul părului era nouă și nu mă deranja. Zayne, cu ochii mijiți din cauza concentrării, îmi ținea șuvițele deschise la culoare întinse între noi.

– Am nevoie de o tunsoare, am murmurat după câteva clipe.

– Nu, a răspuns el și mi-a așezat părul peste umăr. E… frumos lung. Și-ți stă bine.

Inima practic mi-a explodat, transformându-se în terci.

– Vrei să afli cum a fost azi la școală?

Privirea i s-a luminat. Toți Gardienii, cu excepția mea, fuseseră școliți acasă, iar Zayne urmase majoritatea cursurilor de la facultate online. M-a ascultat povestindu-i despre lucrarea la care luasem nouă, despre cearta iscată la cantină între două fete din cauza unui băiat și despre cum se încuiase Stacey, din greșeală, *în* cabinetul consilierului, după ore.

– A! Era să uit. Am făcut o pauză și am căscat dizgrațios. Sam vrea să-ți ia un interviu pentru ziarul școlii. Ceva despre cum e să fii Gardian.

Zayne s-a strâmbat.

– Nu știu ce să zic. N-avem voie să dăm interviuri. Grupul Alfa ar considera că e un act de trufie.

– Îmi dau seama. I-am spus să nu-și facă mari speranțe.

– Bine. Tata ar lua-o razna dacă ar bănui că stau de vorbă cu ziariștii.

M-am hlizit.

– Sam nu-i ziarist, dar te înțeleg.

Zayne m-a mai ținut treză o vreme, punându-mi întrebare după întrebare. Ochii mi s-au închis împotriva voinței mele. El avea să plece cu mult timp înainte ca eu să mă trezesc. Să vâneze demoni. Poate chiar unii de Nivel Superior. Poate chiar pe băiatul cu șarpele numit Bambi.

Cu privirea împăienjenită, mi-am scos cartea de biologie. Am avut doar trei secunde pentru mine, înainte ca un suflet de un verde cald să intre în raza mea vizuală. Am ridicat capul și am tras adânc aer în piept. Îmi plăcea să mă aflu în preajma sufletelor nevinovate. Erau destul de comune și nu la fel de tentante ca…

Un pumn m-a izbit în braț.
– N-ai venit să înveți cu noi, Layla!
M-am clătinat, prinzându-mă de ușa dulapului.
– Doamne, Stacey, o să-mi rămână vânătaie!
– Ne-ai lăsat cu ochii în soare. Din nou!
Mi-am trântit ușa dulapului și m-am întors cu fața către cea mai bună prietenă a mea. Stacey avea ceva putere în pumnii ăia.
– Scuze! A trebuit să fug acasă. A intervenit ceva.
– Întotdeauna intervine câte ceva, a spus ea, privindu-mă cu furie. E ridicol! Tu știi că a trebuit să stau o oră întreagă și să-l ascult pe Sam vorbind despre câți oameni a omorât în *Assassin's Creed*?
Mi-am îndesat cărțile în geantă, râzând.
– Nasol!
– Da, a fost. Stacey și-a smuls un elastic de pe încheietura mâinii, apoi și-a strâns părul la spate, într-o coadă scurtă. Dar te iert.
Ea mă ierta de fiecare dată când întârziam sau nu apăream deloc. Chiar nu pricepeam de ce. Uneori puteam fi o prietenă îngrozitoare, și nu s-ar fi putut spune că Stacey n-ar fi avut cum să-mi găsească înlocuitor cu ușurință, la cât de populară era. Avea o mulțime de alți prieteni, dar păruse să mă placă încă din clasa a noua.
Am intrat în mulțimea de elevi. Mirosuri amestecate de parfum și transpirație mi-au întors stomacul pe dos. Toate simțurile mele erau puțin mai ascuțite. Nimic extraordinar, ca în cazul unui demon pursânge sau al unui Gardian, dar, din nefericire, nasul meu percepea ceea ce majoritatea oamenilor nu puteau.
– Îmi pare foarte rău pentru aseară. Nici măcar n-am apucat să învăț la biologie.
Stacey s-a uitat lung la mine, mijindu-și ochii migdalați.
– Încă pari pe jumătate adormită.
– M-am plictisit așa de tare la dirigenție, încât am ațipit și aproape c-am alunecat de pe scaun.
Mi-am aruncat privirea spre câțiva sportivi pleoștiți lângă vitrina pentru trofee, rămasă goală. Echipa noastră de fotbal era varză. Sufletele lor alcătuiau un curcubeu în nuanțe de albastru.
– Domnul Brown a țipat la mine.
Prietena mea a izbucnit în râs.
– Domnul Brown țipă la toată lumea. Deci n-ai învățat deloc?
Atenția mi-a fost atrasă de sufletele rozalii ce înconjurau un grup de elevi dintr-a zecea, care chicoteau.
– Ce?
Lăsând să-i scape un oftat de om care înghite multe, Stacey a răspuns:
– Biologie, adică știința vieții? Suntem în drum spre cabinet. Avem lucrare.
Mi-am dezlipit privirea de la dârele frumoase și m-am încruntat.
– A! Hm... Nu, cum spuneam, n-am învățat deloc.
Stacey și-a mutat cărțile în mâna cealaltă.

– Te urăsc. Nici n-ai deschis cartea și parcă văd că iei zece. Scuturând din cap, și-a dat la o parte bretonul din ochi. Nu-i corect!

– Nu știu. Doamna Cleo mi-a dat nouă la ultima lucrare și zău dacă acum am habar de ceva. M-am încruntat iar, dându-mi seama cât de adevărat era. Frate, chiar c-ar fi trebuit să învăț aseară.

– Mai ai notițele lui Sam? Stacey m-a apucat de braț, dându-mă la o parte din calea altui elev. Am surprins coada unui suflet de un roz intens, pătat cu urme de roșu. Uau, ce te mai studiază!

– Hm? M-am uitat la Stacey. Cine?

Ea s-a uitat peste umăr, în timp ce mă trăgea mai aproape.

– Tipul în care a fost cât pe ce să intri ca buldozerul. Gareth Richmond. Încă te studiază. Nu! mi-a șuierat Stacey la ureche. Nu te uita acum! O să se prindă.

M-am împotrivit impulsului firesc de a mă întoarce. Prietena mea a început să râdă pe înfundate.

– De fapt, îți studiază fundul. Mi-a eliberat brațul și s-a retras ușor. Oricum, are ce vedea. Ai fund mișto.

– Mersi, am mormăit, urmărind din ochi sufletul bleu care-l înconjura pe un tip din fața noastră.

– Faptul că Gareth îți studiază fundul e un lucru bun, a continuat Stacey. Taică-su deține jumătate din centrul orașului, iar petrecerile lui sunt al naibii de grozave.

Am cotit pe holul îngust ce ducea spre cabinetul de biologie.

– Cred că doar ai vedenii.

Ea a scuturat din cap.

– Nu te face că n-ai habar. Ești drăguță. Mult mai bună decât zdreanța de colo.

Mi-am îndreptat privirea spre locul indicat de Stacey. O ușoară aură mov o înconjura pe Eva Hasher. Asta însemna că mai avea de făcut doar câteva mișcări de fată rea până să alunece înspre statutul de suflet îndoielnic. Brusc mi s-a pus un nod în gât. Cu cât mai întunecat sau mai pur era un suflet, cu atât mai tare ademenea.

Oamenii foarte, foarte răi și aceia foarte, foarte buni erau cei mai ispititori, astfel că Eva devenea în ochii mei teribil de interesantă, însă n-ar fi fost deloc *cool* să-i mănânc sufletul celei mai populare fete din școală.

Eva stătea sprijinită de un dulap, înconjurată de ceea ce Stacey numea „haita javrelor“. I-a arătat prietenei mele degetul mijlociu, cu o unghie perfect vopsită în albastru, apoi și-a aruncat privirea spre mine.

– O, uite-o pe târfa garguielor!

Haita ei de adepte fără minte a izbucnit în râs. Mi-am dat ochii peste cap.

– Au! Ceva nou.

Stacey i-a întors gestul cu ambele mâini.

– Ce cățea proastă!

– Nu contează, am ridicat eu din umeri.

Să mă facă târfă una ca Eva, când eu cunoșteam prea bine starea sufletului ei, era prea

hilar ca să mă enerveze.

– Știai că ea și Gareth s-au despărțit, nu?

– Da?

Nu puteam să țin pasul cu cei doi. Stacey a dat din cap în semn de încuviințare.

– Da. El a decupat-o din toate pozele lui de pe Facebook. Numai c-a făcut un lucru de mântuială, pentru că în jumătate dintre ele încă i se vede câte o mână sau câte un picior. Oricum, ar trebui să ieși cu el doar ca s-o scoți din sărite.

– Nu-nțeleg cum am ajuns de la studiatul fundului la ieșitul cu un tip care nici măcar nu știe cum mă cheamă.

– O, sunt sigură că știe nu doar asta, ci și cât porți la sutien, probabil. Stacey m-a ocolit și a împins ușa clasei în care se țineau orele de biologie. E-adevărat, există copii de-a șasea mai înalți decât tine. Dar tipilor le place chestia asta. Vor să te ia și să te bage în buzunar. Să aibă grijă de tine.

Am trecut în grabă pe lângă ea, surâzând.

– Asta-i cea mai mare prostie pe care ai spus-o vreodată.

Stacey m-a urmat până la locurile noastre, aflate în fun-dul sălii.

– Cu ochii ăia mari, gri, și buzele ieșite în afară, parcă ai fi o păpușică.

I-am azvârlit o căutătură usturătoare, în timp ce mă trânteam pe scaunul meu. În cea mai mare parte a timpului chiar arătam ca un personaj înfiorător din desenele animate japoneze.

– Te dai la mine sau ceva?

Stacey a rânjit răutăcios.

– M-aș face lesbi pentru tine.

Am pufnit, în vreme ce scoteam la iveală notițele lui Sam.

– Eu nu m-aș face lesbi pentru tine. Pentru Eva Hasher? Poate.

Prietena mea a scos o exclamație de uimire, apucându-se de pieptul bluzei.

– Asta m-a durut! Oricum, aseară ți-am trimis cel puțin o duzină de mesaje, și nu mi-ai răspuns nici măcar la unul.

– Scuze! Mi-am pierdut telefonul. Am întors o pagină, întrebându-mă în ce limbă mâzgălise Sam porcăriile alea. Zayne a promis că-mi ia azi unul nou. Sper să fie cu touchscreen, ca al tău.

De data asta Stacey a oftat.

– Doamne, nu poate Abbot să mă adopte și pe mine? Pe bune! Vreau un frate adoptiv superarătos. În schimb, am un frate plângăcios, care face pe el. Tare-mi doresc și eu un Zayne.

Am încercat să ignor înțepăturile incandescente de gelozie care mi-au săgetat trupul.

– Zayne nu-i fratele meu.

– Slavă Domnului! Altfel te-ai învinovăți mereu de sentimente incestuoase, ceea ce ar fi pur și simplu scârbos.

– Nu mă gândesc la Zayne în felul ăsta!

Prietena mea a râs.

– Ce femeie iubitoare de părți bărbătești din lumea asta nu s-ar gândi la Zayne în felul

ăsta? Eu abia dacă reușesc să mai respir când îl văd. Toți tipii din școală au abdomenul fleșcăit. Îmi dau seama că nu e și cazul lui Zayne. El e sosul acela minunat ce vine cu extra sos la pachet.

Așa era, în niciun caz nu avea abdomenul fleșcăit, dar deja n-o mai auzeam pe Stacey. Chiar trebuia să-mi bag în cap, pe ultima sută de metri, materia pentru lucrare și nu voiam ca, în momentul ăla, mintea să-mi fie ocupată cu fantezii legate de Zayne. Mai ales după ce, în dimineața respectivă, constatasem că cineva mă învelise cu grijă. Patul mirosea ca el, a lemn de santal și a rufărie proaspătă.

– Of, dulce prunc Iisus din iesle! a murmurat Stacey.

Eu am strâns din dinți și mi-am acoperit urechile cu palmele făcute căuș. Ea și-a înfipt cotul în coastele mele.

– Ora noastră de biologie tocmai a devenit de un miliard de ori mai interesantă. Și mai fierbinte, mult, mult mai fierbinte. Maică-măiculiță, vreau să-i fac copii! Nu acum, bineînțeles, dar categoric mai târziu. Totuși, mi-ar plăcea să încep să exersez cât mai curând.

„Peretele celular e un strat gros și rigid ce acoperă plasma nu-știu-cum, nu-știu-ce-fel-de celule ale plantelor…“

Deodată, Stacey a înțepenit.

– Vai, Dumnezeule, vine…

„Compus din grăsimi și zaharuri…“

Ceva subțire și lucios a picat de nu se știe unde, aterizând în mijlocul notițelor lui Sam. Am clipit, strângând tare pleoapele, și mi-au trebuit câteva secunde să recunosc vechiul abțibild cu Țestoasele Ninja, pe jumătate jupuit, ce acoperea partea din spate a telefonului mobil argintiu.

Inima mi-a tresăltat în piept. Apucând cu putere marginile caietului, mi-am ridicat încet privirea. Doi ochi aurii, nefiresc de frumoși, i-au întâlnit pe ai mei.

– Ți-ai uitat ăsta aseară.

Capitolul 3

Nu putea fi acolo.

Dar era, și eu nu reușeam să-mi iau ochii de la el. Brusc îmi doream să am talent la desen, căci mă furnicau degetele să-i trasez contururile feței, să încerc să-i surprind cu precizie curbura buzei de jos, care era mai plină decât cea de sus. Un șir de idei nu tocmai folositor.

Demonul mi-a zâmbit.

– Ai fugit așa de repede, încât n-am apucat să ți-l dau.

Inima mi s-a oprit în loc. Nu putea fi adevărat. Demonii de Nivel Superior nu înapoiau telefoane pierdute și, al naibii de sigur, nu mergeau la școală. Probabil că aveam halucinații.

– Spiriduș secretos ce ești! mi-a șoptit Stacey la ureche. De-asta n-ai venit aseară să învățăm împreună?

Privirea lui avea un efect hipnotic, paralizant. Sau pur și simplu eram eu proastă. O simțeam pe Stacey mai-mai să explodeze lângă mine.

Demonul s-a aplecat, așezându-și palmele pe banca mea, și mirosea a ceva dulce, cu aromă de mosc.

– Toată noaptea m-am gândit la tine.

Prietena mea a scos un icnet ca și cum s-ar fi sufocat. Ușa clasei s-a dat de perete, iar doamna Cleo a intrat cu brațele ei dolofane încărcate de hârtii.

– În regulă, fiecare la locul lui.

Încă zâmbind, demonul s-a îndreptat de spate și s-a întors. S-a așezat în banca aflată drept în fața noastră. N-a trecut nici măcar o secundă până să-și lase scaunul pe cele două picioare din spate, rămânând să se legene acolo, complet relaxat.

– Ce pușca mea, Layla? a spus Stacey și mi-a înșfăcat brațul. Unde l-ai agățat aseară, între Big Mac și cartofii prăjiți? Și eu de ce n-am primit o porție?

Degetele prietenei mele au continuat să-mi intre în carne, dar eu eram absolut uluită. Doamna Cleo strângea la piept teancul de foi pentru test ca pe un bebeluș nou-născut.

– E momentul să faceți liniște. Toată lumea cu fața la… O, avem un elev nou!

Profesoara a luat o hârtiuță roz și, încruntându-se, a ridicat privirea către băiatul-demon.

– Ei bine, testul ăsta n-o să conteze la calculul mediei tale, însă va trebui să-mi fac o

idee despre nivelul la care ești.

– Layla, a șoptit Stacey. Fața ta începe să mă bage în sperieți. Ești OK?

Pocnind din degete, doamna Cleo ne-a trântit pe mese formularele pentru lucrare.

– Liniște! A început testul, domnișoară Shaw și domnișoară Boyd.

Întrebările de pe foaie s-au estompat. Nu puteam continua… să stau acolo și să dau lucrare, cu un nenorocit de demon așezat în fața mea.

– Nu mă simt bine, i-am șoptit prietenei mele.

– Văd.

Fără să mai scot o vorbă, mi-am strâns lucrurile. Picioarele îmi tremurau când m-am ridicat și am pornit în grabă spre partea din față a clasei. Doamna Cleo și-a săltat privirea în clipa în care am trecut ca vântul pe lângă ea, cu telefonul aproape căzându-mi din mâna transpirată.

– Domnișoară Shaw, unde crezi că te duci? a strigat ea, ridicându-se de pe scaun. Nu poți să pleci așa, pur și simplu, de la oră, în mijlocul unei lucrări! Domnișoară Shaw…

Ușa s-a trântit, înăbușind indiferent ce-o mai fi zis profesoara. Habar n-aveam încotro mă îndreptam, dar știam că trebuie să-l sun pe Zayne. Poate chiar pe Abbot. Vedeam ca prin ceață dulapurile gri înșirate de-a lungul culoarelor. Am împins ușa toaletei fetelor, moment în care s-au revărsat asupra mea mirosuri de țigări și dezinfectant. Desenele de pe ziduri păreau complet indescifrabile.

În timp ce-mi săltam clapeta mobilului, mi-am surprins ochii în oglindă. Erau mai mari ca de obicei, întinzându-se pe toată fața. Stomacul mi se zvârcolea pe măsură ce derulam lista de contacte din telefon.

Ușa toaletei s-a deschis cu un scârțâit. M-am răsucit, însă nu era nimeni acolo. Încet-încet, ușa s-a apropiat la loc și s-a închis cu un țăcănit ușor. Un fior a început să-mi danseze pe piele. Cu degetul tremurând, am apăsat pe numele lui Zayne. Mai exista o șansă ca la ora respectivă să fie încă treaz, și nu totalmente camuflat în piatră. O mică, improbabilă…

Dintr-odată, băiatul-demon stătea față în față cu mine. Și-a strâns mâna peste a mea și a închis telefonul cu un pocnet. Am scos un țipăt de spaimă. El și-a țuguiat buzele.

– Acum pe cine suni?

Pulsul mi se accelerase amețitor.

– Cum… cum ai reușit?

– Ce să reușesc? Să ies din clasă așa ușor? S-a aplecat spre mine, ca și cum ar fi fost pe cale să-mi împărtășească un secret. Pot fi foarte convingător. E un dar al meu.

Știam că demonii de Nivel Superior aveau forța de a convinge. Unii puteau doar să-i șoptească două sau trei cuvinte cuiva, pentru ca omul să facă orice voia demonul. Dar și asta era împotriva regulilor – liberul arbitru și toate cele.

– Nu-mi pasă cum ai ieșit din clasă! Erai naibii invizibil!

– Știu. Destul de mișto, hm? Mi-a smuls telefonul din mâini. Nu i-a trebuit mult, de vreme ce-mi simțeam degetele fleșcăite. S-a uitat prin baie, arcuindu-și sprâncenele negre. E doar unul dintre numeroasele mele talente. Aruncându-mi o privire peste umăr, mi-a făcut cu ochiul. Și chiar am numeroase talente.

Am început să înaintez pas cu pas pe lângă chiuvetă, către ușă.

– Și chiar nu mă interesează numeroasele tale talente.

– Nu te mișca! Fixându-mă în continuare cu privirea, a deschis cu vârful bocancului negru una dintre cabinele de toaletă. Noi doi trebuie să vorbim. Iar ușa aia n-o să se deschidă pentru nimeni altcineva în afară de mine.

– Stai! Ce faci? Nu…

Mobilul meu a zburat prin aer, aterizând în closet. Demonul s-a întors cu fața spre mine și a ridicat din umeri.

– Scuze! Speram că telefonul o să fie un steag alb al prieteniei, dar nu te pot lăsa să le suni pe creaturile alea ale tale.

– E telefonul meu, nenoro…

– Nu mai e telefonul tău, a rânjit el jucăuș. Acum le aparține lucrătorilor de la canalizare.

Am dat înapoi, reușind să mă încolțesc singură între chiuvetă și peretele din ciment cenușiu, acolo unde cineva scrijelise o inimă sub o ferestruică.

– Nu te apropia de mine!

– Sau ce? Mai ții minte până unde ai ajuns bătându-te cu Vânătorul de aseară? Cu mine n-o să ajungi nici măcar până acolo.

Am deschis gura ca să… nu știu… ca să urlu, dar demonul a țâșnit în față, pentru a-mi astupa gura. Acționând din instinct, mi-am înfipt pumnii strânși în stomacul lui. Folosindu-și mâna liberă, el mi-a înhățat încheietura și s-a lipit de mine, prinzându-mi celălalt braț între abdomenul meu moale și al lui, care era mult, mult mai tare. Am încercat să mă zbat ca să scap, dar mă imobilizase cu totul.

– N-o să-ți fac niciun rău.

Răsuflarea lui îmi zbârlea părul de pe ceafă.

– Vreau doar să vorbim.

L-am mușcat de mână. A scos un șuierat slab și mi-a cuprins gâtul cu o mână. Și-a înfipt degetele în el, forțându-mi capul să se lase pe spate.

– Mușcăturile pot fi foarte distractive, dar numai când sunt adecvate. Și asta n-a fost.

M-am luptat să-mi eliberez un braț și l-am apucat pe al lui.

– Dacă nu-mi dai drumul, o să-ți fac ceva mai rău decât o mușcătură.

Demonul a clipit, apoi a izbucnit în râs.

– M-ar putea interesa să văd de ce altceva ești în stare. Plăcere. Durere. Cam același lucru, dar acum n-avem timp pentru asta.

Am inspirat adânc, încercând să-mi potolesc inima care îmi bătea cu putere. Privirea mi s-a îndreptat ca o săgeată către ușă. Începeam să-mi dau seama în ce situație mă aflam. Cu o seară înainte scăpasem de Vânător și de acel demon, și iată-mă acum gata să mor în baia liceului meu. Viața era al naibii de crudă.

Nu aveam unde să mă duc. Orice mișcare pe care aș fi făcut-o ne-ar fi adus mai aproape unul de altul, și deja eram mult prea apropiați. Cuvintele mi s-au rostogolit afară din gură:

– Te rog…

– Bine. Bine. Spre surprinderea mea, vocea lui a coborât, a devenit liniștitoare, iar strânsoarea i-a slăbit. Te-am speriat. Poate c-ar fi trebuit să aleg o cale mai plăcută de a-mi

face apariția, dar fața pe care ai făcut-o a fost de neprețuit. Dacă ai ști cum mă cheamă, te-ai simți mai în largul tău?

– Nu prea.

El a zâmbit cu înfumurare.

– Poți să-mi spui Roth.

Nu. Faptul că-i aflasem numele nu mă făcea să mă simt mai bine.

– Iar eu o să-ți zic Layla. Și-a mișcat capul și câteva bucle de păr negru i-au căzut peste frunte. Știu de ce ești în stare. Așa că să lăsăm prostiile, Layla. Tu știi ce sunt eu, și eu știu ce ești tu.

– Ai greșit persoana. Mi-am înfipt unghiile în brațul lui. Ar fi trebuit să-l doară, însă nici măcar nu l-a deranjat.

Oftând, Roth și-a ridicat ochii spre tavan.

– Ești pe jumătate demon, Layla. Poți să vezi suflete. De-asta erai aseară pe alee.

Am deschis gura să mint iar, dar ce rost avea? Trăgând adânc aer în piept, m-am chinuit să păstrez un ton neutru.

– Ce vrei?

El și-a lăsat capul într-o parte.

– Chiar în clipa asta? Vreau să înțeleg cum de i-ai lăsat pe Gardieni să-ți spele creierul, astfel încât să-i vânezi pe ai tăi. Cum de poți să lucrezi pentru ei?

– Nu mi-au spălat creierul! M-am împins în abdomenul lui. Nu s-a urnit. Și, uau, nici abdomenul lui nu era flasc. Era ridicol de puternic și de zvelt. Iar eu îl cam pipăiam. Mi-am retras mâinile cu o tresărire. Nu semăn deloc cu tine. Eu sunt un Gardian…

– Ești pe *jumătate* Gardian și pe *jumătate* demon. Ce faci tu e… e un sacrilegiu, a declarat el cu un aer dezgustat.

Am pufnit, în bătaie de joc.

– Cine spune asta, un demon? Îmi vine să râd.

– Și tu ce crezi că ești? Simplul fapt că alegi să-ți ignori sângele demonic nu schimbă cu nimic cine ești, de fapt. S-a aplecat atât de tare spre mine, încât nasul lui l-a atins în treacăt pe al meu, în vreme ce palma lui îmi cuprindea bărbia, silindu-mă să păstrez contactul vizual. Nu te-ai întrebat niciodată de ce Gardienii nu te-au omorât? O parte din tine e demon. Atunci de ce te-au păstrat? Oare fiindcă abilitatea ta de a vedea sufletele e valoroasă pentru ei? Sau din alt motiv?

Am mijit ochii, pe măsură ce furia lua locul fricii.

– Ei nu se folosesc de mine. Sunt familia mea!

– Familie! A fost rândul lui să pufnească. E evident că nu te poți metamorfoza, altfel ai fi făcut-o aseară.

Roșeața îmi ardea obrajii. Dumnezeule, până și un demon știa că eram defectă.

– Sângele de Gardian pe care-l ai în tine, atât cât o fi, nu-i la fel de puternic ca latura demonică. *Noi* suntem familia ta, neamul tău.

Auzul acelor vorbe dădea glas versiunii mele personale cu privire la iad. I-am dat mâna la o parte.

– Nu.

– Zău? Cred că minți. Poți să mai faci și altceva în afară de a vedea suflete, nu-i așa? Ultima care putea? mi-a șoptit, prinzându-mi iar bărbia cu vârfurile degetelor lui subțiri. Putea să facă mult mai mult. Hai să zicem doar că o apucau niște pofte de neegalat.

Am început să tremur.

– Despre cine vorbești?

Roth a zâmbit precum o mâță care, după ce a mâncat toți canarii dintr-o încăpere, a trecut la papagali.

– Știu ce-aveai de gând, înainte să intri pe aleea aia.

Podeaua parcă-mi fugea de sub picioare.

– Nu-mi dau seama la ce te referi.

– Nu? Mă țineam după tine.

– A, deci ești demon *și* obsedat? am înghițit eu în sec. Pentru că n-ai să reușești să mă sperii sau ceva de genul ăsta.

El a râs încet.

– Dacă încercai să-mi distragi atenția, să știi că la demoni nu funcționează.

– Atunci cred că va trebui să încerc iar cu mușcatul.

Ceva s-a aprins în ochii lui aurii, luminându-i.

– Vrei să încerci? S-a aplecat din nou, atingându-mi ușor cu buzele curbura obrazului. Dă-mi voie să-ți sugerez niște locuri mai sensibile. Am un cercel…

– Termină! Mi-am smucit capul într-o parte. Acum pot să adaug „pervers“, pe lângă „obsedat“ și „demon“.

– N-am nicio obiecție la adresa titulaturilor. S-a retras puțin, în vreme ce a zâmbit în colțul gurii. Voiai sufletul bărbatului ăluia – cel pe care l-ai văzut în stradă? Aș fi dispus să pun pariu pe un întreg cerc al infernului că numai asta vrei, că uneori numai la asta te gândești.

Într-adevăr, asta îmi doream. Câteodată tremuram numai gândindu-mă cum ar fi fost să simt un suflet alunecându-mi pe gât în jos, dar dacă mai și vorbeam despre asta, era mai rău. Până și în clipa aia, când nu se afla niciun suflet prin preajmă, simțeam atracția, nevoia de a ceda îndemnului. Ca un drogat care tânjește după o doză. Mușchii mi s-au crispat în semn de avertizare. M-am împins în pieptul demonului.

– Nu. Nu vreau așa ceva.

– Cea dinaintea ta nu și-a negat niciodată pornirile. Atunci glasul lui și-a recăpătat acea nuanță blândă, ațâțătoare. Tu știi ceva despre ea, despre moștenirea ta, Layla? m-a întrebat, după care brațul i-a alunecat în jurul taliei mele, potrivindu-mi trupul lângă al lui. Ai idee cine ești?

– Dar tu ai auzit de spațiul intim? m-am răstit eu.

– Nu. Demonul a zâmbit cu înfumurare, apoi ochii parcă i-au devenit incandescenți. Dar știu că, de fapt, nu te deranjează că ți-am încălcat spațiul intim.

– Încearcă în continuare să te convingi că ai dreptate. Am tras aer în piept, forțându-mă să-i susțin privirea. Faptul că sunt așa aproape de tine mă face să vreau să-mi jupoi câteva straturi de piele.

Roth a râs ușor. Și-a lăsat capul în jos și, brusc, buzele noastre au ajuns la câțiva centimetri distanță. Dacă ar fi avut un suflet, ar fi intrat pe un teritoriu periculos.

– Nu trebuie să conving pe nimeni. Sunt demon.

– Îhm! am exclamat, cu ochii ațintiți acum asupra gurii lui.

– Atunci știi că demonii pot să adulmece emoțiile umane.

Chiar puteau. Totuși, eu ratasem respectiva abilitate. Dar eram capabilă să simt mirosul de mâncare arsă de la un kilometru și jumătate distanță, dacă folosea la ceva.

Colțurile buzelor lui s-au ridicat mai sus.

– Frica are un miros amărui, înțepător. Îl simt la tine. Furia aduce cu un ardei iute, e picantă și ustură. Și pe ea o simt. Roth a făcut o pauză și, cumva, s-a apropiat mai mult. Atât de mult, încât, atunci când a reînceput să vorbească, buzele lui le-au atins pentru o clipă pe ale mele. A, da... apoi mai e atracția. Dulce, pătrunzătoare și greoaie. E mirosul meu preferat. Și ghici ce?

M-am chinuit să dau înapoi și să mă lipesc de perete.

– *Nu* îl simți la mine, amice.

Demonul a recuperat distanța cu foarte puțin efort.

– Asta-i partea amuzantă a negării. Reprezintă o armă foarte proastă. Poți să spui cât vrei că nu ești atrasă de mine, și poate că tu nici nu-ți dai seama încă, dar eu știu că altfel stau lucrurile.

Mi-a căzut falca.

– Atunci trebuie să-ți duci nasul demonic la control, pentru că e stricat rău.

Roth s-a lăsat pe spate, lovindu-mi ușor vârful nasului cu un deget lung.

– Până acum nu m-a înșelat niciodată.

În cele din urmă totuși s-a îndepărtat. Cu toate că rânjetul trufaș i-a rămas întipărit pe față, de parcă buzele ar fi fost anume create pentru el, următoarele cuvinte au fost rostite pe un ton grav:

– Trebuie să încetezi cu însemnatul.

Recunoscătoare că aveam spațiu să răsuflu, am lăsat să-mi scape un gâfâit și am apucat strâns marginile chiuvetei. Acum înțelegeam de ce un demon de Nivel Superior se arăta interesat de mine.

– Ce? Ți-am însemnat prea mulți prieteni?

O sprânceană neagră i s-a arcuit.

– Sincer să fiu, mă doare-n cot câți demoni însemnezi ori pe câți dintre ei Gardienii îi trimit înapoi în iad. După cum vezi, atingerea ta fosforescentă nu funcționează asupra mea.

M-am încruntat în timp ce mă uitam cu atenție la el. Fir-ar să fie! Avea dreptate. Și nici măcar nu observasem până atunci. Frumos!

– Nu funcționează asupra niciunui demon de Nivel Superior. Pur și simplu suntem prea *cool*. Roth și-a încrucișat brațele musculoase la piept. Dar, revenind la chestia cu însemnatul, trebuie să te oprești.

Am izbucnit într-un scurt hohot de râs.

– Da, și de ce Dumnezeu aș face asta?

Un aer plictisit s-a furișat pe chipul lui uimitor.

– Aș putea să-ți dau un motiv bun. Vânătorul de aseară pe tine te căuta.

Am rămas cu gura căscată, căci eram pe punctul de a hohoti disprețuitor, dar sunetul mi s-a oprit în gât. Se întorsese frica, și pe bună dreptate. Oare îl auzisem bine pe demon? O lumină puternică se reflecta în ochii lui.

– Iadul te caută, Layla. Și te-a găsit. Nu mai ieși la însemnat demoni.

Inima îmi bătea dureros de tare, în vreme ce îl fixam cu privirea.

– Minți!

Roth a râs ca pentru sine.

– Lasă-mă să-ți pun o întrebare! Ți-ai serbat de curând ziua? Ai împlinit șaptesprezece ani, să zicem, acum două zile?

Nu puteam decât să mă holbez la el. Aniversarea mea avusese loc cu doar trei zile în urmă, sâmbătă. Ieșisem la cină împreună cu Stacey și Sam. Până și Zayne ni se alăturase. La desert, Stacey încercase să-l convingă să înnoade o codiță de cireașă cu limba.

Surâsul înfumurat i-a revenit pe chip.

– Și nu cumva ieri a fost prima zi, de atunci, în care ai însemnat demoni? Hm… și te-a găsit un Vânător. Interesant!

– Nu văd legătura, am reușit să spun. Oricum, probabil că minți. Ești un demon! Te aștepți să cred ceva din ce zici?

– Și tu ești demon. Nu… nu mă întrerupe cu negările tale. Ești un demon, Layla.

– Pe jumătate, am mormăit.

A mijit ochii.

– N-ai niciun motiv să crezi că nu-ți spun adevărul. Am și o mie de motive pentru care să te mint, dar în ceea ce privește însemnatul? Nu glumesc. E periculos.

Tocmai atunci a sunat de ieșire și m-am speriat. M-am uitat lung la demon, dorindu-mi ca iadul să se caște și să-l primească înapoi cu brațele deschise. Roth și-a aruncat privirea spre ușă, încruntându-se. Apoi s-a uitat din nou la mine, cu buzele curbate într-un surâs straniu.

– Vorbesc serios. Nu mai ieși la însemnat după școală! S-a răsucit pe călcâie. În prag, s-a oprit și s-a uitat peste umăr. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Apropo, eu, unul, nu i-aș spune *familiei* tale despre mine. Mă tem c-ai afla exact cât de mult ține ea, de fapt, la tine.

Creierul meu se lupta să-și explice apariția bruscă a lui Roth. Să-mi zică mie că sunt atrasă de el? Să-mi ordone să nu mai însemnez? Cine naiba se credea? În primul rând, era un demon, *un demon arătos*, dar, bleah! N-aveam de ce să cred un cuvânt din tot ce-mi spusese. În al doilea rând, nu era doar un demon oarecare, ci unul de Nivel Superior. Un motiv în plus să n-am încredere în el.

Poate că avea dreptate în privința faptului că nu știam multe despre moștenirea mea, însă la demoni mă pricepeam. Cu sute de ani în urmă, existase o specie care putea să culeagă un suflet doar atingând omul. Se numeau Lilini și fuseseră șterși de pe fața planetei de către Gardieni. Sigur, rămăseseră sucubii și incubii, care se hrăneau cu energia ființelor umane, dar, în prezent, cei cu capacitatea de a răpi complet un suflet se răriseră. Abilitățile

și trăsăturile din lumea demonilor erau ereditare, la fel ca în lumea omenească.

Primul fior de neliniște, pe care-l simțisem la auzul vorbelor lui Roth, s-a triplat. Dacă cealaltă femeie-demon pomenită de el, „cea dinaintea mea“, era mama și se afla încă în viață…? Nici măcar nu puteam să-mi sfârșesc gândul fără să mi se strângă pieptul. Căci, deși mămica mea dragă era un demon, faptul că nu mă voise încă mă durea. Singurul lucru bun ce putea să iasă din descoperirea identității ei era să aflu ce soi de demon era, dar cine putea spune dacă lucrul acesta avea să se dovedească a fi cu adevărat de folos.

La prânz, am reușit s-o conving pe Stacey că mimarea unei stări de rău fusese soluția mea de ultim moment pentru a scăpa de lucrarea la biologie. Ea m-a bombardat cu întrebări, vrând să știe cum îl cunoscusem pe Roth.

– Pe cine ai cunoscut? s-a interesat Sam, scuturându-și ghiozdanul jos de pe umeri și așezându-se lângă noi.

– Pe nimeni, am murmurat.

– Mă rog. Layla ne-a lăsat baltă aseară ca să-și facă de cap cu un tip nou superfain. Stacey și-a îndreptat spre mine felia pătrată de pizza. Zdreanță jegoasă ce ești! Sunt invidioasă pe tine!

– Layla s-a cuplat cu cineva? a râs Sam, în timp ce-și deschidea cu un pocnet cutia de suc. Era Gardian? Uau!

Târâtă înapoi în prezent, m-am încruntat.

– Nu. Nu era Gardian. Și ce naiba vrea să însemne asta?

Sam a ridicat din umeri.

– Nu știu. Pur și simplu nu mi te pot imagina cuplându-te cu cineva. Și-a scos ochelarii, apoi și-a folosit bluza ca să-i șteargă. Și am presupus că era Gardian sau ceva. Cine altcineva ar scoate-o pe Stacey din minți?

Prietena mea a mușcat din pizza.

– Era… uau!

– Stai o secundă! De ce nu-ți poți imagina că m-aș cupla cu cineva?

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Simțeam un imbold ridicol de a dovedi că am stofă de iubită. Sam s-a foit stânjenit.

– Nu-i vorba că oamenii n-ar vrea să se cupleze cu tine… E vorba că, mă rog, știi tu…

– Nu. Nu știu. Te rog, dezvoltă, Samuel!

Stacey a oftat, făcându-i-se milă de el.

– Ce încearcă Sam să zică e că nu te vedem cuplându-te cu cineva fiindcă nu prea le dai atenție băieților în felul ăla.

Am dat s-o contrazic, pentru că, indiscutabil, le dădeam atenție tipilor. Dar stăteam mereu pe margine, ceea ce probabil mă făcea să par neinteresată. Adevărul e că mă interesau foarte mult băieții. Doar că nu puteam avea o relație cu o ființă însuflețită, ceea ce limita resursele de parteneri pentru întâlniri.

– Vă urăsc pe amândoi, am mormăit și mi-am atacat cu înverșunare felia de pizza.

– În regulă, oricât de mult mi-ar plăcea să vorbim despre băieți frumoși, putem schimba

subiectul?

Sam își împingea felia cu furculița prin farfurie, în vreme ce se uita la Stacey pe sub gene.

– Ghici ce-am aflat aseară.

– Că numărul de ore pe care le petreci zilnic butonând la jocuri video e egal cu numărul de ani în care o să mai fi virgin? a întrebat ea.

– Ha! Nu. Voi știați că Mel Blanc, tipul care-i interpreta vocea lui Bugs Bunny, era alergic la morcovi?

Ne-am holbat amândouă la el. Sam s-a îmbujorat.

– Ce? E adevărat și e absurd. Vreau să spun că Bugs Bunny umbla mereu cu un nenorocit de morcov în mână.

– Ești ca o fântână de informații de tot felul! a murmurat Stacey, oarecum impresionată. Unde le ții pe toate?

Sam și-a trecut o mână prin păr.

– În creier. Și tu ai unul, cred.

Cei doi au continuat să se ciondănească, iar după prânz mi-am petrecut restul zilei așteptând ca Roth să apară și să-mi rupă gâtul, însă nu l-am mai văzut deloc. Nu puteam decât să sper că fusese călcat de o mașină sau ceva asemănător.

La sfârșitul ultimei ore, mi-am înghesuit cărțile în dulap și m-am repezit afară. Să nu însemnez? Ha! Intenționam să fiu o maniacă a însemnatului. Numai că îmi propusesem să am mai multă grijă.

Fiind foarte atentă la demonii pe care-i zăream în timp ce rătăceam pe străzile din D.C., am așteptat până când am fost absolut convinsă că fraierii n-aveau să se învârtă cât ai clipi și să se transforme în Vânători spilcuiți, dar lipsiți de suflet. Cu alte cuvinte, i-am pândit în toată regula. În nici o oră, am pus laba pe un Imitator și pe trei Afurisiți.

Aceștia din urmă erau demonii cei mai răspândiți la suprafață și întotdeauna păreau tineri. Deși la fel de periculoși ca Imitatorii sau Vânătorii, ei erau mai degrabă interesați să producă stricăciuni pe oriunde mergeau, decât să se bată. Talentele lor reprezentau o amestecătură de trăsnăi. Unii erau mici piromani, capabili să iște incendii doar pocnind din degete. Alții se dădeau în vânt după chestii mecanice. Mă rog, se dădeau în vânt după defectatul chestiilor mecanice, lucru pe care puteau să-l facă dintr-o singură atingere. De regulă îi găseam învârtindu-se pe lângă șantiere ori stâlpi de electricitate.

I-am marcat pe toți cei întâlniți, până la ultimul, știind foarte bine că, mai târziu în acea noapte, aveau să fie descoperiți de Gardieni. Uneori, dar nu adesea, mă întrebam dacă era cinstit că demonii habar n-aveau, când mă izbeam „accidental“ de ei, că după aceea aveau să fie ca o țintă. Însă nimic nu mă oprea.

Indiferent cât de normal puteau să arate, demonii erau răi. Doar că nu știam în ce categorie intram eu.

După ce am mai însemnat încă trei Afurisiți până la ora cinci, am hotărât că venise momentul să-mi închei programul, așa că am găsit un telefon public. Morris mi-a răspuns cu tăcerea lui firească și l-am rugat să mă ia cu mașina. El a apăsat de două ori pe tastatura aparatului, în semn de încuviințare. Totalul meu pentru seara respectivă nu era unul

astronomic, însă mă simțeam mulțumită și, în timp ce așteptam în dreptul băncii mele obișnuite, ușurarea a făcut să mi se relaxeze mușchii gâtului. Nu se întâmplase nimic ieșit din comun. Fuseseră niște însemnări banale.

Din moment ce nimeni nu încercase să se joace de-a prinselea cu capul meu, se dovedea că Roth turnase gogoși. Acum mai trebuia doar să-mi dau seama ce era de făcut în privința derbedeului ăluia. Din clipa în care începusem să însemnez, mi se poruncise să nu interacționez niciodată cu demonii de Nivel Superior și mi se ceruse să anunț orice posibilă apariție a lor. Roth era primul pe care-l văzusem vreodată. Dar dacă i-aș fi spus lui Abbot despre el, acesta m-ar fi retras de la școală.

Nu puteam să accept așa ceva. Școala era singura mea legătură concretă cu normalitatea. Pentru cei mai mulți, liceul însemna iadul pe pământ, dar mie-mi plăcea. Acolo mă puteam preface că sunt o oarecare. Și refuzam să permit unui demon, sau chiar lui Abbot însuși, să-mi răpească bucuria.

În așteptarea lui Morris, îmi doream ca mobilul meu să nu fi plutit pe undeva prin canale. Naiba să-l ia pe Roth! Fără telefon, nu puteam nici măcar să joc Solitaire. Nu-mi rămânea decât să mă uit la oameni, ceea ce făcusem încă de când plecasem de la școală.

Oftând, m-am așezat pe banca mea și mi-am întins picioarele. N-am luat în seamă privirile pe care mi le arunca o bătrână așezată de cealaltă parte.

Primele furnicături care mi-au jucat pe ceafă n-au tras niciun semnal de alarmă, dar pe măsură ce senzația s-a întețit, la fel s-a întâmplat și cu îngrijorarea. Întorcând capul, am cercetat mulțimea de oameni care treceau în grabă pe trotuar. O drăgălașă înșiruire de suflete înainta fără întrerupere, dar, prin amestecul de nuanțe, retras sub bolta unui magazin cu haine second-hand, se vedea un gol din care nu răzbătea nicio culoare.

Mi-am îndreptat spatele și m-am răsucit atât de repede, încât bătrâna a scos un sunet de uimire. Am reușit să surprind cu privirea un costum închis la culoare, o piele albă și un păr ce părea să stea drept în sus. Categoric era un demon, însă nu Roth. Bărbatul avea trupul mai înalt și mai lat, însă exista o scânteiere de ochi aurii.

Un demon de Nivel Superior.

Ritmul cardiac mi s-a triplat, dar în clipa următoare a sunat un claxon, făcându-mă să tresar. M-am uitat în altă parte numai pentru o secundă, suficient cât să văd că venise Morris, însă până să mă reîntorc spre locul în care stătea demonul, acesta dispăruse.

De data asta chiar am așteptat ca Morris să parcheze mașina înainte să sar afară din ea. Când am intrat în bucătărie prin garaj, am auzit țipete și râsete de copii. Curioasă, m-am întors către șoferul nostru.

– Ne-am transformat în grădiniță de azi-dimineață?

Morris s-a strecurat pe lângă mine, zâmbind.

– Stai așa! A venit Jasmine cu gemenii?

El a dat din cap în semn de încuviințare, ăsta fiind cel mai bun răspuns pe care aveam să-l primesc din partea lui. Imediat am uitat de beleaua în care intrasem peste zi. Jasmine locuia la New York împreună cu perechea ei și, de când născuse gemenii, călătorea arareori.

Femeile-gargui erau o raritate. Cele mai multe mureau la naștere, așa cum se întâmplase și cu mama lui Zayne. Iar demonilor le plăcea la nebunie să le răpună una câte una. Din cauza asta erau strașnic păzite și foarte bine îngrijite. Cam ca și cum ar fi trăit într-o temniță împodobită cu pietre scumpe, deși ele nu așa priveau lucrurile.

Pe de altă parte, înțelegeam punctul de vedere al bărbaților. Fără femei, specia noastră nu putea supraviețui. Iar fără garguie, care să joace rolul de Gardieni și să țină demonii sub control, ce s-ar fi întâmplat? Demonii ar fi pus pur și simplu stăpânire pe Pământ. Sau Grupul Alfa ar fi distrus totul. Fericite vremuri!

Slavă Domnului, eu nu mă aflam sub niciun ordin de protecție. De aceea aveam voie să merg la o școală publică, în vreme ce garguiele celelalte nu puteau. Nefiind decât pe jumătate Gardian, nu eram potrivită pentru împerechere. Scopul meu în viață nu era să perpetuez specia. Și chiar dacă m-aș fi putut împerechea cu un Gardian, fără să-i fur din greșeală sufletul, sângele meu demonic ar fi fost transmis mai departe, la fel ca ADN-ul de Gardian.

Și nimeni nu și-ar fi dorit o asemenea debandadă în arborele genealogic.

Mă bucura peste măsură faptul că puteam să vin sau să plec după cum pofteam și să ajut în toate felurile posibile, dar era... ei bine, era greu. Niciodată nu aveam să mă număr cu adevărat printre Gardieni. Și indiferent cât de mult mi-aș fi dorit, niciodată nu aveam să fiu într-adevăr rudă cu ei.

Un alt lucru în privința căruia Roth avusese perfectă dreptate.

Cu o strângere de inimă, mi-am așezat geanta pe masa din bucătărie și am mers pe urma râsetelor până în living. Am pășit în cameră tocmai când o mică pată de alb și gri a trecut ca o săgeată prin fața mea. Am sărit înapoi și am rămas cu gura căscată atunci când o tânără cu părul negru a trecut valvârtej pe lângă mine, urmată de dâra spiritului ei luminescent.

– Isabelle! a strigat Jasmine. Dă-te chiar acum jos de acolo!

Sufletul ghemotocului s-a atenuat suficient cât să-i pot zări trupul. Isabelle se agățase de ventilatorul din tavan. Aparatul o învârtea în timp ce ea își flutura o aripă, iar pe cealaltă o ținea pleoștită într-o parte. Buclele ei roșcate păreau nelalocul lor în jurul feței bucălate și cenușii. La fel păreau și colții, și coarnele ei.

– Ăăă...

Jasmine s-a oprit și s-a întors spre mine, cu răsuflarea tăiată.

– O, Layla! Ce mai faci?

Am apăsat comutatorul care oprea ventilatorul din tavan.

– Bine. Tu?

Isabelle, continuând să bată dintr-o aripă, chicotea pe măsură ce aparatul își încetinea rotația. Jasmine s-a dus sub ea.

– Of, știi tu! Gemenii învață cum să-și schimbe forma. E o adevărată bucurie. A înșfăcat unul dintre piciorușele scurte și îndesate ale fetiței. Dă-i drumul... Izzy, dă-i drumul chiar în clipa asta!

Da, copiii de doi ani puteau să se metamorfozeze, dar eu nu eram în stare. Jenant!

– Ați venit ieri? am întrebat, gândindu-mă la garguiele de pe acoperiș.

Jasmine a cules-o pe Isabelle și a pus-o jos, pe podea.

– Nu. Abia am ajuns. Dez trebuia să plece din oraș, așa că l-a întrebat pe Abbot dacă putem sta aici până se întoarce clanul la New York.

– Aha!

Am tras cu ochiul după canapea, unde l-am zărit pe celălalt geamăn. La început nu am distins decât un strop de drăgălășenie sidefie. Apoi am reușit să văd dincolo de sufletul lui. Băiatul, sub înfățișare umană, dormea încolăcit pe o pătură groasă. Își ținea degetul mare în gură.

– Măcar el doarme. Jasmine a râs blând. Drake doarme orice-ar fi, pe când ea… A luat-o în brațe pe Isabelle și a așezat-o pe canapea. Nu-i place să doarmă. Nu-i așa, Izzy?

Isabelle pe jumătate a sărit, pe jumătate a căzut de pe canapea, după care s-a năpustit spre mine. Până să apuc să mă mișc, fata s-a lăsat în patru labe, apoi și-a înfipt dințișorii ascuțiți într-unul din balerinii mei și mi-a mușcat degetul mare de la picior. Am scos un răcnet, luptându-mă cu impulsul de a da un șut ciudățeniei ăleia mici până în celălalt capăt al camerei.

– Izzy! a țipat Jasmine și a pornit în grabă către noi. A prins-o pe copilă, dar drăcoaica îmi apucase strâns degetul de la picior. Izzy! Nu mușca! Ce ți-am zis eu?

M-am chircit de durere când Jasmine i-a desfăcut fiicei sale fălcile de pe piciorul meu. Dar imediat ce a lăsat-o jos pe copila care chicotea, aceasta s-a avântat în aer, direct spre mine.

– Izzy! Nu! a urlat mama ei.

Am prins-o pe micuță, încasând o aripă peste față. Era surprinzător de grea pentru o fată de doi ani. Am ținut-o la un braț distanță de mine.

– E OK. Nu mă deranjează.

Acum.

– Știu. Jasmine a plutit până lângă mine, frământându-și mâinile subțiri. Doar că…

Atunci când am înțeles, mi-a venit să mă târăsc într-o gaură de șarpe. Jasmine își făcea griji că o să-i sug sufletul copilului ei. Credeam că ajunsese să aibă încredere în mine după prima noastră întâlnire, dar când venea vorba de pruncii ei, încrederea îi zbura pe fereastră. O parte din mine n-o putea învinovăți, însă…

Oftând, i-am dat-o pe Isabelle și am făcut un pas înapoi. Simțindu-mă cum nu se poate mai prost, m-am silit să zâmbesc.

– Deci cât o să rămâneți pe-aici?

Jasmine și-a strâns la piept fetița care se zvârcolea. Isabelle își tot întindea mâinile spre mine.

– Vreo două săptămâni, cel mult o lună, și pe urmă ne întoarcem acasă.

În momentul acela mi-am dat seama: dacă Jasmine se afla acolo însemna că și sora ei mai mică, și complet disponibilă, era acolo. Și urma să rămână acolo *săptămâni* la rând.

Fără să mai scot o vorbă, m-am răsucit și am ieșit din cameră, pentru a pleca la vânătoare de oameni. Sau de femei-gargui. Nu contează. Danika era diferită de oricare fată din specia umană cu care Zayne ar fi putut ieși din când în când la „întâlniri". Diferită, nu glumă!

Sunetul molcom al unui râs gutural răzbătea din biblioteca pe care obișnuiam s-o ocup în numeroasele mele momente libere. O irațională pornire de protecție teritorială a ieșit atunci la suprafață. Mi-am strâns pumnii în timp ce traversam salonul auster pe care nimeni nu-l folosea vreodată. Când m-am oprit în fața ușilor închise, gelozia se transformase într-un acid amar care-mi alerga prin vene. N-aveam niciun drept să dau buzna peste ei, însă nu mai puteam să mă controlez.

Râsul aspru al Danikăi s-a auzit iar, urmat de un hohot mai profund. O și vedeam aruncându-și peste umăr părul ei lung și negru sau zâmbind așa cum îi zâmbeau lui Zayne toate fetele. Am împins ușa.

Cei doi erau atât de apropiați, încât sufletele li se atingeau.

Capitolul 4

Zayne stătea sprijinit de biroul prăfuit din pricina nefolosirii, cu brațele lui musculoase încrucișate la piept. Pe față i se întipărise un mic surâs. Unul drăgăstos. Danika își ținea o mână pe umărul lui, în vreme ce chipul îi era atât de luminos și de fericit, încât îmi venea să vomit pe amândoi. Aveau aceeași înălțime și aproximativ aceeași vârstă. Trebuie să admitem că ar fi format un cuplu frumos și ar fi avut o grămadă de bebeluși capabili să se metamorfozeze, fără o urmă de sânge întinat în ei.

O uram.

Zayne și-a ridicat privirea și a încremenit în clipa în care m-a văzut.

– Layla? Tu ești?

Danika s-a îndepărtat de el, zâmbind când mâna i-a alunecat pe pieptul lui. O roșeață blândă, trandafirie, i-a colorat pomeții proeminenți.

– Ce lung ți s-a făcut părul!

Părul meu nu crescuse așa mult de la ultima noastră întâlnire, care fusese cu trei luni în urmă.

– Bună!

Vorbeam de parcă aș fi înghițit un pumn de cuie. Danika a traversat biblioteca, dar s-a abținut să mă îmbrățișeze, căci nu eram *deloc* în termeni de îmbrățișări.

– Ce-ai mai făcut? Cum e la școală?

Faptul că ea, în realitate, mă plăcea făcea ca totul să fie și mai greu de suportat.

– E grozav.

Zayne s-a împins de lângă birou.

– Aveai nevoie de ceva, Layla-gândăcel?

M-am simțit precum cea mai mare idioată.

– Eu… voiam doar să spun „bună“. Cu obrajii arzând, m-am întors către Danika. Bună!

Ea s-a uitat la Zayne, și zâmbetul i-a tremurat puțin.

– De fapt, tocmai despre tine vorbeam. Zayne îmi spunea că te gândești să dai la Columbia?

Mi-am adus aminte de formularul de înscriere, pe jumătate completat.

– Era o idee stupidă.

Zayne s-a încruntat.

– Parcă ziceai c-o s-o faci.

Am dat din umeri.

– La ce bun? Am deja o slujbă.

– Layla, totuși contează! Tu n-ai…

– Nu-i ceva despre care să trebuiască să discutăm. Scuze că v-am întrerupt, i-am tăiat eu vorba lui Zayne. Ne vedem mai târziu.

Clipind ca să alung lacrimile fierbinți de umilință, m-am grăbit să plec înainte de a mă face și mai tare de râs. Până să ajung la frigider, deja începuse să mă furnice pielea. N-ar fi trebuit să intru peste ei, fiindcă știam ce urma să găsesc. Dar, din câte se pare, îmi făcea plăcere să mă chinuiesc singură.

Scoțând de la rece cutia cu suc de portocale, am înhățat și batonul de aluat pentru fursecuri. Prima gură de suc era cea mai bună. Îmi plăcea la nebunie înțepătura acidului. Zahărul ajuta atunci când mă lovea din plin pofta de a răpi un suflet. Era o nevoie teribil de rușinoasă, ce mă ducea cu gândul la dependenții de droguri.

– Layla!

Închizând ochii, am așezat cutia de suc pe insula de bucătărie.

– Zayne?

– Danika o să stea aici doar două săptămâni. Ai putea măcar să încerci să fii drăguță cu ea.

M-am întors, îndreptându-mi atenția către umărul lui.

– *Am fost* drăguță cu ea.

El a râs.

– Arătai de parcă voiai să-i rupi capul.

Sau să-i fur sufletul.

– Mă rog. Am rupt o bucată de aluat și mi-am aruncat-o în gură. N-ar trebui s-o lași să aștepte.

Zayne s-a întins și mi-a luat batonul din mâini.

– S-a dus s-o ajute pe Jasmine cu gemenii.

– Aha! M-am răsucit, am apucat un pahar din dulap și l-am umplut până sus.

– Layla-gândăcel! Răsuflarea lui Zayne mi-a zbârlit părul. Te rog, nu te purta așa!

Am tras aer în piept, simțind dorința de a-mi lipi spatele de trupul lui, dar știam că așa ceva nu avea să fie posibil vreodată.

– Nu mă port nicicum. Ar trebui să te duci și să stai cu Danika.

Oftând, Zayne mi-a pus o mână pe umăr și m-a întors din nou spre el. Ochii i-au coborât la paharul pe care-l țineam în mână.

– O zi grea la școală, hm?

Am dat înapoi, lovind blatul mesei. Imediat mi-a apărut în minte imaginea lui Roth, încolțindu-mă în baie.

– C… cu nimic diferită de oricare altă zi.

Zayne a făcut un pas înainte și a lăsat batonul de aluat să cadă pe masă.

– S-a întâmplat ceva interesant?

Oare știa? Nu, n-avea cum. El mă întreba mereu despre școală.

– Ăăă… o fată m-a numit „târfa garguielor“.

– Ce?

Am dat din umeri.

– Se mai întâmplă. Nu-i mare lucru.

Privirea lui a devenit tăioasă.

– Cine ți-a zis așa ceva?

– N-are importanță…

Când Zayne mi-a luat paharul, m-am oprit și i-am urmărit mișcarea mușchilor gâtului. Mi-a băut jumătate din suc, după care mi-a înapoiat paharul.

– E doar o prostie pe care o spune lumea.

– Ai dreptate. N-are importanță, atâta vreme cât n-o lași să te afecteze.

M-am înfiorat, iremediabil atrasă de ochii lui azurii.

– Știu.

– Ți-e frig? a șoptit el. Cineva a pornit aerul condiționat în timp ce noi dormeam.

– Suntem în septembrie. Nu-i destul de cald, încât să fie pornit aerul.

Zayne a râs încet, în timp ce-mi așeza părul peste umăr.

– Layla, corpurile noastre au altă temperatură decât al tău. Pentru noi, douăzeci și unu de grade înseamnă zăpușeală.

– Mm! De-aia îmi place de tine. Ești cald.

Iar mi-a luat paharul, însă de data asta l-a așezat pe insula de bucătărie. Apoi mi-a luat mâna și m-a tras către el.

– De-aia mă placi? Pentru că sunt cald?

– Cred că da.

– Mă gândeam că sigur există și alte motive, m-a tachinat el.

Furia de mai devreme mi s-a stins. M-am trezit zâmbindu-i. Zayne avea mereu efectul ăsta asupra mea.

– Păi, e adevărat că mă ajuți la teme.

El a ridicat brusc din sprâncene.

– Atât?

– Hm… M-am prefăcut că stau pe gânduri. Ești frumușel. Acum te simți mai bine?

Zayne a rămas cu gura căscată.

– Sunt „frumușel“?

Am chicotit.

– Da. Stacey a mai spus că ești sosul acela minunat ce vine cu extra sos la pachet.

– Pe bune?

M-a tras lângă el și mi-a pus un braț peste umăr. Parcă aș fi fost apucată de cap într-un meci de box, doar că simțeam furnicături prin tot corpul.

– *Tu* ești de părere că eu sunt sosul acela minunat?

– Sigur, am răspuns, cu răsuflarea tăiată.

– Dar cu extra sos la pachet?

Obrajii mi s-au înfierbântat. La fel și alte părți ale trupului.

– Bănuiesc… bănuiesc că da.

– Bănuiești?

Zayne s-a lăsat pe spate, depărtându-se poate cu cinci centimetri de mine.

– Cred că da.

Spre ușurarea mea, nu-mi simțeam fața ca și cum ar fi luat foc. El a râs ușor și mi-a îndepărtat mâna de pe chip.

– Ai terminat deja cu însemnatul?

Am clipit lent. Despre ce vorbea?

Ușa bucătăriei s-a deschis în spatele nostru. În timp ce se uita peste umăr, Zayne mi-a lăsat mâna să cadă, dar brațul i-a rămas pe după gâtul meu. A zâmbit larg.

– Salut, bătrâne!

M-am întors. Abbot stătea în prag și își privea netulburat fiul. Întotdeauna îmi amintea de un leu. Avea părul mai deschis la culoare decât al lui Zayne, dar la fel de lung. Îmi închipuiam că avea o serie de trăsături comune cu fiul lui, numai că jumătate din față îi era mereu acoperită de o barbă deasă.

Dacă aș fi căutat definiția cuvântului „intimidant“, aș fi dat peste poza lui Abbot. Ca lider al clanului, trebuia să fie aprig, sever și, câteodată, mortal. El reprezenta familia, era cel care se întâlnea cu oficialitățile umane, iar dacă vreunul dintre Gardieni făcea o boacănă, Abbot suporta consecințele. Purta pe umeri o mare povară, și totuși spatele nu i se încovoia niciodată sub apăsarea ei.

Privirea i-a alunecat către mine. Ochii lui, de obicei calzi, arătau ca două așchii de gheață bleu.

– Layla, în după-amiaza asta am fost sunat de la școală.

Am strâns din buze.

– Ăăă…

– Am reușit să iau legătura cu doamna Cleo înainte să-și termine programul și să plece acasă. Abbot și-a încrucișat la piept brațele groase. Susține c-ai fugit din clasă în timpul unei lucrări de control. Vrei să-mi explici de ce?

Mi s-a golit mintea. Zayne și-a săltat repede capul și, fără să mă uit la el, am știut că se încruntase.

– De ce ai fugit din clasă? m-a întrebat.

– Mă… nu mă simțeam bine. Am apucat strâns marginea mesei de lucru. Nu mâncasem de dimineață și mi s-a făcut rău.

– Acum te simți bine? a insistat Zayne.

I-am aruncat o privire. Avea un aer îngrijorat.

– Da, mi-am revenit complet.

El și-a îndreptat ochii spre paharul meu cu suc de portocale, uitat pe masă. O expresie ciudată i-a fulgerat chipul. Fără să scoată o vorbă, și-a lăsat brațul în jos și s-a îndreptat către masă.

– Așa cum i-am zis doamnei Cleo, sunt sigur că ai avut un motiv bun pentru a părăsi clasa, a continuat Abbot. Ea a fost de acord că un asemenea comportament nu-ți stă în fire și a decis să te lase să dai lucrarea vineri, după ore.

În mod normal, m-aș fi văitat pentru că trebuia să stau mai mult la școală, dar mi-am

ținut cu înțelepciune gura.

– Îmi pare foarte rău!

Privirea lui Abbot s-a înmuiat.

– Data viitoare ai grijă să anunți profesorul că ți-e rău. Și sună-l pe Morris, astfel încât să poți să vii acasă și să te odihnești.

Acum chiar că mă simțeam prost. Îmi tot mutam greutatea de pe un picior pe altul.

– OK.

Zayne s-a întors lângă mine, cu sucul de portocale în mână. O paloare îngrijorată îi alungea figura. Mi-a întins paharul, apoi a stat cu ochii pe mine până când l-am golit. M-am simțit și mai prost.

Abbot și-a sprijinit mâinile de blatul mesei.

– Ai petrecut ceva timp cu Danika, Zayne?

– Hm?

Zayne încă era cu ochii la mine.

– Știi tu, am zis eu, punând jos paharul, fata care aproape că se suise pe tine în bibliotecă.

Buzele lui cărnoase s-au subțiat. Abbot a râs pe înfundate.

– Mă bucur să văd că vă înțelegeți. Să știi că ea e la vârsta împerecherii, Zayne, și a venit momentul să te gândești la întemeierea unui cămin.

Am încercat să păstrez o expresie neutră, în vreme ce stăteam cu privirea ațintită către paharul gol. Zayne să se așeze la casa lui? Îmi venea să vomit. Zayne a scos un geamăt.

– Tată, abia am împlinit douăzeci și unu de ani. Lasă-mă!

Abbot și-a arcuit o sprânceană.

– Eu m-am împerecheat cu mama ta când eram de-o vârstă cu tine. Nu e nici pe departe exclus.

M-am strâmbat.

– Nu putem să spunem „căsătorit“? Când zici cu voce tare „împerecheat“ sună pur și simplu scârbos.

– Asta nu-i lumea ta, Layla. Nu mă aștept să înțelegi.

Au! Am tresărit și m-am retras. Zayne a răsuflat zgomotos.

– Tată, *este* lumea ei. Și ea e Gardian.

Abbot s-a îndepărtat de masă, împingându-și părul spre ceafă.

– Dacă ar înțelege, atunci n-ar mai deranja-o folosirea cuvântului „împerechere“. Legăturile căsătoriei pot fi rupte. Împerecherea e pe viață. Un lucru pe care tu (s-a uitat țintă la fiul său) trebuie să începi să-l iei în serios. Clanul nostru se împuținează.

Zayne și-a lăsat capul pe spate și a oftat.

– Ce-mi sugerezi? Să mă duc chiar acum și să-mi închin viața Danikăi? Ea are vreun cuvânt de spus în treaba asta?

– Mă îndoiesc că Danika s-ar arăta nemulțumită, a zâmbit Abbot cu subînțeles. Și, da, îți sugerez să te împerechezi foarte curând. Îmbătrânești și nici eu nu întineresc. Poate că acum n-o iubești, dar o să te îndrăgostești.

– Ce? a râs Zayne.

– Eu am simțit… afecțiune pentru mama ta prima oară când m-am împerecheat cu ea. Și-a masat îngândurat bărbia acoperită de barbă. Am ajuns s-o iubesc. Numai să fi avut mai mult timp împreună…

Zayne nu părea afectat de întreaga discuție, însă eu simțeam că-mi dau lacrimile. Am mormăit ceva despre teme și am plecat din bucătărie. Nu trebuia să mai aștept ca să aflu concluzia dialogului. Părerile sau dorințele lui Zayne n-aveau nicio importanță. Așa cum nu avuseseră nici cele ale lui Abbot sau ale mamei lui Zayne.

Și era al naibii de sigur că n-avea nicio importanță ce voiam eu.

Formularul de înscriere la Columbia University mă privea fix de pe podea. Lângă el erau împrăștiate și alte formulare pentru admiterea la facultate. Banii nu reprezentau o problemă. Nici notele mele. De vreme ce nu puteam sluji clanul aducând pe lume alți Gardieni, viitorul îmi aparținea. Formularele alea ar fi trebuit să mă umple de bucurie și de entuziasm. Însă gândul de a mă muta, de a devenit o ființă nouă și diferită era la fel de înfricoșător, pe cât era de captivant.

Iar acum, când mi se ivea în sfârșit ocazia de a pleca, nu mai voiam. N-avea nicio noimă. Mi-am dat părul pe spate și m-am ridicat în picioare. Temele pentru școală zăceau uitate pe pat. Dacă aș fi fost sinceră cu mine preț de două secunde, aș fi recunoscut că știam de ce nu-mi doream să plec. Era vorba despre Zayne, ceea ce era o prostie. Abbot avusese dreptate mai devreme. Nu conta cât sânge aveam în comun cu Gardienii, aceea nu era lumea mea. Parcă aș fi fost un musafir care nu mai pleca.

M-am uitat prin cameră. Aveam tot ce-și putea dori o fată. Un desktop și un laptop numai ale mele, un televizor și un sistem audio, mai multe haine decât puteam purta vreodată și destule cărți, încât să mă pierd în ele.

Însă erau numai niște obiecte… goale.

Nemaiputând să rămân în dormitorul meu, am plecat, fără să am vreun plan concret în minte. Simțeam doar nevoia să ies din cameră… din casă. La parter, le-am auzit pe Jasmine și pe Danika în bucătărie, pregătind cina. Mireasma de cartofi copți și hohotele de râs umpleau încăperea. Oare Zayne era cu ele, gătind alături de Danika?

Ce drăguț!

Am trecut pe lângă Morris, aflat pe veranda din față. El și-a ridicat ochii din ziar, cu un aer întrebător, dar atât. Mi-am îndesat mâinile în buzunarele jeanșilor și am inspirat mirosul de frunze uscate, amestecat cu izul de smog al orașului.

Am traversat curtea îngrijită cu minuțiozitate până dincolo de zidul din piatră care despărțea proprietatea lui Abbot de pădurea ce înconjura tabăra. În copilărie, Zayne și cu mine străbătuserăm de atâtea ori același drum, încât se formase o potecă prin iarbă și prin solul pietros. Acolo evadam împreună, eu fugind de singurătate, el ocolind antrenamentele riguroase și toate așteptările.

Când eram mai mici, plimbarea de un sfert de oră ne dădea impresia că reușiserăm să dispărem într-o cu totul altă lume, plină de cireși și arțari. Acela fusese locul nostru. Pe atunci nu puteam să-mi închipui o viață care să nu-l includă și pe el.

M-am oprit sub căsuța din copac, pe care Abbot o clădise pentru fiul său cu mult înainte de venirea mea. Nu era nimic special la ea. Aducea cu o colibă, dar avea o terasă mișto, de doi metri și jumătate pe doi metri și jumătate. Cățăratul în copac devenise al naibii de greu acum în comparație cu anii copilăriei. Mi-au trebuit câteva încercări până să ajung pe platforma ce susținea construcția. De acolo, m-am târât printr-o ușă decupată grosolan în lemnul tratat. Am înaintat cu mare grijă pe platformă, sperând să nu cedeze.

Să mor ucisă de o căsuță în copac nu părea un mod prea atrăgător de a părăsi lumea.

În timp ce mă întindeam pe jos, m-am întrebat de ce venisem acolo. Să fi fost un fel sucit de a-mi dori apropierea de Zayne sau voiam doar să redevin copil? Să mă întorc la vârsta la care nu știam că abilitatea de a vedea culori licărind împrejurul oamenilor însemna că eram diferită de ceilalți Gardieni… înainte să aflu că aveam sângele întinat. Pe vremea aceea lucrurile erau mai simple. Nu mă gândeam la Zayne așa cum o făceam acum, nici nu-mi petreceam serile atingând străini oarecare. Și nici nu mă trezeam cu un demon de Nivel Superior la ora de biologie.

Un vânt rece mi-a ridicat câteva șuvițe de păr și mi le-a aruncat peste față. M-am cutremurat și m-am chircit în pulover. Din nu se știe ce motiv, mi-am amintit ce-mi spusese Roth despre faptul că Abbot m-ar folosi pentru abilitatea mea specială.

„Nu-i adevărat."

Mi-am scos inelul de sub pulover. Lanțul pe care stătea atârnat era unul vechi și gros. Avea un șir de zale zdravene pe care îl știam pe de rost. În lumina tot mai slabă, nu reușeam să disting ce era gravat pe inelul de argint. Noduri nesfârșite fuseseră săpate în veriga de metal de către cineva care, în mod evident, avusese prea mult timp liber la dispoziție. Am răsucit inelul. Niciodată nu mai văzusem ceva care să semene cu nestemata din mijloc. Era de un roșu intens, aproape rubiniu, dar pe alocuri culoarea pălea ori se întuneca. Uneori, în funcție de felul în care țineam bijuteria, arăta ca și cum ar fi existat un lichid în interiorul pietrei ovale.

Cică inelul îi aparținuse mamei.

În locul amintirilor mele dinaintea nopții în care mă găsise Abbot nu se afla decât un mare gol. Inelul era singurul lucru care mă lega de adevărata mea familie.

„Familie", un cuvânt tare ciudat. Nu eram sigură nici măcar dacă avusesem vreodată o familie. Oare locuisem cândva cu tata, înainte să ajung la casa de copii? Cine putea ști? Iar dacă Abbot era cel care știa, mie nu-mi spunea. Viața mea începuse când mă descoperise el.

Am închis ochii, inspirând încet și adânc. Nu era momentul să reflectez la propria persoană ori să-mi plâng de milă. Mi-am ascuns inelul înapoi sub pulover și am decis că trebuia să mă concentrez la ce aveam de făcut în privința lui Roth.

De data asta eram pe cont propriu. Să-l ignor? Părea o idee bună, dar mă îndoiam că avea să funcționeze. O parte din mine nădăjduia ca el să dispară după ce mă avertizase să nu însemnez pe nimeni.

Probabil că la un moment dat am ațipit în timp ce unelteam, căci atunci când am deschis ochii, cerul era întunecat, nasul îmi înghețase și lângă mine stătea întins cineva. Inima mi-a bătut năvalnic, apoi s-a oprit în loc când am întors capul și un fir de păr moale mi-a gâdilat obrazul.

– Zayne?

El a deschis un ochi.

– Ce loc ciudat în care să tragi un pui de somn, când ai o chestie grozavă numită pat.

– Ce faci aici? l-am întrebat.

– N-ai coborât la cină. A ridicat o mână și a îndepărtat o șuviță din părul meu, care-i alunecase pe față. După o vreme, am hotărât să merg să văd ce faci. Nu erai la tine în cameră, iar când l-am întrebat pe Morris dacă te-a văzut, a arătat spre pădure.

Mi-am frecat pleoapele, alungând rămășițele somnului care mă luase pe nepregătite.

– Cât e ceasul?

– Aproape nouă și jumătate. Zayne a făcut o pauză. Eram îngrijorat din cauza ta.

M-am încruntat.

– De ce?

El și-a înclinat capul înspre al meu.

– De ce-ai plecat azi de la oră?

L-am privit lung preț de câteva clipe, apoi mi-am amintit aerul ciudat pe care-l avusese când văzuse paharul cu suc de portocale.

– Nu mă pregăteam să înghit un suflet, dacă la asta te gândești.

Zayne s-a încruntat.

– Ori de câte ori poftești la ceva dulce…

– Știu.

Mi-am îndreptat privirea către cer. Stelele se iveau pe după ramurile groase.

– Nu s-a întâmplat nimic azi la școală, jur!

El a tăcut un moment.

– OK. Nu era singurul meu motiv de îngrijorare.

Am oftat.

– N-o s-o ucid pe Danika în somn.

Zayne a lăsat să-i scape un hohot de râs apăsat.

– Sper că nu. Tata și-ar ieși din sărite dacă mi-ai omorî perechea.

Când am auzit asta, am decis că era foarte probabil ca *într-adevăr* s-o omor.

– Deci acum ești de acord cu toată povestea „împerecherii“? Curând o să începi să faci bebe-gargui? Ar trebui să fie distractiv.

El a râs iar, reacție care m-a călcat pe nervi.

– Layla-gândăcel, ce știi tu despre făcutul bebelușilor?

I-am tras un pumn în stomac în timp ce mă ridicam. Chicotitul lui s-a transformat într-un geamăt.

– Nu mai sunt un nenorocit de copil, măgarule! Știu ce-i sexul.

Zayne s-a întins și m-a ciupit de obraz.

– Ești ca o mică…

L-am pocnit încă o dată în burtă. El m-a prins de braț și m-a tras la pieptul lui.

– Nu mai fi așa de violentă! mi-a șoptit alene.

– Atunci nu mai fi nici tu așa măgar, am spus și mi-am mușcat buza de jos.
– Știu că nu mai ești un copil.
O căldură incredibilă mi-a cuprins trupul, ceea ce era ciudat pentru o noapte atât de rece.
– Mă rog. Mă tratezi de parcă aș avea zece ani.
S-au scurs câteva clipe, iar mâna lui s-a strâns în jurul brațului meu.
– Cum ar trebui să te tratez?
Mi-aș fi dorit să fi avut o replică sexy la îndemână și plină de cochetărie. În schimb, am mormăit:
– Nu știu.
El a zâmbit în colțul gurii.
– Apropo, Danika nu-i perechea mea. Doar glumeam în privința asta.
Am încercat să par absolut indiferentă.
– Asta-și dorește tatăl tău.
Zayne s-a uitat în altă parte, oftând.
– Mă rog, despre ce vorbeam? A, da! Îmi făceam griji pe unde ești, fiindcă a venit Elijah.
Am încremenit, uitând de Danika.
– Ce?
El a închis ochii.
– Da, a venit cu grupul de aseară. Credeam c-o să plece azi, dar mai rămâne o vreme.
Elijah Faustin făcea parte din clanul care monitoriza activitatea demonică pe cea mai mare parte a coastei de sud. El și fiul lui se purtau de parcă aș fi fost antihristul.
– E și Petr cu el?
– Da.
Am lăsat capul în jos. Petr era cel mai rău soi de băiat.
– De ce-au venit?
– Elijah o să fie mutat în nord-est, împreună cu fiul lui și cu alți patru.
– Deci o să rămână aici până se întoarce Dez?
Zayne mi-a întâlnit privirea, iar chipul i s-a înăsprit brusc.
– Petr nici n-o să se apropie de tine. Îți promit!
Stomacul mi s-a făcut ghem. M-am desprins de Zayne și m-am rostogolit pe spate. Am tras puțin aer în piept.
– Parcă Abbot le spusese că n-au de ce să se mai întoarcă aici.
– Le-a spus, Layla. Pe tata nu-l bucură prezența lor, dar nu-i poate alunga. Zayne s-a întors pe o parte, cu fața spre mine. Mai ții minte vremurile în care ne prefăceam că ăsta e un post de observație pentru NASA?
– Țin minte că m-ai legănat peste margine de vreo două ori.
El mi-a dat un ghiont.
– Îți plăcea la nebunie! Întotdeauna m-ai invidiat pentru că eu pot să zbor, și tu, nu.
Am schițat un zâmbet.
– Cine nu te-ar invidia pentru asta?
Zayne a rânjit, în timp ce se uita peste umăr.

– Doamne, au trecut ani de când n-am mai fost aici, sus!

– Știu. Am întins picioarele și mi-am mișcat degetele în teniși. Mi-era oarecum dor.

– Și mie. M-a tras de mâneca puloverului. Rămâne stabilit pentru sâmbătă?

De ani de zile obișnuiam ca, în fiecare sâmbătă dimineață, să vizităm o altă cafenea. Pentru a putea să facă lucrul ăsta, Zayne rămânea treaz, amânând momentul în care avea să se întoarcă în camera lui și să-și ia înfățișarea reală, cea care-i permitea să doarmă. Un gargui nu se odihnea cu adevărat decât atunci când se transforma în piatră.

– Bineînțeles.

– A! Era să uit.

S-a așezat în fund și a băgat mâna în buzunarul jeanșilor. A scos un obiect subțire, dreptunghiular.

– Azi ți l-am luat.

Am înhățat telefonul din mâinile lui, țipând.

– E cu touchscreen! O, Doamne, promit că n-o să-l stric sau să-l pierd! Mulțumesc!

Zayne s-a săltat în picioare.

– Ți-am luat-o înainte și l-am încărcat. Tot ce trebuie să faci e să-ți introduci numerele în agendă. Mi-a zâmbit larg. Mi-am permis să-mi trec numărul în fruntea listei.

M-am ridicat și l-am îmbrățișat.

– Mulțumesc! Chiar *ești* sosul acela grozav.

El a râs și m-a cuprins încet cu brațele.

– Aha, trebuie să-ți cumpăr dragostea! Înțeleg.

– Nu! Deloc! Te-aș… M-am oprit înainte să spun ceva ce n-aș mai fi putut retrage și m-am uitat în sus. Jumătate din fața lui era în umbră, însă mă privea ciudat. Vreau să spun că ești la fel de *cool* și dacă nu mi-ai fi luat telefonul.

Zayne mi-a dat părul după ureche, lăsându-și mâna să întârzie pe obrazul meu. Apoi s-a aplecat pentru a-și lipi fruntea de a mea. L-am simțit inspirând adânc, în timp ce palma i se lipea de partea de jos a spatelui meu.

– Ai grijă să ții încuiată ușa de la balconul dormitorului tău, a spus în cele din urmă, pe un ton mai grav decât cel obișnuit. Și încearcă să nu umbli prin casă în toiul nopții. OK?

– OK.

Nu s-a clintit. O fierbințeală molcomă a început să-mi alunece pe sub piele, deosebindu-se de reacția corpului meu la apropierea de al lui. M-am silit să iau o gură de aer, să mă concentrez asupra lui Zayne, însă pleoapele mi s-au închis treptat. Am încercat să opresc ceea ce se întâmpla, dar imaginația mea a preluat controlul și n-a mai cunoscut nicio opreliște. Mi-am închipuit sufletul lui Zayne, însuși spiritul lui, încălzind golurile reci dinăuntrul meu. Ar fi fost ceva mai plăcut decât un sărut, mai bun decât orice altceva. M-am legănat, lăsându-mă înspre el, ademenită de două dorințe foarte diferite.

Zayne și-a coborât mâinile și s-a retras.

– Ești bine?

Un val fierbinte de rușine mi-a ars trupul. Făcând un pas înapoi, am ridicat telefonul între noi.

– Da, sunt bine. Ar… ar trebui să ne întoarcem.

El m-a studiat preț de câteva clipe, după care a dat din cap în semn de încuviințare. L-am urmărit cum se întoarce și se strecoară înapoi în căsuța din copac. Mi-am ținut respirația și am așteptat până când l-am auzit aterizând pe pământ.

Nu mai puteam continua să trăiesc așa. Dar ce opțiuni aveam? Să devin demon în toată regula? Așa ceva nu era posibil în cazul meu.

– Layla? m-a strigat el.

– Vin.

Am săltat capul și, tocmai când dădeam să înaintez, ceva mi-a atras atenția. Încruntându-mă, m-am uitat cu ochii mijiți la ramura aflată deasupra terasei. Ceva nu era în regulă cu ea. Părea mai groasă, mai lucioasă.

Atunci l-am văzut. Un șarpe anormal de lung și de voluminos stătea încolăcit în jurul ramurii. Capul lui în formă de diamant s-a aplecat și, din locul în care mă aflam, am putut să văd inconfundabilul licăr roșiatic din ochi.

Am tresărit și am țipat de spaimă.

– Ce se întâmplă acolo sus? a întrebat Zayne.

Mi-am aruncat privirea în jos preț de, poate, două secunde, atât, dar când am ridicat-o iar, șarpele dispăruse.

Capitolul 5

Până să ajung s-o urmez pe Stacey la ora de biologie, îmi venea deja să-i trag o palmă. Nu mai termina de vorbit despre Roth. De parcă aș fi avut nevoie de ajutor ca să mă întreb dacă el chiar urma să apară în ziua respectivă. Stătusem trează toată noaptea gândindu-mă la nenorocitul ăla de șarpe din copac. Oare fusese acolo tot timpul, privindu-mă cum dorm și ascultându-mi discuția cu Zayne?

Înfiorător!

Situația devenea și mai gravă când îmi aminteam de felul în care Roth se lipise de mine în baie. Căci atunci când mă gândeam la el, îmi aminteam cum mă făcuse să mă simt. De fapt, nimeni nu se apropiase vreodată așa mult de mine. Nici măcar Zayne. Îmi venea să intru în capul meu, să-mi îndepărtez pe cale chirurgicală amintirea și pe urmă să-mi scufund creierul în clor.

– Ar face bine să vină, spunea Stacey, în timp ce se trântea pe scaunul ei. Doar nu degeaba m-am furișat afară din casă îmbrăcată în felul ăsta.

– Fără îndoială. M-am uitat la fusta ei scurtă, apoi la decolteu. N-am vrea ca țâțele tale să rămână neadmirate.

Ea mi-a aruncat un zâmbet viclean.

– Vreau să se gândească la mine toată noaptea.

Mi-am scos manualul și l-am trântit pe bancă.

– Ba nu, nu vrei.

– Asta eu hotărăsc. Și-a schimbat poziția, trăgându-și fusta în jos. Oricum, nu-mi vine să cred că nu ți se pare sexy. E ceva în neregulă cu tine.

– Nu-i nimic în neregulă cu mine. Mi-am întors privirea către ea, dar ochii ei erau lipiți de ușă. Am oftat. Stacey, zău că nu-i un tip de treabă!

– Mm! Și mai bine.

– Vorbesc serios. E… e periculos. Așa că să nu-ți vină cumva vreo idee perversă.

– Prea târziu. Prietena mea s-a oprit, încruntându-se. Ți-a făcut ceva?

– E doar o presimțire de-a mea.

– Eu am multe presimțiri când mă gândesc la el. S-a lăsat în față, sprijinindu-și coatele pe bancă și bărbia în palme. *Multe* presimțiri!

Mi-am dat ochii peste cap.

– Cum rămâne cu Sam? E îndrăgostit până peste cap de tine. Ar fi o alegere mai bună.

– Ce? a strâmbat ea din nas. Ba nu e.

– Zău că e! Am început să-mi mâzgălesc manualul, abătându-mi atenția de la ușă. Mereu se zgâiește la tine.

Stacey a izbucnit în râs.

– Nici n-a clipit când mi-a văzut fusta...

– Sau lipsa ei.

– Exact. Ei, dacă aș fi purtat un cod binar pe picioare, atunci m-ar fi remarcat!

Doamna Cleo a intrat târșâindu-și picioarele și a pus capăt conversației noastre. Ușurarea a fost atât de puternică, încât aproape că m-a doborât. Nici măcar nu mi-a mai păsat când profesoara s-a uitat într-un fel ciudat la mine. Roth a dispărut, mă gândeam eu, în timp ce desenam uriașe fețe zâmbitoare pe o diagramă. Poate că l-a mâncat prostia aia de șarpe al lui.

Brațul lui Stacey a căzut cu o bufnitură de pe bancă.

– Cred că ziua de azi o să fie de-a dreptul nasoală.

– Îmi pare rău, am ciripit eu, învârtindu-mi stiloul între degete. Vrei să luăm...

Ușa s-a deschis brusc, tocmai când doamna Cleo instala retroproiectorul. Roth a intrat agale în clasă, cu cartea de biologie într-o mână și cu un zâmbet fudul întipărit pe chip. Stiloul mi-a zvâcnit din mână, a zburat peste bancă și a lovit-o în cap pe o fată care stătea cu două locuri mai în față. Ea s-a întors, azvârlindu-și brațele în aer și uitându-se urât la mine.

Stacey a sărit în sus și a scos un chicot înăbușit.

Roth a trecut pe lângă doamna Cleo, făcându-i cu ochiul. Femeia s-a mulțumit să clatine din cap și să se joace cu notițele ei. Toate privirile s-au întors către demon, în timp ce acesta înainta alene pe culoarul dintre bănci. Gurile s-au căscat, iar fetele s-au răsucit pe scaunele lor. Și câțiva băieți au făcut la fel.

– Salut, a murmurat el către prietena mea.

– Bună! a răspuns ea, și coatele i-au alunecat pe masă.

Apoi Roth și-a îndreptat ochii ăia aurii spre mine.

– Bună dimineața!

– Ziua mea e aranjată, a șoptit Stacey și i-a zâmbit larg lui Roth, care își punea cartea pe bancă și se așeza.

– Bravo ție! m-am răstit eu, scotocind în geantă după alt stilou.

Doamna Cleo a stins luminile.

– Încă n-am corectat lucrările, din moment ce unii dintre voi o să dea vineri testul la care n-au fost. Așteptați-vă ca luni să primiți notele și ce mai aveți de făcut pentru puncte în plus.

Câțiva elevi au gemut, în vreme ce eu mă imaginam înfigându-mi stiloul în ceafa lui Roth. Ce pusesem la cale cu o seară în urmă? Nimic, la naiba, fiindcă adormisem în vreme ce concepeam planuri pe terasa căsuței.

După aproximativ zece minute de la începerea aridei prezentări a doamnei Cleo pe tema respirației celulare, Stacey a încetat să mai tresalte pe scaun. Eu tot nu-mi luasem ochii de

la Roth. Nici măcar nu se deranja să dea impresia că ia notițe. Eu măcar țineam un stilou în mână.

Demonul și-a lăsat scaunul pe spate, până când l-a proptit de banca noastră, înfigându-și coatele în manualul meu, pentru a-și susține poziția precară. Din nou am simțit un miros dulce, ca de vin cu zahăr sau de ciocolată neagră.

M-am gândit să-i dau coatele la o parte, dar asta ar fi însemnat să-l ating. Puteam să-l înțep în braț cu stiloul. Tare de tot. Avea mânecile suflecate, dezvăluind niște brațe chiar frumoase. Piele netedă, întinsă peste bicepși bine conturați. Apoi mai era și Bambi, încolăcită împrejurul mâinii lui. M-am lăsat în față, oarecum fascinată de detaliile tatuajului. Fiecare cută din pielea șarpelui fusese nuanțată, astfel încât să pară cu adevărat tridimensională. Burta reptilei era cenușie și dădea impresia de moliciune, deși mă îndoiam că pielea lui Roth era moale. Părea la fel de aspră ca a unui Gardian.

Tatuajul arăta atât de real!

„Asta pentru că e real, idioato!“

Exact în clipa aceea, coada a tremurat și a început să lunece peste cotul lui. Am tras brusc aer în piept și m-am lipit de spătarul scaunului. Stacey mi-a aruncat o privire ciudată. Roth a întors capul.

– Ce faci în spatele meu?

Am mijit ochii spre el.

– Te holbezi la mine?

– Nu! am șoptit, mințind de înghețau apele.

El și-a coborât ușurel scaunul, evitând o uitătură din partea doamnei Cleo, după care s-a așezat de-a curmezișul.

– Eu cred că te holbai.

Stacey s-a aplecat spre noi, rânjind.

– Așa e.

I-am aruncat o privire plină de ură.

– Ba nu!

Roth s-a uitat cu un interes reînnoit la prietena mea.

– Se holba? Și la ce se holba?

– La drept vorbind nu știu, a șoptit Stacey. Eram prea ocupată să mă zgâiesc la fața ta, ca să observ.

Un surâs mulțumit s-a ivit pe chipul lui.

– Stacey, nu-i așa?

Ea s-a lipit de mine.

– Eu sunt.

Dându-mi ochii peste cap, am împins-o la locul ei.

– Întoarce-te! i-am ordonat demonului.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

– O să mă întorc când o să-mi zici la ce te holbai.

– Nu la tine. Mi-am mutat privirea spre partea din față a clasei. Doamna Cleo își răsfoia notițele. Întoarce-te până nu ne bagi în belea!

Roth și-a înclinat capul.

– O, v-ar plăcea la nebunie genul de belele în care v-aș băga eu!

Stacey a scos un suspin. Ori un geamăt.

– Pun pariu că ne-ar plăcea!

Mi-am strâns stiloul în mână.

– Ba nu. Nu ne-ar plăcea.

– Vorbește pentru tine, soro! Stacey și-a împins în gură capătul stiloului ei.

Roth i-a surâs cu înfumurare.

– Îmi place de prietena ta.

Stiloul a trosnit între degetele mele.

– Ei bine, mie nu-mi place de tine.

Demonul a chicotit și în cele din urmă s-a întors. Restul orei a continuat în același fel. Din când în când el se întorcea la noi și rânjea sau șușotea ceva complet enervant. Când doamna Cleo a aprins în sfârșit luminile, eram gata să urlu.

Stacey nu făcea decât să clipească, de parcă ar fi ieșit dintr-un fel de transă bizară. Am scris în grabă „zdreanță“ peste notițele ei. Ea a râs și a scris „prințesă virgină de gheață“ peste ale mele.

Când a sunat de ieșire, deja îmi strânsesem lucrurile și eram pregătită să spăl putina. Aveam nevoie de aer, preferabil unul pe care să nu-l împart cu Roth. În chip destul de surprinzător, până să mă ridic eu în picioare, el ieșise pe ușă, mergând atât de repede, încât părea pornit în cine știe ce misiune. Poate că-l chemase iadul înapoi acasă? Nu-mi rămânea decât să sper.

– Care-i problema ta? m-a întrebat Stacey.

Am trecut în grabă pe lângă ea, scoțându-mi șuvițele lungi de păr de sub cureaua genții.

– Ce? Am o problemă pentru că nu sunt în călduri?

Ea a făcut o grimasă.

– Ei bine, asta sună de-a dreptul scârbos.

– Tu ești scârboasă, i-am azvârlit peste umăr.

Stacey m-a prins din urmă.

– Sinceră să fiu, trebuie să-mi explici ce problemă ai cu el. Nu pricep. Ți-a cerut să fii mama copiilor lui?

– Poftim? m-am strâmbat eu. Ți-am mai zis. Pur și simplu nu prevestește nimic bun.

– Exact genul de prevestiri care-mi plac, a spus ea în timp ce ieșeam pe rând pe ușa clasei.

Am apucat mai strâns cureaua genții, văzând cum un ocean în nuanțe de roz și bleu umple culoarul. Un banner atârna până jos, întrerupând scurgerea curcubeului pastelat.

– De când au început să-ți placă băieții răi? Toți foștii tăi iubiți se calificau pentru sanctificare.

– De ieri, m-a luat ea peste picior.

– Păi, e de-a dreptul… M-am oprit lângă șirul de dulapuri, strâmbând din nas. Tu simți mirosul?

Stacey a adulmecat aerul și a scos imediat un geamăt.

– Doamne, pute a canal necurățat! Probabil s-a înfundat nenorocita aia de baie.

Și alți elevi începeau să perceapă izul de ouă putrede și carne stricată. S-au auzit chicoteli, câteva icnete. Teama a început să mi se zvârcolească în piept. Duhoarea era dezgustătoare, mai mult decât dezgustătoare, și nu-mi venea să cred că abia atunci o remarcam.

Și Roth era singurul vinovat.

– Ai zice că s-ar închide școala din cauza unui asemenea miros.

Stacey a dat să-și astupe nasul cu gulerul de la bluză, dar probabil și-a dat seama că n-avea suficient material. Așa că și-a acoperit gura cu mâna, înăbușindu-și vocea.

– Nu poate fi sănătos.

Un profesor stătea în fața clasei sale, fluturându-și o mână în dreptul feței. Simțind că mă ustură ochii, m-am întors cu spatele la el și am luat-o pe urmele lui Stacey. Pe scară, mirosul era și mai puternic. Odată ajunsă pe palier, prietena mea s-a uitat spre mine.

– Ne vedem la prânz?

– Da, am spus, dându-mă la o parte din calea câtorva elevi de a douăsprezecea, mai înalți și mai solizi.

În fața lor arătam ca de clasa a noua. Stacey a tras iar în jos de fustă cu mâna liberă.

– Să sperăm că până atunci o să dispară mirosul. Dacă nu, lansez un protest.

Până să apuc să-i răspund, ea deja urca în fugă scara. Eu am continuat să cobor la primul etaj, încercând să nu mă sufoc.

– Ce naiba e cu mirosul ăsta? a întrebat o fată minionă, cu suflet liliachiu.

Avea părul blond, tuns băiețește.

– Nu știu, am murmurat, cu un aer absent. Prânzul nostru?

Fata a râs.

– Nu m-ar mira. Apoi s-a încruntat, privindu-mă cu ochii mijiți. Hei! Nu cumva ești fata care locuiește cu Gardienii?

Am oftat, dorindu-mi ca mulțimea de trupuri aflată pe treptele din fața mea să se miște mai repede.

– Ba da.

Ochii ei căprui s-au lărgit de uimire.

– Eva Hasher zice că tu și negrul ăla bătrân care te ia întotdeauna de la școală sunteți slugile lor umane.

Am rămas cu gura căscată.

– Ce?

Ea a dat energic din cap.

– Așa mi-a spus Eva la ora de istorie.

– Eu nu sunt slugă, și nici Morris nu e! am exclamat. Sunt adoptată. Iar Morris face parte din familie. O mare diferență!

– Mă rog, a replicat ea, împingându-se pe lângă mine.

Slugă? Vezi să nu! Un suflet roz-închis, cu dungi roșii, s-a furișat în raza mea vizuală. Gareth Richmond. Băiatul care *poate* se uitase după fundul meu.

– Locul ăsta duhnește. Își ținea caietul de notițe în dreptul nasului. Ca să nu mai vorbim că în sala de sport o să miroasă și mai rău. Crezi că o să se contramandeze ora, Layla?

Hm, chiar îmi *știa* numele!

El și-a lăsat în jos caietul de notițe, dezvăluind un zâmbet de câțiva megawați. Genul de zâmbet pe care-mi închipuiam că-l folosea ca să impresioneze fetele.

– Doar nu se așteaptă să facem tururi de pistă inhalând porcăria asta. Apropo, tu ești o alergătoare destul de bună. De ce n-ai participat niciodată la concursuri sau chestii de genul ăsta?

– Te… uiți după mine cum alerg la ora de sport? După ce-am spus asta, mi-a venit să-mi trag palme. Vorbisem de parcă l-aș fi acuzat că mă pândește. Adică nu știam că ești atent. Nu c-ai fi atent. Pur și simplu nu credeam că știi că pot să alerg.

El s-a uitat în josul scărilor, râzând. Trebuia să tac.

– Da, te-am văzut alergând. Gareth a prins ușa înainte să ne izbească și a ținut-o deschisă. Te-am văzut și mergând.

Nu-mi dădeam seama dacă mă tachina sau flirta. Sau dacă doar mă credea o idioată. La drept vorbind, nu-mi păsa, căci nu mă puteam gândi decât la sugestia lui Stacey de a mă cupla cu Gareth pentru a stârni un război împotriva Evei. Asta apropo de gânduri stânjenitoare.

– Deci, ce faci după școală? m-a întrebat el, potrivindu-și pașii cu ai mei.

„Însemnez demoni.“

– Ăă… am niște chestii de care trebuie să mă ocup.

– Aha!

Băiatul și-a lovit ușor coapsa cu caietul de notițe.

– Eu am antrenamente la fotbal după ore. Nu te-am văzut niciodată la meciurile noastre.

Mi-am aruncat ochii către vitrina goală, aflată lângă ușa dublă a sălii de sport.

– Fotbalul nu-i tocmai pe gustul meu.

– Păcat! După fiecare meci dau câte o petrecere acasă la părinții mei. Ai fi știut asta dacă…

O persoană înaltă, îmbrăcată în negru de sus până jos, s-a materializat între noi.

– Ar fi știut dacă i-ar fi păsat, dar mă îndoiesc c-o interesează.

M-am retras în grabă, speriată de brusca reapariție a lui Roth. Gareth a avut aceeași reacție. Deși Gareth era un tip înalt, solid și musculos, demonul emana forță. Băiatul din specia umană a închis gura. Fără niciun alt cuvânt, a înaintat puțin câte puțin pe lângă noi, după care s-a repezit în sala de sport, lăsând ușile să se legene în urma lui. Eu am rămas pe loc, buimăcită, în vreme ce primul zbârnâit al soneriei avertiza că pauza era pe sfârșite. Părea să se audă de foarte departe.

– Am spus eu ceva? a cugetat Roth cu voce tare. Doar am subliniat ceea ce era evident.

Încet, am ridicat capul și m-am uitat la el.

– Ce? a rânjit el cu malițiozitate. Haide! Nu pari genul de fată care se uită la fotbal, se învârte în lumea bună și ajunge să fie deflorată de mingicarul-șef, pe bancheta din spate a BMW-ului împrumutat de la tăticul lui.

– Deflorată?

– Da, știi tu. Să-și piardă chestia aia nesuferită numită virginitate.

Am simțit că-mi ia foc pielea. M-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat către ușile sălii de sport. Nu era vorba că nu știam ce înseamnă să fii „deflorată“. Pur și simplu nu-mi venea să cred că el chiar folosea cuvântul ăla în secolul douăzeci și unu. Sau că eu discutam măcar cu el despre virginitate.

Roth m-a prins de braț.

– Hei! E un compliment. Crede-mă. El oricum se află pe drumul scurt spre iad. Exact ca tăticul lui.

– E bine de știut, am reușit să-i răspund cu răceală, dar vrei, te rog, să-mi dai drumul la braț? Trebuie să ajung la oră.

– Am o idee mai bună. S-a aplecat spre mine. Bucle negre i-au alunecat peste ochii ăia aurii. Noi doi o să ne distrăm puțin.

Deja mă dureau dinții de la atâta scrâșnit.

– Nu în viața asta, amice!

Roth s-a arătat jignit.

– Ce crezi că-ți sugerez? N-aveam de gând să te îmbăt și să-mi fac poftele cu tine pe bancheta din spate a BMW-ului, așa cum plănuia Gareth. Pe de altă parte, cred că putea fi și mai rău. Putea să plănuiască același lucru pe bancheta din spate a unei mașini Kia.

Am clipit.

– Poftim?

Roth a ridicat din umeri, eliberându-mi brațul.

– O fată pe nume Eva l-a convins că, după o bere, ești în stare să te întinzi cu oricine.

– *Ce?*

Vocea îmi era la fel de ascuțită ca țârâitul soneriei care anunța întârzierea la ore.

– Eu, unul, nu cred, a continuat el cu vioiciune, și, vorba aia, conduc un Porsche. N-ai la fel de mult loc să-ți lungești picioarele ca într-un BMW, dar mi s-a spus că-i mult mai sexy.

Mașinile Porsche erau atrăgătoare, însă nu despre asta era vorba.

– Ticăloasa aia i-a spus că, după o bere, m-aș întinde cu oricine?

– Miau! Roth s-a prefăcut că zgârie aerul cu ghearele, gest care arăta la fel de ridicol pe cât suna. Oricum, nu la genul ăsta de distracție mă gândeam.

Încă eram blocată la partea cu „ești în stare să te întinzi cu oricine“.

– I-a zis altei fete că sunt o nenorocită de slugă. Presupun că sunt o slugă care se întinde cu oricine. A! Bănuiesc că mai sunt și o flușturatică pe deasupra. O s-o omor…

Roth a pocnit din degete în fața mea.

– Concentrează-te! Uită de Eva și de băiatul la minut. Avem ceva de făcut.

– Să nu pocnești din degete la mine! am mârâit eu. Nu sunt câine.

– Nu. El a schițat un zâmbet. Ești pe jumătate demon și locuiești cu o grămadă de ciudățenii din piatră, care asasinează demoni.

– Tu ești ciudățenia, iar eu am întârziat la oră. Am dat să-i întorc spatele, dar mi-am amintit de seara precedentă. Apropo, ține-ți în lesă șarpele ăla prost!

– Bambi vine și pleacă după cum are chef. N-am ce să fac dacă-i place să-și piardă vremea în căsuța ta din copac.

Mi-am strâns pumnii.

– Să nu te mai apropii de casa mea! Gardienii o să te omoare.

Roth și-a lăsat capul pe spate, râzând în hohote. Era un râs plăcut, gutural și întunecat, care îl făcea cu atât mai enervant.

– O, ar fi mortal, dar nu pentru mine!

Am înghițit în sec.

– Îmi amenințí familia?

– Nu. De data asta m-a prins de mână, desfăcându-mi cu blândețe degetele și apoi împletindu-le cu ale lui. În orice caz, nu-mi poți spune că n-ai simțit putoarea care plutește prin liceu în clipa de față.

Mi-am încleștat fălcile și m-am uitat cu furie la el.

– Ce? E doar canalul sau…

Roth m-a privit de parcă aș fi fost proastă în vreo trei feluri diferite, moment în care bănuielile mele inițiale cu privire la miros au ieșit iarăși la suprafață.

– Nu poate fi…

– O, ba este! Există un zombi în școală. Și-a arcuit o sprânceană. Parcă ar fi începutul unui foarte nereușit film de groază.

N-am luat în seamă ultima afirmație.

– Exclus. Cum să intre unul aici fără să fie văzut?

Roth a strâns din umeri.

– Cine știe? În ziua de azi orice e posibil. Demonicele mele simțuri de păianjen îmi spun că se află într-una din sălile cazanelor de la subsol. Și de vreme ce prietenii tăi Gardieni probabil dorm, mă gândeam să vedem noi care-i treaba, înainte ca arătarea să-și croiască drum până sus și să se apuce de mâncat elevi.

Când a dat să înainteze, m-am încăpățânat să rămân pe loc.

– N-o să văd nimic cu tine.

– Dar a intrat un zombi în școală, a spus el lent, și probabil e lihnit.

– Da, știu, dar noi doi n-o să facem nimic împreună.

Zâmbetul lui s-a veștejit.

– Nu ești câtuși de puțin curioasă de ce a pătruns un zombi în școala *ta* și ce-o să creadă oamenii când o să vadă ceva ieșit direct din *Noaptea morților vii*?

I-am înfruntat privirea.

– Nu-i problema mea.

– Nu e. Roth și-a lăsat capul într-o parte și a mijit ochii. Dar o să fie problema șefului

Gardienilor, când un zombi o să urce împleticindu-se până la etaj și o să înceapă să împroaște cu secreții pe toată lumea, în timp ce clefăie părți din corpuri umane. Știi că ăia din grupul Alfa așteaptă din partea Gardienilor să ascundă toată povestea demonilor de ochii publicului.

Am deschis gura să protestez, dar m-am oprit. Drace! Avea dreptate. Dacă chestia respectivă ar fi ajuns până sus, Abbot ar fi avut o groază de necazuri. Și totuși trăgeam de timp.

– De unde știu că n-o să mă dai pe mâna lui?

Roth a ridicat o sprânceană.

– Hei, nu te-am lăsat pradă Vânătorului, nu-i așa?

– Asta nu mă liniștește.

El și-a dat ochii peste cap, oftând.

– Va trebui să ai pur și simplu încredere în mine.

Am râs. Roth a întors brusc capul spre mine, cu ochii ușor măriți de uimire.

– Să am încredere în tine? Un demon? Ai tras pe nas sau ceva?

În privirea lui s-a ivit o scânteie de… ce anume? Mâhnire sau amuzament?

– Prafurile te fac praf.

Am strâns cu putere din buze, oprind surâsul înainte să mi se întindă pe față și să-i dea o impresie greșită.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus așa ceva!

El și-a săltat bărbia.

– E adevărat. Fără droguri la locul de muncă. Până și iadul își are regulamentul lui.

– Mai exact care-i munca ta? am întrebat.

– Să te deflorez pe bancheta din spate a celei mai scumpe mașini fabricate vreodată.

Am încercat să-mi smucesc mâna dintr-a lui, dar el a continuat să mă țină bine.

– Să mergem!

– Sfinte Sisoe!

El a râs zgomotos.

– Glumeam doar, mironosițo!

M-am înroșit iarăși, căci într-adevăr mă simțeam ca o mironosiță. Lucru firesc, din moment ce nu mai sărutasem niciodată un băiat.

– Lasă-mi mâna!

Roth a oftat îndelung.

– Uite ce e! Îmi pa… îmi par… A inspirat adânc și a încercat din nou. Îmi pare…

Mi-am întors capul spre el, așteptând.

– Ce-ți pare? Rău?

Avea un aer amărât cum stătea așa, cu buzele țuguiate.

– Îmi pare… r-rău.

– Of, scutește-mă! Nu poți să zici „îmi pare rău“?

– Nu. M-a privit drept în față, cu seriozitate. Cuvintele astea nu fac parte din vocabularul unui demon.

– Asta-i bună! mi-am dat eu ochii peste cap. Nici nu te mai obosi să *încerci* să le spui, dacă nu ești sincer.

Roth a părut că se gândește la vorbele mele.

– S-a făcut!

Atunci s-a deschis o ușă aflată vizavi de sala de sport. Directorul adjunct McKenzie a ieșit pe hol, îmbrăcat într-un costum cafeniu cu cel puțin două măsuri prea mic pentru burduhanul lui. Când ne-a zărit, imediat s-a încruntat și a mai căpătat două rânduri de gușă.

– N-ar trebui să fii la ora de sport, domnișoară Shaw, și nu pe culoar? a întrebat el, slăbind strânsoarea curelei care cu greu îi cuprindea pantalonii. Oi fi tu încurcată cu *creaturile* alea, dar asta nu-ți acordă privilegii suplimentare.

Încurcată cu creaturile alea? Nu erau niște „creaturi“. Erau Gardieni și-i ocroteau pe măgarii nerecunoscători ca McKenzie. Am strâns din reflex degetele lui Roth într-ale mele și m-a cuprins un mic val de tristețe.

Oamenii ăia habar n-aveau.

Roth s-a uitat la mine, apoi la directorul adjunct. După aceea și-a plecat capul, zâmbind cu răceală. Pe loc am știut că urma să facă ceva foarte rău.

Ceva de-a dreptul demonic.

Iar mie nu-mi rămânea decât să mă pregătesc sufletește.

Capitolul 6

– Și tu? a continuat directorul adjunct McKenzie în timp ce se apropia de noi cu mers legănat, măsurându-l dezgustat pe Roth din cap până în picioare. Indiferent la ce oră ar trebui să fii, e cazul să ajungi acolo. Acum!

Roth mi-a lăsat mâna să cadă, după care și-a încrucișat brațele la piept. I-a întors privirea directorului, însă pupilele lui răspândeau o lumină ciudată.

– Directorul adjunct McKenzie? Adică Willy McKenzie, născut și crescut în Winchester, Virginia? Și-a încheiat studiile în Commonwealth și s-a însurat cu cea mai dulce fetiță din sud.

În mod evident, bărbatul a fost luat prin surprindere.

– Nu știu…

– Același Willy McKenzie care nu s-a mai culcat cu respectiva fetiță dulce de când s-a inventat DVD-ul și care ține în dulapul de acasă un morman de filme pornografice? Și nu orice fel de filme pornografice. Roth a făcut un pas în față, coborându-și vocea până când n-a mai rămas din ea decât o șoaptă. Știi tu la ce mă refer.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Sufletul directorului adjunct McKenzie era într-o stare îndoielnică. Nu sărea în ochi la fel de tare ca bărbatul întâlnit pe stradă în seara în care îl cunoscusem pe Roth, dar întotdeauna avusese el ceva care mă făcea să fiu precaută.

Reacția lui McKenzie a fost complet diferită. Chipul i s-a umplut de pete roșietice, iar fălcile au început să i se umfle.

– C… cum îndrăznești? Cine ești tu? Tu…

Roth a ridicat un deget, pe cel din mijloc, amuțindu-l.

– Știi, te-aș putea face să mergi acasă și să-ți curmi viața asta mizerabilă. Sau, și mai bine, să te duci direct afară și să te azvârli în fața camionului care strânge gunoaiele ca tine. La urma urmei, iadul a pus de ceva vreme ochii pe tine.

În momentul acela m-am simțit prinsă într-un conflict moral. Fie îl lăsam pe Roth să manipuleze pedofilul, determinându-l să-și ia zilele, fie îl opream, căci, pervers sau nu, demonul i-ar fi răpit omului liberul arbitru.

Fir-ar să fie! Grea decizie!

– N-o să fac nici una, nici alta, a continuat Roth, uimindu-mă. Dar o să te zăpăcesc. Într-un mare fel.

Puțin a durat ușurarea mea.

– O să-ți iau lucrul la care ții cel mai mult pe lumea asta: mâncarea.

Roth a zâmbit, cuprins de extaz. În clipa aia, semăna mai mult cu un înger decât cu un demon. O frumusețe năucitoare în care nu puteai să ai încredere.

– Fiecare gogoașă pe care o s-o vezi o să-ți pară presărată cu o porție încântătoare de viermi. Orice pizza o să-ți amintească de fața tatălui tău mort. Hamburgeri? Uită-i! O să aibă gust de carne putrezită. Iar milkshake-urile? Acrite. A! Și borcanele alea cu glazură de ciocolată pe care le ascunzi de nevastă-ta? Pline de gândaci.

Un firișor subțire de salivă a picat din gura căscată a lui McKenzie și i s-a scurs pe bărbie.

– Acum șterge-o până nu mă răzgândesc!

Roth a fluturat o mână, gonindu-l pe bărbat. Cu un aer țeapăn, directorul adjunct s-a răsucit și s-a întors în biroul lui, cu o ciudată pată udă întinzându-i-se pe un picior.

– Ăăă, o să-și mai amintească ceva?

M-am îndepărtat de Roth, lipindu-mi geanta de trup. Doamne, puterile demonului erau astronomice! Nu mă hotărâsem dacă să fiu mai degrabă înfricoșată ori impresionată.

– Nu, doar că, de acum înainte, mâncarea o să fie cel mai mare coșmar al lui. Mi s-a părut o idee bună, nu crezi?

Am ridicat din sprânceană.

– De unde știai toate lucrurile alea?

Roth a dat din umeri, în timp ce lumina din ochi i se stingea.

– Suntem la curent cu tot felul de răutăți.

– Nu-i tocmai explicația pe care o așteptam.

– Nici nu intenționam. M-a luat iar de mână. Acum să ne întoarcem la oile noastre. Avem un zombi de căutat.

Mi-am mușcat buza, cântărindu-mi opțiunile. Deja întârziasem prea mult ca să mai intru la oră și aveam un zombi în școală, lucru pe care trebuia să-l verific de dragul lui Abbot. Însă Roth era un demon. Unul care mă urmărise până la liceu.

El a oftat lângă mine.

– Uite ce e! Îți dai seama că eu chiar nu te pot obliga să faci ceva ce nu vrei, corect?

I-am aruncat o privire iscoditoare.

– Ce vrei să zici?

Ochii lui au devenit neîncrezători.

– Tu știi măcar ceva despre ceea ce ești?

Mi-a studiat fața, primind răspunsul la întrebare.

– Nu ești sensibilă la persuasiunea demonică. Așa cum nu pot determina un demon ori un Gardian să facă ceva împotriva voinței lui.

– Aha!

Nu pricepeam de unde ar fi trebuit să știu eu asta. Nu era ca și cum ar fi existat un manual de utilizare a demonilor sau ceva de genul ăsta.

– Atunci de ce vrei să verific povestea cu zombiul? Ideea că un zombi aleargă de nebun printr-un liceu n-ar trebui să fie ceva bun pentru tine?

Roth a strâns din umeri.

– Mă plictisesc.

Enervată, am încercat să-mi eliberez mâna.

– Tu ești în stare să dai vreun răspuns sincer?

Ceva a licărit în privirea lui.

– OK. Vrei adevărul? Sunt aici pentru tine. Da, ai auzit bine. Și nu mă întreba de ce, fiindcă n-avem timp acum de discuții, și oricum nu m-ai crede. Ești *în parte* Gardian, iar dacă ai fi mușcată de un zombi, te-ai infecta. Poate că nu te-ai țăcăni de tot, cum li se întâmplă oamenilor, dar ai lua-o razna destul cât să-mi îngreunezi mie treaba.

Inima a început să-mi bată de patru ori mai repede.

– De ce… de ce-ai venit aici pentru mine?

– În numele tuturor nelegiuirilor, de ce trebuie să fii atât de dificilă? Mi-am cerut scuze pentru că te-am făcut mironosiță. Ba o să-mi cer scuze și pentru ziua de ieri. Te-am speriat. Ți-am aruncat telefonul în closet. Vezi tu, am fost crescut în iad. Ai putea spune că mă comport stângaci în societate.

„Stângaci“ nu era una dintre descrierile care-mi veneau în minte pentru el. Avea un fel de suplețe elegantă, care era atât nepământeană, cât și răpitoare.

– E ciudat, până și pentru mine, am recunoscut.

– Dar e mai bine decât la ora de sport, nu?

Majoritatea lucrurilor erau mai bune decât ora de sport.

– Vreau să știu de ce prezența ta aici are de-a face cu mine.

– Cum ziceam, nu m-ai crede.

Când a văzut că rămân pe poziție, Roth a spus ceva prea încet și prea repede ca să înțeleg. Nu sunt sigură nici măcar dacă a vorbit în engleză, dar a sunat ca o înjurătură.

– Nu mă aflu aici ca să-ți fac vreun rău, OK? Eu sunt ultima ființă care ar trebui să te îngrijoreze.

Luată prin surprindere, n-am reușit decât să mă holbez la el, în vreme ce o revelație mă pocnea drept în cap. Dintr-un anume motiv, nu știam care, îl… îl credeam. Poate avea legătură cu faptul că, dacă Roth ar fi vrut să mă rănească, ar fi avut ocazia s-o facă deja. Sau poate că eram doar incredibil de proastă și nu țineam la viața mea. Iar gândul de a mă duce la ora de sport într-adevăr mă dezgusta. Am oftat.

– Bine, dar după ce terminăm, trebuie să-mi explici de ce ești aici.

Roth a dat din cap în semn de încuviințare. Privirea mi-a căzut asupra mâinilor noastre încleștate. Fierbințeala îmi urcase pe braț în sus, și zău că n-aveam încredere în senzația aia.

– Și nu-i nevoie să mă ții de mână.

– Și dacă mă sperii?

– Serios?

S-au scurs câteva secunde înainte ca el să-mi lase mâna. S-a scărpinat în bărbie, ridicând din umeri.

– OK. Batem palma, dar dacă mai târziu o să vrei să mă iei de mână, ghinion!

– Nu cred că asta o să reprezinte o problemă.

Roth și-a strecurat mâinile în buzunarele jeanșilor lui negri și s-a lăsat pe călcâie.

– Acum ești fericită? Putem pleca?

– În regulă, am răspuns. Fie!

Mi-a aruncat un zâmbet larg, etalând două gropițe perfect plasate, pe care le vedeam pentru prima oară. Când surâdea așa, arăta aproape normal, însă fața lui fără cusur tot ireală părea.

Mi-am dezlipit privirea de la el și am luat-o înainte.

– Unde ziceai că e?

– În sala cazanelor de la subsol. Și probabil că acolo, jos, o să pută mai rău.

Cumva izbutisem să uit de miros.

– Așadar, voi urmăriți alți demoni și așa mai departe?

Roth a dat din cap și a deschis cu umărul ușa dublă.

– Da.

Am prins ușa înainte ca aceasta să se trântească și am închis-o încetișor.

– Și-i lăsați să infecteze oameni, deși e împotriva regulilor?

El s-a uitat peste umăr, în vreme ce cobora treptele. Fredona un cântec care-mi era vag cunoscut.

– Da.

L-am urmat, apucând strâns balustrada între degetele umede. Mă simțeam ca și cum ceva și-ar fi făcut cuib în stomacul meu.

– Grupul Alfa interzice asemenea lucruri. N-aveți voie decât să…

– Știu. Avem voie doar să le dăm ghes oamenilor, dar niciodată să-i manipulăm de-a dreptul, să-i infectăm și/sau să-i ucidem, bla, bla. Liberul arbitru e un rahat. A râs și a sărit de pe scară, aterizând cu agilitate pe ciment. Suntem demoni. Regulile nu prea ni se aplică decât atunci când vrem noi.

– Liberul arbitru nu e un rahat, Roth!

El s-a oprit brusc în fața mea, și privirile ni s-au întâlnit.

– Mai spune o dată!

M-am încruntat.

– Ce să spun?

– Numele meu.

– Roth…?

Gropițele s-au ivit iar.

– Îți dai seama că asta a fost prima dată când mi-ai folosit numele? Am hotărât că-mi cam place să te aud pronunțându-l. Dar, revenind la subiect, liberul arbitru *este* un rahat. Nimeni nu-i cu adevărat liber să aleagă.

Nu-mi puteam lua ochii de la el.

– Nu-i adevărat. Toți avem libertatea asta.

Roth a urcat o treaptă, înălțându-se deasupra mea. Aș fi vrut să dau înapoi, însă m-am silit să rămân nemișcată.

– Habar n-ai tu, a zis el, cu ochii scânteind ca două fărâme de nestemate arămii. Niciunul dintre noi nu e liber. Cu atât mai puțin Gardienii ori demonii. Toți primim ordine, ordine care trebuie respectate. Până la urmă, facem mereu ce ni se spune. Ideea de liber arbitru e o glumă.

Dacă într-adevăr așa credea, atunci îl compătimeam.

– Eu fac alegeri în fiecare zi. Alegerile *mele*. Dacă tu n-ai niciun fel de libertate, atunci care mai e scopul tău în viață?

– Ce fel de scop poate să aibă un demon? Hm? Și-a lovit ușor bărbia cu vârful degetului. Oare ce să fac eu azi: să constrâng un politician să devină corupt ori să salvez o pisicuță dintr-un copac? Stai așa! Sunt demon. O să…

– Nu-i nevoie să fii sarcastic.

– Nu sunt. Îți dau doar un exemplu din care rezultă că suntem cine suntem – ceea ce ne-am născut să fim. Drumurile se aștern de la sine înaintea noastră. Nimic nu schimbă situația. Niciun liber arbitru.

– Asta-i părerea ta.

El s-a mai uitat în ochii mei preț de câteva clipe, apoi a zâmbit.

– Haide!

S-a întors și a coborât în grabă încă un șir de trepte. Mie mi-au trebuit secunde în șir ca să-mi fac picioarele să se miște.

– Nu semăn deloc cu tine.

Roth a râs iar în felul ăla aspru, gutural. O satisfăcătoare imagine cu mine dându-i un șut pe scări în jos mi-a trecut fulgerător prin fața ochilor. El a început să fredoneze iar, însă mă înfuriase prea tare ca să-l mai întreb ce cântec îngâna.

Școala era veche și se înălța pe mai multe etaje, dar fusese renovată cu câțiva ani în urmă. Casa scărilor purta semnul vârstei pe care o avea cu adevărat clădirea. Bătrânele ziduri din piatră se fărâmau într-un praf alb-roșiatic, ce acoperea treptele.

Ne-am oprit în fața unei uși cenușii, mâncate de rugină, pe care scria „Numai pentru personal". Mirosul era îndeajuns încât să-mi taie pofta de mâncare pentru tot restul zilei. Roth s-a uitat la mine, aparent netulburat de duhoare.

– Deci… tu chiar poți să-ți dai seama dacă cineva o să ajungă în iad? am întrebat, trăgând de timp.

Riscam să vomit dacă ar fi deschis ușa.

– De cele mai multe ori, a răspuns el. De obicei se moștenește din familie. Așchia nu sare departe de trunchi.

– Cam sună a clișeu.

Am strâmbat din nas, căci putoarea sporea pe măsură ce ne apropiam.

– Majoritatea clișeelor sunt adevărate. Roth a zgâlțâit mânerul ușii. Încuiat!

– Of! Fir-ar să fie! Am tras de lanțul de la gât și am început să mă joc cu inelul. Cred că… Deodată, am auzit un scârțâit de roți dințate și zgomote de metal care cedează. Mi-am

coborât privirea spre mâinile lui Roth, care trăgea de ușă ca s-o deschidă. Uau!

– Ți-am zis că dispun de numeroase talente, a spus el, plecându-și ochii către inel. Interesantă bijuterie ai!

Am lăsat inelul să-mi cadă înapoi sub pulover și mi-am netezit jeanșii cu palmele.

– Da, bănuiesc.

Roth și-a îndreptat din nou atenția către ușă, pe care a împins-o încet la o parte.

– O! Uau! Categoric e acolo, jos.

Am fost întâmpinați de becuri pâlpâitoare și de cel mai urât miros diavolesc. Mi-am astupat gura și nasul cu mâna, căci îmi venea să vărs din cauza amestecului de sulf și de putreziciune. Aș fi preferat să fac un duș într-una din cabinele mucegăite ale școlii decât să intru în locul ăla.

Roth a pătruns primul, ținând ușa deschisă cu un picior încălțat în bocanc.

– Nu mi te blegi!

De data asta am lăsat ușa să se trântească, fiindcă mă îngrețoșa gândul de a pune mâna pe ceva de acolo.

– Cum crezi c-a intrat?

– Nu știu.

– De ce crezi că e aici?

– Nu știu.

– De mare ajutor! am bombănit.

Niște ditamai dulapurile de metal, pline cu Dumnezeu știe ce, îngustau culoarul pe care înaintam, iar căldura îmi umezea fruntea, îmbrăcând-o într-un strat subțire de transpirație. Lămpile din tavan se legănau în camera lipsită de orice adiere, azvârlind umbre peste bancurile de lucru și peste uneltele împrăștiate pe podea. Ne-am strecurat pe lângă un morman de table de scris vechi, mai mult albe decât verzi.

– Cred că-i o idee proastă, am șoptit, luptându-mă cu impulsul de a-l trage de cămașă, din spate.

– Și concluzia ta care ar fi?

Demonul a împins o altă ușă, ce dădea într-o încăpere întunecată în care zumzăiau mașinării grele. Ușa a izbit un vraf de cutii din carton. Din beznă, un schelet s-a prăbușit de-a curmezișul pragului, cu mâinile și picioarele zbătându-se în aerul jilav și mucegăit. Găvanele ochilor erau goale și oarbe, iar falca atârna într-un țipăt mut. Am scos un strigăt răgușit și am făcut un salt în spate.

– Nu-i real. Roth a ridicat scheletul și l-a cercetat. E cel folosit la ora de biologie. Vezi? A fluturat spre mine un braț osos, alb-gălbui. Complet contrafăcut.

Inima mea nu-i dădea dreptate, dar vedeam șuruburile de metal care țineau articulațiile laolaltă.

– Of, Sfinte prunc Iisus…

Rânjind, Roth a zvârlit scheletul cât colo. M-am făcut mică atunci când acesta a ricoșat cu un zornăit, după ce se ciocnise de obiectul în care fusese aruncat.

În clipa următoare ceva a mârâit.

Am înghețat.

Roth a aprins lumina din tavan.

– Ups! a șoptit el.

Creatura stătea în fața unui boiler, ținând în mâna înnegrită mulajul unui braț, în vreme ce restul scheletului zăcea la picioarele lui. Firișoare de abur i se ridicau, șerpuind, din pielea jupuită, asemenea unor viermi maronii. Părți din fața lui erau descărnate. O fâșie de obraz îi atârna peste buzele vinete, iar pielea care îi mai rămăsese agățată de oase era puternic încrețită și semăna cu pastrama de vită uscată. Purta și un costum, care fără îndoială prinsese niște zile mai bune, zile fără scurgeri de secreții.

În spatele boilerului, singura fereastră a încăperii era spartă. Asta explica felul în care pătrunsese în școală, dar nu ne dădea niciun indiciu cu privire la motivul prezenței lui acolo.

Roth a fluierat încet.

Ochii zombiului s-au îndreptat către Roth, apoi au trecut mai departe. Cel puțin unul dintre ei. A ieșit din orbită, a zburat prin aer și s-a împrăștiat pe dușumeaua acoperită de mâzgă.

– O! O, nu! Nu! N-am subscris pentru așa ceva! Mi-am acoperit gura cu mâna, icnind. Eu nu mă apropii de chestia aia.

Roth a făcut un pas înainte, uitându-se parcă fascinat la mizeria de pe podea.

– A fost destul de scârbos.

Mă simțeam vulnerabilă, așa cum stăteam singură în cadrul ușii. M-am apropiat puțin câte puțin de Roth, fără să-mi iau ochii de la zombi. Nu mai văzusem niciodată unul care să arate într-un asemenea hal. Dumnezeu e martor că probabil morfolise deja niște oameni, însă Gardienii ar fi trebuit să fie anunțați prin intermediul relațiilor pe care le aveau.

Mișcarea mea a atras atenția singurului ochi bun al creaturii.

– Tu! a gâlgâit el.

M-am oprit. Putea să vorbească? Bănuiesc că asta-i scăpase lui George Romero.

– Eu?

– Hei! Nu te uita la ea! Uită-te la mine! i-a poruncit Roth, pe un ton încărcat de autoritate.

Zombiul s-a chinuit să-și miște corect gura.

– Tu… trebuie…

– Ăăă, de ce se holbează la mine?

Am strâns în mână cureaua genții de pe umăr, până când mi s-au albit încheieturile degetelor.

– I s-o părea că ești drăguță, m-a luat Roth peste picior și a făcut un pas înapoi când un șobolan a trecut în fugă prin fața lui.

I-am aruncat o privire plină de ură. Zombiul s-a clătinat, apoi și-a lăsat piciorul stâng să-i alunece în față. Eu m-am retras, lovindu-mă de alte cutii.

– Roth…?

Cu mișcări lente, deliberate, creatura a zvârlit brațul scheletului către Roth. Oasele din trupul lui au trosnit și s-au prefăcut în așchii. Prin gaura sacoului a început să-i curgă puroi.

Demonul a prins brațul din zbor, cu aerul că nu-i venea să creadă.

– Tu chiar mi-ai aruncat cu ăsta în cap? *În cap*? Ești nebun?

Zombiul a pornit greoi înspre mine, mârâind cuvinte incoerente.

– Roth! am zbierat, în timp ce mă feream de o mână împuțită. Ideea să venim aici a fost groaznică!

– Chiar trebuie să mi-o scoți pe nas?

M-am întins și am înșfăcat o cutie din spatele meu. Am azvârlit-o către zombi, nimerindu-l în obraz. O ureche i s-a desprins și i-a aterizat pe umăr.

– Da! Fă ceva!

Roth s-a furișat în spatele creaturii, legănând membrul desprins din schelet ca pe o bâtă de baseball.

– Încerc.

– Ce faci? Am țâșnit într-o parte, căci arătarea dădea să mă apuce. N-ai nicio putere malefică a întunericului sau ceva de genul ăsta?

– Putere malefică a întunericului?! Niciuna pe care s-o pot folosi în locul ăsta fără să dărâm toată școala peste noi.

Părea ridicol.

– Nu ești în stare să născocești un plan mai bun?

Roth m-a luat peste picior.

– Cum ar fi?

– Nu știu. Să i-l dai de mâncare lui Bambi sau ceva!

– Poftim? Uluit, Roth a lăsat brațul în jos. Bambi ar face indigestie dacă ar mânca ceva atât de stricat.

– Roth! Jur pe ce-am mai sfânt, sunt…

Tocmai atunci un tenis mi-a alunecat în mâzgă, iar piciorul a încetat să mă mai susțină. Am căzut pe cimentul ud și murdar, scoțând un bufnet zgomotos. Răsfirată toată pe dușumea, mi-am ridicat mâinile unsuroase.

– O să vomit! Pe bune!

– Dă-te la o parte! a strigat Roth.

Am săltat brusc capul chiar când el își balansa arma improvizată. M-am repezit să mă retrag, încurcându-mă în geanta cu cărți. Brațul de schelet l-a nimerit pe zombi în cap și a trecut drept prin el. Sânge pătat și bucăți de carne au sărit în aer, după care au picat pe podea… și pe jeanșii mei.

Piele, mușchi și oase s-au prăbușit unele peste altele. Creatura parcă făcuse implozie, năruindu-se până când n-a mai rămas din ea decât o baltă de noroi pe dușumea, lângă hainele slinoase pe care le purtase.

Roth a zvârlit pe jos brațul, cu expresia încordată de furie.

– Scena asta a fost puțin cam enervantă. S-a întors și s-a uitat la mine. Ochii lui chihlimbarii au căpătat o sclipire de amuzament. Vai, te-ai mânjit toată!

Mi-am privit lung pantalonii și mâinile pline de jeg, apoi l-am fixat cu o privire furioasă pe Roth.

– Te urăsc!

– „Ură“ e un cuvânt foarte dur. A venit lângă mine cu un aer triumfător și s-a aplecat. Dă-mi voie să te ajut!

I-am tras un șut, nimerindu-l în fluierul piciorului.

– Nu te atinge de mine!

Roth s-a retras șchiopătând, înjurând și scuturându-și cracul pantalonului.

– Ai dat cu bucăți de creier pe blugii mei cei noi. Mersi!

Bodogănind, m-am împins în sus și mi-am înhățat geanta. Din fericire, n-avea scârboșenii pe ea, dar eu? Nu voiam nici măcar să mă văd, la cât de grețos arătam.

– Ei bine, a fost foarte distractiv.

– Hei! Nu te supăra. Problema cu zombiul s-a rezolvat.

Am arătat cu ambele mâini către mine însămi. În momentul ăla, puțin îmi păsa de ce eram urmărită de Roth.

– Uită-te la mine! Mulțumită ție, am bale de zombi din cap până-n picioare. Și trebuie să merg la ore până la sfârșitul zilei.

Un zâmbet i s-a întins lent pe chip.

– Aș putea să te duc la mine acasă. Poți face un duș și pe urmă, dacă vrei, bem ceva și punem la încercare Porsche-ul meu.

Mă mâncau palmele de nerăbdare să se „împrietenească“ cu obrajii lui.

– Ești dezgustător!

El a chicotit și s-a uitat din nou la cadavru.

– Ce naiba căutai aici? a întrebat, adresându-se mai mult lui însuși. Și ce-a…?

S-a uitat peste umăr, și privirea i-a căzut pe pieptul meu. A mijit ochii.

– O, grozav!

– Hei! Doamne, ce nemernic ești!

Roth și-a arcuit o sprânceană.

– Am fost numit și mai rău. Du-te să te speli! Mă ocup eu de asta.

Am tras aer în piept și m-am răsucit. Am reușit să ajung la ușă înainte ca demonul să mă oprească. El a spus în șoaptă ceva care suna a „miel“. Clătinând din cap, l-am lăsat în sala cazanelor, unde mirosea a zombi putrezit.

Mi-am petrecut restul zilei îmbrăcată în echipamentul de sport și cu părul ud leoarcă.

Îl uram pe Roth.

Morris a părut surprins când m-am strecurat pe locul din dreapta al mașinii. De obicei însemnam zilnic după școală, dar în ziua aia n-aveam chef. Spre deosebire de după-amiaza precedentă, când am intrat în casă și mi-am trântit geanta după ușă, acum am fost întâmpinată de liniște.

Am traversat foaierul în vreme ce-mi adunam părul umed într-un coc neglijent. Trebuia să-i spun lui Abbot despre zombiul din școală. Lăsând la o parte chestiunea legată de Roth, prezența unui zombi era ceva serios. Totuși, mai mult ca sigur că Abbot dormea încă.

Ultima oară când îl trezisem, aveam opt ani și doar pe Domnul Mucos care să-mi țină companie. Voiam să se joace cineva cu mine, așa că ciocănisem în cochilia de piatră a lui

Abbot, în timp ce el dormea.

Nu ieșise prea bine.

De data asta situația era alta. El trebuia să înțeleagă, dar puteam măcar să-i domolesc mânia cu o ceașcă de cafea. Am avut nevoie de vreo două minute ca să găsesc cafeaua măcinată și filtrele alea nenorocite, apoi de alte cinci minute ca să-mi dau seama dacă să folosesc setările pentru cafea ori pe cele pentru cappuccino. Îți trebuia o diplomă în inginerie ca să înțelegi cum funcționa aparatul. Încruntându-mă, am tras de maneta din oțel inoxidabil. Aia ce naiba făcea?

– Nu-i chiar așa de complicat.

Fiecare mușchi din corp mi s-a blocat, dar tot am reușit să scap din mână lingurița de metal folosită pentru măsurarea ingredientelor. Aceasta s-a lovit cu zgomot de podeaua pardosită cu gresie. M-am aplecat și am ridicat-o, încercând să-mi potolesc ghemul de emoții care-mi crescuse deodată în stomac. Când m-am îndreptat, mi-am simțit picioarele moi.

În pragul ușii stătea Petr. Brațele lui groase erau încrucișate peste pieptul cât un butoi.

– Văd că n-ai mai dobândit niciun pic de grație de la ultima noastră întâlnire.

Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva, împunsătura poate că m-ar fi usturat. Am pus lingurița pe insula de bucătărie. Ducă-se naibii cafeaua! M-am oprit în fața lui, la câteva zeci de centimetri distanță.

– Pardon!

El nici nu s-a clintit.

– Ba ai rămas exact la fel de grosolană și de țâfnoasă.

Mi-am ridicat fulgerător bărbia. Petr era cu doar un an sau doi mai mare decât mine, însă firișoarele de barbă neagră care-i răsăriseră pe față îl făceau să pară mai în vârstă.

– Poți, *te rog*, să te dai la o parte din drum?

A făcut un pas în lateral, lăsându-mi cam treizeci de centimetri prin care să trec.

– Mulțumită?

Eram oricum, numai mulțumită nu, la gândul că trupul meu s-ar afla sub același acoperiș cu al lui. Mi-am croit drum pe lângă el, tresărind când șoldul mi s-a frecat de piciorul lui.

– Credeam că faci cafea. Petr s-a luat după mine. Aș putea să te ajut.

Fără să-l iau în seamă, am grăbit pasul. Nu aveam să mă mai las păcălită de tonul lui lingușitor. Nici în viața asta, nici în următoarea.

El m-a ocolit, apoi mi-a barat drumul în timp ce încercam să urc la etaj. Spre un loc sigur. A oftat.

– Deci pentru cine făceai cafea?

Un fior de teamă mi s-a încolăcit în jurul inimii.

– Poți să te miști? Trebuie să urc.

– Nu ești în stare să discuți cinci minute cu mine?

Din obișnuință, mi-am căutat pe dibuite obiectul rotund de sub bluză și l-am acoperit cu mâna. Am încercat să-l ocolesc pe Petr. Acesta însă îmi anticipa toate mișcările.

– Petr, te rog, lasă-mă să trec!

Lumina firavă a soarelui ce pătrundea prin fereastra apropiată se reflecta în micul cercel care-i străpungea nasul acvilin.

– Îmi amintesc de o vreme în care îți plăcea să stai de vorbă cu mine. O vreme în care abia așteptai vizitele clanului meu.

O ușoară roșeață mi-a cuprins pe nesimțite chipul, iar pumnul mi s-a strâns mai tare în jurul bluzei. Inelul a străpuns țesătura și mi-a intrat în palmă. Cândva fusesem îndrăgostită de labagiul ăla.

– Se întâmpla înainte să-mi dau seama ce jigodie ești.

Conturul maxilarului său s-a înăsprit.

– N-am făcut nimic rău.

– N-ai făcut nimic rău? Ți-am zis să te oprești și n-ai vrut...

– Tu m-ai momit și pe urmă te-ai răzgândit. A coborât glasul. Și de când au demonii, la urma urmei, vreun cuvânt de spus?

Am tras aer în piept.

– Sunt un Gardian!

Petr și-a dat ochii peste cap, râzând.

– O, îmi pare rău! Ești doar pe jumătate demon. De parcă asta ar schimba ceva. Știi ce facem noi, de obicei, cu odraslele demonilor și ale oamenilor?

– Le iubiți și le luați în brațe?

Am încercat să alunec pe lângă el, însă și-a izbit palma de peretele din fața mea.

– Le ucidem, Layla. Așa cum ar fi trebuit să facă și Abbot cu tine, dar tu ești pur și simplu al naibii de *specială*.

Mi-am mușcat buza. Stătea prea aproape de mine. Dacă aș fi inspirat prea adânc, i-aș fi simțit gustul sufletului.

– Trebuie să mă duc la Zayne.

– Zayne încă se odihnește. Petr a făcut o pauză. Azi-dimineață a stat treaz până destul de târziu, discutând cu Danika.

O gelozie absurdă mi-a inundat tot organismul, ceea ce era o mare prostie, având în vedere situația în care mă aflam.

– Atunci o să mă duc la...

– La Jasmine și la gemeni? a întrebat el. Da, ei trag un pui de somn. Nimeni nu-i treaz, Layla. Doar noi doi.

Am înghițit în sec.

– Morris e aici. Și nici Geoff nu doarme.

Petr a râs.

– Nimic nu știi!

Ceva a început să ardă mocnit sub pielea mea. Mi-am ținut răsuflarea. Dacă exista pe lume un individ căruia să vreau să-i sorb sufletul, acela era Petr. Dintre toți, el ar fi meritat-o cel mai mult.

Băiatul și-a lăsat o mână grea pe umărul meu, silindu-mă să mă întorc. Mi-a zâmbit.

– Ai intrat într-o foarte mare belea, târfuliță pe jumătate demonică ce ești!

Năpădită de furie, am încercat să-i dau jos mâna de pe umărul meu. Lăsând inelul, m-

am pregătit să încalc regula „să nu te bați cu un Gardian".

– Mă amenințí?

– Nu. Deloc.

Petr și-a dus mâna la gâtul meu, cuprinzându-l mult mai strâns decât o făcuse Roth. Era ironic că atingerea unui demon părea să fi fost mai blândă decât a unui Gardian.

– Ai vrea să te lupți cu mine, nu-i așa? Fă-o! În felul ăsta, o să fie mai ușor pentru amândoi.

Stomacul meu a făcut o tumbă. Petr știa că aș fi dat de necaz, iar în ochii lui spălăciți se zărea mai mult decât un licăr de cruzime. Colac peste pupăză, îmi dădeam seama că el nu găsea nimic greșit în purtarea lui. Faptele nu aveau să-i întineze niciodată sufletul, căci acesta rămânea pur, indiferent ce ar fi făcut. Era ca și cum ar fi avut o dezlegare. Petr a înaintat, făcându-mă să-i simt răsuflarea prea caldă pe obraz.

– O să-ți dorești ca Abbot să-ți fi curmat viețișoara ta mizerabilă pe vremea când erai un copil.

La naiba cu regulile!

Am ridicat un genunchi și l-am pocnit acolo unde doare. Petr a scos un geamăt gros și mi-a dat drumul, pentru a-și apuca locul respectiv. Eu m-am răsucit și am zbughit-o pe scări în sus, fără să mă mai uit înapoi. Pe hol, am dat nas în nas cu tatăl lui Petr. Am încercat să nu reacționez în niciun fel, însă era greu să nu-i observi cicatricea zimțată care-i brăzda ambele buze. Abbot îmi spusese cândva că Elijah căpătase rana de la un rege demon.

Bărbatul m-a privit cu un aer dezgustat, dar n-a spus nimic când am trecut în goană pe lângă el și am intrat în dormitorul meu, încuind ușa după mine. Nu că asta l-ar fi oprit pe vreunul din ei, dacă s-ar fi hotărât s-o spargă.

Capitolul 7

Abbot stătea la biroul lui, cu un picior sprijinit pe genunchiul celuilalt.

– N-ai prea mâncat la cină. Tot nu te simți bine?

M-am trântit pe un fotoliu. Nu reușisem să iau decât o îmbucătură sau două în timpul mesei încordate. Petr se holbase tot timpul la mine.

– Nu-i vreau aici.

Abbot și-a masat barba cu degetele. Părul lui de culoarea nisipului era, ca întotdeauna, strâns la spate.

– Layla, înțeleg că te deranjează. Elijah m-a asigurat că n-o să ai nicio problemă cu Petr.

– Zău? Nostim, pentru că Petr m-a încolțit mai devreme.

Degetele lui Abbot s-au oprit, iar ochii săi pali au devenit mai tăioși.

– Ți-a făcut ceva?

– N-a fost ca… ultima oară.

M-am foit stânjenită, simțind cum îmi ardeau obrajii. El a răsuflat încet și îndelung.

– Poți să stai pur și simplu departe de el cam încă o săptămână de-acum încolo?

Am rămas uluită.

– *Eu* stau departe de el. *El* nu vrea să stea departe de *mine*! Dacă se mai apropie vreodată, jur pe ce-am mai sfânt că-i iau…

Abbot a izbit cu palma în masă, făcându-mă să tresar pe scaun.

– N-o să faci așa ceva, Layla!

Mi-a tremurat inima.

– Nu vorbeam serios. Îmi… îmi pare rău.

– Ăsta nu-i subiect de glumă! a clătinat el din cap, adresându-mi-se de parcă aș fi fost un copil obraznic. Sunt foarte dezamăgit că te-ai gândit măcar să spui un asemenea lucru. Dacă te-ar fi auzit vreunul dintre musafirii noștri, inclusiv tatăl lui Petr, pagubele ar fi fost iremediabile.

Un nod încâlcit și scârbos mi s-a format în piept. Uram să-l dezamăgesc pe Abbot. Îi datoram foarte multe: un cămin, siguranța, o viață. Mi-am lăsat ochii în jos și am început să-mi răsucesc inelul în mână.

– Îmi pare rău… chiar îmi pare.

El a oftat și l-am auzit lăsându-se pe spătarul scaunului. Mi-am ridicat pe furiș privirea,

căci nu voiam să-i sporesc lunga listă de griji. Cu ochii închiși, Abbot și-a trecut degetele peste frunte.

– Despre ce voiai să discuți cu mine, Layla?

Deodată, toată istoria cu zombiul nu mi se mai părea foarte importantă. Nici prezența lui Roth. Tot ce-mi doream era să plec și să mă ascund în dormitorul meu.

– Layla? m-a întrebat Abbot, în timp ce scotea un trabuc gros dintr-o cutie aflată pe birou.

Nu le fuma niciodată, dar îi plăcea să se joace cu ele.

– Nu-i nimic, am răspuns eu în cele din urmă. Doar ceva ce s-a întâmplat azi la școală.

Sprâncenele lui blonde s-au ridicat cu doi–trei centimetri mai sus.

– Voiai să discuți cu mine despre școală? Știu că Zayne a fost ocupat cu venirea și antrenamentele Danikăi, dar eu am multe pe cap acum. Poate că Jasmine ar fi interesată să stea la taifas cu tine.

Aveam impresia că s-ar fi putut prăji ouă pe fața mea.

– Nu vreau să discut despre băieți ori despre notele mele.

Abbot și-a învârtit trabucul între degete.

– Cum mai stai cu notele? Presupun că profesoara îți permite să dai din nou lucrarea mâine?

Am scăpat inelul și, enervată, mi-am încleștat mâinile pe brațele fotoliului.

– Cu notele stau bine. Și am…

– Ce faceți voi doi aici?

M-am răsucit. Zayne stătea în prag, cu părul atârnându-i împrejurul feței ca un strat de nisip.

– Încerc să-i spun lui Abbot despre ce s-a întâmplat azi la școală.

Aerul lui leneș s-a transformat într-unul surprins. I-a aruncat o scurtă privire tatălui său, în vreme ce buzele i se curbau încet într-un zâmbet larg.

– Cum merge?

Abbot a oftat din greu, punând trabucul la loc în cutie.

– Layla, curând trebuie să plec ca să mă văd cu comisarul de poliție și cu primarul.

– Azi a fost un zombi în școală, am spus fără ocolișuri.

– Hm?

Zayne s-a oprit în spatele fotoliului meu și mi-a dat un bobârnac în dosul urechii. L-am plesnit peste mână.

– Despre ce vorbești? m-a întrebat.

M-am uitat în ochii brusc atenți ai lui Abbot.

– Era în sala cazanelor și…

– De unde ai știut că era acolo? a continuat să mă chestioneze, întinzându-și picioarele în față.

Nu puteam să le zic despre Roth. În niciun caz nu aveam să deschid acea cutie a Pandorei.

– L-am… l-am mirosit.

Zayne s-a lăsat pe scaunul de lângă mine.

– L-a văzut cineva?

M-am făcut mică.

– Ai încredere în mine, dacă l-ar fi văzut, ar fi apărut la știrile de seară. În așa hal arăta.

– Mai e acolo? Abbot s-a ridicat în picioare, lăsându-și în jos mânecile suflecate ale cămășii.

– Ăăă, da, dar nu cred c-o să reprezinte o problemă. N-a mai rămas din el decât un morman de haine și mâzgă.

– Stai un pic! a intervenit Zayne și m-a privit încruntat. Ai simțit miros de zombi și, știind cât de periculoși pot fi, te-ai decis să cobori într-o sală a cazanelor și să vezi care-i treaba?

M-am uitat la el. Unde voia să ajungă?

– Păi, da, așa am făcut.

– Și l-ai atacat? Omorându-l?

„Păi..."

– Da.

Zayne i-a aruncat părintelui său o privire plină de înțeles.

– Tată?

– Ce?

Ochii îmi alergau de la unul la altul. Abbot a ocolit biroul, lăsând să-i scape încă un oftat prelung.

– Care sunt regulile, Layla?

Neliniștea mi-a încleștat mușchii stomacului.

– Să nu mă amestec în chestiile periculoase, dar...

– Zayne mi-a spus că alaltăieri seară te-ai luat după un Imitator pe o străduță lăturalnică, m-a întrerupt Abbot, intrând complet în modulul de părinte. De părinte dezamăgit. Și s-a dovedit a fi un Vânător.

– Eu... Am închis gura și mi-am întors imediat privirea spre Zayne. El mi-a evitat-o și s-a uitat la tatăl său. Nu-i mare brânză.

– Să urmărești un Imitator sau orice alt demon pe o străduță lăturalnică e mare brânză, Layla.

Abbot și-a încrucișat brațele la piept, țintuindu-mă cu o căutătură nemulțumită.

– Ai mai multă minte de-atât. Nimeni, în afară de noi, nu poate să vadă semnele pe care le lași. Nu există niciun motiv pentru care să fugărești un demon într-o zonă izolată. Iar azi, în loc să te duci după zombi, ar fi trebuit să-l suni pe Morris, și el ne-ar fi trezit.

„Doamne!" M-am afundat în fotoliul meu.

– Dar...

– Niciun „dar", Layla! Ce s-ar fi întâmplat dacă zombiul ar fi fost văzut de cineva? Suntem însărcinați cu ascunderea adevărului. Omenirea trebuie să creadă în existența raiului și a iadului fără nicio dovadă.

– Poate c-ar trebui să-i reducem programul de însemnat, a sugerat Zayne. N-avem nevoie să facă asta. Sincer să fiu, e o dovadă de lene din partea noastră să ne bazăm pe însemnările făcute de ea, în loc să căutăm noi în mod activ demonii.

M-am holbat la el, dar în locul buclelor lui aurii, mi-am văzut propria libertate veștejindu-se.

– Nimeni n-a aflat despre zombiul de azi!

– Despre altceva e vorba! s-a răstit Abbot. Știi mai bine care-i situația, Layla. Nespunându-ne, ți-ai asumat riscul unor consecințe grave, ca să nu mai pomenim despre riscul la adresa siguranței tale.

Dezamăgirea lui răsuna tare și răspicat. Jenată, mi-am schimbat poziția pe scaun, simțindu-mă nu mai înaltă de treizeci de centimetri.

– Ar trebui să facem un control în școală în seara asta, a propus Zayne. Roagă-l pe comisar să ia legătura cu administratorul, să-i spună că e ceva de rutină, ca să nu existe bănuieli.

– Bună idee. Abbot i-a zâmbit cu mândrie fiului său.

Eu m-am zbârlit toată.

– Deci nu mai am voie să însemnez?

– E un subiect la care trebuie să mă gândesc, a răspuns Abbot.

Nu-mi suna bine. Detestam ideea că n-o să mai pot însemna. Era singurul lucru care-mi răscumpăra sângele demonic sau măcar mă făcea să mă simt mai bine. Să-mi iei sarcina asta era ca și cum mi-ai fi dat o palmă peste față. În plus, însemnatul mă scotea din casă, ceea ce, cu Petr acolo, devenise cu atât mai important. Mi-am cerut încă o dată scuze și am ieșit din birou. Îmi venea să izbucnesc în lacrimi și țipete. Ori să pocnesc pe cineva.

Zayne m-a urmat pe hol.

– Hei!

M-am oprit aproape de scări, și un val de furie m-a lovit cu putere în burtă. Am așteptat până când a ajuns lângă mine.

– Pur și simplu a trebuit să-i spui despre Vânătorul de pe alee. Mersi!

Zayne s-a încruntat.

– Trebuia să afle, Layla. Nu te-ai păzit și puteai fi rănită.

– Atunci de ce n-ai vorbit cu mine, în loc să dai fuga la tăticul tău?

El și-a încordat imediat maxilarul.

– N-am dat fuga la tăticul meu.

Mi-am încrucișat brațele.

– Nu așa pare.

Zayne a oftat într-un fel care mi-era cunoscut. Însemna: „te porți ca un copil și mă calci pe nervi“. Nu l-am luat în seamă.

– De ce să-i fi sugerat măcar să nu mai însemnez? Îți dai seama cât de important e pentru mine.

– Siguranța ta e și mai importantă. Știi că niciodată n-am fost întru totul de acord că ți-au permis să alergi singură prin D.C. pe urmele demonilor. E periculos.

– Însemnez demoni de când aveam treisprezece ani, Zayne! Niciodată n-am avut vreo problemă…

– Până acum câteva seri, m-a întrerupt el, cu obrajii aprinși de mânie. Se întâmpla foarte

rar ca Zayne să-și piardă cumpătul cu mine, însă și când se întâmpla, era ceva de proporții epice. Și nu numai atât. Ești tânără și frumoasă. Cine știe ce soi de atenție atragi pe străzi.

Oricând altcândva aș fi fost încântată să-l aud spunându-mi că sunt frumoasă, dar în clipa aia voiam să iau cuvântul și să i-l arunc în față.

– Pot să-mi port de grijă.

El s-a uitat fix la mine.

– Ceea ce ți-am arătat n-o să te țină decât până la un punct.

Mânia și nevoia de a-i dovedi că nu eram o toantă neajutorată au provocat ceea ce am spus în continuare.

– Și știu cum să termin pe cineva.

Zayne a priceput la ce mă refeream. O expresie de absolută neîncredere i-a fulgerat chipul.

– Așa te aperi tu? Furând sufletul cuiva? Frumos.

Mi-am dat seama numaidecât ce greșeală făcusem. Am coborât o treaptă.

– N-am vorbit serios, Zayne. Tu știi asta.

Nu părea foarte sigur.

– Mă rog. Trebuie să mă ocup de niște chestii.

– Cum ar fi Danika? am întrebat, înainte să apuc să mă opresc.

Ochii i s-au închis, iar când s-au redeschis, căpătaseră o nuanță de albastru întunecat și rece ca gheața.

– Cu adevărat matur. Noapte bună, Layla!

Un val de lacrimi fierbinți mi-a încețoșat privirea, în timp ce-l urmăream cum se îndepărtează. Transformam totul într-o harababură fără măcar să mă străduiesc prea mult. Pentru asta e nevoie de talent. M-am întors și l-am zărit pe Petr stând chiar în ușa salonului. Surâsul lui înfumurat mi-a dat de înțeles că ne auzise întregul dialog. Și-i plăcuse.

M-am trezit cu inima bubuind și cu gâtul arzând. Cearșafurile mi se încolăciseră în jurul picioarelor și-mi rodeau pielea. M-am întors pe o parte și m-am uitat la lumina de un verde-neon a ceasului deșteptător.

2:52 dimineața.

Aveam nevoie de ceva dulce.

Am azvârlit cearșafurile de pe mine și m-am ridicat în picioare. Cămașa de noapte mi se lipea de pielea umedă. Nu era nici măcar o singură lumină aprinsă pe holul din fața dormitorului meu, dar știam drumul pe de rost. Existaseră numeroase nopți în care pofta mă lovise cu putere pe neașteptate, conducând la drumuri tăcute și întunecate până în bucătărie.

Am lipăit la repezeală pe scări în jos și prin încăperile pline de umbre. Picioarele începeau să mi se înmoaie, iar inima îmi bătea tot mai repede. „Nu pot să trăiesc așa."

Brațul îmi tremura când am deschis ușa frigiderului. O lumină gălbuie s-a revărsat pe dușumea și peste picioarele mele goale. M-am aplecat, căutând impacientată cutia cu suc de portocale printre sticlele de apă și lapte. Când mă enervasem și eram gata-gata să trag un

șut în ceva, am găsit sucul în spatele ouălor.

Dar cutia mi-a alunecat din mâna tremurândă și s-a izbit de podea, împrăștiind sucul lipicios peste degetele mele. Lacrimile mi-au umplut ochii și mi s-au revărsat pe obraji. Pentru Dumnezeu, plângeam din cauza sucului vărsat! Trebuia să fie unul dintre cele mai jalnice momente pe care le trăisem vreodată.

M-am așezat lângă balta lipicioasă, fără să iau în seamă aerul rece care ieșea din frigider. Dumnezeu știe cât am stat acolo până să trântesc ușa. Deodată, bucătăria s-a cufundat în beznă. Asta mi-a cam plăcut. Rămăseserăm doar eu, ridicol de proastă, și întunericul. Nimeni nu mai putea fi martor la istericalele mele.

Atunci am auzit un fâlfâit molcom de aripi, care s-a întețit pe măsură ce se apropia de bucătărie. Am încremenit și însăși răsuflarea mi s-a blocat în gât. Aerul s-a mișcat împrejurul meu. Am ridicat privirea, dar n-am văzut decât doi ochi galbeni și niște colți înconjurați de o piele ce avea culoarea și textura granitului. Nasul era turtit, iar nările, doar două crăpături subțiri. O pereche de coarne curbate înspre interior despicau o cascadă de păr negru.

Adevărata înfățișare a Danikăi era la fel de uluitoare precum cea umană.

Ea a coborât alături de mine și, atingând ușor cu ghearele gresia de pe podea, s-a dus până la insula de bucătărie, de unde a luat un sul de prosoape din hârtie.

– Ai nevoie de ajutor?

E ciudat să vezi un gargui înalt de un metru optzeci, care-ți întinde prosoape de hârtie. Danika se uita la mine, cu buzele ei cenușii curbate într-un surâs timid.

M-am grăbit să-mi trec palmele pe sub ochi, după care am luat sulul.

– Mersi!

Danika și-a strâns aripile, s-a lăsat pe vine și a curățat dintr-o mișcare cea mai mare parte a mizeriei.

– Te simți rău?

– N-am nimic.

Am ridicat cutia de suc. Era goală. Grozav!

Ea a făcut ghem prosoapele din hârtie. Avea degete lungi și elegante, însă ghearele alea ar fi putut să sfâșie pielea, mușchii, ba chiar și metalul.

– Nu arăți ca și cum n-ai avea nimic, a replicat ea cu băgare de seamă. Zayne mi-a spus că uneori… ți se face rău.

Am săltat brusc capul. Sentimentul de a fi fost trădată mi-a măturat tot corpul ca un val fierbinte. Nu puteam nici măcar să alcătuiesc cuvinte. Pe chipul Danikăi s-a ivit o grimasă.

– El doar îți duce grija, Layla. Ține foarte mult la tine.

Am înșfăcat prosoapele ude și cutia goală, apoi m-am ridicat pe picioarele nesigure.

– Aha! am râs cu asprime. Pe bune? De-aia ți-a zis ție despre „răul“ meu?

Ea și-a îndreptat încet spatele.

– Mi-a spus câte ceva doar ca să te pot ajuta în caz că ai nevoie. Când mi-a văzut expresia de pe față, a făcut un pas înapoi. Layla, eu nu te judec. De fapt, cred că ești incredibil de puternică.

Noi lacrimi, mai fierbinți decât cele care căzuseră deja, îmi provocau usturimi în fundul

gâtului. Motivul pentru care mereu mâncam ceva dulce nu era un secret, însă numai Zayne știa cât de mult mă chinuiam. Până acum. Nu-mi venea să cred că-i spusese Danikăi. Și o rugase să stea cu ochii pe mine? „Moartă de rușine“ păreau cuvinte prea lipsite de substanță pentru a descrie felul în care mă simțeam.

– Layla, mai ai nevoie de ceva? Pot să mă duc la magazin și să mai iau niște suc.

Cu umerii țepeni, am zvârlit totul în coșul de gunoi.

– N-o să sar pe tine ca să-ți sug sufletul, dacă asta te frământă.

Danika a scos un icnet de uimire.

– Nu asta voiam să zic. Câtuși de puțin. Pur și simplu mi se pare că ai nevoie de ceva și vreau să te ajut.

M-am întors valvârtej. Ea a rămas lângă frigider. Aripile ei desfăcute măsurau fiecare cel puțin un metru douăzeci.

– Sunt bine. Nu-i nevoie să mă supraveghezi. Am plecat, dar m-am oprit în dreptul ușii, unde am tras puțin aer în piept. Spune-i lui Zayne că-i mulțumesc.

Până să apuce Danika să-mi răspundă, am părăsit bucătăria și am revenit la mine în cameră. M-am târât în pat și mi-am aruncat pătura peste cap. Din când în când, un spasm îmi străbătea mușchii și-mi făcea un picior să tresară. Aceleași cuvinte îmi umblau prin minte, iar și iar.

„Nu pot să trăiesc așa.“

Capitolul 8

– Ești bine? m-a întrebat Stacey de cum s-a așezat lângă mine, la ora de biologie. Arăți ca un rahat reîncălzit.

Nici nu m-am obosit să ridic privirea.

– Mersi, frate!

– Ei bine, îmi pare rău, dar e adevărat. Parcă ți-ai fi petrecut toată noaptea plângând.

– Alergiile-s de vină. M-am aplecat, astfel încât părul să-mi acopere cea mai mare parte a feței. Tu, pe de altă parte, pari groaznic de vioaie în dimineața asta.

– Par, nu-i așa? a suspinat ea visătoare. De data asta mama nu s-a băgat peste cafeaua mea, cum face de obicei. Știi în ce toane sunt când mi-o strică, și asta se cam întâmplă în fiecare nenorocită de dimineață, mai puțin azi. Nu. Azi a fost ziua alunelor de pădure, iar lumea mea e senină și strălucitoare. Oricum, ce-a făcut Zayne?

– Poftim? Am săltat capul, încruntându-mă.

Stacey avea o privire înțelegătoare.

– Zayne e singura persoană care te face să plângi.

– N-am plâns.

Ea și-a dat bretonul la o parte.

– Mă rog. Trebuie să-l uiți pe Zayne și să te cuplezi cu un tip mișto. A făcut o pauză, arătând cu capul înspre ușă. Cum ar fi el, de exemplu. Ăsta te-ar face să plângi din cu totul alt motiv.

– N-am plâns pentru… M-am întrerupt când mi-am dat seama că Stacey arăta către Roth. Stai, el de ce m-ar face să plâng?

Stacey a căscat ochii de uimire.

– Pe bune? E nevoie să-ți explic ca la clasa întâi?

M-am uitat din nou la Roth. La fel ca Stacey, ceilalți colegi ai mei se opriseră din ce făceau, doar ca să-l admire. Mersul lui avea o aroganță firească. Deodată am priceput ce voia să zică Stacey. M-am făcut roșie ca sfecla și m-am întors la cartea mea.

Ea a început să râdă pe înfundate.

Era zi de laborator. Spre marea încântare a lui Stacey, noi două am fost repartizate în echipă cu Roth. Surprinzător, el m-a ignorat în cea mai mare parte a orei și a sporovăit cu

prietena mea. Ea i-a spus totul, cu excepția mărimii de la sutien, ba cred sincer că, dacă n-ar fi sunat de ieșire, i-ar fi zis-o și pe aia.

Fantastica mea dispoziție de rahat m-a urmărit până la sfârșitul zilei. La prânz, mi-am plimbat mâncarea prin farfurie, în vreme ce Stacey a intrat într-o grandioasă bătălie a privirilor cu Eva.

Sam m-a împuns cu furculița lui de plastic.

– Alo!

– Hm?

– Știai că fiecare stat nordic are câte un oraș numit Springfield?

Am simțit cum buzele mi se întind într-un surâs larg.

– Nu, nu știam. Uneori mi-aș dori să am cel puțin pe jumătate memoria ta.

Ochii i-au sclipit în spatele ochelarilor.

– Cât crezi c-o să se mai uite Stacey urât la Eva?

– Te aud, a replicat Stacey. Eva împrăștie niște bârfe nasoale. Cred că, mai târziu, o să intru pe șest la ea în casă și o să-i tai tot părul. Pe urmă poate o să i-l lipesc de față.

Sam a zâmbit.

– E o formă cam ciudată de răzbunare.

– Da, cam ciudată.

Am luat o gură de apă. Stacey și-a dat ochii peste cap.

– Dacă ai auzi porcăriile pe care le spune, te-ai înscrie la lipit păr pe față.

– A, e vorba despre cum mă întind eu cu oricine după ce beau o bere sau despre cum sunt slugă la mine acasă? Am strâns la loc capacul sticlei cu apă, gândindu-mă preț de o clipă să i-o azvârl Evei în față.

Sam și-a scos ochelarii.

– Pe-asta n-o auzisem.

– Pentru că tu nu auzi nimic, Sam. Eva zice niște chestii răutăcioase despre Layla. Nu înghit așa ceva.

Un mic fior mi-a coborât pe șira spinării, întrerupându-mă. M-am uitat în partea stângă și am fost șocată să-l descopăr pe Roth stând acolo. Era prima dată când îl vedeam la cantină. Din nu știu ce motiv, bănuiam că nu venise acolo să mănânce.

Stacey nici măcar n-a încercat să-și ascundă mirarea.

– Roth! Ai venit!

– Ce?

Mă simțeam la fel de zăpăcită pe cât părea și Sam. Roth s-a trântit pe scaunul liber de lângă mine, având întipărit pe chip un rânjet înfumurat.

– Stacey m-a invitat la prânz în timpul orei de bio. N-ai fost atentă?

I-am aruncat o privire neîncrezătoare prietenei mele. Ea s-a mulțumit să surâdă.

– Ce drăguț din partea ta, am rostit eu apăsat.

Ochii lui Sam au alergat între mine și Stacey, după care au poposit asupra lui Roth. I-a întins cu stângăcie o mână. Mi-a venit să i-o împing înapoi.

– Sunt Sam. Îmi pare bine să te cunosc.

Roth i-a strâns mâna.

– Poți să-mi spui Roth.

– Roth, ca la conturile de pensii? a întrebat Sam. După ele ai fost botezat?

Două sprâncene întunecate s-au arcuit pe fruntea lui Roth, în timp ce acesta se holba la Sam.

– Scuze, a oftat Stacey. Sam n-are absolut niciun fel de maniere. Ar fi trebuit să te previn.

Sam a privit-o cu ochi mijiți.

– Ce? Așa se numesc conturile de pensii: Roth IRA[4]. Cum se poate să nu știi asta?

– Sunt la liceu. Ce-mi pasă mie de pensie? În plus, cine ar ști așa ceva în afară de tine? a replicat Stacey, luând o furculiță de plastic și fluturându-i-o prin față. Urmează să ne dai pe spate cu ce cunoștințe ai tu despre tacâmurile din plastic și felul în care au fost create.

– Regret că lipsa de învățătură te stânjenește. Sam a dat furculița la o parte, zâmbind. Trebuie să fie greu să trăiești cu creierul ăla mărunt al tău.

Roth mi-a dat un ghiont cu cotul. A fost cât pe ce să sar de pe scaun.

– Întotdeauna se poartă așa?

M-am gândit să-l ignor, dar când mi-am îndreptat privirea spre chipul lui, am descoperit că nu mi-o mai puteam dezlipi. Faptul că-l vedeam în cantina școlii era mai mult decât enervant. Crezusem că venea doar la biologie și pe urmă dispărea. Oare el chiar participa la cursuri toată ziua?

– Întotdeauna, am șoptit.

A zâmbit, și privirea i-a coborât spre masă.

– Deci despre ce vorbeați înaintea conturilor de pensii și a tacâmurilor din plastic?

– Despre nimic, am spus în grabă.

– Despre Eva Hasher, ticăloasa de colo, a arătat Stacey cu mâna. O vorbește de rău pe Layla.

– Mersi!

M-am uitat cu disperare la ușile ce dădeau afară din cantină.

– Am auzit, a răspuns Roth. Așadar puneați la cale un soi de răzbunare?

– Categoric, a replicat Stacey.

– Păi, ați putea oricând…

– Nu! l-am oprit eu. Nu-i nevoie de nicio răzbunare, Roth.

Eram aproape sigură că din ideile lui m-aș fi ales cu un bilet „dus“ spre iad. El și-a îndepărtat o buclă de pe față. În ziua aceea n-avea părul aranjat sub formă de țepi și pot să spun că nu-mi displăcea. Îi îmblânzea trăsăturile. Nu că mi-ar fi plăcut părul, sau fața lui, sau orice altceva ce-i aparținea.

– Fără răzbunare nu-i deloc distractiv.

Sam l-a privit pe Roth în timp ce-și împingea din nou ochelarii pe nas.

– Tu n-o cunoști pe Stacey. Ultima dată când a pus la cale o răzbunare, s-a lăsat cu furtul unui flacon cu spray lacrimogen și al unei mașini.

Roth a făcut ochii mari.

– Uau! Crâncen!

Stacey s-a tolănit pe scaun, cu un rânjet care i se întindea de la o ureche la alta.

– Ce pot să zic? Dacă e să fac rele, merg până la capăt.

Replica a părut să-l entuziasmeze pe demon, lucru deloc surprinzător. Am intervenit înainte să apuce el să spună ceva.

– Deci… ce face toată lumea în weekendul ăsta?

Sam a ridicat din umeri.

– Eu mă gândeam să merg la un spectacol în vechea clădire a operei. Din moment ce o anumită persoană nu mi-a făcut rost de interviul secolului, o să scriu, în schimb, un articol despre arta populară. Dumnezeu să mă ajute!

Mi-am masat obosită fruntea.

– Scuze! Ți-am zis să nu aștepți cu sufletul la gură. Gardienii se cam feresc de publicitate, după cum poate îți amintești.

– Roth, știai că Layla a fost adoptată de Gardieni? Stacey m-a împuns pe sub masă. Ce zici, te bagă-n sperieți?

Îmi venea s-o plesnesc.

– Să mă bage în sperieți? a rânjit Roth. Nu. Mi se pare ceva… de poveste.

M-am întors încet către el.

– Zău?

Rânjetul i s-a transformat într-un surâs aproape angelic.

– O, da! Îi admir pe Gardieni. Fără ei, ce s-ar fi ales cu oricare dintre noi?

Aproape că am izbucnit în râs. Vorbele sunau atât de ridicol venind din partea unui demon! Dar cu toate c-am reușit să-mi înăbuș hohotul, un zâmbet mi s-a ivit pe chip înainte de a reuși să mi-l rețin. Privirile ni s-au întâlnit iar, însă de data asta cantina s-a pierdut în fundal. Știam că lumea continua să existe împrejurul nostru și-i auzeam pe Stacey și Sam ciondănindu-se din nou, dar mă simțeam de parcă am fi rămas doar noi doi. Un freamăt ciudat s-a iscat în pieptul meu și mi s-a împrăștiat prin tot corpul.

Roth s-a mișcat fără să-mi dau seama, iar răsuflarea lui a ajuns să-mi danseze pe obraji și pe buze. Aerul îmi înainta cu hopuri prin plămâni. El a întredeschis gura, și m-am întrebat cum ar fi să-mi trec degetele peste ea, s-o simt.

– La ce te gândești? mi-a șoptit, bătând din pleoape.

M-am dezmeticit, amintindu-mi la cine și la *ce* mă zgâiam. Mă gândeam la el într-un fel care nici n-ar fi trebuit să-mi treacă vreodată prin minte. Ar fi trebuit să fiu furioasă din cauza celor petrecute în ziua precedentă și a nenumăratelor lucruri pe care le mai făcuse în puținul timp de când îl cunoșteam.

Buimăcită, mi-am mușcat buza și m-am concentrat asupra subiectului care stârnise cearta dintre prietenii mei. Era ceva legat de cireșe și ananas, dar, câteva clipe mai târziu, m-am uitat pe furiș la Roth. Avea un surâs fudul, ba chiar un pic obraznic.

Am presimțit că dădusem de bucluc.

Am dat lucrarea restantă la biologie, apoi mi-am trântit cărțile în dulap. Abbot probabil

că n-ar fi vrut să însemnez demoni în seara respectivă, însă eu asta-mi propusesem. Preferam riscul de a-i stârni mânia decât să mă încui la mine în dormitor sau să stau cu de-a sila în preajma lui Petr. Tocmai când închideam ușa dulapului, am simțit o mișcare nefirească pe lângă mine. Am ridicat ochii, moment în care mi-a stat inima în loc.

Roth era sprijinit de dulapul alăturat, cu umerii relaxați și cu mâinile îndesate în buzunarele jeanșilor.

– Ce faci?

– Dumnezeule! M-am retras, împleticindu-mă. Cât pe ce să fac infarct din cauza ta.

Buzele lui s-au curbat pe jumătate.

– Ups!

Mi-am pus geanta pe umăr și m-am strecurat pe lângă el, însă m-a prins cu ușurință din urmă. Am împins la o parte ușile grele de metal și am inspirat cu bucurie aerul rece al serii.

– Ce vrei?

– Mă gândeam că ți-ar plăcea să afli c-am curățat mizeria de ieri.

Îmi dădusem seama, de vreme ce noaptea trecută Abbot și Zayne plecaseră să vadă cum stă treaba și nu mă sculaseră din pat, să țipe la mine din pricina cadavrului.

– Bravo ție!

– Iar tu te duci să însemnezi, nu? Deși te-am rugat frumos să n-o faci. Nu te pot lăsa singură.

– De ce nu?

– Ți-am spus deja. E periculos pentru tine.

Mi-am înfrânat imboldul de a urla.

– Și de ce ar fi periculos pentru mine?

Nu mi-a răspuns. Mai mult decât enervată, am luat-o înainte. Străzile erau pline de navetiști care se grăbeau către stațiile de metrou. Poate reușeam să mă pierd de el prin mulțime. O stradă mai încolo, Roth încă mergea alături.

– Ești furioasă pe mine, a zis el pe un ton degajat.

– Bănuiesc că poți spune și așa. Chiar nu te simpatizez.

A chicotit.

– Îmi place că încerci să fii sinceră.

I-am aruncat o privire precaută.

– Nu încerc. *Sunt* sinceră.

Roth a zâmbit larg, dezvelindu-și dinții surprinzător de ascuțiți.

– Asta-i o minciună. O parte din tine mă simpatizează.

Agasată, am coborât de pe trotuar.

– În clipa de față nu eu sunt cea care minte.

Roth a întins liniștit o mână și m-a prins de braț tocmai când un taxi trecea în trombă pe lângă noi, cu așa o viteză, încât mi-a făcut părul să fluture. Șoferul a claxonat și mi-a strigat ceva obscen.

– Ai grijă, a murmurat Roth. Mă îndoiesc că interiorul tău e la fel de frumos ca exteriorul.

Mi-am simțit imediat pieptul lipit de al lui. O căldură inexplicabilă mi-a inundat trupul, de parcă m-aș fi scăldat în soarele verii. Ochii ni s-au întâlnit. Stând așa aproape, am văzut că ai lui nu aveau culoarea aurului curat, ci erau stropiți cu scântei de chihlimbar întunecat. Clocoteau nebunește, atrăgându-mă în adâncul lor. Mirosul ăla sălbatic al lui ne învăluia.

Degetele mi s-au chircit pe pieptul lui. Oare când îi pusesem o mână pe piept? Nu știam, însă privirea îmi coborâse asupra gurii lui. Buzele alea… erau atât de aproape!

Surâsul lui strâmb a mai urcat puțin.

Mi-am venit în fire și m-am smuls de lângă el. Hohotele de râs ale lui Roth m-au scos din sărite. Am reușit să traversez fără să fiu lovită. Încă simțeam furnicături în urma scurtei atingeri dintre noi.

Iar asta nu era bine.

Din fericire, am găsit ceva să-mi distragă atenția. În colțul opus al străzii se afla un Afurisit. Se învârtea pe lângă un hotel aflat în construcție, oprindu-se în dreptul schelei care urca pe fațada clădirii. Afurisitul arăta ca oricare dintre numeroșii puști îmbrăcați în stil punk-rock, ce puteau fi găsiți pe străzile din D.C.

– Știi, ai fi putut să-mi mulțumești pentru că ți-am salvat viața. Roth apăruse brusc lângă mine. Am scos un geamăt, fără să-l scap din ochi pe Afurisit. Un taxi era cât pe ce să se înfigă în tine. Iar dacă vrei să se înfigă ceva în tine, îmi ofer bucuros serviciile. Îți promit c-o să fie mult mai…

– Nici măcar să nu termini propoziția!

– Era doar o propunere.

– Mă rog. Am văzut cum Afurisitul ochește un muncitor care cobora pe schelă în jos. Dacă-ți mulțumesc, pleci?

– Da.

– Mulțumesc, am spus nerăbdătoare.

– Am mințit.

– Ce? Mi-am ridicat privirea spre el, încruntându-mă. E total aiurea!

Roth s-a aplecat atât de mult, încât chipurile noastre au ajuns la câțiva centimetri unul de altul. Doamne, mirosea minunat! Am închis pentru o clipă ochii și jur că i-am *simțit* zâmbetul.

– Sunt un demon. Am tendința să mint din când în când.

Mi-am simțit buzele tresărind într-un surâs. Mi-am întors repede capul, ca să nu mă dau de gol. Am treabă, Roth! Du-te să deranjezi pe altcineva!

– Ai de gând să-l însemnezi pe Afurisitul de colo? m-a întrebat.

Ne opriserăm în fața unei prăvălii cu jocuri, aflată la câteva magazine distanță de șantier. N-am zis nimic. Roth s-a sprijinit de clădirea din cărămidă roșie.

– Înainte să-i lași un semn puștiului și să-l condamni la moarte, ce-ar fi să vezi ce intenționează, de fapt, să facă?

Am mijit ochii.

– De ce i-aș permite să comită o faptă de pe urma căreia știu c-o să fie cineva care va avea de suferit?

– De unde știi că cineva o să aibă de suferit? Roth și-a lăsat capul într-o parte, aruncându-și valuri de păr negru ca pana corbului pe fruntea netedă. Niciodată n-ai așteptat cu adevărat să afli ce-o să facă un demon, nu-i așa?

Am dat să mint, dar m-am răsucit și mi-am îndreptat atenția asupra Afurisitului. Demonul cu țepi de păr verde și-a lăsat o mână să-i alunece de-a lungul maxilarului, în vreme ce se uita cum un muncitor sare jos de pe schelă, apoi se îndreaptă către o altă zonă din șantier, îngrădită de o plasă portocalie. Bărbatul a luat un soi de ferăstrău, pe care a început să-l fluture încoace și încolo, râzând de ce-i spunea amicul lui.

– Doar așteaptă să vezi ce-o să se întâmple, înainte să-l judeci. Roth a ridicat din umeri. Nu strică.

I-am aruncat o căutătură piezișă.

– Nu-l judec.

El și-a lăsat din nou capul într-o parte.

– Vrei să mă prefac că habar n-am ce mișelii faci după școală?

– Mișelii? mi-am dat eu ochii peste cap. Doar îi însemnez…

– Ceea ce-i scoate în evidență, astfel încât Gardienii să-i elimine mai târziu, a încheiat Roth. Deci nu pricep cum poți considera că asta nu înseamnă să joci rolul de juriu și de judecător.

– E o prostie! Vrei să-l las să facă ceva rău? Nu cred.

A părut a sta pe gânduri.

– Știi care cred că-i problema ta?

– Nu, dar pun pariu c-o să mă luminezi.

– Păi, da, o să te luminez! Tu nu vrei să afli ce-o să facă Afurisitul, deoarece ți-e teamă că n-o să fie ceva infam, caz în care ai fi nevoită să te confrunți cu faptul că Gardienii tăi sunt ucigași, și nu salvatori.

Am rămas cu gura căscată, însă vorbele lui mi-au făcut stomacul să se dea peste cap. Dacă ceea ce spunea era adevărat, lumea mea s-ar fi întors pe dos. Dar nu putea fi adevărat. Demonii erau răi.

– Bine! m-am răstit. O să aștept.

Roth mi-a azvârlit un rânjet obraznic.

– Bravo!

Bombănind, m-am concentrat iar asupra Afurisitului. Urma să am de dat niște „splicații“ după ce el avea să facă praf un trotuar plin de navetiști. Îmi era imposibil să iau în calcul vreo altă variantă. Toată existența mea se clădise în jurul unei singure convingeri simple: demonii meritau, fără îndoială, să fie pedepsiți.

Afurisitul a împins la o parte piatra marmorată și a întins o mână, trecându-și cu nonșalanță degetele peste partea de jos a schelei. Apoi și-a continuat drumul. O secundă mai târziu, un scrâșnet puternic a străpuns zgomotele provenite din trafic, iar schela a început să tremure. Muncitorii au întors cât ai clipi capetele. Bărbatul și-a scăpat ferăstrăul și a strigat ceva. Alți câțiva lucrători au ieșit în fugă de după colțul clădirii, ținându-și

strâns căștile galbene, în vreme ce toată schela se năruia, strângându-se ca un acordeon în spatele sforii portocalii.

Pe măsură ce norul de praf se împrăștia și înjurăturile izbucneau ca niște focuri de armă, trecătorii se opreau pe trotuar, unii pentru a poza dezastrul cu telefoanele. Pentru că, Dumnezeule, era un dezastru! Cine știe cât le-o fi luat să ridice schela? Fuseseră și unelte prinse de ea, însă cel mai probabil prăbușirea le distrusese.

Nu făceam altceva decât să mă holbez.

– Hm! a rostit Roth, cu glas tărăgănat. Asta categoric înseamnă un pas înapoi în finalizarea proiectului și o risipă de bani, dar să fie chiar un rău înfricoșător, în stare pură? Neah, nu cred.

– El… Probabil a vrut ca schela să cadă pe trotuar.

– Tu continuă să crezi asta.

Nimeni nu fusese rănit. De parcă Afurisitul ar fi așteptat până ce ultimul om coborâse de pe schelă, înainte s-o atingă. Nu eram în stare să analizez cele văzute. Roth și-a pus un braț pe umerii mei.

– Haide! Să mai găsim unul!

M-am scuturat de brațul lui și am pornit-o pe trotuar. El fredona iarăși cântecul ăla nenorocit.

– Ce e?

S-a oprit.

– Ce e ce?

– Cântecul pe care-l tot îngâni?

– A! Mi-a zâmbit larg. *Paradise City*.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă dumiresc.

– Guns N' Roses?

– Bună muzică! a replicat el.

Am găsit o altă Afurisită, care se juca pe lângă stâlpii de electricitate conectați la semafoare. Toate cele patru lumini dintr-o intersecție s-au făcut verzi în același timp. Au rezultat tamponări epocale, însă din nou, niciun rănit. Afurisita ar fi putut să se joace cu semafoarele pentru pietoni, ceea ce ar fi fost cu adevărat rău, dar n-a făcut-o.

Totul părea mai degrabă poznaș decât sinistru.

– Vrei să ne încercăm norocul a treia oară?

– Nu, am șoptit enervată și zăpăcită.

Văzusem doar doi demoni. Asta nu putea să însemne nimic. Roth și-a arcuit o sprânceană neagră.

– Mai vrei să însemnezi? Nu? Așa mă gândeam și eu. Ce-ar fi să facem altceva?

M-am oprit lângă o trecere de pietoni și m-am uitat la el.

– De asta mi-ai ordonat să nu mai însemnez? Deoarece crezi că Afurisiții sunt inofensivi?

– *Știu* că Afurisiții sunt inofensivi. Nu toți demonii sunt. Unii dintre noi fac lucruri cu

adevărat rele, dar nu și ăia pe care-i condamni tu la moarte. A făcut o pauză, moment în care stomacul mi s-a făcut ghem. Dar nu. Rugămintea mea chiar n-a avut nicio legătură cu asta.

– Atunci cu ce?

Mi-a răspuns abia după ce am traversat strada și am urcat pe trotuar.

– Ți-e foame?

Măruntaiele mi-au chiorăit drept răspuns. Mereu mi-era foame.

– Roth…

– O să-ți fac o ofertă și mai bună. Tu mănânci cu mine, iar eu îți povestesc despre cea care era ca tine. Ți-ar plăcea la nebunie, nu-i așa? A afișat un zâmbet de învingător. Rămâi pe lângă mine și o să-ți zic tot ce știu. La sfârșitul micii noastre aventuri. Nu mai devreme.

Am ocolit un pâlc de turiști. Ardeam de curiozitate și-mi era mai ușor să-mi îndrept atenția asupra acelui subiect decât asupra posibilității să fi condamnat la moarte Afurisiți relativ inofensivi. Dar să cazi la înțelegere cu un demon înseamnă, literalmente, să faci un pact cu diavolul.

– Care-i șmecheria?

Roth avea un aer teribil de nevinovat.

– Să mă lași să-mi petrec timpul cu tine. Pe cuvânt! Asta-i tot.

– Deja m-ai mințit. Mi-am încrucișat brațele la piept. De unde să știu că nu minți și acum?

– Presupun că e un risc pe care trebuie să ți-l asumi.

Un cuplu în vârstă a trecut pe lângă noi și ne-a zâmbit. Roth le-a adresat unul dintre cele mai șarmante surâsuri ale lui, în timp ce eu chibzuiam ce să fac. Mă îndoiam că Abbot se aștepta la vreo însemnare în seara aia, ținând cont că nici nu eram sigură dacă mai aveam voie să mă ocup cu așa ceva. Am tras puțin aer în piept și am dat cu greu din cap, în semn de încuviințare.

– OK.

Surâsul lui s-a transformat într-un rânjet.

– Grozav! Știu precis care-i localul potrivit.

– Asta mă îngrijorează, am replicat sec.

– Mă exciți.

M-am îmbujorat și mi-am făcut de lucru cu ajustatul curelei de la geantă. Roth a întins o mână și mi-a desprins degetele de pe ea. Am simțit că-mi stă inima în loc și că obrajii mi se încing mai tare.

– Mereu ești așa? m-a întrebat, răsucindu-mi mâna într-a lui.

– Cum?

– Agitată, veșnic înroșindu-te și ferindu-ți privirea. Și-a trecut vârfurile degetelor peste palma mea. Mângâierea mi-a trimis o undă de șoc prin trup, care a urmat traiectoria nervilor, până în vârful degetelor de la picioare. Ca acum. Iar te-ai înroșit.

Mi-am eliberat mâna dintr-a lui.

– Și tu ești mereu scârbos și enervant.

A început să râdă pe înfundate. Nu era un râs fals. Pe Roth îl amuzau sincer insultele mele. Îi lipsea o doagă.

– Există un mic restaurant lângă Verizon Center[5], care servește cele mai bune brioșe din lume.

– *Tu* mănânci brioșe?! Mi se părea ciudat. Credeam că bei sânge de fecioară și te hrănești cu inimi de vacă.

– Poftim? Roth a izbucnit iar în râs, și mi-a plăcut sunetul profund al vocii lui. Ce te-au învățat Gardienii? Ador brioșele! Vrei să luăm metroul sau să mergem pe jos?

– Pe jos, am răspuns. Nu-mi plac metrourile.

Am luat-o înspre F Street, ceea ce însemna că drumul avea să dureze o vreme. Mergeam cu privirea ațintită asupra sufletelor dinaintea mea, în timp ce percepeam din toate punctele de vedere prezența lui Roth. Cel mai straniu era că, atunci când mă uitam la el și nu vedeam un suflet, mă simțeam ușurată, nu îngrozită. Mă rodea gândul că stăteam toată ziua în preajma sufletelor. Golul reprezenta o alinare.

Dar mai era ceva.

Mă simțeam oarecum *eliberată* în compania lui Roth. În afară de Zayne și de Gardieni, el era singurul care știa ce eram. Nici măcar cei mai buni prieteni ai mei n-aveau habar. Roth știa și nu-i păsa. Lui Zayne și Gardienilor le păsa. De acord, era un demon pursânge al Dumnezeu știe cui, însă cu el nu trebuia să mă prefac.

– Nici mie nu-mi place să cobor sub pământ, a spus Roth după câteva momente.

– De ce? Pentru tine ar trebui să fie ca o întoarcere acasă.

– Exact.

Mi-am ridicat privirea spre el. Cu mâinile băgate în buzunare și cu o expresie sinceră pe față, arăta ciudat de vulnerabil. Dar când s-a uitat la mine, în ochii lui se vedea căutătura unui animal de pradă. M-am înfiorat și am strâns din pleoape, ca să mă apăr de soarele puternic.

– Cum e acolo, jos?

– Cald.

Am dat ochii peste cap.

– Mi-am închipuit.

Roth a smuls un fluturaș anti-Gardieni de pe spătarul unei bănci pe lângă care treceam și mi l-a întins.

– E cam ca aici, dar mai întunecat. Cred că încearcă să oglindească tot ce-i la suprafață, dar iese strâmb. Nu-i un loc foarte pitoresc. Multe stânci, râuri fără capăt și bălării, acolo unde orașele s-au transformat în ruine. Nu cred că ți-ar plăcea.

Fluturașul avea același desen rudimentar ca mai toate celelalte. L-am aruncat într-un coș de gunoi din apropiere.

– Ție-ți place?

– Am de ales? m-a întrebat el cu răceală.

Îl simțeam uitându-se la mine, studiindu-mi reacția.

– Aș zice că da. Fie-ți place, fie nu.

Buzele i s-au subțiat.

– Îmi place mai mult aici.

Am încercat să păstrez o expresie neutră, în timp ce ne opream la o nouă intersecție aglomerată.

– Vii des aici?

– Mai des decât ar trebui.

– Cum adică? Mi-am lăsat capul pe spate și i-am întâlnit privirea intensă.

– E... e ceva autentic aici, sus. Și-a așezat pe mijlocul meu o mână a cărei greutate parcă mă ardea prin puloverul subțire în cel mai... delicios fel, în vreme ce mă conducea pe trotuarul de peste drum.

– Deci când te-ai apucat de însemnat demoni?

Mi-am mușcat buza, neștiind sigur cât de multe s-ar fi cuvenit să-i spun.

– Aveam treisprezece ani când am început.

Roth s-a încruntat.

– Așa mult le-a trebuit ca să-și dea seama că ai capacita-tea asta?

– Nu. După ce m-au... găsit, au știut că puteam să văd suflete. Probabil am trăncănit despre faptul că le vedeam pe ale lor, sau ceva de genul ăsta. Printr-un accident s-a aflat că pot să însemnez demonii.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, lăsându-și mâna în jos.

– Cred că aveam vreo zece ani și eram cu unul dintre Gardieni, am răspuns. Ne luam de mâncare. Am văzut o persoană care n-avea aură și am atins-o din greșeală, în timp ce stăteam la coadă. Nimeni altcineva n-a părut să observe, cu excepția Gardianului.

– Iar restul e istorie? a intervenit Roth, pe un ton arogant. Gardienii găsesc o ființă pe jumătate demon, care poate să vadă sufletele și să însemneze demonii. Mie mi se pare cam prea convenabil.

– Nu pricep la ce te referi când zici că e convenabil. *Sunt* și Gardian, să știi.

El s-a uitat la mine.

– Nu-mi poți spune că niciodată nu te-ai gândit, la modul serios, că motivul pentru care ei te țin prin preajmă îl reprezintă tocmai abilitățile tale.

– Iar motivul pentru care tu ești interesat de mine n-are nicio legătură cu abilitățile mele? l-am ironizat, simțindu-mă destul de mândră și de îndrăzneață.

– Bineînțeles că mă interesezi pentru abilitățile tale, a răspuns cu nonșalanță. Niciodată n-am pretins altceva.

Am ocolit câțiva tineri de vârsta mea. Fetele, îmbrăcate în fuste scurte și cu șosete din dantelă, lungi până la genunchi, și-au lungit gâturile după Roth.

– Când m-au găsit, ei nu știau ce puteam să fac, Roth. Așa că nu mai încerca să-i faci să pară personajele negative.

– Îmi place când lumea încearcă să clasifice lucrurile în bune și rele, de parcă totul ar fi perfect limpede.

– Este perfect limpede! Neamul tău e rău. Gardienii sunt buni. Propria replică mi s-a părut de prost gust. Chiar *sunt* buni.

El și-a trecut o mână prin păr, făcându-l să-i cadă la întâmplare pe frunte.

– Și de ce crezi că Gardienii sunt așa de buni?

– Au suflete pure, Roth. Și-i apără pe oameni de creaturi ca tine.

– Ființele cu cele mai pure suflete sunt capabile de cele mai mari rele. Nimeni nu-i fără cusur, indiferent ce e sau în ce tabără luptă. M-a luat de mână ca să ocolim un grup de turiști cu borsete.

– Într-o bună zi o să-mi cumpăr și eu o borsetă.

Hohotul de râs mi-a scăpat înainte să apuc să-l înăbuș.

– Ai arăta de-a dreptul sexy cu o borsetă.

Un surâs i-a îndulcit trăsăturile feței. M-a îndulcit și *pe mine*.

– Aș arăta sexy cu aproape orice.

Am râs iar, scuturând din cap.

– Ești așa de modest!

Roth mi-a făcut cu ochiul.

– Modestia e apanajul fraierilor. Ceea ce eu nu sunt.

Am continuat să clatin din cap, zâmbind larg.

– Ți-aș zice că din vorbele astea probabil te-ai ales cu un bilet până-n iad, dar…

Roth și-a lăsat capul într-o parte, chicotind.

– Da, da! Ai idee de câte ori mi s-a spus să mă duc dracului?

– Nu pot decât să-mi închipui. Am zărit vârful clădirii Verizon Center.

– Nu mă satur niciodată de expresia asta, a zis el cu un aer visător, zâmbind liniștit.

Roth Individual Retirement Account, o formă a conturilor de pensii propusă de către senatorul William Roth și adoptată în 1997, care se deosebește de conturile tradiționale prin modul de impozitare

Un stadion acoperit din Washington D.C., redenumit Capital One Arena, în 2015

CAPITOLUL 9

Am cotit pe F Street, moment în care m-am apropiat de el și am arătat spre cealaltă parte a străzii.

– Când eram mică, obișnuiam să mă așez în fața sălii de spectacole și să urmăresc artiștii pe fereastră. Îmi doream să am un strop din grația și talentul lor. Ar trebui să mă vezi cum dansez!

– Hm! a murmurat Roth, cu ochii lui aurii scăpărând. Mi-ar plăcea să văd cum dansezi.

Oare era firesc ca un demon să răstălmăcească orice comentariu, transformându-l într-o aluzie sexuală? Mulțimea se îmbulzea în preajma sălii de spectacole, semn sigur că mai târziu urma să aibă loc un concert. Atenția mi s-a oprit asupra unui cuplu sprijinit de colțul clădirii. Cei doi stăteau înlănțuiți, uitând de lumea dimprejurul lor. Abia dacă puteam să-mi dau seama unde se termina unul și unde începea celălalt. Invidia și-a scos capul, silindu-mă să întorc privirea.

Roth a observat că studiam perechea. A rânjit ca un lup.

– Și cum arată un semn?

– Tu nu poți să-l vezi? am zâmbit eu. Ei bine, nu-ți spun.

El a izbucnit în râs.

– Corect. Pot să te întreb altceva?

L-am privit pe furiș. Acum se uita drept înainte, cu buzele strânse.

– Sigur.

– Îți place treaba asta? Să însemnezi demoni?

– Da. Fac ceva bun. Câți oameni se pot lăuda cu asta? M-am grăbit să adaug: Îmi place.

– Nu te deranjează faptul că *familia* te pune intenționat în pericol, pentru a-și satisface propriile interese?

Furia s-a aprins în mine ca o scânteie din soarele iernii.

– De fapt, Gardienii nu mai vor să însemnez, așa că ei nu mă pun intenționat în pericol. Mă bucur că am cum să ajut. Poți să zici același lucru despre orice oi fi făcând tu? Ești rău. Distrugi viețile oamenilor.

– Nu despre mine vorbim, a ripostat el calm. Și cum adică nu mai vor să însemnezi demoni? Cred că eu și Gardienii ăia avem ceva în comun.

Am strâns în mână cureaua genții de pe umăr, în timp ce-mi trăgeam, în gând, un șut cu avânt direct în față.

– Nu contează. M-am săturat să discutăm despre mine.

Ne-am oprit în fața cafenelei de care pomenise mai devreme. Fursecurile și briosele proaspete mă strigau din vitrină.

– Ți-e foame? mi-a șoptit Roth la ureche.

Apropierea de el îmi îngreuna răsuflarea. Deodată, am zărit cum vârful cozii șarpelui se ițește de sub gulerul lui. Am săltat capul, înghițind în sec.

– Tatuajul tău se mișcă.

– Bambi se plictisește.

Răsuflarea lui mi-a zbârlit părul din jurul urechii.

– Aha! am șoptit. Așadar… ea trăiește pe tine sau cum?

– Cam așa ceva. Ți-e foame ori ba?

Atunci am observat afișul pe care scria: „Aici nu servim Gardieni“. M-am umplut de scârbă.

– Cred că știu de ce-ți place locul ăsta.

Râsul lui mi-a confirmat bănuielile.

– Asta-i bună!

M-am întors cu fața către el.

– Refuză să-i servească pe Gardieni, dar îi servesc pe alde tine.

– Știu. Se numește ironie. Îmi place la nebunie. Clătinând din cap, am intrat în cafenea.

Fursecurile alea arătau prea bine ca să le refuz. Era ceva mai cald în localul aglomerat decât afară. Mireasma de pâine proaspăt coaptă umplea încăperea, alături de murmurul domol al oamenilor așezați la mesele ca de bistro. Am comandat un sendviș cu mezeluri și două fursecuri glazurate. Roth a cerut o cafea și o brioșă cu afine. Faza cu brioșa încă mă uimea. Ne-am găsit o masă mai în spate și am încercat să nu mă las stânjenită de faptul că luam cina cu un demon.

În vreme ce-mi mâncam sendvișul, am căutat o întrebare normală pe care să i-o adresez.

– Câți ani ai?

Privirea lui Roth s-a ridicat brusc de la brioșa pe care o rupea strategic în mai multe bucăți.

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

– Probabil că nu, am zâmbit eu. Dar pune-mă la încercare!

El și-a azvârlit în gură o frântură de brioșă, pe care a mestecat-o încet.

– Optsprezece.

– Optsprezece… ce? Mi-am terminat sendvișul în timp ce Roth se holba la mine, cu sprâncenele ridicate. Stai așa! Încerci să-mi spui că ai optsprezece ani?

– Da.

Am rămas cu gura căscată.

– Vrei să zici optsprezece ani de câine, nu?

A izbucnit în râs.

– Nu. Vreau să zic că m-am născut acum optsprezece ani. În esență, sunt un pui de

demon.

– Un pui de demon, am repetat lent. Când mă gândeam la pui, îmi venea în minte ceva moale, bun de strâns la piept. Roth n-avea nimic copilăros în el. Tu vorbești serios?

A dat din cap, scuturându-și mâinile de firimituri.

– Pari șocată.

– Nu înțeleg. Am luat un fursec.

– Păi, tehnic vorbind, noi nu suntem vii. Eu n-am un suflet.

M-am încruntat.

– Te-ai născut din pucioasă ori ceva asemănător?

Roth și-a dat capul pe spate, râzând.

– Nu. Am fost conceput exact ca tine, însă dezvoltarea noastră e cu totul diferită.

N-ar fi trebuit să mă arăt curioasă, dar nu mă puteam abține.

– Cum adică „e diferită"?

El s-a aplecat, zâmbind larg, în timp ce ochii îi scânteiau.

– Păi, noi ne naștem în chip de bebeluși, dar ne maturizăm în vreo două ore. Asta (a arătat spre sine însuși) e doar o înfățișare umană pe care aleg s-o port. Sincer să fiu, toți arătăm cam la fel.

– Deci exact ca Gardienii. Tu porți un înveliș uman. Și cum arăți în realitate?

– La fel de superb ca acum, numai că am o cu totul altă nuanță a pielii.

Am oftat.

– Ce culoare?

Roth și-a ridicat paharul și a lăsat bărbia în piept. M-a privit printre genele dese.

– Un băiat trebuie să păstreze niște secrete. Ele întrețin misterul.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Mă rog.

– Poate că într-o zi o să-ți arăt.

– Atunci n-o să mă mai intereseze. Îmi pare rău. Am trecut la al doilea fursec.

– Deci să revenim la partea cu cei optsprezece ani. Pari mult mai matur decât tipii obișnuiți. E o chestie demonică?

– Noi suntem omniscienți.

Am râs.

– Ce aiureală! Zici că vă nașteți atotștiutori?

Roth a surâs într-un fel poznaș.

– Eu am crescut de la atâta (și-a ridicat mâinile la aproximativ un metru distanță una de cealaltă) până la ce sunt acum în vreo douăzeci și patru de ore. Creierul s-a mărit și el în același ritm.

– E pur și simplu ciudat.

Demonul și-a luat cana cu cafea și a băut o înghițitură.

– Deci ce știi despre cealaltă jumătate a ta?

Și iată că revenise la mine. Am oftat.

– Nu prea multe. Mi-au zis că mama a fost un demon și cam atât.

– Ce? Roth s-a lăsat pe spătarul scaunului. Tu chiar n-ai habar despre moștenirea ta. E drăguț, dar ciudat de enervant.

Am ciugulit din fursecul meu.

– Gardienii cred că e mai bine așa.

– Și ție ți se pare în regulă ca ei să-ți ascundă tot ce ține de cealaltă latură a ta?

Ridicând din umeri, am mai luat o îmbucătură.

– Nu-i ca și cum mi-aș asuma cealaltă jumătate.

Roth și-a dat ochii peste cap.

– Știi, asta-mi amintește întru câtva de o dictatură. Mă refer la felul în care te tratează Gardienii.

– Cum adică?

– Să-i ții pe oameni neștiutori, departe de adevăr. Asta-i face mai ușor de controlat. A sorbit din cafea, privindu-mă peste capacul paharului. La fel și cu tine, a strâns el din umeri. Deși nu dai impresia că ți-ar păsa.

– Gardienii nu mă controlează. Mi-am rupt cu brutalitate fursecul, gândindu-mă preț de o clipă să i-l azvârl în față. Însă ar fi însemnat să irosesc un fursec cât se poate de bun. Bănuiesc că tu stai de vorbă cu unii dintre cei mai infami dictatori ai lumii.

– N-aș zice că stau de vorbă cu ei. Și-a țuguiat buzele, cu un aer preocupat. Mai degrabă înfig vătraie încinse în ei când mă plictisesc.

M-am făcut mică.

– Pe bune?

– Iadul nu-i grozav pentru cei care și-au câștigat locul acolo.

Am căzut puțin pe gânduri.

– Ei bine, probabil că merită o veșnicie de chinuri. Mi-am aruncat privirea prin cafenea, uitându-mă la sufletele scânteietoare și la portretele înrămate de pe pereți. Erau poze cu foștii proprietari, toți bătrâni și cărunți. Atunci am văzut-o pe ea.

Sau i-am văzut mai întâi sufletul.

Alertă de păcătoasă! Esența dimprejurul ei era întinată, un caleidoscop în nuanțe întunecate. M-am întrebat ce făcuse. Odată ce sufletul i s-a mai estompat, mi-am dat seama că arăta ca o femeie obișnuită, de treizeci și ceva de ani. Bine îmbrăcată, purta o pereche de pantofi cu toc foarte drăguți și o poșetă mortală. Părul ei blond era un pic rebel, dar tuns într-un bob la modă. N-avea o înfățișare ieșită din comun. Nimic care să te sperie ori să te pună pe fugă, însă eu știam că altfel stăteau lucrurile. Răul fierbea dincolo de fațada normală.

– Ce e? Vocea lui Roth s-a auzit de foarte departe.

Am înghițit în sec.

– Sufletul ei... e rău.

Demonul dădea impresia că mă înțelege. M-am întrebat ce vedea el: o femeie în haine frumoase ori pe femeia care păcătuise atât de mult, încât acum avea sufletul întinat?

– Tu ce vezi? m-a întrebat, ca și cum mi-ar fi împărtășit gândul.

– E întunecat. Maroniu. De parcă cineva ar fi luat o pensulă, ar fi înmuiat-o în vopsea

roșie și ar fi stropit în jurul ei. M-am lăsat în față, cu răsuflarea tăiată de poftă. E superb. Rău, dar superb.

– Layla?

Mi-am înfipt unghiile în blatul mesei.

– Da?

– Ce-ar fi să-mi spui despre colier?

Glasul lui m-a readus cu picioarele pe pământ. Mi-am dezlipit ochii de la femeie și am tras adânc aer în piept. Când mi-am coborât privirea spre fursec, stomacul mi s-a umplut de lavă.

– Ce… ce vrei să știi?

A zâmbit.

– Îl porți tot timpul, nu?

Am pipăit până când degetele mele au atins metalul neted al inelului.

– Da, nu mă dau în vânt după bijuterii. Ca silită, m-am reîntors către femeie. Era la tejghea și comanda mâncare. Dar colierul îl port tot timpul.

– Layla, uită-te la mine! Nu cred că vrei s-o iei pe calea asta.

Am făcut un efort și mi-am îndreptat atenția asupra lui.

– Îmi pare rău. Doar că e atât de greu!

El s-a încruntat.

– Nu trebuie să te scuzi pentru un lucru care ți se întâmplă în mod firesc, dar să iei un suflet de om… După așa ceva, nu mai există cale de întoarcere.

Foarte multe emoții au încolțit în mine. Mai întâi, surprinderea. De ce Roth, fiind ceea ce era, nu voia să sar de pe scaun și să sorb sufletul cuiva? Dar a urmat dureroasa lovitură de bici a tristeții.

– De ce-ți pasă?

El n-a răspuns.

Am oftat.

– Nu-i firesc… ce vreau eu de la ea. Sau, în fond, de la oricine altcineva. Nu pot nici măcar să mă apropii de un băiat, Roth. Asta-i viața pe care o duc. Am luat un fursec și mi l-am fluturat prin dreptul feței. E tot ce am. Zahăr. Sunt o viitoare reclamă ambulantă la diabet.

O încruntătură adâncă i-a brăzdat chipul uimitor.

– Viața ta înseamnă mult mai mult decât ceea ce nu poți să faci. Cum rămâne cu tot ce *poți* să faci?

Am râs, scuturând din cap.

– Nici măcar nu știi cine sunt.

– Știu mai multe decât îți dai seama.

– Ei bine, asta-i înfricoșător, ca să nu mai vorbim că tu ești un demon care-mi ține o predică despre viață, ceea ce e total anapoda.

– Nu-ți țineam o predică.

Am tras cu ochiul spre tejghea. Femeia plecase. M-am cufundat în scaun, ușurarea părându-mi la fel de dulce ca fursecurile.

– Oricum, colierul a fost al mamei. Întotdeauna l-am purtat. Nici măcar nu știu de ce. Vreau să zic că e o prostie, de vreme ce ea a fost un demon și nici măcar nu m-a vrut. Totuși, iată-mă umblând prin lume cu inelul ei la gât. Jalnic!

– Nu ești jalnică.

Am schițat un zâmbet, fără să-mi pot explica în totalitate de ce recunoscusem totul. Erau chestii pe care nu i le spusesem nici măcar lui Zayne. Am mușcat încă o dată din fursec, după care l-am lăsat să cadă pe șervețel.

Mișcându-se cu viteza lui Bambi, Roth s-a întins peste masa de bistro, mi-a prins mâna și mi-a atins degetele cu buzele lui. Până să apuc să reacționez măcar, îmi linsese fărâmele de zahăr lăsate în urmă de fursec.

Am inspirat brusc, însă aerul mi s-a oprit în gât. Furnicături ascuțite mi-au coborât pe braț și pe piept, apoi mai jos, mult mai jos. O greutate mi s-a așezat chiar sub sâni, nouă și apăsătoare, dar deloc neplăcută.

– Asta… asta nu mă face să mă simt în largul meu.

Roth m-a privit printre genele dese.

– Pentru că-ți place.

Unei uriașe părți din mine chiar îi plăcea, însă mi-am eliberat mâna și m-am uitat prin micuța brutărie. Mi-era neobișnuit de cald.

– Să nu mai faci.

El a rânjit.

– Dar ești așa de gustoasă!

Mi-am șters degetele cu șervețelul.

– Cred c-am terminat.

Roth m-a luat iar de mână.

– Nu! Nu fugi încă! Abia am început.

Ochii mi-au rămas pironiți în ai lui și am simțit… am simțit că mă prăbușesc.

– Ce-am început?

El și-a strecurat degetele printre ale mele.

– Să ne împrietenim.

Am clipit strâns.

– Noi nu putem fi prieteni.

– De ce nu? Roth și-a împletit degetele cu ale mele. E vreo regulă despre care nu știu?

Deodată, nu mai eram cu adevărat convinsă. El s-a ridicat să plătească nota, timp în care eu am încercat să-mi dau seama ce se petrecea între noi. Puteam fi prietenă cu Roth? Oare voiam măcar să încerc? Probabil ar fi trebuit s-o șterg în vreme ce el aștepta la coadă, dar n-am făcut-o.

O chelneriță de vârstă mijlocie s-a apropiat de masa noastră. Avea un suflet roz pal, în deplin contrast cu chipul sleit și cu licărirea plictisită de viață din ochi.

În timp ce strângea șervețelele și farfuriile goale, și-a aruncat privirea peste umăr către Roth.

– Băiatul ăla trebuie să fie o pacoste.

M-am îmbujorat, devenind dintr-odată foarte interesată de tivul bluzei.

– S-ar putea spune și așa.

Chelnerița a pufnit și a trecut la altă masă.

– De ce ești atât de roșie la față?

– Fără motiv. Mi-am înșfăcat geanta și m-am ridicat în picioare. Ai promis că-mi spui despre cea care avea aceleași abilități ca ale mele. Cred că acum e momentul potrivit.

– Este, nu? Roth mi-a deschis ușa.

În lumina asfințitului, toate clădirile din cartier păreau vechi și neprietenoase. Ne-am oprit lângă un părculeț bine îngrijit. Mi-am ridicat privirea spre el, așteptând.

– Știu ce vrei să afli, dar mai întâi am de pus o întrebare.

Luptându-mă cu nerăbdarea, am dat scurt din cap, în semn de încuviințare. Roth și-a lăsat iar bărbia în piept, arătând teribil de nevinovat.

– N-ai mai fost sărutată niciodată, așa-i?

– Asta nu te privește *sub nicio formă*. Mi-am încrucișat brațele la piept, în vreme ce Roth aștepta un răspuns. Mi se pare evident. Nu pot să mă sărut cu nimeni. Știi, e chestia cu înghițitul sufletelor.

– Nu și dacă săruți pe cineva care nu are suflet.

M-am strâmbat.

– Și de ce-aș săruta pe cineva care nu are…

El s-a mișcat incredibil de repede. Nici măcar n-am apucat să ripostez. Acum stătea frumos la un metru de mine, iar în clipa următoare mâinile lui îmi cuprindeau cu blândețe obrajii. A existat o secundă în care m-am întrebat cum putea o ființă atât de puternică și de letală să țină ceva în palme cu atâta grijă, dar apoi el mi-a lăsat capul pe spate și l-a plecat pe al lui. Inima mi-a luat-o razna. Doar nu avea de gând să mă sărute! În niciun caz…

Roth m-a sărutat.

Atingerea buzelor lui a fost mai întâi timidă, o lentă trecere a gurii lui peste a mea. Toți mușchii mi s-au încleștat, însă nu m-am smuls din mâinile lui, cum ar fi trebuit să fac, iar el a gemut încet, din fundul gâtului, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Buzele lui le-au mângâiat încă o dată pe ale mele, apucându-le ușor și agățându-se de ele, până când le-au făcut să se întredeschidă cu un icnet de uimire. Atunci Roth și-a adâncit sărutul cu o împunsătură a limbii. Simțurile mi s-au supraîncărcat și au explodat în toate direcțiile. Sărutul… era întocmai cum mi-aș fi putut închipui că o să fie un sărut, ba mai mult. Sublim! Exploziv! Inima îmi palpita nebunește, cuprinsă de o dorință atât de profundă, încât săgeți de frică mi-au țâșnit prin vene.

– Vezi? a șoptit el cu vocea îngroșată și mi-a dat drumul, lăsându-și degetele să-i alunece pe obrajii mei. În viață nu-i vorba despre ce nu poți să faci. Ci despre ce *poți* face.

– Ai un cercel în limbă, am spus prostește.

O lumină drăcească i-a umplut privirea.

– Nu-i singurul loc în care am un cercel.

Vorbele lui nu mi-au pătruns cu adevărat în minte. Brusc, mă înfuriasem așa de tare, încât credeam că o să mi se învârtă capul ca-n *Exorcistul*. Îndrăznise să mă sărute! Și mie

chiar îmi plăcuse? Nu știam cine mă scosese mai tare din sărite, el ori corpul meu trădător, dar… stai! Unde altundeva mai avea un cercel? Ultimul gând mi-a făcut creierul să zburde bucuros prin noroi, ceea ce m-a enervat și mai tare.

Roth și-a lăsat capul într-o parte.

– Acum ai fost sărutată. Un punct bifat pe lista cu dorințe.

L-am pocnit. Am ridicat brațul și i-am tras un pumn în burtă, de parcă aș fi fost un boxer de categorie grea. A răsuflat cu dificultate și a scos un hohot de râs gâtuit.

– Au! M-a cam durut.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Chiar și după ce-l lovisem, el tot mulțumit de sine părea.

– Știi ce se spune despre primele săruturi.

– Că se regretă?

Zâmbetul i s-a ofilit.

– Nu. Eu aș fi ales „că nu se uită niciodată“.

Am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să nu-l pocnesc iar. Și nici să nu izbucnesc în râs.

– Povestește-mi despre cea care a fost ca mine, altfel plec de aici.

– Ești foarte teatrală. Roth și-a băgat mâinile în buzunare. Sigur vrei să afli despre ea?

Eram sigură de trei lucruri: că nu aveam să uit niciodată sărutul, că trebuia să știu mai multe despre demonul ăla și că începusem realmente să mă satur de atitudinea lui atotștiutoare.

– Da. Sigur.

– Cea care putea să facă ceea ce faci tu își folosea puțin mai… convingător abilitățile, a început Roth, sprijinindu-se de spătarul unei bănci.

Am strâns din buze. Nu mai erau necesare alte explicații. Celei care semănase cu mine îi plăcea să fure suflete.

– Și era foarte pricepută, atât de pricepută, încât a devenit unul dintre cei mai puternici demoni care au umblat vreodată pe fața Pământului. Mai putea să facă și altele în afară de a răpi suflete.

O stare de nervozitate mi s-a ghemuit în stomac.

– Ce altceva mai putea să facă?

Roth a dat din umeri, cu privirea ațintită undeva deasupra capului meu.

– Chestii despre care probabil n-ai vrea să afli.

Mi s-a tăiat respirația, în timp ce neliniștea mi se întindea prin corp precum o buruiană sufocantă.

– Cine era, Roth?

El s-a uitat în ochii mei, moment în care o parte din mine a bănuit deja care urma să fie răspunsul.

– Demonul era mama ta, a spus Roth, fără să-și desprindă privirea de a mea.

– OK.

Am înghițit. *Cu noduri*. Și am făcut un pas înapoi.

– Deci asta explică ceea ce pot să fac. E logic, nu? Majoritatea oamenilor moștenesc de la mamele lor culoarea ochilor. Eu pur și simplu am moștenit capacitatea ei demonică de a suge suflete. Și inelul ei. Apropo, cum o chema?

Nici nu eram sigură că ar fi trebuit să-i aud numele, căci asta ar fi făcut-o cu atât mai *reală* pentru mine, însă nu-mi puteam retrage întrebarea. Roth a răsuflat încet.

– Mama ta a fost cunoscută sub o grămadă de nume, dar cei mai mulți o știau drept Lilith. Și din cauza ei, tu ești pe „Lista celor puși sub urmărire de iad".

Așezată pe bancă în așteptarea lui Morris, mă uitam drept înainte, fără să văd sau să aud cu adevărat ceva. OK, așadar mama fusese un demon care sorbea suflete. N-aveai nevoie de un uriaș salt al inteligenței ca să deduci asta, însă nu mă așteptasem ca ea să fie cine era. Lilith? *Acea* nenorocită de Lilith? Mămica tuturor chestiilor care fac „bau" în toiul nopții? Imposibil! Trebuia să mai fi existat o altă Lilith, fiindcă demonul ăla nu mai călcase pe pământ de o mie de ani.

Folclorul pretindea că Lilith fusese prima nevastă a lui Adam, creată asemenea lui, dar care refuzase să i se supună bărbatului. Lucrul acesta stârnise numeroase certuri de proporții epice între ei, ducând, în cele din urmă, la izgonirea ei din rai de către Dumnezeu și apoi la crearea Evei. Inutil să mai spun că Lilith n-a fost încântată. Ca să se răzbune pe Adam și pe Dumnezeu, a fugit și l-a sedus pe arhanghelul Samael. De atunci, lucrurile au luat-o la vale.

Asta era partea adevărată, căci restul se reducea la simple flecăreli, judecând după ce spicuisem din vechile și scorțoasele texte religioase pe care Abbot le păstra în biroul lui. Mitul cu mâncatul pruncilor era o gogoașă. Lilith nu se culcase niciodată cu Satana. Nu se culcase cu *niciun* demon. Doar cu un înger, iar ceilalți fuseseră consorți umani. Totuși, cei din grupul Alfa n-au fost de la bun început prea mulțumiți de ea, iar după ce Lilith s-a cuplat cu Samael, au pedepsit-o.

Din acel moment, Lilith n-a mai dat naștere decât unor monștri: sucubi, incubi și cam orice altă creatură demonică la care te-ai putea gândi. Mai rău, a adus pe lume Lilinii, niște demoni care puteau să fure suflete dintr-o singură atingere. Ei au fost primii și cei mai puternici copii ai ei. Cam pe atunci a luat ființă prima generație de Gardieni, creată de grupul Alfa pentru a combate Lilinii. Ei au reușit să nimicească Lilinii și s-o captureze pe Lilith. Cărțile susțin că Lilith a fost țintuită în iad de către un Gardian, înlănțuită pe veci acolo, jos, laolaltă cu el.

La fel ca mai tot ce făcea grupul Alfa, mie treaba asta pur și simplu nu mi se părea logică. Zămislind atâția demoni, Lilith se transformase ea însăși într-unul și, pedepsind-o, grupul Alfa crease accidental Lilinii, o legiune demonică atât de puternică și de temută, încât s-ar fi putut asigura că niciun om n-o să mai treacă vreodată pragul raiului.

Oamenii care mureau fără un suflet, oricât de buni ar fi fost în viață, rămâneau între rai și iad, pe veci blocați la mijloc. Chinuiți întruna de foame și de sete, se transformau în duhuri agresive și răzbunătoare, de care până și demonii se păzeau. Duhurile puteau să

interacționeze cu lumea celor vii, iar dacă o făceau, de obicei totul sfârșea într-o harababură oribilă.

Mi-am strâns părul la spate și m-am uitat la un suflet de un albastru scânteietor, ce aluneca pe urmele unui bărbat îmbrăcat într-o pereche de jeanși zdrențuiți. Mama mea nu putea să fie *acea* Lilith. Căci dacă ar fi fost, ce spunea asta, de fapt, despre mine? Cum aș fi putut să înving vreodată o asemenea obârșie? Dar dacă Lilith mi-ar fi fost mamă, atunci Abbot ar fi trebuit să știe, și nimeni n-ar fi permis ca un copil al lui Lilith să umble liber. Pe deasupra, mai era și problema înlănțuirii ei în iad. Că doar nu fusese lăsată să iasă de acolo, ca să rămână cu burta la gură și să aducă pe lume un plod!

Lista celor puși sub urmărire de iad? M-am cutremurat. Oare de aceea un Vânător și un zombi… Mi-am întrerupt raționamentul. Nimic din ce-mi spusese Roth nu putea fi adevărat. Ce mă apucase de mă gândeam măcar la vorbele lui? Încrederea acordată lui era ca o palmă peste obrazul Gardienilor. Demonii mințeau. Până și eu mințeam. Mă rog, minciunile mele nu prea aveau de-a face cu a fi demon, însă chiar și așa.

Roth doar își bătea joc de mine, încercând să mă determine să nu mai însemnez. Iar dacă iadul îmi purta sâmbetele, atunci numai însemnările puteau fi singurul motiv real.

Mi-am strâns degetele în jurul inelului și am împiedicat un geamăt să-mi scape din piept. Sărutasem un demon. Sau el mă sărutase pe mine. Semantica probabil că nu mai conta. În orice caz, buzele mele fuseseră grămadă peste ale unui demon. Primul meu sărut! Doamne, Dumnezeule…

Aproape că am țipat de bucurie când am zărit Yukonul negru, căci aveam mare nevoie de ceva care să mă abată de la frământările mele. M-am ridicat și mi-am pus geanta pe umăr. Un fior ciudat mi-a șerpuit pe ceafă, zbârlindu-mi firișoarele de păr de pe trup. Nu semăna cu senzația pe care o avusesem data trecută, în timp ce-l așteptam pe Morris. Acum era altceva.

M-am întors și am cercetat pietonii de pe trotuar. Pete roz și albastru-deschis, câteva aure mai întunecate, dar nimeni căruia să-i lipsească sufletul. Mi-am lungit gâtul și m-am săltat pe vârfuri, încercând să văd după colț, în spatele grupului de taxiuri ce se aliniau. Nu părea să fie nimic demonic acolo, și totuși senzația îmi era cunoscută.

Morris a claxonat, distrăgându-mi atenția. Am scuturat din cap, m-am repezit printre două taxiuri și am smucit portiera din dreapta. Senzația m-a izbit iar, ca o mână rece care-mi aluneca pe gât.

M-am așezat dârdâind pe locul din față și am închis ușa, cu ochii la șirul de taxiuri. Ceva… ceva nu era în regulă.

– Tu simți? am întrebat, răsucindu-mă către Morris.

El a ridicat din sprâncene și, ca de obicei, n-a zis nimic. Uneori mă prefăceam că purtam un dialog. O dată sau de două ori chiar jucasem rolul lui Morris. Îmi plăcea să cred că-l amuzam.

– Ei bine, eu simt ceva ciudat.

M-am aplecat, în vreme ce el conducea încet SUV-ul pe străzile aglomerate. Trei taxiuri

au pornit și ele, blocând trotuarul și majoritatea intrărilor în magazine.

– Parcă ar fi un demon prin preajmă, însă nu văd niciunul.

Trei cvartale mai încolo, senzația nu numai că stăruia, dar se întețea ca un nor amenințător. Răul și pofta de răzbunare umpleau străzile și pătrundeau în Yukon, iar prezența lor era sufocantă. Pe fruntea zbârcită a lui Morris s-au ivit broboane de sudoare.

– Acum simți și tu, nu-i așa?

Am apucat strâns marginile scaunului meu.

– Morris?

El a dat din cap și, cu o privire ageră, a virat pe lângă un camion care înainta lent, apoi s-a băgat în fața lui, pornind către porțiunea de ieșire. Două taxiuri, aflate chiar în spatele nostru, plus o droaie de alte mașini au intrat și ele pe șoseaua de centură.

Pofta de răzbunare plutea în aer, densă și tulbure. Era atât de puternică, încât aveam impresia că entitatea care transformase atmosfera într-una înăbușitoare stătea pe bancheta din spate, suflându-ne în ceafă. *Atunci* am perceput un rău pur, ceva ce nu simțisem niciodată în apropierea unui Afurisit.

– Morris! Cred că trebuie să ne grăbim să ajungem acasă.

El deja se ocupa de asta, apăsând cu putere pedala de accelerație, în timp ce făcea slalom pe drumul ticsit de mașini. M-am întors pe scaun, m-am uitat prin lunetă și… mi-a stat inima în loc.

În spatele nostru, un taxi se apropiase atât de mult, încât îi vedeam cruciulița argintie atârnată de oglinda retrovizoare. Faptul că ajunsese la câțiva centimetri distanță de o tamponare n-ar fi însemnat mare brânză. Taximetriștii conduceau ca nebunii prin oraș. Nu, *șoferul* era cel care-mi trimisese un fior de spaimă prin tot trupul.

Acum știam de unde mi se trăgea reaua presimțire.

Spațiul din jurul bărbatului cocoșat la volan arăta mai negru decât orice umbră și vâscos ca uleiul. Firișoare subțiri de argintiu, scântei de umanitate, se ițeau prin întunecimea sufletului, aproape dispărute. Esența se revărsa din el, se scurgea prin partea din față a taxiului, aluneca peste bord și se târa afară pe fereastră.

– O, Doamne! am șoptit, simțind cum mă albesc la față. Șoferul e posedat!

De îndată ce am rostit cuvintele, Morris a tras cu putere de volan spre dreapta. S-a auzit urletul unui claxon. Pneurile au scrâșnit. Bătrânul a izbit cu piciorul în pedala de frână, smucindu-mă în timp ce evita la mustață ciocnirea cu partea din spate a unui camion de livrare. După o serie de manevre iuți, taximetristul posedat rămăsese la câteva mașini distanță de noi.

M-am uitat lung la Morris.

– Drace! Pentru un bătrân, categoric știi să conduci.

Morris a continuat să strângă volanul în mâini, dar a surâs drept confirmare. O clipă mai târziu, ne aflam pe porțiunea de ieșire spre drumul ce ducea la proprietatea noastră și parcă zburam. Roțile din spate ale Yukonului au derapat când bătrânul a cotit scurt la dreapta, făcându-mă să scot un răcnet și să mă prind de mânerul lui „o, fir-ar!“. Apoi masivul vehicul s-a aplecat în față, căci Morris apăsase accelerația până la podea. Cu o

viteză amețitoare, am intrat pe îngusta noastră șosea privată cu două benzi.

Și nu eram singuri.

Taxiul ne-a ajuns din urmă, după care a intrat pe banda alăturată, mergând în contrasens și apropiindu-se treptat. Când m-am uitat cu atenție în mașină, mi s-a făcut inima cât un purice.

Negrul care colora sufletul bărbatului se mai risipise, scoțând la iveală o față palidă și lipsită de expresie. Omul era pe pilot automat, în totalitate la cheremul demonului care-l poseda. Posedarea, alături de crimă, reprezenta una dintre cele mai grave încălcări și era interzisă conform Legii Echilibrului. Ființele umane își pierdeau orice formă de libertate odată ce un demon le insufla esența lui, punând stăpânire pe ele. Numai demonii de Nivel Superior erau în stare să posede oameni.

Roth? Probabil, de vreme ce era singurul demon de Nivel Superior pe care-l văzusem, cu excepția celui care se mișcase prea repede ca să pot fi sigură. O groază grea ca plumbul mi-a umplut stomacul. Oare Roth îl posedase pe bărbatul ăla doar pentru că refuzasem să încetez cu însemnatul? Dacă da, tocmai pusesem în pericol viața lui Morris. Furia și vinovăția se învolburau în mine, făcându-mă să-mi încleștez mâinile, până ce mi-au intrat unghiile în palme.

Deodată, taxiul gonea pe lângă noi. Ca un profesionist, Morris a rămas cu privirea ațintită în față, însă eu eram gata să urlu. Mușchii mi s-au încordat, de parcă trupul meu ar fi știut deja la ce să se aștepte.

Bătrânul a virat. Două roți au ieșit de pe șosea, pârâind peste pământul uscat. Dar, o, Doamne, era prea târziu! Am închis strâns ochii, și frica m-a cuprins în ghearele ei.

Taxiul a intrat cu putere în noi.

Capitolul 10

Impactul a fost asurzitor.

Metalul a pârâit și a cedat într-o explozie de alb care m-a azvârlit în lateral, apoi mi-a frânt spatele. O clipă mai târziu, airbagul m-a izbit în față și am văzut ca prin ceață un șir de copaci alergând spre botul mașinii.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Morris, căci, cumva, chiar având un airbag în față, a întors volanul și a învârtit mașina, astfel încât partea din spate, și nu cea din față să nimerească în trunchiul gros al unui arbore străvechi. Impactul însă a fost la fel de violent, proiectându-ne în spate.

Când în sfârșit ne-am oprit, am fost convinsă c-o să fac stop cardiac.

– Morris! Morris!

Am împins în airbagul pleoștit, tușind din pricina norului de praf alb ce se înălța.

– Ești OK?

El s-a lăsat pe spătar și a clipit de câteva ori, dând din cap în semn de încuviințare. Pulbere albă îi acoperea obrajii, dar, cu excepția unui firișor de sânge sub nas, părea nevătămat.

Îndreptându-mi atenția către cealaltă mașină, mi-am desprins, cu degete tremurânde, centura de siguranță. Toată partea din față a taxiului se transformase într-un morman de fiare rupte și îndoite. Parbrizul avea o gaură cât un stat de om. Pete dintr-o substanță de un roșu-închis îmbrăcau marginile sticlei sparte și stropeau capota.

– Vai, Doamne! am spus și am lăsat centura să cadă la loc. Cred că celălalt șofer a fost proiectat afară din mașină.

Am plesnit nenorocitul ăla de airbag, chinuindu-mă să ajung la geantă, ca să-mi scot telefonul. Trebuia să sun și să cer ajutor… ceva. Cu toate că taximetristul intrase în noi, înțelegeam că o făcuse pentru că era posedat și absolut deloc răspunzător de faptele lui. Era o ființă umană nevinovată, așa că se impunea să intervin. Nu ajungeau multe mașini pe șoseaua aia…

O față sfârtecată și plină de sânge s-a ivit în dreptul geamului meu. Am tresărit, înghițindu-mi un strigăt. Imediat mi s-a făcut greață. Chipul ăla, o, Dumnezeule, chipul ăla se făcuse praf. Cioburi de sticlă i se înfipseseră în obraji. Carnea era sfâșiată. Pârâiașe de sânge se prelingeau pe el ca după ploaie. Un ochi părea aproape smuls. Buza de jos… abia

dacă se mai ținea, în vreme ce capul era îndoit într-un unghi nefiresc. Tipul ar fi trebuit să fie mort sau măcar în comă.

Dar el încă se ținea pe picioare și umbla.

Nu era de bine.

A înhățat mânerul portierei și a tras, smulgând din țâțâni ușa Yukonului. A zvârlit-o cât colo, după care s-a vârât înăuntru, întinzându-și brațele însângerate drept spre mine.

Morris și-a pus o mână pe după umerii mei, în timp ce eu mă zbăteam să scap de pe scaun, însă blestematul ăla de posedat continua să mă atace. Sprijinindu-mă de bătrânul șofer, mi-am tras genunchii înapoi și am lovit cu ambele picioare în cămașa zdrențuită a bărbatului, trântindu-l pe spate.

Dar posedatul s-a ridicat iar, hotărât și cu o idee fixă. Și-a înfășurat mâna în jurul gleznei mele și, tocmai când îi dădeam încă un șut, m-a tras de picior, scoțându-mă din mașină. Sângele îi ieșea bolborosind pe gură… dintr-o nenorocită de *gaur*ă pe care o avea în gât.

Am țipat, dibuind disperată în jur până ce am strâns în palmă schimbătorul de viteze. Pentru o secundă, corpul mi-a rămas suspendat pe jumătate afară din Yukon, în vreme ce posedatul smucea de parcă ar fi vrut să mă rupă în două.

Morris s-a năpustit și a deschis dintr-o mișcare torpedoul. Am zărit o licărire de metal negru și lucios, după care o explozie a răsunat în interiorul mașinii. Posedatul s-a scuturat și mi-a dat drumul. Am căzut pe o parte, lovindu-mă de scaun și de consola din mijloc. O durere surdă mi-a săgetat tot trupul. Ochii mă usturau din pricina fumului înțepător.

Posedatul a rămas neclintit, cu privirea sticloasă și cu o gaură de glonț drept în mijlocul frunții. Apoi capul i-a căzut pe spate și gura i s-a căscat. Un răget inuman a ieșit din el, o combinație între un copil care zbiară și un câine care schelălăie.

Din gura lui larg deschisă s-a înălțat un fum roșu care a umplut aerul cu murdăria și putoarea lui. A continuat să iasă așa, până când și ultimul firișor s-a strecurat afară, iar rotocoalele au alcătuit un nor. Posedatul s-a răsturnat, însă norul a continuat să se întindă. Înăuntrul lui au luat naștere siluete. Degetele și mâinile s-au împins afară, de parcă cineva ar fi căutat o cale de scăpare.

Masa de fum s-a retras brusc și a format un oval, aproape ca un cap. Panica mi-a sfredelit pieptul când ovalul s-a întors fulgerător către noi.

Chestia aia pur și simplu refuza să moară.

În spatele norului, vârfurile copacilor au început să tremure de parcă s-ar fi pregătit să-și facă apariția Godzilla. Și, în momentul respectiv, orice era posibil. Crengile se legănau înainte și înapoi, scuturându-se de ultimele frunze ce mai rămăseseră agățate. Acestea au căzut ca picăturile de ploaie, îmbrăcând cerul în tonuri șterse de maro și verde.

Se apropia ceva mare.

În clipa următoare, la marginea pădurii ce fremăta înghesuită pe marginea șoselei, lumina tot mai slabă a soarelui s-a oprit și s-a reflectat în luciul unei cozi groase de onix, care șerpuia pe pământul acoperit de frunze.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Bambi.

Norul de fum a început să pulseze și să se răsucească, dar blestematul ăla de șarpe era

iute. Țâșnind de-a lungul solului, s-a arcuit prin aer și, cât ai zice pește, a înghițit esența malefică.

Nimic n-a mai rămas. Nici esență, nici șarpe uriaș.

Mirosul oribil de sulf persista, dar nu mai avea putere, iar senzația de rău se risipise. Se mai auzea doar gâfâitul lui Morris și bubuitul inimii mele.

– Tu ai văzut?

M-am uitat la chipul bătrânului. Pe fața lui se citea întrebarea „Ce să văd?“. Și nu eram convinsă că o zărise pe Bambi, la cât de repede se mișcase.

– Sfinte Sisoe! am murmurat.

Morris a zâmbit.

Era debandadă la conac.

Imediat ce eu și cu Morris am explicat cele petrecute, furia și încordarea au pătruns în toate încăperile vastei clădiri. Un om posedat care pornise pe urmele cuiva, indiferent ale cui, nu era un lucru bun. Dar gândul că unul se apropiase așa mult de casă făcuse vâlvă printre toți Gardienii. Toți, cu excepția lui Zayne, care habar n-aveam unde se afla.

În ciuda măsurilor de siguranță și a vrăjilor ce îmbrăcau hectarele de teren pe care se înălța locuința, precauțiunile aveau o limită. Din cauza… ei bine, din cauza mea.

Prezența mea încurca magia protectoare. Probabil nu la fel de mult pe cât ar fi făcut-o cea a unui demon pursânge ori a unui posedat, însă Gardienii erau nevoiți să aibă grijă să nu mă ucidă din greșeală.

N-aveam idee cum de îmi începusem ziua într-un fel relativ normal, cel puțin după criteriile mele, și o sfârșisem punându-mi sub semnul întrebării întregul sistem de convingeri, împărtășindu-mi primul sărut din viață cu un demon, descoperind că mama putea fi *acea* Lilith și fiind fugărită de un om posedat.

Cum Dumnezeu îmi mersese atât de rău?

Nicolai, un Gardian ajuns la vreo douăzeci și cinci de ani, care cu un an în urmă își pierduse perechea și copilul la naștere (așa cum pățeau mulți Gardieni), s-a oprit lângă mine, în drumul lui spre a se descotorosi de cadavru și de rămășițele celor două mașini.

– Te simți bine, Layla? m-a întrebat, așezându-și o mână pe umărul meu.

Deși era mai rezervat decât ceilalți și de la un timp încoace arareori zâmbea, Nicolai se arătase întotdeauna bun cu mine, în vreme ce unii Gardieni, inclusiv câțiva din clan, mă tratau de parcă n-aș fi valorat nici cât țărâna de pe bocancii lor, din pricina sângelui meu.

Eram plină de vânătăi, zguduită, și nu doar puțin speriată, dar am dat din cap.

– Sunt bine.

El m-a strâns de umăr și a ieșit, lăsându-mă în camera plină de Gardieni capsați. Obosită, m-am așezat pe canapea.

Aflat în mijlocul a șase bărbați, Abbot adoptase o ținută de războinic în toată regula: picioarele mult depărtate, spatele drept ca o vergea de tun și brațele încrucișate la piept. Inutil să mai zic că nu era fericit. Gardienii vorbeau cu voci scăzute, iar Elijah și fiul său, aflați și ei acolo, făceau schimb de priviri întunecate, care îmi erau adresate din când în

când. Nu încăpea îndoială că cei doi mă considerau pe mine vinovată.

Deja mi se ceruse să dau raportul. Nu fusesem luată la o discuție, nici consolată, ci interogată referitor la cele întâmplate. Nu mă deranja. Un om posedat reprezenta o situație de criză. Capacitatea mea de a face față evenimentelor nu era o prioritate.

După ce am spus clanului tot ce-mi puteam aminti, de la prima bănuială că ceva nu-i în regulă, până când îmi dădusem seama că bietul șofer e posedat, Abbot și-a îndreptat atenția către ceilalți bărbați.

– Cutreierați orașul și căutați semnele activității demonice de Nivel Superior, a ordonat el și mai multe capete s-au mișcat în semn de încuviințare. Rețineți *orice* demon pentru cercetări. Dacă un demon s-a apucat să posede oameni, atunci se pune ceva la cale. Până și un Afurisit ar putea ști ce se petrece. Faceți-i să vorbească!

Unul dintre Gardieni a zâmbit satisfăcut. S-au schimbat câteva priviri, toate spunând că abia așteptau să-și înceapă treaba la noapte.

Am simțit cum ceva se răsucește supărător în adâncul stomacului meu. Pentru un demon, moartea ar fi fost un sfârșit mai plăcut. Dacă era capturat pentru cercetări… Măruntaiele mi s-au întors pe dos. Exista în oraș un depozit în care Gardienii îi țineau prizonieri pe demoni. Nu fusesem niciodată acolo, însă îi auzisem pe cei din clan vorbind despre cele ce se petreceau înăuntru și despre cum îi determinau pe demoni să răspundă la întrebări.

Din moment ce Morris nu părea s-o fi văzut, nu le spusesem Gardienilor despre Bambi. Vinovăția îmi rodea pielea până la sânge, dar Bambi ne sărise în ajutor. Nu se putea ști ce-ar fi făcut esența aia malefică, dacă n-ar fi fost înghițită de șarpe.

Am început să bat din picior, mi-am strâns brațele în jurul trupului și mi-am mușcat buza de jos. Nu era bine că nu-i spuneam adevărul lui Abbot. Viețile Gardienilor puteau fi în pericol. *Oamenii* puteau fi în pericol. Dar ascunsesem atât de mult întreaga poveste cu Roth, încât nici nu eram sigură cum să încep. Iar dacă Abbot ar fi aflat despre el, m-ar fi retras de la școală. Uram partea demonică din mine, căci ea era mai preocupată de ceea ce îmi aparținea *mie* și de ceea ce aveam *eu* de pierdut, decât de modul în care aveau să fie afectați alții.

Însă aici era șmecheria. Uneori, sângele demonic ieșea învingător. Îmi dădeam seama că greșeam. Înțelegeam perfect, dar, până la urmă, nu conta.

– Știam că, în ultimă instanță, o să se întâmple și asta, a gemut Elijah. C-o să vină ziua…

Abbot i-a aruncat o căutătură care voia să spună „taci din gură!“, și m-am întrebat despre ce naiba vorbea celălalt Gardian. Cu siguranță era pe cale să pună totul pe seama sângelui meu demonic.

Am închis ochii și am tras îndelung aer în piept. Imediat, mi-a apărut înaintea ochilor chipul măcelărit al săracului om posedat. În viața mea nu aveam să mai uit cum arăta bărbatul acela. M-am cutremurat, mi-am silit pleoapele să se deschidă și am căutat din priviri pe cineva anume. Mi-am dres vocea.

– Unde-i Zayne?

Geoff, pe care nu-l vedeam aproape niciodată umblând prin casă, de vreme ce părea să

trăiască în camera de supraveghere, s-a întors către mine. Părul castaniu și lung până-n dreptul umerilor îi era strâns la spate, dezvăluind o față lată. Când zâmbea, i se ivea o gropiță în bărbie. Dar acum nu zâmbea.

– A plecat cu Danika și cu Jasmine. Ei și cu un alt bărbat i-au dus pe gemeni în parc.

Mușcătura amară a geloziei s-a grăbit să se facă simțită, și, în ciuda faptului că tare era păcătoasă, tot mi-a provocat furnicături.

Nimic nu scăpa ochilor ageri ai lui Geoff.

– I-am chemat și se întorc imediat.

M-am uitat spre covor, neputând decât să mă fac mică și să mă întreb ce-o fi surprins Geoff cu ajutorul camerelor lui. Dacă exista cineva care să știe totul, atunci el era ăla.

– Layla?

Vocea lui Abbot mi-a atras atenția și, când mi-am ridicat privirea, m-am trezit cu el stând în fața mea.

– Ești convinsă că posedatul nu ți-a zis nimic?

Am scuturat din cap, urmărindu-i pe cei din clan cum pleacă pentru a găsi demoni și a-i *lua la întrebări*. Petr s-a oprit puțin, s-a uitat la mine cu ochii mijiți, după care a ieșit pe ușă, urmându-și tatăl. N-a mai rămas decât Geoff. Acesta s-a postat lângă ușă, cu brațele încrucișate.

– Nu. Nu cred că era capabil să vorbească. Avea o… Glasul mi s-a stins și m-am înfiorat când mi-am amintit de gaura cu margini zimțate din gâtul lui. Nu putea să vorbească.

Abbot s-a lăsat în genunchi, aruncându-mi o privire deosebit de tăioasă.

– Nici Vânătorul ăla care se dădea drept Imitator n-a spus nimic?

Am ridicat brusc capul.

– Nu. Adică mi se pare c-a zis „te-am prins“, dar nu pot fi sigură. De ce?

Abbot s-a uitat la Geoff, care a bombănit ceva.

– Ce e? am întrebat și mi-am încleștat mâinile adăpostite între genunchi. Ce s-a întâmplat?

Abbot și-a apucat puntea nasului între degete și s-a ridicat.

– Cred că e momentul să termini cu însemnatul.

Am dat să protestez, însă Geoff și-a săltat bărbia și mi-a vorbit:

– În mod evident e periculos pentru tine și pentru clan, Layla.

M-a pocnit o senzație de *déjà vu*, și inima mi s-a poticnit în piept.

– N-am fost rănită, și nici Morris n-a fost, nu ceva grav. Nici nu-i nevoie să vină el să mă ia. Pot…

– În doar câteva zile s-au apropiat de tine un Vânător, un zombi și un posedat. Nu există coincidențe, când ai de-a face cu demonii. Unul dintre ei aproape c-a pătruns în tabăra noastră, Layla!

În minte mi-a răsărit imaginea lui Roth.

– De ce… de ce crezi că se apropie demonii de mine?

A urmat un interval de tăcere, după care Abbot a zis:

– S-ar părea că ți-au descoperit abilitatea. S-a oprit, ferindu-și privirea. Un mușchi al

maxilarului i s-a încordat. Ăsta trebuie să fie singurul motiv.

Nu reușeam să pun degetul pe rană, și poate că doar mă apucase o criză serioasă de paranoia, însă îmi venea greu să cred că Abbot nu știa mai multe. Categoric rămăseseră chestiuni pe care nu voia să mi le spună.

– Acum te afli în primejdie.

Geoff s-a apropiat, oprindu-se lângă Abbot.

– Dacă demonii s-au prins ce poți face, n-ai cum să-i mai însemnezi. E prea periculos.

– Știu să mă apăr. M-a învățat Zayne.

Abbot a pufnit.

– Orice te-o fi învățat fiul meu nu-ți ajunge ca să dai piept cu un demon pornit să te elimine, copilă! Ai pierdut elemen-tul-surpriză, adică *tot* ce aveai. Lucru pe care tu îl știi foarte bine.

Aș fi vrut să-l contrazic, dar, fir-ar să fie, avea dreptate! Îmi cunoșteam limitele, ceea ce însă nu făcea situația mai puțin nasoală. M-am afundat în pielea elastică a canapelei.

– O să descoperim ce se petrece, Layla. Glasul lui Abbot s-a mai înmuiat. Știu cât de important e pentru tine să ajuți în războiul nostru, dar în clipa de față nu-mi pot permite să-mi fac griji pentru siguranța ta. La drept vorbind, ar trebui să te retrag de la școală.

Frica a pus stăpânire pe mine și am sărit în picioare, gata să mă milogesc.

– Te rog, Abbot, să n-o faci! Totul e OK la școală. Sunt la adăpost acolo și…

– N-am zis c-am s-o fac. Cel puțin nu acum, dar nu vreau să te mai ducă Morris cu mașina. O să se ocupe altcineva din clan.

Și cu asta, basta! Aproape că eram ținută captivă, cu excepția cazurilor în care mă aflam la școală sau în compania unui Gardian. Ceea ce era oarecum ironic, dat fiind faptul că aveam un demon de Nivel Superior la ora de biologie. Însă acum nu mai plutea nicio umbră de îndoială că, dacă aș fi ciripit, aș fi ajuns să urmez cursurile de acasă. O parte din mine înțelegea măsurile de precauție.

Am urcat, lăsându-i pe Geoff și pe Abbot să mai șușotească între ei. Tocmai când trăgeam un șut în ușa dormitorului, ca s-o deschid, am auzit strigătele entuziaste ale gemenilor răsunând dinspre foaier. M-am întors și m-am pregătit să aud zgomot de pași alergând, să-l văd pe Zayne repezindu-se spre mine și căutând rănile pe care nu le aveam. Să-l simt cuprinzându-mă într-una dintre acele îmbrățișări-mamut care făceau ca lucrurile să revină la normal.

De jos au răzbătut voci tunătoare de bărbați, una dintre ele fiind a lui Zayne. Furia îi îngroșa glasul, iar tatăl său îi răspundea pe măsură. Nu se certau, dar am auzit vocea blândă a Danikăi intervenind, după care cei doi au coborât tonul.

Am așteptat.

N-am auzit pași urcând scara, iar glasurile s-au stins pe măsură ce se îndepărtau prin casă, cel mai probabil coborând la subsol.

Un suspin mi-a scăpat printre buze în timp ce stăteam acolo, așteptându-l în continuare pe Zayne, însă el n-a mai urcat scările. N-a mai venit.

* * *

În dimineața următoare m-am trezit devreme, așa cum făceam în fiecare sâmbătă. Sigur, încă eram supărată pe Zayne, dar era sâmbătă dimineață. Trebuia să fie un motiv pentru care seara trecută nu venise să vadă cum mă simt. Pesemne că Abbot îl pusese să plece imediat de acasă, pentru a-i ajuta pe ceilalți Gardieni.

Aveam program. Noi întotdeauna aveam un program sâmbăta dimineața. Chiar și cu riscul ca demonii să mă caute, nu puteam să pățesc nimic, căci urma să fiu cu Zayne. El era genul de bonă cu care aș fi fost de acord.

Și voiam să-l întreb pe Zayne despre mama. Mă gândeam că aș fi putut s-o fac fără să-i trezesc bănuieli și știam că el avea să-mi zică adevărul. Niciodată nu mă mințise. Mă încredeam în el și cu siguranță urma să-mi spună că n-aveam de ce să mă frământ, că mama mea nu era *acea* Lilith.

Am așteptat până la opt, apoi m-am dus la ușa dormitorului său, așa cum făceam mereu. La ora aceea el deja își relua înfățișarea umană, urmând să deschidă ușa dintr-o clipă în alta. Însă ușa nu s-a deschis la opt. S-au scurs zece minute. După o jumătate de oră, m-am așezat. Când ceasul a bătut ora nouă, mi s-a făcut rău. Oare i se întâmplase ceva? Dacă fusese rănit sau mai rău?

Incapabilă să mai aștept, m-am împins în picioare și am luat-o la goană până la primul etaj. Abbot încă nu se culcase. Era cu Elijah și cu alți câțiva bărbați din clan. Am frânat brusc în fața biroului său, gâfâind.

El a săltat capul și, când m-a zărit în dreptul ușii, pe fața lui s-a ivit o umbră de amuzament.

– Layla?

Toți bărbații s-au răsucit ca să se uite la mine. Fierbințeala mi-a inundat obrajii, în timp ce-mi încrucișam brațele la piept.

– S-a întors Zayne?

Nu eram în stare să întreb dacă fusese rănit. Cuvintele refuzau să mi se formeze pe buze. Pe moment, Abbot și-a mângâiat barba cu un aer nedumerit.

– A, e sâmbătă azi, nu?

Am dat din cap.

– Cred că s-ar putea ca Zayne să fi uitat, a spus Nicolai, în felul lui reținut.

Elijah s-a sprijinit de ușă, căscând zgomotos.

– Zayne e cu Danika. Ea s-a întâlnit cu noi chiar înainte de răsărit. I-am auzit pomenind ceva despre micul dejun.

Ochii mi-au zburat spre Abbot. Părea încântat de cursul evenimentelor. Bineînțeles, el voia ca Zayne să se împerecheze cu fata aia, deci probabil că jubila, închipuindu-și deja prunci voinici, însă eu nu puteam să respir.

Nicolai a ocolit un scaun, oprindu-și privirea asupra mea. Compătimirea îi lumina chipul, iar inima mi s-a clătinat în cel mai rău fel cu putință.

– Vrei să luăm micul dejun? Sau să bem o cafea?

Elijah și ai lui au râs pe înfundate, lucru pe care Nicolai nu l-a luat în seamă.

– Nu-i nevoie, a zis Abbot. Tu trebuie să te odihnești, Nicolai, iar Layla nu s-ar cuveni să

iasă din casă după cele întâmplate aseară.

– Pot să renunț la două ore, pentru fată. Expresia lui Nicolai s-a înăsprit. Cred că n-o să deranjeze pe nimeni și n-o să avem nicio problemă.

– Câtă milostenie! a murmurat Elijah.

Umilința mi-a umplut ochii de lacrimi usturătoare. Mi-am scuturat capul, retrăgându-mă din ușa biroului.

– Nu. E… e OK.

– Dar…

M-am răsucit și m-am grăbit să plec, înainte ca Nicolai să-și poată termina propoziția. Zayne mă uitase. Nu-mi venea să cred! El *niciodată* nu uita de sâmbetele noastre. Sau poate că nu uitase. Poate că pur și simplu mă înlocuise cu Danika, o companie mult mai potrivită. Totuși nu pricepeam. Până atunci nu-i mai acordase nicicând atâta atenție.

Dar acum îi acorda.

Am dat să mă îndrept către ușa din față, însă m-am oprit în foaier. Lumina soarelui se revărsa prin ferestre. Unde puteam să mă duc? Să-mi pierd iar vremea, ca o toantă, în căsuța din copac? Eram obligată să stau în clădirea aia.

Odată întoarsă în dormitorul meu, mi-am pus din nou pijamaua și m-am târât în pat. Nu voiam să plâng. Ar fi fost o dovadă de slăbiciune și o prostie să vărs lacrimi pentru o asemenea chestie, dar tot am ajuns să-mi simt obrajii uzi și pieptul cuprins de durere. M-am încolăcit pe o parte și mi-am strâns inelul în pumn, până când am adormit.

O bătaie în ușă m-a trezit, după ore întregi de somn. Mi-am dezlipit cu greu pleoapele, ca să văd că soarele deja apunea dincolo de geamul dormitorului meu. Dormisem toată ziua. S-a auzit încă o bătaie. Mi-am tras peste cap plapuma groasă, umplută cu puf.

Ușa s-a întredeschis.

– Layla-gândăcel.

M-am făcut ghem, sperând că el o să plece. După câteva momente, patul s-a mișcat sub greutatea lui Zayne. El a început să bâjbâie, până când mâna i-a aterizat pe capul meu.

– Unde ești sub toate plăpumile astea? A mai pipăit patul de două ori. Nu te găsesc.

Îl uram pentru că glumea. Preț de o clipă s-a lăsat tăcerea.

– Ești furioasă pe mine.

Mi-am închis strâns ochii, până când am văzut o lumină albă.

– Ai *uitat* de mine!

A urmat o nouă porție de tăcere.

– Nu te-am uitat intenționat, Layla. După cele petrecute aseară cu omul posedat, toți am stat în oraș până târziu. Pur și simplu… a fost o întâmplare.

Un gol ciudat mi s-a căscat în piept.

– În atâția ani de când ne cunoaștem, niciodată n-ai uitat de mine. Un nod uscat mi s-a format în gât. Știi că te-am așteptat? Pe urmă, ca o idioată, am crezut c-ai pățit ceva. Așa că m-am făcut de râs în fața întregului clan.

– Am auzit că s-a oferit Nicolai să te ducă.

Rememorarea incidentului mă făcea să mă simt muuuult mai bine!

– Pur și simplu lasă-mă!

Zayne a prins marginea plăpumii și mi-a smuls-o din mână. Am vociferat deznădăjduită, cerând controlul asupra învelitorii, însă el a continuat s-o țină departe de mine. Am renunțat și m-am trântit pe spate.

– Ești nașpa!

– Îmi cer scuze! Părea epuizat. Sub ochi îi înfloriseră mici cearcăne, părul îi era răvășit și mai ondulat decât în mod normal, iar bluza i se mototolise. Layla, îmi pare foarte rău! Îmi doream din tot sufletul să mă întorc aici la vreme. Și voiam să te văd. Îmi făceam griji pentru tine. Pur și simplu am pierdut noțiunea timpului.

– Arăți groaznic, am spus. Cred c-ai stat treaz mai mult ca de obicei, hm?

Zayne a mijit ochii.

– Nu mai mult decât dacă aș fi fost cu tine.

Dar nu fusese cu mine.

– De ce i-ai zis Danikăi să-mi poarte de grijă?

A clipit.

– Deci de la asta se trage… (a arătat înspre mine)? Ești supărată pentru c-am rugat-o să te ajute la nevoie?

– Sunt supărată pentru că m-ai lăsat baltă azi-dimineață și, da, sunt supărată pentru că i-ai spus despre problema mea.

– Layla, toată lumea de aici știe ce poți să faci. Nu-i un secret.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat la o parte claia de păr de pe față.

– Nu toată lumea știe cât de mult mă chinuiesc! Tu știi. Dar i-ai zis Danikăi.

Zăpăceala i-a încrețit chipul lui Zayne.

– Nu înțeleg ce mare brânză e. Nu-i ca și cum te-am fi vorbit de rău.

– Nu înțelegi ce mare brânză e?! M-am dat jos din pat, ignorând plapuma împrăștiată pe podea. Totul dădea să țâșnească din mine. Furia, frustrarea și tulburarea se năpusteau la suprafață. O durere mușcătoare se pregătea și ea să iasă la iveală, deoarece simțeam că-l *pierd*. Ai idee cât de jenant, cât de *umilitor* e ca lumea să mă creadă dusă cu sorcova? Dumnezeule! Jasmine deja are impresia c-o să le sorb sufletele copiilor ei, iar acum Danika se ține după mine în toiul nopții. Bineînțeles, atunci când nu se ține după *tine*.

– Jasmine nu are o asemenea impresie, Layla. S-a răsucit, înfigându-și mâna în păr. Doar că în ultima vreme te-ai purtat foarte ciudat. Mi s-a părut o idee bună, în caz că…

Am tresărit.

– În caz că… ce, Zayne?

– Layla, n-am vrut să zic nimic cu asta. S-a ridicat, zvârlindu-și neputincios mâinile în aer.

Dintr-un motiv sau altul, mi-au căzut ochii pe o veche căsuță pentru păpuși, aflată într-un colț al dormitorului. Deși trecuseră ani de zile, nu mă înduram s-o urc în pod. Amintirea vremurilor în care îl sileam pe Zayne să se joace cu păpușile alături de mine îmi părea tare îndepărtată. De ce mă mai agățam de jucării, de el, când totul era fără niciun

rost?

– Știi, nici nu cred că ce-a fost azi-dimineață ori faptul c-am rugat-o pe Danika să te ajute au vreo legătură cu purtarea ta, a zis Zayne, cu frustrare în glas.

M-am încruntat și m-am întors iar către el.

– Și altfel de ce-aș fi furioasă?

– Te calcă pe nervi prezența Danikăi aici. Te apucă de fiecare dată când vine ea în vizită, numai că acum e mai mult decât evident.

Am rămas cu gura căscată, iar golul ăla ciudat și scârbos s-a întins în mine.

– Chiar crezi că ăsta-i motivul? E ridicol! Tu m-ai făcut să mă simt ca un rahat de patru ori, Zayne!

– Patru? Despre ce naiba vorbești?

Am ridicat o mână și am început să număr pe degete.

– M-ai băgat în gura lupului când a venit vorba despre însemnat, chestie care ar trebui să te bucure, căci, după seara de ieri, n-o să mai însemnez pe nimeni. I-ai spus Danikăi să mă păzească, *în caz că* o să tabăr ca un demon adevărat pe capul tuturor. Îmi dădeam seama cât de nebunesc suna, dar nu mă puteam opri. Aseară nici n-ai dat pe la mine. Iar azi-dimineață m-ai uitat, ca să-ți petreci timpul cu altcineva!

Zayne a traversat încăperea și s-a oprit în fața mea.

– Am sugerat să nu mai însemnezi, fiindcă e periculos pentru tine, ceea ce s-a dovedit a fi adevărat, nu-i așa? I-am zis Danikăi să aibă grijă de tine pentru că *țin* la tine. Ciudat concept, nu? Ochii lui deschiși la culoare aruncau văpăi, agățându-se de ai mei și ținându-i sub puterea lor. N-am trecut aseară pe la tine deoarece m-am gândit că te odihnești și am plecat imediat la vânătoare. Și îmi pare rău pentru azi-dimineață. Nu te înlocuiesc, Layla! A fost o greșeală nevinovată.

– Ba mă *înlocuiești*! Dându-mi seama ce spusesem, mi-am acoperit repede gura cu mâinile și am făcut un pas în spate. Mai rău era că-mi dădeau lacrimile.

Zayne și-a îmblânzit imediat expresia. S-a întins spre mine, dar m-am retras. Ceva asemănător cu durerea i-a străfulge-rat chipul.

– Nu așa stau lucrurile.

Mi-am lăsat brațele pe lângă corp.

– Dar îți petreci foarte mult timp cu ea. De când a venit, abia dacă te-am mai văzut. Ea face tot ce eu... M-am întrerupt și mi-am mușcat interiorul obrazului până când am simțit gust de sânge. „Proastă, proastă ce ești!“

– Au trecut doar câteva zile. Peste două săptămâni ea o să plece. Zayne și-a trecut iar degetele prin păr. Te rog nu fi așa, Layla!

Privirile ni s-au întâlnit și am știut că aștepta să-i spun că totul e OK. Că acum m-am împăcat cu situația și n-o să mai fiu supărată din pricina Danikăi. Totuși, n-am zis nimic, pentru că nu mă împăcasem cu situația, iar gelozia și tristețea erau ca niște pilule amare care-mi explodaseră în stomac. N-aveam de-a face doar cu un amor neîmpărtășit. El era

prietenul meu, singurul prieten care mă cunoștea *cu adevărat*, și simțeam că eram pe cale să-l pierd.

Zayne și-a clătinat capul și a dat din umeri. Apoi s-a dus lângă ușa dormitorului meu, unde s-a oprit și s-a uitat la mine peste umăr.

– Îmi pare rău!

– Părerile de rău nu mă fac să mă simt mai bine, am replicat, doar pentru că voiam să fiu o ticăloasă.

Un mușchi i-a tresărit în dreptul maxilarului. Au trecut câteva secunde până să deschidă gura.

– Știi, mereu te lamentezi că toți te tratează ca pe un copil. E cam greu să fii luată drept o femeie în toată firea când te porți așa.

Au! Ar fi putut să mă lovească, și tot m-ar fi durut mai puțin. Preț de o clipă, Zayne a părut că-și regretă vorbele, dar expresia aceea a dispărut în momentul în care el și-a trecut mâna peste față. A deschis ușa.

– Apropo, tata a vorbit aseară cu grupul Alfa.

Inima mi-a tresărit în piept.

– Grupul Alfa?

El a dat scurt din cap.

– Vine mâine pe aici.

Pe loc am uitat de orice altceva, și de povestea cu Lilith, ba chiar și de durerea ascuțită pe care o lăsaseră în urmă cuvintele lui.

– Tu o să te întâlnești cu ei?

– Nu. Vor să discute doar cu tata.

Am clătinat încet din cap.

– Deci n-ar trebui să fiu aici?

– Nu. N-ar trebui să fii aici.

Capitolul 11

Cei din grupul Alfa chiar erau un fel de baubau pentru orice avea vreo urmă de sânge demonic în corp. Până și Gardienii se fâstâceau în preajma lor. Stăteam cu ochii pe ceas, știind că ei aveau să ajungă înainte de căderea nopții. Ar fi trebuit să plec deja din casă, dar nu prea aveam unde să mă duc și... și voiam să-i mai văd o dată.

Mă învârteam prin bucătărie în timp ce Jasmine încerca să le dea gemenilor câte o gustare înainte de culcare. Izzy și Drake stăteau la masă, transformați complet în garguie. Cornițele negre li se legănau în sus și în jos, printre chicoteli.

Deodată, Jasmine s-a oprit între ei și s-a încordat. Reacția ei mi-a stârnit un freamăt de îngrijorare în piept. Mi-am lăsat jos paharul cu suc.

– Sunt aici?

– Nu încă, a răspuns ea, netezindu-și partea din față a bluzei cu mâneci foarte scurte. Dar bărbații se pregătesc pentru venirea lor.

Erau ciudate conexiunile care existau între ei toți. Câteva secunde mai târziu, i-am auzit mișcându-se la etaj. Nu-l văzusem pe Zayne toată ziua. Nu încăpea nicio îndoială: mă evita. Simțeam nevoia să dau ochii cu el, căci, după ce-mi petrecusem toată noaptea holbându-mă în tavan, știam că era cazul să-mi cer scuze. Îi aruncasem prea multe în cârcă, avusesem așteptări pe care n-ar fi trebuit să le am. Zayne ținea cu adevărat la mine, însă abaterea venise din partea mea, fiindcă ceea ce simțeam pentru el era mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Tu unde o să te duci? m-a întrebat Jasmine, strângând în grabă cutiile cu suc de mere și biscuiții în formă de animale.

Mi-am dat părul pe spate.

– Nu știu. Sper să-l pot găsi pe Zayne înainte să ajungă ei. Dacă nu, cred c-o să-mi omor vremea în căsuța din copac. „Ca o ratată..."

O expresie tensionată i-a strâmbat trăsăturile feței.

– Cum o să afli c-au plecat?

– Nu știu. Dacă nu reușesc să dau de Zayne, bănuiesc c-o să mă cheme cineva. Cel puțin așa speram. Cât timp crezi...

Un huruit înfundat mi-a retezat vorba. Paharele au prins să se clatine în dulap. Oalele din oțel inoxidabil s-au ciocnit între ele. M-am îndepărtat de masă și mi-am încleștat mâinile. Într-o clipă, toată casa rămăsese fără aer. Perturbații atmosferice au pătruns în

bucătărie. N-am îndrăznit să mă mai clintesc. Până și gemenii parcă simțeau sosirea, căci se uitau cu ochii mari la mama lor.

Celor din grupul Alfa categoric le plăceau la nebunie intrările pompoase.

O explozie de energie mi-a zbârlit părul de pe trup. Huruitul a încetat și în aer s-a răspândit un parfum dulce, ca de mosc. Nu toată lumea l-ar fi simțit. Raiul miroase oricum vrei tu. Miroase a ceea ce-ți dorești. Trandafiri? Clătite cu sirop de arțar? Cauciuc ars? Orice. Ultima oară când primiserăm vizita grupului Alfa, simțisem o aromă de iarnă mentolată.

Jasmine s-a uitat înspre mine, însă eu deja înaintam pe lângă insula de bucătărie. Instinctul îmi spunea că se aflau în bibliotecă. M-am furișat de-a lungul holului și m-am oprit la câțiva metri distanță de respectiva încăpere. O lumină caldă și strălucitoare se revărsa pe sub ușă, alunecând pe podelele din lemn de arțar și urcând pe zidurile de culoarea untului. Lumina pulsa și devenea din ce în ce mai vie pe măsură ce tentaculele ei traversau plafonul, lăsând să cadă din ele mici stropi scânteietori, ce se adunau în bălți lucioase pe carpetă.

Aceea era lumina pe care oamenii o vedeau cu câteva clipe înainte să moară. Și era superbă. Divină. Pentru unii, moartea n-avea nimic înspăimântător. Nu când îi aștepta *așa ceva*.

Nu mai puteam înainta. Ei deja își dăduseră seama că mă aflam pe undeva prin casă, dar nu reușeam să mă desprind. Am început să simt usturimi în gât și furnicături pe piele. Era curată tortură să stau aproape de ceva atât de pur și să nu vreau să... păi, să-i înfulec esența.

Știam c-ar fi trebuit să plec, însă am întins o mână și mi-am trecut degetele prin lumină. Cu un icnet de spaimă, mi le-am smucit imediat înapoi. Lumina era fierbinte. Ardea. Vârfurile degetelor mi se înroșiseră și pulsau. Din mâna mea se înălțau firișoare de fum.

Am făcut un pas în spate, mi-am strâns mâna rănită la piept și... ei bine, pieptul mi s-a umplut de durere, dar dintr-un cu totul alt motiv. M-am uitat îndelung la lumina ce continua să se împrăștie prin locuință, scăldând totul în căldura ei.

Eu nu puteam să pășesc în lumină. Nici atunci și, probabil, nici cu altă ocazie.

Lacrimi necruțătoare mi-au înțepat ochii. M-am întors, mi-am înșfăcat geanta cu cărți din bucătăria acum rămasă pustie și am părăsit casa, înainte ca grupul Alfa să se sature de prezența mea și să nu-mi mai lase opțiunea de a pleca.

Așezată pe prostia aia de terasă suspendată, mi-am plecat ochii spre ecranul mobilului și am tras o înjurătură zdravănă, care le-ar fi încins urechile celor din grupul Alfa. Se lăsase seara și stele mici începeau să iasă la iveală.

Zayne nu răspunsese primelor două apeluri telefonice pe care i le dădusem cu o jumătate de oră în urmă.

M-am uitat la propria mână și m-am încruntat când am văzut pielea de un trandafiriu aprins a degetelor. Numai eu puteam să fiu atât de neroadă, încât să încerc să ating lumina cerească.

Mi-am dus mâna la gât și am tras de lanț, până când piatra cea ciudată a ajuns să-mi atârne chiar sub degete. Când mi-am trecut buricul degetului mare peste bijuterie, n-am reușit să-mi reprim un tremur de scârbă. Îmi venea să smulg inelul de pe lanț și să-l azvârl în tufișuri. Ba aproape c-am și făcut-o, dar când mi-am strâns pumnul în jurul lui, pur și simplu… pur și simplu n-am fost în stare. Deși mama mea era *acea* Lilith, deși nu mă voise, tot nu puteam să arunc singurul lucru pe care-l aveam de la ea.

Împingându-mi geanta deoparte, m-am strecurat prin deschizătura căsuței și am coborât pe scândurile ce fuseseră prinse în cuie de-a lungul trunchiului.

După ce am sunat-o pe Stacey și n-am primit niciun răspuns, am primit de la ea un mesaj prin care-mi zicea că e la film. Invidioasă, am tras un șut într-o rădăcină ce ieșea afară din pământ, după care am luat-o de la capăt: i-am dat încă un telefon lui Zayne.

Mobilul a sunat de câteva ori la rând, însă el tot n-a răspuns. Am întrerupt apelul când a fost preluat de căsuța lui vocală. Inima mea s-a pornit să bată mai tare, așa cum se întâmpla de fiecare dată când Zayne nu-mi răspundea. Poate că gândeam ca un psihopat obsedat, însă oricât de furios ar fi fost pe mine, trebuia să-și dea seama că nu puteam decât să fiu captivă în afurisita aia de căsuță din copac, până când cineva avea să-și aducă aminte să mă cheme.

După alte cinci minute, l-am sunat din nou și m-am detestat pentru asta. Căci, serios vorbind, alunecam iar spre ținutul disperării, cel populat cu fete care se fac de râs în fața băieților. A băieților care nu le vor sau nu le pot avea. Stomacul mi se zbătea așa cum făcuse și în seara precedentă, cu puțin înainte să spun toate acele mari, mari prostii.

După al doilea țârâit al telefonului, apelul a fost preluat direct de căsuța lui vocală.

Ce p…?

Stomacul mi-a încremenit. Eu am încremenit.

Parcă totul în jurul meu a tăcut, în vreme ce ascultam răspunsul vocii automate. Amorțită, am apăsat butonul care oprea apelul și mi-am lăsat încet mâna în jos. Zayne mă trimisese la căsuța vocală. El realmente îmi direcționase apelul spre căsuța vocală.

Cine știe cât am rămas acolo în picioare. Probabil că aș mai fi rămas mult și bine, dacă n-aș fi auzit o crenguță trosnind în spatele meu.

M-am răsucit brusc și am simțit cum inima mi se prăbușește până la nivelul tenișilor. În fața mea stătea Petr, cu mâinile îndesate în buzunarele jeanșilor. Afară se răcise, însă el purta o bluză subțire. N-am reușit să-i disting imprimeul în negura ce punea stăpânire pe noi.

Petr a râs. De fapt, a chicotit.

– E chiar prea ușor.

– Ce e? Am făcut un pas în spate, dar am continuat să-l privesc în ochi.

Buzele i s-au despicat într-un zâmbet tăios ca briciul.

– Aici stai tu? Tai frunză la câini în căsuța din copac? Există ceva mai jalnic de-atât?

Neliniștea din mine s-a transformat repede în enervare.

– Ce cauți aici?

Petr s-a uitat ostentativ în jur.

– Ce ți se pare că fac? Asist, pentru ultima oară, la patetica ta existență.

O minge de gheață mi-a crescut în piept.
– Ți s-a spus să mă lași în pace.
– Da, vezi tu, asta-i chestia amuzantă. Mie mi s-au spus o mulțime de lucruri. Se plimba încet în jurul meu, cu capul plecat, semănând cu animalul de pradă din orice Gardian. Cum e să fii lăsată afară ca o potaie? Te simți nedorită? Până și Zayne pare să se fi săturat de tine.
Vorbele lui m-au rănit adânc, pentru că, într-un fel, erau adevărate, doar că aduceam mai mult cu un catâr nedorit decât cu o potaie. Dar am refuzat să mă arăt afectată.
– Cum e să fii un eșec scuzabil de exemplar masculin?
Petr a descris un alt cerc larg, strângând în timpul ăsta pleoapele, până când din ochii lui n-au mai rămas decât două crăpături subțiri.
– Știi care-i partea teribil de caraghioasă a poveștii?
– Nu. Dar presupun c-o să-mi spui tu.
A zâmbit plin de sine.
– Tu habar n-ai de ce-a venit grupul Alfa aici. Habar n-ai de adevăratul motiv pentru care te adulmecă demonii.
Mi-am strâns telefonul în mână, simțind cum mi se iuțește pulsul.
– Ai de gând să-mi zici?
Petr s-a repezit asupra mea cu atâta viteză, că nici nu l-am văzut mișcându-se. Și-a înfășurat un deget lung în jurul lanțului de la gâtul meu și a tras de el cu destulă forță, încât să-mi străpungă pielea. Privirea i-a căzut pe inelul care atârna.
– Nici măcar n-ai idee ce-i ăsta.
I-am smuls inelul din mână și am dat înapoi. Ceva din cuvintele lui atinsese un punct foarte sensibil. Oare aflase despre Lilith? Chiar nu conta. Am dat naibii grupul Alfa din casă și am încercat să trec pe lângă el. Petr m-a prins de braț.
– Unde crezi că te duci?
Mi-am coborât ochii spre mâna lui, înăbușind valul de teamă care dăduse năvală peste mine. Nu era o idee bună să-mi arăt frica.
– Dă-mi drumul!
Petr a rânjit batjocoritor, declanșând semnale de alarmă în stânga și în dreapta. Pe lângă faptul că mă aflam prea departe de conac ca să pot fi auzită dacă aș fi țipat, mai știam și că toți cei care ar fi putut să-mi sară în ajutor erau ocupați cu altceva.
Mi-am îndreptat umerii.
– Îți amintești ce s-a întâmplat data trecută?
Fără să-și dea seama, el și-a dus mâna la mica cicatrice care-i brăzda obrazul. Zayne i-o lăsase.
– Dacă nu-mi dai drumul, eu o să-ți fac ceva mai rău decât o fractură de maxilar.
Râsul lui rece m-a izbit ca un pumn în stomac, iar senzația că mă prăbușesc, că mă înec aproape că m-a înghițit.
– Cineva ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă, dar mă bucur că nu s-a întâmplat. O să mă distrez îndreptând lucrurile.
Într-un glacial moment de uluitoare luciditate, mi-am dat seama că Petr nu venise acolo doar ca să-mi spună porcării. Venise să mă *ucidă*. Știind asta, am inspirat cu putere, însă

panica mi-a împins brusc aerul afară din plămâni.

– N-o să scapi basma curată.

– A, eu cred că n-o să pățesc nimic.

Instinctele mele au intrat în alertă. Lăsându-mă într-o parte, l-am luat prin surprindere și l-am făcut să-și slăbească strânsoarea. Cumva am reușit să-mi amintesc că aveam un telefon în mână. Am lovit nebunește cu degetele în ecran, rugându-mă să formez numărul cuiva, al oricui. Până să apuce Petr să-și revină, mi-am ridicat un genunchi și i l-am înfipt în stomac.

Odată eliberată, m-am întors valvârtej, însă el m-a apucat de păr și mi-a smucit capul spre spate. Apoi s-a năpustit asupra telefonului meu și mi-a sucit încheietura, până când l-am scăpat din mână. Mi l-a aruncat în tufele din apropiere.

Atunci m-a năpădit groaza, dar și o furie pură. L-am atacat, înfigându-mi unghiile în obrazul lui. A scos un țipăt și mi-a dat drumul, moment în care i-am ars un șut, nimerindu-l în picior.

Petr a țâșnit pe lângă mine și mi-a tras un pumn, punându-mă la pământ. Noua explozie de durere m-a amețit, dar am izbutit să înaintez târâș. El m-a înhățat de umăr și m-a trântit pe spate.

Deodată, la stânga noastră, tufele s-au scuturat cu sălbăticie, distrăgându-i atenția lui Petr. Acesta s-a ridicat tocmai când eu mă răsuceam și ceva (ceva negru lucios, cu colți mari) a sărit din frunziș. Bambi? Nici n-am mai stat să mă întreb ce căuta șarpele acolo, dar m-am rugat să-l înghită pe Petr.

Bambi a străbătut ca o săgeată luminișul, cu gura căscată și dinții sclipind. Scoțând un geamăt din adâncul gâtului, Petr s-a întors și a înșfăcat șarpele chiar de sub cap. Reptila a sâsâit și a dat să muște, însă, cu o înjurătură grosolană, el a zvârlit-o în cel mai apropiat copac. Bambi s-a izbit de trunchi cu o bufnitură grețoasă și a căzut grămadă, rămânând neclintită.

O frică autentică mi s-a împrăștiat ca un virus prin trup. Am atacat iar, țintind orice parte din corpul lui la care puteam ajunge.

– Cățea demonică fără minte! a scuipat Petr, prinzându-mi brațul. Un spirit? Ai un *spirit* care se învârte pe lângă tine? Până și Abbot o să-mi mulțumească pentru asta.

Un strigăt mi s-a oprit în gâtlej când i-am nimerit stomacul cu genunchiul. Petr a mârâit, apoi a întins pumnul și m-a lovit în față. Urechile au început să-mi țiuie, blocând orice alt zgomot. Am înghițit aer și sânge, în timp ce mă zbuciumam sub greutatea lui. Nu-mi mai rămăsese decât să mă zvârcolesc ca un animal sălbatic.

– Termină! Pur și simplu termină! a zis Petr și mi-a împins capul spre spate. O să meargă mult mai ușor dacă nu te mai împotrivești.

Un alt soi de instinct se chinuia să urce înăuntrul meu. Nu se număra printre cele de Gardian, ci reprezenta o parte din mine mai puternică decât dorința de supraviețuire. Petr mă credea neajutorată sub el? Las' să creadă! N-aveam nevoie decât să-și lase capul cu vreo patru–cinci centimetri mai jos. Demonul din mine a scos un răget, în semn de aprobare.

– Așa! Zgârieturile de pe obrazul lui s-au lățit, sângerând. Trebuie să se întâmple. Tuturor o să le fie mai bine după moartea ta.

Nedumerirea și parfumul piperat al lui Petr mă sufocau. Îmi simțeam pielea întinsă până la limită. Demonul din mine își croia cu ghearele drum spre ieșire.

– O să implori. El și-a ridicat privirea, iar ochii deschiși la culoare i s-au aprins. Toți ne imploră, înainte să-i trimitem înapoi în iad. Mâna i-a alunecat mai jos, lăsând în urmă vânătăi. Fără pic de mândrie. Și așa trebuie să fie. Uită-te la tine acum!

Lacrimi de spaimă și frustrare îmi curgeau pe obraji, amestecându-se cu murdăria și sângele, însă ele n-aveau niciun efect asupra lui Petr. Nu mai puteam! Nu mai puteam să stau acolo și să aștept. M-am săltat, l-am apucat de părul scurt care-i acoperea ceafa și i-am tras cu forța gura spre a mea. El și-a înghesuit mâna peste buzele mele, silindu-mă să-mi las capul la loc.

– O, nu, n-ai să faci asta!

Am intrat în panică. Palma lui îmi zdrobea buza despicată și nu puteam să respir. I-am lovit cu pumnii brațele și pieptul. Țesătura subțire a maioului pe care-l purtam s-a rupt, după care degetele lui mi-au cuprins gâtul. Simțeam fiecare pietricică ce mi se înfigea în spate și, dintr-un noian de gânduri învălmășite, mi-au răsărit în minte vorbele lui Roth: „Ființele cu cele mai pure suflete sunt capabile de cele mai mari rele. Nimeni nu-i fără cusur, indiferent ce e sau în ce tabără luptă“.

Niciodată nu fuseseră rostite cuvinte mai adevărate.

Deznădejdea îmi încețoșa simțurile. Mi-am vârât unghiile în mâna lui Petr, însă oricât de mult m-aș fi străduit, tot nu puteam să respir. Îmi simțeam membrele grele, pe măsură ce mă înecam cu propriile lacrimi. Degetele lui mă răneau, încercând să-mi despartă cu de-a sila picioarele pe care eu le strângeam din ce în ce mai tare. Mă holbam la cerul întunecat, pe care luna era doar o umbră palidă și îndepărtată.

Sfidarea a izbucnit în mine. Mi-am lungit gâtul, moment în care mâinile lui au alunecat, iar eu am mușcat cu toată puterea. Pielea lui mi-a trosnit între dinți, și sângele cald a început să șiroiască. Petr a sărit înapoi, urlând. Pumnul pe care mi l-a tras mi-a spart capul de pământul tare. Stele verzi mi-au împăienjenit privirea.

„Nu leșina! Nu leșina!“

M-am forțat să-mi deschid ochii, moment în care am simțit în ei o usturime nefirească. Ceva din mine a cedat. Poate că, în sfârșit, era demonul. N-avea importanță. M-am ridicat de jos și mi-am încleștat mâinile pe obrajii lui. Mișcarea l-a uluit, dându-mi suficient timp să-mi lipesc buzele de ale lui. Am inspirat adânc, simțind prima fărâmă din sufletul lui.

Am sorbit încă o dată, în timp ce Petr o luase razna, lovindu-mi nebunește brațele și pieptul. Nu m-am lăsat și, în gemetele lui, i-am înghițit sufletul picătură cu picătură. N-avea gustul pe care credeam că o să-l aibă un suflet pur. Îl simțeam vâscos, încărcat de sânge și ură.

Petr se zvârcolea, iar degetele lui îmi zgâriau gâtul, căutând să se strângă în jurul lanțului. Ultimul strop de suflet mi s-a împotrivit, însă l-am convins să iasă din el și să intre în mine. Petr a tresărit, iar în secunda în care gura i s-a desprins de a mea, am scos un suspin răgușit.

Cu spatele arcuit și brațele în lături, Petr s-a îngălbenit. Venele i s-au umflat pe gât, după care s-au înnegrit, de parcă sângele i-ar fi fost injectat cu cerneală. Vase de sânge

închise la culoare i s-au întins pe obraji și pe pielea dezgolită a mâinilor. S-a cutremurat o dată, apoi s-a săltat pe vârfuri, ca și cum n-ar mai fi fost altceva decât o marionetă.

Prea încinsă și mai mult decât amețită, am încercat să mă ridic, însă picioarele refuzau să mă ajute, cu toate că instincte moleșite se retrezeau la viață. „Fugi! Fugi!“ Ceea ce se întâmpla acum cu Petr nu ținea de sfera normalului, dar sufletul… o!… gustul unui suflet era ca o doză din cel mai pur drog de pe piață. Căldura îmi zbârnâia prin vene, amorțind numeroasele dureri și alungând frica. Mai simțisem eu gustul sufletelor, însă niciodată nu înghițisem unul cu totul.

Oamenii se sfârșeau la câteva minute după ce-și pierdeau sufletele, transformându-se în duhuri. Se pare însă că Gardienilor li se întâmpla cu totul altceva.

Le-am impus mușchilor să se miște, reușind să mă așez în capul oaselor. Aiurită, m-am chinuit să mă concentrez, în pofida valului de fierbințeală ce mă cotropea. Mușchii se relaxau și slăbeau. Lumea de deasupra se învârtea, însă Petr…

Corpul i s-a strâmbat, iar capul i-a căzut pe spate, cu gura căscată într-un răcnet mut. Colții i s-au ivit printre buzele cenușii. Hainele i s-au întins și i s-au sfâșiat. Petr se preschimba. Poate că nu-i luasem sufletul. Poate că aveam halucinații.

Oasele au pocnit și pielea i s-a rupt. Aripile i s-au desfăcut din spate, fiecare măsurând un metru optzeci. Trupul lui s-a crispat în ultimele etape ale transformării. Pentru o clipă a înlemnit, pe urmă bărbia i s-a lăsat brusc în jos.

Petr avea ochii roșii ca sângele.

Iar asta… ei bine, asta nu era în regulă.

Palmele mi-au alunecat pe sol și am căzut drept pe spate. Un mic hohot de râs mi-a scăpat printre buzele moi. Cu sângele zvâcnind în vene, am încercat să mă ridic la loc. În adâncul sufletului știam că ar fi trebuit să mă tem, însă nimic nu mai putea să-mi facă vreun rău. Aș fi fost în stare să sărut cerul, dacă voiam.

Pământul a început să tremure când Petr a pășit înainte, scoțând un muget tunător. Și-a întins spre mine un braț musculos, iar din degete i-au crescut gheare ucigașe. Cu buzele retrase pentru a-și dezveli colții, s-a lăsat pe vine.

Ceva mai mare și mai rapid a ieșit din umbră, venind direct spre noi. În mintea mea buimăcită, m-am întrebat dacă nu cumva era un alt Gardian, venit să-l ajute pe Petr să termine ceea ce începuse.

Garguiul s-a ridicat drept în picioare și s-a întors spre umbra care se apropia cu iuțeală, dar era prea târziu. Pata de culoare s-a închegat cât ai clipi. Trăsăturile îmi erau cunoscute, dar mai tăioase, ca și cum pielea i s-ar fi subțiat pe oase. Pupilele s-au întins pe verticală, iar irisurile au căpătat o lucire galbenă.

Petr a scos un strigăt răgușit, în timp ce corpul îi era cuprins de spasme. Ceva cald și ud s-a împrăștiat în aer, pătându-mi picioarele și burta. Aerul a căpătat un iz metalic.

– Asta-i pedeapsa o dată, pentru că ești un ticălos, a zis Roth, după care și-a smucit brațul în spate. În mână îi atârna ceva lung și țepos: o șiră a spinării. Și asta-i pentru c-ai aruncat-o pe Bambi.

Capitolul 12

Prea uluită și năucită ca să mai zic mare lucru, m-am uitat cum Roth lasă șira spinării să cadă pe jos. Strâmbându-se dezgustat, a pășit peste cadavrul lui Petr și a îngenuncheat în fața mea.

– Ești OK? m-a întrebat. Văzând că nu răspund, a întins spre mine o mână însângerată. Când privirea i-a căzut asupra ei, a bodogănit ceva, apoi și-a retras mâna și a șters-o pe jeanși. Layla?

Expresia feței lui nu mai părea atât de tăioasă, dar ochii încă aveau luciri galbene. Starea mea de euforie atinsese punctul culminant și deja se îndepărta, ca purtată de un vânt leneș. Junghiuri își făceau simțită prezența prin tot trupul. Am deschis gura, însă din ea n-a ieșit decât aer.

Privirea mi-a alunecat înspre cadavru.

– Nu te uita! mi-a spus Roth, așezându-și o mână pe piciorul meu.

Eu m-am smucit și răsuflarea a reînceput să mi se accelereze.

– OK, a zis el, aruncându-și ochii înspre locul în care Bambi își venea în fire. Când s-a întors din nou către mine, Roth a fluierat încet, iar șarpele s-a ridicat, a străbătut jumătate din drumul până la noi, pe urmă s-a transformat într-un nor întunecat. Fumul a urcat pe brațul demonului și s-a așezat pe pielea lui, până când coada tatuajului i s-a înfășurat pe cot. În tot timpul ăsta, Roth nu și-a luat ochii de la mine. Layla, spune ceva!

Am clipit încet.

– Îți… mulțumesc.

Un mușchi i-a tresărit în dreptul maxilarului, și privirea lui a continuat să mă fixeze preț de încă o clipă, după care Roth s-a răsucit iar către cadavru.

– Trebuie să mă ocup de ăsta și pe urmă o să… o să am grijă de tine.

A luat corpul și bucățile desprinse din el, dispărând iute în desișul pădurii. Eu m-am rostogolit pe o parte și am reușit să mă ridic puțin, astfel încât să mă pot sprijini de baza unui copac. Gânduri disparate mi se târau la nesfârșit prin minte.

Luasem un suflet. Un suflet pur.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Lumina blândă care mă înconjurase până atunci a dispărut și am început să dârdâi necontrolat.

Luasem un suflet.

Roth s-a ivit ca din senin, cu partea din față a jeanșilor udă și cu mâinile curățate de sânge. Probabil că și le spălase în pârâul din apropiere. Fără să scoată o vorbă, s-a apropiat încet de mine, ca și cum i-ar fi fost teamă c-o să mă sperie. Și-a strecurat un braț pe sub genunchii mei și m-a ridicat, moment în care mi-a dat prin cap că poate ar trebui să-l întreb unde mă duce. Dar pur și simplu voiam să plec de acolo, cât mai departe cu putință.

Trupul lui Roth s-a schimbat chiar lângă al meu, întărindu-se cam la fel cum ar fi făcut-o al unui Gardian. Pielea i s-a înfierbântat și s-a auzit sunetul familiar al unor crăpături. Din corpul lui au răsărit aripi arcuite grațios și atât de negre, încât aproape că se topeau în noapte. La vârfuri aveau coarne curbate, cu vârfuri foarte ascuțite. Aripile probabil că măsurau cel puțin trei metri fiecare. Erau cele mai mari pe care le văzusem vreodată.

M-am îndepărtat ușor și am tras brusc aer în piept. Trupul lui Roth avea culoarea onixului lustruit, fiind mai degrabă un schelet. Spre deosebire de Gardieni, el n-avea coarne pe cap. Doar piele neagră și netedă. Un fior rece mi-a străpuns inima. Faptul că-l vedeam pe Roth sub adevărata lui înfățișare îmi amintea cu brutalitate ce era el în realitate: un demon.

Însă și eu eram în parte demon, iar Petr… Petr fusese un Gardian, unul care voise să mă omoare. Lucrurile nu mi se mai păreau atât de clar împărțite în alb și negru.

Mi-am ridicat privirea spre chipul lui Roth. Doi ochi aurii i-au întâlnit pe ai mei și parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

– E ciudat cât de mult seamănă demonii cu Gardienii, nu?

N-am răspuns, dar un colț al gurii lui s-a ridicat într-un fel absolut specific lui Roth.

– Închide ochii, Layla! O să dureze foarte puțin.

Nu prea-mi dădea ocazia să protestez. Cu mâna liberă, mi-a cuibărit capul în spațiul dintre umărul și gâtul lui. S-a lăsat pe vine și un tremur puternic i-a zguduit corpul cu doar o clipă înainte de a se avânta spre cer.

Cu sângele fremătând în vene, mi-am strâns pleoapele și m-am chircit toată. Numai Zayne mai făcuse așa ceva: să mă ducă în zbor. Era nevoie de multă încredere din partea mea. Dacă Roth s-ar fi hotărât să-mi dea drumul, nu se punea problema să-mi crească aripi, astfel încât să mă salvez singură și să nu mă fac una cu pământul. Deși mă îndoiam că marele lui plan includea o asemenea idee, îngrijorarea mea a crescut vertiginos, împingându-mi dincolo de limită ritmul inimii care deja bătea cu putere.

Roth m-a strâns mai tare și mi-a șoptit cuvinte care s-au pierdut în bătaia vântului. Zborul spre locul unde urma să mă ducă Roth a trecut ca prin ceață, însă a nimicit tot ce mai rămăsese din euforia mea. Când în sfârșit am aterizat, tot trupul îmi zvâcnea de durere. Dârdâiam atât de rău, încât mi-am dat seama că el își reluase înfățișarea umană abia când se lăsase pe spate și am putut să-i văd fața.

– Mai reziști? m-a întrebat Roth.

Pupilele ochilor lui de culoarea mierii rămăseseră întinse pe verticală. Am dat din cap în semn de încuviințare. Sau cel puțin cred că am făcut-o. Dincolo de umărul lui nu zăream decât blocuri, ale căror ferestre luminate semănau cu o tablă de șah.

– Unde… suntem? Am tresărit când durerea mi-a săgetat falca.

– La mine acasă.

La el acasă? Roth n-a detaliat și a luat-o înainte. Mi-au trebuit câteva secunde să înțeleg că ne aflam pe o alee îngustă, în spatele unei clădiri destul de mari. Ușa din fața noastră s-a dat de perete, și un bărbat și-a făcut apariția în întuneric.

Părea să aibă vreo douăzeci și cinci de ani. Avea părul de un blond foarte deschis, prins la spate într-o coadă lăsată pe ceafă, dar sprâncenele lui ușor arcuite erau negre. Ochii, la fel ca ai lui Roth, împrumutau culoarea bogată a mierii. Categoric era un demon, însă ne-a ținut ușa deschisă.

– Ce surpriză! a spus el.

– Taci din gură, Cayman!

Cayman și-a potrivit pașii cu ai lui Roth. Ne aflam pe o scară și urcam.

– Ar fi cazul să-mi fac griji? Căci dacă ea e cine cred eu că e și arată așa din vina ta, atunci chiar trebuie să aflu, înainte să mă trezesc cu o liotă de Gardieni care-mi fac praf clădirea.

M-am întrebat cât de rău arătam și de unde știa tipul ăla cine eram.

– Nu din vina lui.

– E întru câtva o ușurare, dar…

Roth a urcat spre următorul palier.

– În momentul ăsta, nu Gardienii reprezintă o problemă.

Celălalt demon a ridicat din sprânceană.

– Asta-i părerea ta, și încă una neîntemeiată. Gardienii…

– Nu ți-am zis deja să taci din gură?

Cayman a zâmbit larg în timp ce se strecura pe lângă noi pentru a deschide ușa de la etajul al cincisprezecelea.

– Și de când te ascult eu pe tine?

Roth a gemut, spunând:

– Bine zis!

Celălalt a făcut un pas în lateral, cu mâna pe ușă.

– Pot să vă aduc ceva?

– Pentru moment, nu. Dar Roth s-a oprit și s-a întors cu fața spre el. Cobor mai târziu pe la tine. Nu-ți face griji. O să te pun la curent.

Amuzamentul licărea în ochii demonului.

– Minunat! Am nevoie de niște bârfe bune. Apoi a dispărut, de parcă s-ar fi evaporat de pe hol.

Roth a pornit-o în lungul culoarului.

– Pot… pot… să merg.

– Aș prefera să n-o faci acum și, în plus, am ajuns la destinație.

„Destinația“ era o ușă vopsită în negru. S-a deschis de la sine și, de îndată ce am trecut pragul, o lustră s-a aprins pe tavan și o lumină puternică a inundat încăperea. Am clipit până când ochii mi s-au obișnuit cu ea.

Casa lui departe de iad arăta destul de drăguț. Mai precis, era o mansardă spațioasă, demnă de un rege. Pereții, vopsiți în alb, nu aveau alte ornamente în afara câtorva picturi

abstracte și macabre. În mijloc se afla un pat îmbrăcat în așternut roșu cu negru. Televizorul era montat pe perete, iar sub el se găseau mai multe teancuri de cărți și DVD-uri. În colț, lângă o ușă închisă, se afla un pian.

În orice alte împrejurări, m-aș fi dus drept la cărți și DVD-uri, dar când Roth m-a așezat cu blândețe pe pat, am rămas acolo, goală pe dinăuntru și amorțită.

– De ce ți-a făcut asta? Vocea lui Roth era înfiorător de calmă.

– A… a pățit ceva Bambi? am întrebat eu în loc de răspuns.

Roth s-a încruntat.

– Bambi e bine.

Era ciudat să mă simt ușurată pentru un șarpe demonic.

– M-a ajutat de două ori. Am ridicat privirea. Tu m-ai ajutat de două ori.

– Cum spuneam, Bambi dă semne că te place. Ea are grijă de tine…

„Atunci când eu nu pot“ părea să fie sfârșitul nerostit al frazei. Mi-am coborât privirea, groaznic de zăpăcită din pricina fiecărui nenorocit de lucru. Oare toți demonii erau cu adevărat răi? Cum să fie, când unul dintre ei mă salvase de singura entitate menită să apere întreaga lume?

– Răspunde-mi la întrebare, Layla!

Am șovăit. Pentru că… pentru că nu știam sigur dacă puteam să spun de ce Petr făcuse ce făcuse. Nu eram pregătită să rostesc vorbele, fiindcă astfel totul ar fi devenit dureros de real. Iar în momentul ăla nu mă credeam în stare să îndur.

Roth s-a mai uitat la mine câteva clipe, apoi s-a dus agale spre un scaun scund. A tras o pătură groasă de pe spătarul lui.

– Poftim! Mi-a întins-o cu atenție pe umeri. Pari înfrigurată.

Am dat încet drumul hainelor mele sfâșiate și mi-am afundat degetele în moliciunea bogată a păturii, pe care am strâns-o împrejurul meu. Nu știam din ce material era făcută. Cașmir, poate? Totuși era neagră, ceea ce se potrivea cu el.

Roth a zăbovit iar, fără să spună nimic, după care s-a întors cu spatele. I-am urmărit jocul complex al mușchilor în timp ce se apleca și își trăgea peste cap bluza murdară. Brațele i s-au încordat când a azvârlit-o pe podea. Demonul avea un tatuaj de mari dimensiuni pe o latură a corpului: patru rânduri scrise elocvent, într-o limbă pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci.

Până și în starea în care mă aflam, nu puteam să nu admir tot ce avea Roth de arătat. Când s-a întors să ia un tricou curat dintr-un teanc de haine împăturite cu grijă, m-am ales cu o priveliște absolut satisfăcătoare asupra părții din față a corpului său. Era tot numai mușchi supli și bine cizelați. Mlădioși. Pantalonii lui se lăsaseră mult în jos și aveai impresia că cineva îi apăsase cu degetele pielea din dreptul șoldurilor, lăsând în urmă adâncituri. Pliurile și netezimile de pe abdomenul lui arătau aproape ireal.

Bambi stătea încolăcită pe bicepsul lui, în vreme ce pectoralul drept era împodobit cu un tatuaj straniu, de formă circulară. Abdomenul avea și el un tatuaj. Părea a fi un dragon, cu capul lăsat pe spate și fălcile căscate. Aripile stăteau strânse pe spatele solzos, iar coada dispărea sub brâul pantalonilor.

S-ar fi cuvenit să întorc privirea, însă ochii mi se lipiseră de locul în care trebuia să se

afle coada.

Roth a îmbrăcat tricoul curat și a oftat. S-a dus într-un spațiu îngust, destinat bucătăriei, unde a deschis un dulap. Apoi s-a întors lângă mine, deșurubând dopul unei sticle.

– Ar trebui să bei din ăsta. O să te ajute.

Am acceptat și am luat o înghițitură zdravănă. Alcoolul mi-a ars buzele și interiorul gurii, dar mi-a încălzit măruntaiele, în vreme ce Roth a dispărut în ceea ce presupuneam că era o baie. Câteva clipe mai târziu am auzit apa curgând. Când demonul și-a făcut din nou apariția, m-am uitat lung la prosopul din mâna lui.

– Ce faci?

– Îți curăț fața. Roth s-a lăsat pe vine, plimbându-și privirea peste chipul meu. Te doare când vorbești?

Mă durea să nu vorbesc.

– Puțin. Am mai băut o înghițitură și am tras brusc aer în piept când lichidul mi s-a prelins pe pielea zdrelită. Roth mi-a luat sticla din mână și a pus-o undeva unde nu puteam ajunge. Am suspinat.

– Cum te vindeci de obicei? m-a întrebat.

– Mai rapid decât un om, dar nu ca un Gardian ori... ca tine, am răspuns. Speram ca majoritatea vânătăilor să dispară până la jumătatea săptămânii. Nu că ele ar fi reprezentat o problemă. Aveam griji mai mari.

Cu o gingășie surprinzătoare, Roth a folosit prosopul pentru a-mi tampona pielea de sub buză.

– Vreau să știu de ce ți-a făcut asta, Layla. Trebuie să aflu.

M-am uitat în altă parte și am închis strâns ochii. O durere cruntă îmi sfâșia pieptul ca o adevărată rană. Știam (Dumnezeule, știam!) că nu numai Petr mă voise moartă. Toată povestea părea o mare înscenare: grupul Alfa, faptul că nimeni din clan nu fusese prin apropiere, ba chiar și refuzul lui Zayne de a-mi răspunde la telefon. Trădarea era atât de profundă, încât îmi sfâșia inima până în adâncul ei.

Degete blânde m-au prins de sub bărbie și mi-au întors capul într-o parte.

– Spune-mi, Layla!

Am deschis ochii și am clipit ca să alung lacrimile.

– El a vrut... a vrut să mă ucidă. A zis că lumii i-ar merge mai bine fără mine.

Roth și-a încleștat maxilarul, iar în ochii lui s-au aprins flăcări arămii, însă atingerea i-a rămas atât de gingașă, încât parcă n-ar fi fost el cel care mă ținea de bărbie.

– A zis de ce?

– A zis c-ar fi trebuit să mi se ia viața încă din primul moment în care am fost găsită de Gardieni. Petr m-a urât întotdeauna, dar acum... acum a fost ceva mai mult. I-am povestit lui Roth toate cele petrecute, oprindu-mă din când în când, ca să-mi odihnesc falca străpunsă de durere. N-am avut de ales.

– Ce să alegi? m-a întrebat el. Nu tu l-ai omorât. Eu am făcut-o. Și mi-ar plăcea s-o fac din nou.

Am scuturat din cap și m-a durut.

– I-am luat sufletul, Roth! Nu pricep cum s-a întâmplat. El nu s-a stins, așa cum ar fi pățit un om. S-a metamorfozat și i s-au înroșit ochii.

Roth a încremenit și s-a uitat drept la mine.

– I-ai luat sufletul?

Am simțit usturimea lacrimilor.

– Layla, a spus el încet. I-ai luat tot sufletul?

– Cred că da. Vocea mi s-a frânt. Da. Da, i l-am luat.

Ochii lui au căpătat o nuanță mai întunecată.

– Ai făcut ce trebuia să faci. Nu există motive de vinovăție. M-ai înțeles? El… te rănea. Ticălosul ăla merita să moară.

N-am răspuns, iar Roth s-a apucat să-mi șteargă fruntea cu prosopul. Își mișca mâinile în tăcere și cu meticulozitate. I-am văzut mușchii maxilarului relaxându-se și, până să plece pentru a se întoarce cu un prosop curat, pupilele deja reveneau, încet, dar sigur, la culoarea normală.

– Cât de rău e? l-am întrebat, când n-am mai putut să rabd tăcerea.

Mi-a zâmbit pentru prima oară de când mă găsise.

– Nu-i atât de rău pe cât putea fi. Ai buza crăpată și o să-ți apară vânătăi al naibii de mari pe obraz… Și-a lăsat degetele să-i alunece pe fruntea mea. … Și aici. Ești mai rezistentă decât pari.

Ar fi trebuit să mă simt ușurată, dar nu puteam. Nu simțeam decât mâinile lui Petr pe trupul meu și nu vedeam decât felul în care arătase după ce-i înghițisem sufletul. Roth a dat să-mi despartă ușurel marginile păturii, însă eu am strâns mai tare materialul între degete.

– Ce faci?

– Mă asigur că ești bine.

– Nu. M-am ferit de el, cu impresia că pereții porniseră să se îngrămădească în jurul meu. Sunt bine.

– N-o să-ți fac niciun rău. Roth și-a pus cu grijă mâna pe umărul meu, dar eu tot am tresărit din pricina durerii care mi-a săgetat brațul. Privirea lui s-a înăsprit. Ai să mă lași să te controlez. N-o să fac nimic care să te rănească, OK? Promit!

M-am holbat la el parcă o veșnicie, pe urmă am dat din cap și am lăsat pătura. Roth n-a așteptat să mă răzgândesc. Mi-a dat pătura jos de pe umeri, dar când l-am auzit trăgând cu putere aer în piept, mi-a venit s-o înșfac iar. L-am simțit cum mișca prosopul pe sub gâtul meu și cobora printre jumătățile zdrențuite ale maioului.

– Te-a zgâriat, mi-a explicat el după câteva momente. Avea înfățișarea lui adevărată când a făcut-o?

– Nu. Am deschis ochii. Începuse să se transforme când i-am prins sufletul, și, după aia, s-a preschimbat complet.

Până să apuce Roth să-mi răspundă, am simțit ceva moale și cald frecându-se de glezna mea. M-am uitat mirată spre podea. De acolo mă privea un pisoi mic și alb, cu ochi albaștri precum cerul.

– Un pisoi?

– Da. E un pisoi.

Uluită de faptul că Roth ținea pe lângă el o ființă atât de drăgălașă, am ignorat valul de amețeală și m-am aplecat pe lângă demon, întinzând mâinile către ghemotocul de blană. Torsul lui molcom semăna cu un motor în miniatură. De sub pat a mai răsărit atunci un alt pui de pisică. Negru, pufos și la fel de mare ca primul, acesta și-a strecurat trupul afară și s-a repezit în spinarea celui alb. Amândoi s-au dus de-a berbeleacul, sâsâind și lovindu-se unul pe altul cu labele. Mi-am aruncat ochii spre Roth.

– Doi?

El a clătinat din cap, arătând către capul patului.

– Trei.

Un al treilea pisoi, negru cu alb, s-a ivit de după colțul unei perne. A luat-o la fugă spre mine și mi-a atins în treacăt degetele cu niște gheare surprinzător de ascuțite.

– Nu-mi… nu-mi vine să cred că ai pisoi. Mi-am fluturat degetele în fața puiului care se chinuia să ajungă la ele. Cum îi cheamă?

Roth a pufnit.

– Ăla e Fury[6]. Cel alb e Nitro[7], iar cel negru e Thor[8].

– Poftim? Dulcețurilor ăstora le-ai dat asemenea nume, dar pe un șarpe uriaș l-ai botezat Bambi?

Demonul s-a aplecat și mi-a sărutat umărul. S-a mișcat atât de iute, încât nici nu sunt sigură că a făcut-o cu adevărat.

– Răul are farmec, a spus el. Și nu uita că aparențele pot fi înșelătoare.

Mi-am lăsat degetele în jos și am mângâiat căpșorul pisoiului.

– Eu n-aș face asta dacă aș…

Fury și-a înfipt ghearele și colții în mâna mea. Mi-am retras-o cu un țipăt, însă el a rămas agățat de ea, ca un ghem zbuciumat de pisică-vampir. Roth a prins cocoloșul de blană și l-a desprins cu atenție de mâna mea.

– Pisi rău! a zis el, dându-i drumul lângă frații lui.

M-am uitat cum mogâldeața demonică s-a apucat să-și lingă ghearele însângerate, apoi mi-am întors privirea spre Roth.

– Nu pricep.

– Hai să spunem doar că n-au părut întotdeauna atât de dulci și buni de luat în brațe. Pot să se facă destul de mari când sunt provocați, însă chiar și sub forma asta, cerberii le știu de frică.

Puiul alb a sărit pe pat, și-a întins lăbuțele și a căscat. Se zgâia la mine de parcă n-ar fi știut sigur ce căutam acolo.

Roth mi-a luat mâna și mi-a ridicat degetul rănit de pisoi în dreptul buzelor lui. Surprinzându-mă încă o dată, mi-a sărutat pielea vătămată.

– N-o să pățești nimic.

Iar am simțit că mi se umplu ochii de lacrimi.

– Ce… ce-o să mă fac? Am furat un suflet. *Un suflet pur*!

Roth s-a așezat lângă mine.

– O să fie OK.

Am izbucnit într-un hohot de râs gâtuit.

– Nu înțelegi. N-am voie… să iau suflete. În nicio împrejurare.

– Nu-i o chestie pentru care să te frămânți acum, a spus el ferm. O să am eu grijă.

Îmi doream sincer să-l cred, dar nu vedeam cum ar fi putut să aibă el grijă. Ceea ce făcusem nu putea fi schimbat. Roth s-a întins și mi-a cuprins în palmă acea parte a feței care nu aveam senzația că-mi luase foc.

– O să se rezolve totul. Zău că o să se rezolve!

A urmat o pauză.

– Uite! Ai un mic musafir.

Mi-am coborât privirea. Pisoiul alb s-a frecat de mijlocul meu, apoi m-a fixat cu ochii lui albaștri și codați. Tare-mi venea să-l iau în brațe și să-l strâng la piept, dar țineam la degetele mele. Animalul s-a apucat din nou să-mi mângâie șoldul, de parcă m-ar fi provocat să-l dezmierd.

Emoția mi s-a insinuat ca un nod în gât pe măsură ce-mi dădeam seama că nu-i mulțumisem lui Roth așa cum trebuia.

– De ce mă ajuți? Adică, mulțumesc… niciodată n-o să-ți pot mulțumi destul pentru c-ai sosit la momentul potrivit. Doar că…

Doar că nu înțelegeam cum era posibil ca un demon să mă salveze de un Gardian.

El a strâns din umeri, lăsându-și mâna în jos.

– Eu sunt în multe feluri, Layla. Dar am limitele mele.

Între noi s-a lăsat tăcerea, iar Roth a reînceput să-mi curețe rănile. Se pricepea să îngrijească pe cineva. Mă îndoiam că era un lucru pe care să-l fi învățat în iad.

Când a terminat, mi-a dat niște pantaloni de trening și o bluză de-ale lui cu care să mă îmbrac. Am mers până la baie, cuprinsă de dureri și de stânjeneală. Odată ajunsă în încăperea puternic luminată, m-am uitat cu atenție în oglindă. Ochii mei arătau mai mari ca de obicei și căpătaseră o nuanță intensă de cenușiu, vecină cu nebunia. Partea dreaptă a maxilarului deja se colora într-un purpuriu aprins. Se asorta cu vânătaia ce mi se forma chiar sub rădăcina părului. Acolo, pielea se despicase, dar nu părea să aibă nevoie de suturi. Buza mea parcă suferise de pe urma unei injectări cu Botox care mersese groaznic de prost.

Mi-am scuturat hainele de pe corp, tresărind nu doar din cauza durerii, ci și a petelor albastre și vineții pe care le-am văzut acoperindu-mi umerii și pieptul. Urmele lăsate de ghearele lui Petr porneau de sub gât, trei tăieturi adânci, lungi de vreo zece centimetri. M-am schimbat repede, căci eram incapabilă să mă mai privesc multă vreme.

Când am ieșit, Roth stătea la fereastră. S-a întors și a schițat un rânjet lacom.

– Întotdeauna am știut că ți-ar sta grozav în pantalonii mei.

Nu crezusem c-o să mai râd vreodată, dar am făcut-o. Sunetul a ieșit lipsit de vlagă.

– Câtă originalitate!

El s-a împins de lângă perete și a făcut semn către ușa pe care o remarcasem mai devreme.

– Vreau să-ți arăt ceva. Ai chef?

Intrigată, deși n-aș fi vrut să fiu, am dat din cap. Roth a deschis ușa, apoi m-a îndemnat să înaintez. L-am urmat pe o scară îngustă ce ducea în sus. Demonul s-a oprit în dreptul altei uși, uitându-se peste umăr.

– Promite-mi că n-o să te arunci peste margine!

Mi-aș fi dat ochii peste cap, dacă nu m-ar fi durut.

– Promit!

Parcă nu m-a crezut pe deplin, însă a deschis ușa. Aerul răcoros m-a atras în față. Am șchiopătat pe lângă el.

– Să nu cazi de pe acoperiș! Te rog! A ieșit după mine. N-aș vrea să-ți răzuiesc rămășițele de pe trotuar.

Corturi albe și moi fluturau în adierea vântului înmiresmat. Sub ele se aflau mai multe șezlonguri și mese mici, însă atenția mi-a fost atrasă de o grădină cu flori, meticulos îngrijită. Pe marginile acoperișului erau înșirate ghivece de toate formele și mărimile. Nu recunoșteam majoritatea plantelor, dar zăream peste tot trandafiri și tufe de liliac.

– E a ta? am întrebat.

– Totul e al meu.

M-am oprit lângă un vas încăpător și mi-am trecut degetele peste petalele grele. Prin întuneric nu-mi dădeam seama dacă florile erau mov sau roșii. Aveau însă un parfum dulce și înțepător.

– Grădinărești?

– Uneori mă plictisesc.

Răsuflarea lui îmi dansa pe obraji.

– Mi se pare un mod util de a-ți petrece timpul.

Nu-l auzisem venind până în spatele meu. M-am răsucit pe jumătate, înclinând capul.

– Un demon care se ocupă de grădinărit?

El și-a curbat un colț al buzelor.

– Am văzut lucruri și mai trăsnite.

– Serios?

Roth a lăsat capul într-o parte.

– Ai fi surprinsă. Cunosc câțiva din neamul meu care, atunci când se află pe Pământ, calculează impozite, și alți câțiva care predau sportul. Nouă, demonilor, ne place la nebunie un meci bun de dodgeball[9].

Am făcut o slabă încercare de a râde.

– Știam eu… e ceva în neregulă cu profa mea de sport.

– Dacă n-aș fi atât de bine informat, aș crede că doamna Cleo e un cerber deghizat.

M-am îndepărtat de el, concentrându-mă asupra uluitorului spectacol de lumini pe care-l ofereau clădirile din jur. În depărtare vedeam turnul de pe Nancy Hanks Center. Când m-am întors din nou spre Roth, tremuram. El se afla foarte aproape, deși nu-l auzisem mișcându-se.

– Ar trebui să te așezi.

Nu prea mi-a lăsat de ales, conducându-mă către unul dintre șezlonguri. În câteva secunde eram întinsă în pat, cuibărită între perne groase. Euforia dispăruse. Adrenalina se risipise, așa că nu-mi mai rămăseseră decât durerile ce pătrundeau până la os și prea multe întrebări.

Roth s-a așezat lângă mine, cu șoldul lipit de piciorul meu.

– Cum te simți?

Ce întrebare cuprinzătoare!

– Totul e… foarte încurcat.

– Este.

M-am uitat la el și aproape că am râs iar. Sinceritatea lui brutală era extraordinară. Sub acoperișul din pânză albă, lumina lunii se oglindea pe chipul lui izbitor de frumos. Privirile ni s-au intersectat.

– Nu știu ce-ar trebui să fac de-aici înainte.

Roth avea o privire hotărâtă.

– Ai știut vreodată ce-ar trebui să faci?

Bună întrebare! Am întrerupt contactul vizual.

– Ești un demon ciudat.

– O s-o iau drept un compliment.

Am zâmbit puțin.

– De fapt, nu semeni cu niciun demon pe care l-am cunoscut.

– Pe bune? Și-a lăsat buricele degetelor să-i alunece de-a lungul brațului meu, peste curbura claviculei, oprindu-se la mică distanță de locul unde pielea era sfâșiată. Îmi vine greu să-mi închipui. Noi, demonii, suntem toți la fel. Râvnim la ce-i frumos, corupem ce-i întreg și pur, luăm ceea ce niciodată nu ni s-ar cuveni. Tu ar trebui să ai un întreg fan-club format din demoni.

Atingerile lui erau reconfortante și liniștitoare. Am căscat.

– Tu ai face parte din hoarda de demoni a fan-clubului meu.

Roth a râs încet.

– O, cred c-aș fi președintele! S-a întins cu grijă alături de mine, așezându-se pe o parte. Ți-ar plăcea?

Îmi dădeam seama ce făcea. Îmi distrăgea atenția. Și reușea.

– Pot să fiu puțin serioasă?

Mâna lui s-a mutat pe celălalt umăr al meu.

– Poți să fii oricum îți place.

– Tu chiar nu ești atât de rău… știi, pentru un demon.

– N-aș merge așa departe. S-a ridicat, sprijinindu-se într-un cot. Mai răi ca mine nu există.

– Mă rog, am șoptit eu. Au trecut câteva clipe. Am…

– Știu. Zău! Probabil că nu există întrebare la care să n-am răspunsul. Și, într-adevăr, trebuie să vorbim. Informațiile pe care le ai tu nu sunt decât o picătură dintr-o găleată cu apă tulbure. Iar ceea ce o să afli o să-ți întoarcă lumea pe dos. El a făcut o pauză, iar mie

mi-a stat inima în loc. Dar nu neapărat acum. Ai nevoie de somn. O să fiu aici când te trezești.

În timp ce-l priveam printre pleoapele tot mai lăsate, am înțeles că nu știam o boabă. Nu știam dacă o să mă mai pot întoarce vreodată acasă. Ori dacă avusesem vreodată o casă. Nu știam cât de departe mergea trădarea sau dacă în ea erau implicați și unii sub ochii cărora crescusem. Nu știam nici măcar ce urma să aducă ziua de mâine. Dar știam că, oricât de puțin probabil ar fi părut, pentru moment mă aflam în siguranță și aveam încredere în Roth. Un demon.

Așa că am dat din cap și am închis ochii. El a început iar să fredoneze *Paradise City*, melodie care mi s-a părut ciudat de liniștitoare. În clipele dinainte să adorm jur că i-am simțit mâna mângâindu-mi obrazul.

Furie

Nitroglicerină

Zeu războinic, din mitologia popoarelor germane. Este reprezentat de un bărbat roșcat, de vârstă mijlocie, extrem de puternic și înarmat cu un ciocan.

Joc în care participanții stau în cerc și încearcă să-și lovească adversarii din interior cu o minge gonflabilă de mari dimensiuni

Capitolul 13

Când m-am trezit, nu mai era mult până la răsărit, iar cerul aflat în spatele corturilor ce fremătau molcom încă se agăța de întunericul nopții. Evenimentele din ziua precedentă mi s-au rostogolit în minte cu o limpezime înfricoșătoare. Bătăile inimii s-au întețit, dar nu m-am clintit. Nu corpul meu era problema. Junghiurile se potoliseră, ba chiar și din durerea ce-mi pulsa în maxilar rămăsese o nimica toată, pe lângă ce fusese cu câteva ore în urmă. Dar știam că Gardienii îmi descoperiseră deja dispariția. Aveau să înceapă să ne caute pe mine și pe Petr. Zayne… În clipa aceea nici puteam să mă gândesc la el.

Nimic nu avea să mai fie la fel.

Fierbințeala trupului zvelt și puternic ce stătea lipit de al meu îmi amintea fără ocolișuri de acest lucru. Alături de mine, pieptul lui Roth urca și cobora într-un ritm constant. Picioarele noastre stăteau împletite. El își aruncase o mână peste mijlocul meu. Apropierea, oricât de nebunească ar fi fost, dădea la o parte orice alt lucru important. Niciodată nu mă mai trezisem în brațele unui băiat. În copilărie, dormeam uneori cu Zayne, dar acum… acum situația era *cu adevărat* diferită. O căldură domoală mi-a pornit din degetele de la picioare și a urcat prin mine cu o viteză alarmantă, iscând flăcări mărunte în fiecare loc în care corpul meu îl întâlnea pe al lui.

M-am gândit la sărutul pe care-l împărtășiserăm – primul meu sărut. Am început să gâfâi de parcă aș fi exersat eschivele. Ținând cont de tot ce se întâmpla și de tot ce se întâmplase deja, sărutul părea ultima chestie care ar fi trebuit să mă preocupe.

Însă era ceva la fel de firesc precum respirația. Buzele mă furnicau când îmi aminteam. Mă îndoiam că Roth se mai gândise măcar o dată la el, însă eu o făcusem de câteva ori bune, de vineri încoace.

Am întors foarte puțin capul și am tras ușor aer în piept. Demonul stătea culcat pe o parte, în aceeași poziție în care adormisem eu. Avea chipul relaxat și gura întredeschisă. Îmi venea să-i ating conturul maxilarului ori curbura frunții, și habar n-aveam de ce. Dar degetele îmi ardeau de dorință. Așa cum se odihnea în momentul acela, asprimea din frumusețea lui dispăruse. În secunda aia, arăta în felul în care îmi închipuiam c-ar trebui să arate îngerii.

Pe urmă a vorbit.

– N-ar trebui să te uiți la mine în felul ăsta, a murmurat.

Un alt fel de căldură mi-a inundat obrajii și mi-am dres vocea.

– Nu mă uit la tine în niciun fel.

Roth mi-a adresat obișnuitul lui zâmbet în colțul gurii.

– Știu la ce te gândești.

– Zău?

A deschis un ochi. Pupila îi era alungită pe verticală, ceea ce mi-a dat fiori. Nu de frică, ci dintr-un cu totul alt motiv. El s-a întins și mi-a înlăturat câteva șuvițe de păr de pe față. Mâna i-a întârziat pe obrazul meu, un gest surprinzător de blând, în comparație cu ce i-a ieșit apoi din gură.

– Te informez că virtutea ta nu-i în siguranță cu mine. Deci când te uiți la mine de parcă ai vrea să-ți devorez fiecare centimetru al buzelor, o s-o fac fără niciun strop de regret. Totuși, mă îndoiesc că după aia o să mai fii de aceeași părere.

– De unde știi ce-o să regret?

În momentul în care am rostit cuvintele, mi-am și dat seama că probabil ar fi trebuit să păstrez comentariul pentru mine. Roth a deschis ochii și i-a ațintit asupra mea. După care s-a mișcat incredibil de repede.

S-a înălțat deasupra mea, iar privirea cu care m-a fixat reprezenta un mozaic format din toate nuanțele de auriu imaginabile.

– Eu știu multe.

– Pe mine abia m-ai cunoscut.

– Te-am urmărit multă vreme, stând mereu la câțiva pași în spatele tău. Când ți-am spus asta mai demult, nu încercam să fac pe zmeul. Și-a lăsat un deget să-i alunece pe gulerul bluzei pe care mi-o împrumutase, mângâindu-mi cu încheietura lui umflătura pieptului. Ai idee ce-am văzut?

Am clipit încet.

– Ce?

A încetat să se mai joace cu gulerul, pentru a-și strecura mâna peste curbura coastelor mele, în timp ce-și lăsa capul în jos. Buzele au ajuns să i se miște lângă urechea mea.

– Am văzut în tine ceva ce încerci cu disperare să ascunzi de toată lumea. Ceva ce mi-a amintit de mine însumi.

Am tras puțin aer în piept, simțindu-mi gura uscată. Roth mi-a sărutat tâmpla, furișându-și mâna pe sub marginea bluzei. Am tresărit când degetele lui mi-au atins abdomenul.

– Întotdeauna pari singură. Până și atunci când ești cu prietenii tăi pari singură.

Am simțit că mă crispez.

– Și tu… ești singur?

– Ce crezi? Și-a schimbat poziția, astfel încât un picior să i se așeze între ale mele. Dar nu prea contează. Acum nu sunt singur. Și nici tu nu ești.

Aș fi vrut să continui dialogul, dar mâna lui mi-a urcat pe abdomen, oprindu-se la marginea sutienului. Corpul mi s-a mișcat cum a crezut de cuviință și s-a arcuit sub mângâierea lui Roth, îndemnându-l să înainteze, fără să știu cu adevărat de ce. Ochii ni s-au întâlnit. Uitătura lui avea în ea ceva fierbinte și calculat, ceva neîmblânzit, de animal de

pradă.

Privirea lui Roth a poposit pe buzele mele și am simțit cum pieptul i se umflă brusc lângă al meu. Vântul care sufla lin s-a întețit și a stârnit acoperișul de pânză. Acesta a început să fluture zgomotos, lăsând să se vadă cerul. Atunci mi-am dat seama că Roth era pe cale să mă sărute. Intenția i se citea în ochi, în felul în care și-a coborât capul spre al meu și a deschis gura. M-am întins și i-am cuprins obrazul în palmă. Avea pielea caldă, mai încinsă decât a mea.

Mi-a apăsat trupul cu al lui, iar inima a început să-mi bată nebunește. Stăteam aproape lipiți, uniți unul cu celălalt, și eram învăluită în parfumul lui sălbatic, cu aromă de mosc. A urmat un moment în care corpul i s-a legănat înspre al meu, și fiecare nerv mi s-a trezit la viață, dar în secunda următoare Roth a scos un oftat plin de regret și s-a îndepărtat.

Într-o clipă, s-a rostogolit de pe mine.

S-a ridicat în picioare lângă șezlong și a întins brațele deasupra capului, etalându-și în treacăt ispititorii mușchi abdominali și tatuajul în formă de dragon.

– O să aduc cafea pentru amândoi. Trebuie să discutăm.

N-am apucat să-i răspund. Pur și simplu a dispărut. S-a evaporat așa cum făcuse Cayman pe hol, în seara precedentă. Ce naiba?

M-am așezat în fund, mi-am apăsat fruntea cu palma și am gemut. M-am folosit de absența lui ca să mă adun și să-mi potolesc pulsul haotic. Cinci minute mai târziu, Roth s-a întors cu două pahare de cafea aburindă.

Am clipit.

– Ce rapid ai fost!

– Există anumite avantaje în a fi demon. Niciodată nu trebuie să-ți bați capul cu blocajele din trafic.

A deschis capacul unui pahar și mi l-a întins.

– Ai grijă! Frige.

I-am mulțumit în șoaptă.

– Cât e ceasul?

– Cinci și ceva dimineața, a răspuns el. Mă gândesc să chiulesc azi de la școală. Așa ar trebui să faci și tu.

Am zâmbit obosită.

– Da. Nu cred că-i rost de școală azi.

– Rebelo!

N-am replicat în niciun fel, ci am sorbit din cafea. Vanilie franțuzească? Preferata mea. Oare cât de atent mă spionase Roth?

Demonul s-a așezat lângă mine, întinzându-și picioarele lungi.

– Totuși, serios vorbind, cum te simți?

– Mai bine. Fața nu mă mai doare așa tare. L-am privit cu coada ochiului, întrebându-mă dacă simțise ceva înainte să se dea jos de pe mine și să se facă nevăzut, ori își bătuse doar joc de mine. Cum arată?

Roth s-a uitat la mine și am avut impresia că, de fapt, nu-mi studia vânătăile.

– Arată mai bine.

Din nou s-a lăsat tăcerea și, din obișnuință, mi-am dus mâna spre inelul de la gât. Nu mai era acolo.

– Colierul meu? Am intrat în panică. Petr mi l-a smuls. Trebuie să…

– Uitasem. Roth s-a lăsat pe spate băgând mâna în buzunar. L-am văzut pe pământ și l-am înhățat. Lanțul e rupt.

L-am luat din palma lui. Când l-am strâns în pumn, mi-a venit să plâng de parcă aș fi fost un bebe mare și furios.

– Mulțumesc, am murmurat. Inelul ăsta…

– Înseamnă mult.

Am ridicat privirea.

– Înseamnă.

Roth a scuturat din cap.

– Nici nu știi cu-adevărat cât de important e.

Inelul parcă-mi ardea palma, așa că mi-am lăsat privirea în jos și am desfăcut încet pumnul. În lumina înfloritoare a răsăritului, piatra părea umplută cu un lichid negru. M-am gândit la vorbele lui Roth despre bijuterie, apoi mi-am amintit ce spusese Petr.

Când m-am uitat iar în sus, am descoperit că demonul mă urmărea. Un minut întreg s-a scurs înainte ca el să deschidă gura.

– Probabil că te simți tare singură.

– Ne întoarcem la subiectul ăsta?

Roth s-a încruntat.

– Locuiești taman cu creaturile obligate să te ucidă de cum te văd. Una dintre ele chiar a încercat s-o facă, și cine știe câte altele îți doresc aceeași soartă? Probabil ți-ai petrecut toată viața dorindu-ți să fii ca ele, dar știind că n-o să reușești niciodată. Și singura amintire de la familia ta cea adevărată e un inel ce aparține tocmai părții din tine pe care nu vrei să ți-o asumi. Altceva nu mai ai, nu? Nicio altă amintire. Nici măcar despre cum te ținea în brațe taică-tău ori cum suna vocea lui.

M-am lăsat pe spate și mi s-a pus un nod în gât. Vuietul traficului de pe strada aflată dedesubt a înăbușit suspinul ce mi-a scăpat printre buzele strânse. Roth a dat din cap, fără să se uite la mine.

– Am încercat să-mi închipui cum e să fii în pielea ta, să-ți dorești cu disperare să faci parte din ceva, și totuși să-ți dai seama că n-o să poți niciodată.

– Uau! am șoptit, ferindu-mi privirea. Mersi pentru trezirea la realitate! Tu ești demonul însărcinat cu stricatul chefului?

Atunci el s-a uitat la mine.

– Ce căutai aseară în pădure?

Schimbarea de subiect m-a luat prin surprindere.

– Grupul Alfa intrase în casă. Nu-mi priește să fiu prin preajmă când vin ei în vizită.

– Aha, Serafimii! Războinici ai dreptății și bla, bla, tot rahatul! Roth a clătinat din cap, zâmbind trist. O gașcă de ticăloși nesuferiți, dacă mă întrebi pe mine.

– Sunt sigură că și ei ar spune același lucru la adresa ta.

– Bineînțeles c-ar spune. Mi-a lăsat mâna și a luat o gură de cafea. Au trecut câteva clipe în care el s-a uitat cum frunzele unei plante se legănau în bătaia vântului. Semăna cu una carnivoră numită Capcana lui Venus. Un Vânător, un zombi și un posedat… parcă ar fi începutul unui banc foarte prost, nu-i așa?

Așa era.

– Dar toți aveau ceva în comun. Pe tine.

– Atâta am dedus și eu, dar nu pricep de ce. Și care-i legătura cu inelul mamei?

– Iadul te caută, a răspuns el, cu o oarecare nonșalanță.

– Ai mai zis asta, și eu…

– Nu m-ai crezut?

Când am dat din cap în semn de încuviințare, Roth a închis ochii.

– Nu mințeam. Iadul nu caută pe cineva decât atunci când are un interes. Ne place să ne lăcomim la diverse chestii. Ți-am mai spus.

– Dar n-am nimic la care iadul să poftească.

– Ba da.

M-am mișcat pe șezlong, înăbușindu-mi imboldul de a mă scula și a o rupe la fugă.

– Și tu? Din același motiv ai început să mă cauți?

– Da.

– De ce? Mi-am lăsat pe acoperiș cafeaua din care băusem jumătate și mi-am strâns inelul la piept.

Roth mi-a oferit încă un rânjet scurt.

– Ți-am zis. Te urmăresc de luni întregi, de fapt, de ani întregi.

Ani? Creierul meu nu era în stare să cuprindă ideea. El a reînceput să se holbeze la plantă.

– Te-am găsit acum mult timp, cu mult înainte de cea mai recentă aniversare a ta și înainte ca orice alt demon să afle despre tine. Cred că asta-i adevărata întrebare: Ce te face atât de specială, încât să fii căutată de iad? Ești pe jumătate demon. Și ce dacă?

Din nu știu ce motiv, am început să mă simt mai penibil decât de obicei.

– OK.

– Dar… Roth a ridicat o mână. … Cei care sunt pe jumătate demoni n-au, în realitate, nicio putere demonică. Sunt doar nebuni de legat. Știi tu, puștii ăia care smulg aripile fluturilor și își incendiază casele ca să se distreze? De obicei le dau foc înainte să iasă ei înșiși din ele. Nu-s cea mai isteață gașcă, dar, hei, se mai întâmplă! Nu suntem toți creați la fel.

Mi-am țuguiat buzele.

– Eu nu mă consider specială.

Roth m-a privit iar.

– Și totuși, ești pe jumătate demon și pe jumătate Gardian. Tu măcar ai habar ce sunt ei cu adevărat?

– Păi, lumea le spune garguie, dar…

– Nu cum sunt etichetați, ci cum au fost creați?

Mi-am trecut degetele peste curbura inelului.

– Au fost creați ca să lupte cu Lilinii.

Roth a izbucnit în râs. Râdea în hohote profunde, pline de amuzament. Îmi venea să intru în pământ de rușine.

– Atunci de ce-au fost creați, istețule?

– Să nu-i lași niciodată să-ți dea impresia că sunt mai buni decât tine. Demonul a clătinat din cap, continuând să zâmbească. Nu sunt. Nu sunt mai buni decât niciunul dintre noi. A râs iar, părând mai puțin vesel. Gardienii sunt greșeala Lui, una mare cât casa, și le-a dat suflete pure drept compensație.

– Ce zici tu n-are nicio noimă.

– Și nu-i de datoria mea să-ți explic. Avem o grămadă de reguli. Știi asta. Întreabă-l pe dragul și nătărăul de taică-tău adoptiv. Deși mă îndoiesc că ți-ar spune adevărul ori că, de altfel, ți l-a spus vreodată.

– Nu că tu ai face o treabă mai bună cu spusul adevărului!

– Mie nu-mi stă-n fire să-l spun. Roth și-a pus jos paharul, s-a sprijinit în coate, apoi m-a privit printre genele lui negre și lungi. Mă crezi sau nu, sunt reguli pe care până și Șeful le respectă. Nu toți copiii iadului se țin de ele, dar există chestii pe care nu pot și nu vreau să le fac.

– Stai așa! Șeful… te referi la…?

– Șeful? a repetat el. Da. Ăl mare de jos.

– Tu… tu lucrezi pentru el?

Mi-a aruncat un alt surâs modest.

– Ei, bine, lucrez.

Doamne, Dumnezeule, ce-mi venise de voiam să mă sărute mai devreme?

Roth a oftat, ca și cum ar fi știut precis la ce mă gândeam.

– Să zicem că tu ai un lucru pe care mi-l doresc? Nu pot să ți-l iau pur și simplu.

Am scuturat nedumerită din cap.

– De ce nu? Un sucub ia energie fără ca persoana să știe.

– Asta-i altceva. Sucubul nu omoară omul. Doar îi gustă esența și, în majoritatea cazurilor, pe om nu-l deranjează. Mi-a făcut cu ochiul. Dar eu sunt de modă veche. La fel ca Șeful. Oamenii trebuie să-și aibă liberul arbitru și restul de prostii.

– Parcă tu nu credeai în liberul arbitru?

– Nu cred, însă asta nu înseamnă că nici Șeful nu crede. A clătinat din cap. Uite ce-i, ne-am îndepărtat mult de la subiect. Ai aflat că lucrez pentru Șeful și c-am venit aici într-o misiune, ca să zic așa.

Deși știam că trebuia să existe un motiv pentru care Roth răsărise de niciunde și începuse să se țină după mine, o dezamăgire posacă tot mi-a înăcrit stomacul. Ce crezusem eu? Că el m-a văzut înfulecând un Big Mac și nu s-a putut abține să nu mă cunoască?

– Eu sunt misiunea ta?

Privirea lui întunecată a zburat spre a mea și a rămas neclintită.

– Da.

Am dat încet din cap și am răsuflat fără zgomot.

– De ce?

– Am venit aici ca să te apăr de ăia care te caută. Și când zic „ăia“, mă refer la demoni mult mai mari și mai răi decât întâlnești în mod normal.

Atâta m-am holbat la el, încât cred că mi s-au încrucișat ochii, după care am izbucnit în hohote. Am râs până când mi-au dat lacrimile, încețoșându-i figura încruntată.

– De ce râzi? a întrebat Roth. Ar fi bine să ai alt motiv decât acela că-mi pui la îndoială capacitatea de a-ți apăra fundul (un fund adorabil, apropo). Deoarece cred că m-am dovedit capabil.

– Nu despre asta-i vorba. Doar că și tu ești un demon.

Pe fața lui s-a așternut o expresie de indiferență.

– Da. Îmi dau seama că sunt un demon. Mersi pentru clarificare.

– Demonii nu protejează pe nimeni și nimic.

Mi-am fluturat mâna în semn de dispreț, continuând să chicotesc.

– Păi, în mod evident o fac, de vreme ce te-am salvat de mai multe ori.

Mi-am șters câteva lacrimi de pe față și m-am potolit.

– Știu. Și-ți sunt recunoscătoare. Mulțumesc. Dar e așa de... de anapoda.

Nervozitatea a scăpărat în privirea lui, întunecând-o până când licăririle arămii aproape că au dispărut.

– Demonii sunt dispuși să apere cam orice, dacă e în interesul lor. Sau, mai precis, în interesul iadului.

– Și de ce-ar fi apărarea mea în interesul iadului?

Roth și-a mijit ochii.

– Urma să-ți dau vestea cu binișorul, dar îmi bag picioarele. Ți-am zis de ce era în stare maică-ta. Ți-am zis până și cum o chema.

Veselia mi-a secat pe loc, în timp ce mă uitam țintă la el. O mare mulțumire de sine i s-a strecurat pe chip.

– Și pun pariu c-ai trecut cu vârf și îndesat prin toate etapele negării, dar Lilith e mama ta.

– Te referi la un demon pe nume Lilith. Încă refuzam să cred altceva. Era doar un demon oarecare, botezat cu un nume purtător de ghinion.

– Nu. Mă refer la acel demon pe nume Lilith, m-a corectat el. Ea e mămica ta.

– Imposibil! am scuturat eu din cap. E înlănțuită în iad!

Venise rândul lui Roth să râdă ca o focă dementă.

– Și cine-a lansat zvonul? Gardienii? Lilith a fost în iad, dar a scăpat acum șaptesprezece ani și nouă luni, plus-minus una sau două săptămâni, moment care, fiindcă veni vorba, ar corespunde cu ce anume?

Am făcut repede socoteala, care plasa data în preajma zilei mele de naștere. Stomacul a început să mi se revolte.

– Lilith a urcat la suprafață, și-a făcut puțin de cap, a rămas gravidă și, deodată, a scos la iveală un bebeluș frumușel, care arăta exact ca ea.

– Arăt ca ea? Mintea mi se blocase la ce nu trebuia.

Roth a întins o mână, mi-a cules o șuviță de păr și a început să-i răsucească firele aproape albe pe degetele lui lungi.

– Din câte îmi amintesc, avea aceeași culoare de păr ca a ta. N-am văzut-o decât o dată, înainte să se ocupe cineva de ea.

– Să se ocupe de ea?! am șoptit, știind deja care era răspunsul.

– Când a fugit, Șeful și-a dat destul de bine seama ce punea ea la cale. Din locul în care o ține acum, n-o să mai scape.

O durere surdă mi-a străpuns tâmplele. Mi le-am masat, mai zăpăcită decât fusesem vreodată în viața mea. Oare ar fi trebuit să mă consoleze faptul că Lilith nu murise, având în vedere că mi-era mamă? Dar să fii întemnițat în iad de însuși Satana trebuia să fie ceva nasol de tot, iar mama... era Lilith. Nu știam asupra căror sentimente să mă opresc, dar știam că situația urma să se agraveze considerabil.

– Ai auzit vreodată de *Cheia lui Solomon*[10]? m-a întrebat Roth.

Ridicându-mi privirea, am scuturat din cap.

– Nu.

– E pe bune: o carte care cataloghează toți demonii. Conține incantațiile lor, informații despre cum să-i chemi, cum să-i deosebești, cum să prinzi un demon în capcană și tot felul de chestii distractive. Lilith nu poate fi chemată. El a făcut o pauză, privindu-mă îndeaproape. Nici primii ei copii nu pot fi.

Îmi simțeam capul gata să explodeze.

– Lilinii?

Când l-am văzut încuviințând, mi s-a creat un gol în stomac cu aceeași repeziciune cu care mi-ar fi scăzut cota de popularitate.

– Însă din orice există o portiță de scăpare, iar în ceea ce-i privește pe Lilini, există una foarte mare, a continuat Roth. *Cheia* originală descrie felul în care pot fi creați. Seamănă cu un sigiliu care trebuie rupt – o incantație.

– O, Dumnezeule...!

Roth deja devenise complet serios.

– Incantația, ca majoritatea vrăjilor, are niște etape. Știm că ele implică vărsarea sângelui unui copil al lui Lilith și... ei bine, implică și sângele mort al lui Lilith însăși. Mai sunt și altele, un al treilea sau un al patrulea pas, dar nu suntem siguri. Oricare ar fi lucrurile alea, dacă sunt toate duse la bun sfârșit, atunci Lilinii vor renaște pe Pământ.

Mâinile mi-au căzut în poală. Așa s-au scurs câteva clipe.

– Și copilul. Eu sunt? Nu mai e nimeni altcineva?

Roth a încuviințat din nou.

– Și toată povestea cu vărsatul sângelui... mă rog, nu c-aș vrea să-ți stric cheful, dar din moment ce Șeful nu știe dacă asta înseamnă sângele ce ți-ar curge dintr-o înțepătură de ac ori moartea ta, nu-i dispus să riște.

– Măi, să fie! Să-i zici „mersi“ din partea mea.

Un surâs încrezut i-a înflorit pe chip.

– Sângele mort… Demonul s-a aplecat, iar degetele lui îndemânatice mi-au săltat pe încheietură, lăsând un fior în urma lor. Roth mi-a deschis pumnul și a lăsat la vedere ciudatul inel rubiniu. Asta nu-i o piatră prețioasă. Conține sângele mort al lui Lilith.

– Ce?! Câh! De unde știi?

– Pentru că Lilith obișnuia să poarte inelul, și numai un copil al ei poate să-i păstreze sângele fără să simtă niște serioase efecte adverse, a răspuns el, strângându-mi cu blândețe degetele în jurul bijuteriei. Așadar știm unde se află două dintre elemente, însă mai departe… scrie în *Cheie*.

– Și unde e *Cheia*?

– Bună întrebare! Roth s-a lăsat pe spate și a închis ochii. Nu știu. Iar Șeful nu știe care sunt al treilea și al patrulea element al incantației, dar își face griji că alți demoni – Duci și Prinți – s-ar putea să fie la curent, căci Lilith s-a bătut pe burtă cu mai mulți dintre ei. Fuga din iad și nașterea ta au fost intenționate, ultimul ei mare „v-am tras-o!“ către rai și iad.

Uau! Mărturisirea asta făcea minuni pentru respectul de sine al unei fete.

– Nu înțeleg, am spus, strângând pumnii până când unghiile mi s-au înfipt în carne. Lilinii sunt… sunt duși cu pluta și înfricoșători de te fac s-o iei razna, dar Șeful tău nu și-ar dori așa ceva, nu? N-ar însemna, în esență, iadul pe Pământ?

Roth a lăsat să-i scape un hohot de râs.

– Într-un asemenea caz, nimeni nu câștigă. Când oamenilor li se iau sufletele, se sting și se transformă în duhuri. Nu merg nici în rai, nici în iad. Iar Șeful știe că nu-i poate controla pe Lilini. Abia dacă a putut-o stăpâni pe Lilith. Buzele lui frumoase s-au răsucit într-un rânjet strâmb. Și, crede-mă, încă n-ai asistat la un meci al orgoliilor, dacă nu i-ai văzut pe Lilith și pe Șeful ținându-și piept unul altuia.

Am încercat să mă obișnuiesc cu ideea.

– Deci…

– Ultimul lucru pe care și-l dorește iadul e ca Lilinii să umble brambura pe Pământ. Încruntat, Roth a început să bată darabana pe genunchi. În consecință, iată că mă asigur să nu se verse nici sângele tău, nici cel din inel, încercând în același timp să-mi dau seama care sunt celelalte elemente, înainte să se întâmple *ce* e menit să se întâmple. A, colac peste pupăză, mai e și toată partea cu strădania de a descoperi exact cine vrea renașterea Lilinilor. Sunt un demon ocupat.

Mi-am mișcat buzele, dar n-am fost în stare să rostesc niciun cuvânt. Am rămas așezați acolo minute în șir, auzind doar bătaia degetelor lui în genunchi și mașinile de jos. Minte. Oprită-n loc. Mama mea era *acea* Lilith. Mă simțeam prea obosită ca să mai neg adevărul. Din câte se pare, mămica mea dragă mă concepuse ca să le arate tuturor degetul mijlociu. Vărsarea de sânge nu părea ceva distractiv, indiferent din ce unghi o priveai.

– De ce acum? am întrebat.

– Are legătură cu momentul nașterii tale. Cică incantația nu putea să funcționeze decât după ce împlineai șaptesprezece ani. Demonul a făcut o pauză. Șeful nu știa sigur dacă Lilith reușise, cu alte cuvinte dacă tu…

M-am uitat lung la el și m-am îngrozit când am priceput unde voia să ajungă.

– Dacă eu nu fusesem deja ucisă, în momentul în care… Am înghițit în sec, gândindu-

mă la spusele lui Petr. În momentul în care Gardienii mă găsiseră?

Roth a dat din cap în semn de încuviințare.

– Nimeni n-avea habar unde se dusese Lilith ori unde te-ai născut tu. Lumea-i un loc destul de mare. Eu te-am găsit la un moment dat, dar ziua în care urma să împlinești șaptesprezece ani era încă departe. Când Șeful și-a dat seama că ne mai despart doar câteva luni de aniversarea ta, m-a trimis din nou la suprafață, ca să văd dacă ai rămas... ăăă... păi, da.

– În viață, am șoptit eu.

Roth a continuat cu greu.

– Când m-am întors cu raportul, Șeful mi-a ordonat să stau cu ochii pe tine. Vezi tu, el și amicii demoni ai lui Lilith nu sunt singurii care au auzit despre incantație. Și alții au aflat de ea, iar ăia te consideră un risc. Ei știu că, dacă Lilinii ar renaște, grupul Alfa ar șterge orice demon de pe suprafața Pământului. Prin urmare, vor să te scoată din joc – vezi Vânătorul, zombiul și omul posedat.

– Deci unii demoni poate vor ca eu să readuc Lilinii, în vreme ce alții au de gând să mă ucidă pentru că... Și atunci m-a izbit ceva cu forța unei cărămizi de ciment. Sângele mi-a înghețat în vene, tocmai când un val fierbinte de trădare îmi mătura trupul, ca apa revărsată în timpul fluxului. Abbot trebuie să știe.

Roth n-a spus nimic.

Am înghițit în sec, însă nodul din gâtul meu a refuzat să se urnească.

– El trebuie să fi știut tot timpul. Vreau să zic că e imposibil să nu fi aflat. Grupul Alfa... și de-asta a încercat Petr să mă omoare. Probabil de aceea el și tatăl lui m-au urât întotdeauna, din cauza lucrurilor de care sunt legată.

În tăcerea ce se prelungea, am simțit usturimea lacrimilor. Mi-am încleștat pumnii până când m-au durut încheieturile degetelor, căci nu acceptam să le las să cadă. Abbot nu considerase nicio clipă că merit să cunosc adevărul despre ceea ce eram, despre evenimentele în care puteam fi implicată. Iar dacă Zayne era la curent... nu mă credeam în stare să trec vreodată peste așa ceva.

– Layla...

Roth mi-a rostit numele cu atâta gingășie, încât am fost nevoită să-l privesc, iar când am făcut-o, ochii ni s-au întâlnit. O parte din mine s-a întrebat pe loc oare ce vedea când mă fixa în felul acela, ca și cum n-ar fi știut precis ce eram ori ce căuta el, de fapt, acolo. Și trebuia să fie derutant, din punctul lui de vedere. La urma urmei, Roth era un demon. Apoi m-am întrebat de ce-mi păsa măcar, însă tot ce-mi doream mai puțin era să fiu luată drept o fată gata să bocească. Și tocmai asta eram.

Am tras cu putere aer în piept și mi-am desfăcut încet degetele, iar inelul mi-a tresărit în pumnul relaxat. Fiindcă nu aveam unde altundeva să-l pun, mi l-am împins pe inelarul drept. O parte din mine se aștepta ca gestul să declanșeze Armagedonul, dar nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar vreo senzație ciudată ori vreun fior.

Câtă dezamăgire!

Încet, dar sigur, creierul meu a început să întoarcă problema pe toate fețele. Probabil că a durat mai mult decât ar fi fost necesar, dar mă mândream știind că ochii îmi rămăseseră

uscați, deși gâtul parcă mi-era jupuit.

– Trebuie să găsim *Cheia* aia.

– Trebuie. Dacă am descoperi ce conține incantația, am avea o șansă la luptă. Am deja niște indicii. Roth s-a oprit și l-am simțit fixându-mă iar. N-ai voie să le spui nimic Gardienilor.

Am izbucnit într-un hohot de râs.

– Nici măcar n-am idee cum aș putea eu ajunge acasă. După ce-o să afle ce i-am făcut lui Petr…

– N-o să afle niciodată. Roth m-a apucat de vârful bărbiei, silindu-mă să-mi întorc privirea spre el. Ochii lui erau de un chihlimbariu înfuriat. Pentru că n-o să le zici ce s-a întâmplat în realitate.

– Dar…

– O să le spui o parte din adevăr, a continuat el. Petr te-a atacat. Tu te-ai apărat, însă eu am fost cel care l-a ucis. N-o să pomenești despre luatul sufletului.

M-am holbat uluită la el.

– Dar o să vină după tine.

Roth a râs zgomotos.

– N-au decât să încerce.

M-am smuls de lângă el și m-am ridicat în picioare, căci nu mai puteam să stau jos. Netezindu-mi cu mâinile ceea ce cu siguranță era o claie de păr, am început să umblu de colo-colo, între un măr plantat într-un ghiveci și ceva ce semăna cu o tufă neînflorită de liliac.

– Eu nu le spun Gardienilor că tu i-ai luat viața lui Petr.

Buzele lui s-au strâmbat într-o grimasă.

– Pot să am grijă de mine. Când vreau, sunt destul de greu de găsit, ba și mai greu de omorât.

– Înțeleg, și totuși nu. O să le zic că de vină a fost un demon, dar nu tu. Nu le dau numele tău. Imediat ce-am pronunțat cuvintele, am devenit de neclintit.

Roth s-a uitat lung la mine, în mod evident nedumerit.

– Știu că eu te-am îndemnat să minți în privința părții cu sufletul, dar e de la sine înțeles. Altfel, te-ar nimici. Și tu zici că vrei să minți ca să mă acoperi pe mine? Îți dai seama în ce te bagi?

– Bineînțeles, m-am răstit eu, dându-mi părul pe spate. Să nu pomenesc nimic despre Roth însemna o trădare. Putea fi considerată chiar o părtinire, iar dacă Gardienii aveau să afle vreodată că-l cunoșteam pe ucigașul lui Petr și le ascunsesem adevărul, atunci aș fi fost ca și moartă.

– Cred că mă placi, a zis Roth dintr-odată.

Am încetat să mă mai plimb, iar inima mea a făcut un mic salt caraghios.

– Ce? Nu!

El și-a lăsat capul într-o parte, în timp ce buzele i s-au întins într-un zâmbet ațâțător.

– Felul în care te păcălești singură e oarecum drăguț.

– Nu mă păcălesc.

– Hm… Demonul s-a ridicat în picioare, cu ochii sclipind de veselie. Mai devreme voiai să te sărut.

Căldura mi-a inundat obrajii.

– Ba nu. Nu voiam.

– Ai dreptate. Voiai să-ți fac mult, mult mai multe.

Acum căldura se împrăștia peste tot.

– Ești nebun! Nu vreau nimic din toate astea… din tine. Vorbele au sunat jalnic, până și-n urechile mele. Mi-ai salvat viața. Să pun Gardienii pe urmele tale nu-i cel mai bun mod de a te răsplăti. Poftim! Asta a sunat mai bine.

Roth a chicotit.

– OK.

– Nu mă lua pe mine cu „OK"! Am inspirat adânc.

– OK, a repetat el.

I-am aruncat o privire mânioasă.

– Ce? m-a întrebat cu nevinovăție, după care a redevenit complet serios. Ce-o să faci?

Mi-am înălțat ochii spre cerul înnorat și am scuturat din cap. Dincolo de ceea ce era evident, adică să descopăr unde se găsea *Cheia* și să mă țin departe de acel demon care voia să mă folosească drept parte dintr-o bizară incantație, presupuneam că Roth se referea la situația de acasă.

– Nu știu ce-o să fac, am recunoscut, cu vocea transformată într-o șoaptă firavă. Nu pot să mă ascund de Gardieni la nesfârșit. Și atâta vreme cât ei nu bănuiesc povestea cu sufletul, n-ar trebui să pățesc nimic. Zayne…

– Zayne? s-a încruntat iar Roth. Tântălăul ăla mare și blond?

– Nu cred că poate fi categorisit drept tântălău, am replicat sec. Cum de… Lasă! M-ai urmărit. M-am prins.

– Nu te poți încrede în ei. Oi fi tu în strânse relații cu Bolovanul și gașca lui, dar ei categoric știu ce ești. Nu te afli în siguranță acolo. Demonul și-a lăsat buricele degetelor să-i alunece peste perna de lângă el, ceea ce mi-a distras atenția. Oare nu așa mă atinsese și pe mine seara trecută? M-am cutremurat și m-am uitat în altă parte. Dacă te duci acasă, Layla, va trebui să te prefaci că nu știi mare lucru.

– Nu-mi vine să cred, am zis, iar când Roth mi-a aruncat o privire, am clătinat din cap. Zayne… nu se poate să fi știut, în tot timpul ăsta. El…

– E un Gardian, Layla! Loialitatea lui…

– Nu. Tu nu pricepi. Nu sunt nici proastă, nici naivă, dar știu că Zayne nu mi-ar fi ascuns așa ceva.

– De ce? Pentru că ți-e drag?

Am dat să-l întreb de unde știa, însă mi-am amintit că Bambi se relaxase în vecinătatea căsuței din copac.

– Bineînțeles că țin la Zayne. E singurul care m-a cunoscut vreodată cu adevărat. Cu el pot să fiu eu însămi și… Glasul mi s-a stins, căci tocmai îmi dădusem seama că greșeam. În realitate, nici cu Zayne nu mai puteam fi eu însămi. Oricum, el nu m-ar fi mințit.

Roth și-a lăsat capul într-o parte.

– Pentru că și el ține la tine?

– Ține, dar nu așa cum, fără îndoială, insinuezi tu.

– De fapt, el te *place*.

Când m-am încruntat, Roth a început să râdă.

– Și, da, vreau să spun că *te place*, place.

Am pufnit.

– De unde știi? Tu…

– Nu-l cunosc pe Bolovan? Ai dreptate, dar uiți că te-am pândit multă vreme. Te-am văzut cu el și am observat cum se uită la tine. Sigur, o relație între voi doi are tot atâtea șanse ca problema datoriilor cu care se confruntă…

– Doamne, OK! Știu! am oftat.

– Dar asta nu împiedică pe cineva să-și dorească o ființă pe care n-o poate avea. Privirea i-a devenit intensă. Chiar dacă Bolovanul n-a aflat adevărul, iar tu i-ai încredința viața ta și bla, bla, bla, tot n-ai voie să-i zici nimic!

Un ghem mare și greu de spaimă mi s-a așezat în stomac.

– Layla?

Am dat din cap, în semn de încuviințare.

– N-o să le spun.

– Bine, a replicat Roth, ridicându-se.

Mi-a surâs, dar nu-mi venea să-i întorc zâmbetul. Nu reușeam să scap de presimțirea că tocmai îmi pecetluisem soarta.

Cunoscută și sub numele de *Cheia minoră a lui Solomon*, *Clavicula Salomnis Regis* sau *Lemegeton*, reprezintă un grimoar anonim, compilat la jumătatea secolului al XVII-lea și axat pe demonologie. Culegerea de vrăji este împărțită în cinci cărți: „Ars Goetia“, „Ars Theurgia-Goetia“, „Ars Paulina“, „Ars Almadel“ și „Ars Notoria“.

Capitolul 14

Nu mi-a fost ușor să părăsesc mansarda lui Roth. Preț de o clipă sau două, am crezut că el n-o să mă lase să plec. Nu se împotrivise direct întoarcerii mele acasă, dar îmi dădeam seama că nu era un mare susținător al ideii. Însă dacă am fi rămas împreună, ar fi fost doar o chestiune de timp până să fiu găsită de Gardieni. Ei l-ar fi ucis pe Roth și, cu toate că habar n-aveam ce simțeam pentru el, nu doream să-și piardă viața.

Demonul voia să mă lase cât mai aproape de casă cu putință, dar nu eram pregătită să mă întorc acolo. Nu știam sigur încotro să mă duc, însă aveam nevoie să fiu singură. Roth m-a urmat afară din mansarda lui și am descoperit că ne aflam într-una din noile clădiri înalte de lângă Palisades. Aflat pe malul râului Potomac, cartierul era unul dintre cele mai bogate din D.C.

Probabil că era rentabil să fii demon.

Am pornit la drum, fără să mă opresc și fără să privesc în urmă, pentru a vedea dacă Roth se ținea după mine. Știam că nu aveam să-l zăresc, dar mai știam și că era prin preajmă. În timp ce înaintam, mintea mea derula întruna cele petrecute, până când stomacul a început să mi se zbată fără milă. Cafeaua poate că nu fusese o idee grozavă.

Două ore mai târziu, m-am așezat pe una dintre băncile din fața Institutului Smithsonian. Chiar și la primele ore ale dimineții, uriașa peluză era deja plină de alergători și turiști. Primii câțiva oameni care au trecut pe lângă mine mi-au aruncat priviri îngrijorate. Cu fața lovită și hainele de împrumut, probabil că eram exemplul viu a ceea ce se întâmplă când copiii fug de acasă.

Mi-am plecat bărbia și mi-am lăsat părul să-mi acopere cea mai mare parte a chipului, așa că n-am fost abordată de nimeni. Perfect. Era o dimineață rece și m-am făcut mică în bluza lui Roth, obosită până la epuizare. În doar câteva ore, totul se schimbase. Aveam gândurile împrăștiate și întreaga lume parcă mi se năruise. Roth probabil fusese uimit de faptul că nu mă țăcănisem după ce-mi spusese întreaga poveste, dar acum eram în țăcăneală până în gât.

Cum să găsim noi o carte străveche, când nimeni nu știe unde se află? Cum să mă feresc de un demon, când nimeni nu știe cine e? Și, mai important, cum să mă întorc vreodată acasă?

Căci planul era să mă întorc acasă. De aceea plecasem din mansarda lui Roth. Mă rog, și din alt motiv. Simțeam și nevoia să mă îndepărtez de el, fiindcă relația noastră era alta. Ca și cum am fi făcut un târg, o înțelegere. Dar nu numai atât. Ceea ce se înfiripase între noi în zorii zilei încă îmi dădea impresia că nu-mi mai încăpeam în piele, iar Roth avusese dreptate. *Îmi dorisem* să mă sărute.

Doamne, cum de puteam în clipa aia să mă gândesc la așa ceva?!

Ce-mi venea mie să fac era să mă dezlănțui. Îmi venea să arunc cu ceva, să trag un șut cuiva (mai precis lui Abbot) și să sparg ceva de preț. Multe obiecte de preț. Îmi venea să mă urc cu picioarele pe bancă și să răcnesc până ce rămâneam fără glas. Furia urla în mine ca un câine turbat și aș fi vrut să-i dau frâu liber, dar, dincolo de ea, se stârnea ceva jilav și amar. Zvârcoleala din burta mea nu era pricinuită doar de nervii făcuți cocoloș. Știam ce avea să vină peste doar câteva ore. Îmi trebuia ceva dulce, de exemplu niște suc, însă asta ar fi presupus să am bani.

În nici două ore, o durere profundă urma să-mi cuprindă stomacul. Aveam să-mi simt pielea ca de gheață, în vreme ce măruntaiele să-mi ia foc. Oricât de sucit ar părea, primeam cu bucurie starea de rău ce urma gustării unui suflet. Era o pedeapsă aspră, dar meritată.

Am inspirat aerul tare al dimineții și am închis ochii. Nu-mi permiteam să cedez nervos. Cele ce puteau să se întâmple depășeau cu mult sentimentele mele de mânie și trădare. Dacă demonul ăla ar fi reușit, prin comparație, apocalipsa ar fi semănat cu o petrecere de majorat. Trebuia să am putere. Mai multă putere decât poți dobândi prin antrenamente riguroase.

Vuietul scăzut al unui motor bine reglat m-a forțat să deschid ochii. Era ciudat că, într-un oraș grăbit, ce fremăta de murmurul conversațiilor, bâzâitul mașinilor în trecere și zgomotul claxoanelor, aș fi recunoscut oriunde sunetul făcut de automobilul Chevy Impala din 1969, condus de Zayne.

M-am uitat pe furiș, printr-o perdea de păr blond-albicios, cum el coboară de la volan. Lumina care-l înconjura era atât de pură, încât părea o aureolă. Zayne a trântit portiera și s-a întors, găsind numaidecât din priviri banca pe care stăteam.

Aerul mi-a țâșnit afară din piept, de parcă aș fi primit un pumn pe neașteptate. O mie de gânduri au început să-mi gonească prin minte, în timp ce el ocolea mașina. Când m-a văzut, s-a oprit, trupul i-a devenit țeapăn, pe urmă și-a reluat drumul, iuțind pasul, până când a rupt-o de-a dreptul la fugă spre mine.

Cât ai bate din palme, Zayne era lângă bancă și, fără să-i pese de toți ochii care ne urmăreau, mă lua în brațe și mă strângea atât de tare, încât a trebuit să-mi mușc buza, ca să-mi înăbuș un scâncet de durere.

– O, Doamne! mi-a spus el la ureche, cu glasul îngroșat. Nu pot… Un mic fior i-a străbătut corpul solid, iar mâna lui mi-a apăsat spatele, după care a alunecat mai sus, îngropându-se în părul meu.

Peste umărul lui Zayne, l-am zărit în sfârșit pe Roth. Stătea pur și simplu lângă unul dintre cireșii despuiați. Privirile ni s-au întâlnit preț de o clipă, apoi el s-a întors, a traversat peluza și a luat-o spre est pe trotuar, cu mâinile îndesate în buzunarele jeanșilor. Faptul că

Zayne nu simțise prezența demonului era o dovadă a stării lui de spirit, și nu-mi plăcea deloc că fusese atât de îngrijorat.

Atunci am simțit brusc un îndemn ciudat. Îmi venea să plec după Roth, însă n-avea nicio noimă. Știam că doar mă veghease și cam atât, dar…

Zayne m-a tras mai aproape, cuibărindu-mi capul în scobitura gâtului său, și m-a ținut strâns lângă el. Mi-am ridicat încet brațele, mi-am așezat palmele pe spatele lui și i-am apucat cămașa în pumni. Un alt fior i-a zguduit trupul. Nu știu cât am stat așa. Se poate să fi trecut câteva secunde ori câteva minute, însă căldura lui a domolit o parte din frigul care mă cuprinsese și, pe moment, am reușit să mă prefac că ne aflam cu o săptămână în urmă și că acela era Zayne, *Zayne al meu*, și totul avea să fie bine.

Dar el s-a retras, și mâinile i-au coborât pe umerii mei.

– Unde-ai fost? Ce s-a întâmplat?

N-aveam idee de unde să încep, așa că am rămas cu bărbia în piept.

– Layla! a spus Zayne și mi-a luat obrajii în palme.

Am tresărit atunci când degetele i s-au lipit de tâmplele mele, dar nu m-am ferit. El mi-a săltat capul și a făcut ochii mari de uimire. Un val de emoții nebunești i-a străbătut chipul. Furia era cea mai evidentă, colorându-i irisurile într-un albastru electric. Încordarea prindea contur în jurul buzelor lui. Un mușchi i se contracta pe măsură ce strângea din dinți. Și-a lăsat mâinile să-i alunece de pe fața mea, ținându-mi părul împins spre spate.

– Petr ți-a făcut asta?

Mi s-a strâns inima de frică și îngrijorare.

– De… de unde ai știut?

Pieptul i s-a umflat violent.

– N-a mai fost văzut de aseară. De când Morris a zis că l-a observat intrând în pădure. Ți-am găsit geanta în căsuța din copac, iar telefonul tău era pe jos. Avea… avea sânge pe el. Sângele tău! Am scormonit tot orașul, în căutarea ta. Doamne, m-am gândit la ce era mai rău! Am crezut… A înghițit în sec. Iisuse Hristoase, Layla…

Am deschis gura, însă nu mi-a ieșit nimic din ea. Căutătura din ochii lui Zayne era înfricoșătoare.

– Ești OK? m-a întrebat, după care a tras o înjurătură. Stupidă întrebare! În mod evident nu ești OK. Cât de grav ai fost rănită? Trebuie să mergi la spital? Ai stat afară toată noaptea? Eu ar trebui să…

– N-am nimic. Vocea mi s-a frânt când i-am strâns încheieturile mâinilor între degete. Niciodată nu-l mai văzusem în halul ăla. El a continuat să mă fixeze și, deodată, am recunoscut emoția care-i învolbura privirea. Groază.

– Dumnezeule, Layla, el… el te-a *rănit*.

Nu puteam să neg, când fața mea încă arăta de parcă m-aș fi izbit de un zid.

– Sunt bine.

– Nu ești bine deloc. Te-a *lovit*! Apoi ochii i s-au lăsat în jos și mi-am dat seama că remarcase vârfurile celor trei zgârieturi furioase. A tras aer în piept, înghițindu-l cu noduri, și un spasm violent i-a săgetat tot corpul. Un muget i-a ieșit huruind din piept. Sub ce formă era?

– Zayne! Mi-am așezat o mână pe brațul care-i dârdâia. Începi s-o iei razna.

– Răspunde-mi! a strigat el, făcându-mă să tresar.

Câțiva oameni s-au uitat la noi. Zayne a înjurat și a coborât tonul.

– Îmi pare rău. Te-a…

– Nu! am răspuns eu repede. A încercat să mă omoare, dar… Zayne, te transformi!

Era pe punctul de a-și pierde complet firea și de a deveni gargui în toată regula. Pielea lui căpătase o nuanță cenușie. Deși oamenii erau obișnuiți să-i vadă noaptea, mă îndoiam că s-ar fi așteptat să dea peste unul în fața Institutului Smithsonian, într-o dimineață de luni.

– Cum m-ai găsit? l-am întrebat, sperând să-i distrag atenția.

Privirea lui sălbatică s-a oprit asupra mea.

– Ce?

I-am strâns brațul cu toată forța de care eram în stare. Pielea deja i se întărea.

– De unde ai știut că sunt aici?

S-au scurs câteva secunde.

– A fost o încercare disperată. Am umblat peste tot și pe urmă mi-am amintit cât de mult îți place aici.

A clipit, iar ochii i-au revenit la normal, în vreme ce pielea îi devenea din ce în ce mai aurie.

– La naiba, Layla-gândăcel, mi-am ieșit din minți!

– Îmi pare rău. Mi-am împletit degetele cu ale lui. Nu puteam să vin acasă și n-aveam telefon. Pur și simplu…

– Nu-ți cere scuze. S-a întins pentru a-și trece degetele pe lângă colțul gurii mele și a-mi atinge foarte ușor vânătaia de pe maxilar. O să-l omor pe nenorocitul ăla!

Mâinile mi-au căzut în poală.

– N-o să fie nevoie.

– Pe naiba n-o să fie! Furia îi ascuțise vocea. Nu-i în regulă. Și lucrurile nu se îndreaptă dacă doar îi rup falca. Taică-său…

– E mort, Zayne. Mi-am răsucit degetele. Petr e mort.

Tăcere. Atâta tăcere, încât am fost nevoită să mă uit la el și am simțit un gol în stomac. Ochii lui căpătaseră din nou privirea aia sălbatică.

– Nu eu l-am omorât! m-am grăbit să spun. A venit după mine în timp ce grupul Alfa se afla acolo. Parcă ar fi fost *trimis* să mă ucidă, Zayne. Nu era doar el, batjocorindu-mă și scăpând situația de sub control. I-am povestit, aproape pe nerăsuflate, tot ce-mi spusese Petr. Și aș fi murit, dar…

Zayne mi-a luat mâna, cea cu inelul, moment în care m-am înfiorat.

– Dar ce, Layla?

– Nu eu l-am omorât.

Măcar asta era adevărat.

– A apărut un demon. A venit de nicăieri și l-a ucis pe Petr.

Zayne a încremenit. Era groaznic să-l mint. Îmi simțeam pieptul străpuns de durere și parcă jupuit pe dinăuntru.

– Nu știu de ce. Nu știu cine era. Nu știu nici măcar ce-a făcut cu cadavrul.

Teama mi s-a întețit când am luat o gură de aer rece. Era o teamă cât se poate de îndreptățită, dacă mă gândeam la ce mi-ar fi făcut Gardienii după ce ar fi aflat că-i luasem sufletul lui Petr, și ce ar fi pățit Roth.

– După aia am fost atât de zăpăcită; și știam ce-o să creadă Gardienii – și Abbot ce-o să creadă. Pe mine ar fi căzut toată vina, fiindcă Petr e Gardian. Așa că pur și simplu…

– Termină! a intervenit Zayne și m-a strâns blând de mână. N-o să fii învinovățită pentru ceea ce Petr singur a provocat. Ar fi trebuit să vii la mine. Nu era nevoie să stai afară, să înfrunți singură problema. Te-aș fi… S-a întrerupt, scoțând un geamăt înfundat.

– Îmi pare rău, am spus, pentru că nu știam ce altceva să spun.

– Doamne, Layla, nu te scuza! O privire chinuită se citea pe chipul lui, chiar înainte de a apuca să se uite în altă parte. S-a lăsat pe spate, înfigându-și degetele în păr. Claia lui arăta ca și cum gestul s-ar fi repetat deja de multe ori. Ai încercat să mă suni după?

Am priceput imediat unde voia să ajungă și m-a durut sufletul.

– Nu. Te-am sunat înainte… înainte să se întâmple.

Zayne a tras o înjurătură la repezeală.

– Dacă aș fi răspuns…

– Nu! l-am rugat eu.

El a scuturat din cap și s-a încruntat, de parcă l-ar fi apucat un junghi.

– Dacă aș fi răspuns la telefon, treaba asta nu s-ar fi întâmplat. *Știam* că n-aveai unde să te duci, dar eram așa de supărat pe tine! *Rahat*! Nu-i de mirare că n-ai venit acasă. Probabil erai tare speriată. Layla, îmi…

– N-ai fi putut să faci nimic. M-am tras mai aproape. Cine știe ce s-ar fi petrecut dacă Zayne mi-ar fi răspuns la telefon. Petr poate că nu m-ar fi prins singură, însă ar fi existat și alte ocazii. Oricum s-ar fi întâmplat. Voia să mă omoare. Trebuia să mă omoare. Nu-i vina ta.

Zayne nu mi-a răspuns pe loc, iar când a vorbit totuși, avea glasul răgușit.

– O să-i spun tatei ce mi-ai zis, astfel încât să nu fii nevoită să treci iar prin toată povestea, dar el tot o să vrea să discute cu tine. O să vrea să afle exact ce ți-a spus Petr și cum arăta demonul ăla.

Neliniștea mi s-a transformat într-o frică apăsătoare.

– Știu.

Zayne a oftat și s-a uitat la mine. Sub ochi i se întindeau umbre întunecate.

– Toți au fost foarte îngrijorați. Tata era înnebunit… tot clanul. Dă-mi voie să te conduc acasă. S-a ridicat și mi-a întins brațul. Layla?

Mi-am sprijinit și eu greutatea pe picioarele nesigure și m-am sprijinit de trupul lui. Zayne m-a ținut strâns, în timp ce ne îndreptam către mașina lui. Când m-am uitat în sus, mi-a zâmbit, însă privirea chinuită nu dispăruse și mi-am dat seama că așa va rămâne, indiferent de câte ori l-aș fi asigurat eu că n-ar fi putut să prevină incidentul. Întocmai cum el putea să-i spună clădirii în care locuiam de zece ani încoace „acasă“, în timp ce pentru

mine ea nu avea să mai însemne niciodată același lucru.

Când Zayne m-a dus în casă, cei mai mulți din clan erau înăuntru și mi-a venit greu să mă uit la ei, întrebându-mă dacă nu cumva unii erau dezamăgiți că încă trăiam.

E de la sine înțeles că Elijah și ai lui părăsiseră tabăra din clipa în care Zayne își sunase tatăl, pentru a-i spune că m-a găsit și pentru a-i relata cele întâmplate. Doi dintre membrii clanului nostru tocmai îi căutau, însă mă îndoiam că Elijah urma să fie depistat sau că avea să pățească ceva.

Încercarea de a ucide o ființă pe jumătate demon, deși interzisă, probabil nu i-ar fi adus unui Gardian decât o palmă peste mână.

După Morris, care era cât pe ce să mă omoare strângându-mă la piept de cum am coborât din mașina lui Zayne, Nicolai a fost primul care a rupt rândurile. El m-a îmbrățișat, afișând un sincer surâs de ușurare.

– Mă bucur că te-ai întors la noi.

L-am crezut. Până și Geoff părea ușurat, laolaltă cu Abbot. Restul… ei, nu chiar atât de tare. Pe de altă parte, ceilalți nu-mi erau cu adevărat apropiați. Îi întâlneam mai mult din întâmplare.

Zayne avusese dreptate în privința dorinței tatălui său de a mă lua la întrebări. Majoritatea informațiilor despre cele petrecute au venit din partea lui, însă Abbot a vrut să audă de la mine amănuntele privind intervenția demonului. Faptul că-l mințisem pe Zayne îmi dăduse mâncărimi și furnicături, însă cu Abbot paranoia mea a reușit să atingă un nou apogeu. Din fericire, eram doar noi trei în cameră, așa că semăna pe deplin cu un interogatoriu.

– Și nu l-ai mai văzut niciodată pe demonul ăla? m-a întrebat Abbot. Așezat lângă mine pe canapea, își mângâia barba, nepărând deloc convins.

Am hotărât să mai scot la iveală o bucățică de adevăr. Frânturi din el nu puteau să strice.

– Demonul nu arăta normal.

Zayne s-a încruntat.

– Cum adică?

– Semăna cumva cu Gardienii. Speram din suflet să fie niște suc de portocale în frigider.

– Un demon de Nivel Superior, a spus Zayne, uitându-se către tatăl lui.

– Deci e posibil să-l mai fi văzut, dar nu în forma aia. Abbot m-a fixat îndelung. Ce-ar fi să mergi sus? O s-o trimit pe Jasmine să te examineze, ca să ne asigurăm că e totul OK.

O dulce ușurare a năvălit în mine, deși știam că discuția nu se încheiase. Dar, deocamdată, eram liberă.

– Îmi pare rău pentru orice deranj pe care…

– Încetează să te mai scuzi! m-a întrerupt Zayne și în ochii lui s-a aprins iar acea nuanță de albastru intens. Nu ești de vină pentru nimic.

Abbot mi-a pus o mână pe umăr și m-a strâns cu blândețe. Nu-i stătea în fire să strângă lumea la piept, așa că acela era gestul cel mai apropiat de o îmbrățișare pe care aveam să-l primesc vreodată. Emoțiile m-au gâtuit, într-un amestec scârbos de vinovăție, furie și trădare. Mințeam, dar la fel făcea și Abbot. Uitându-mă acum la el, studiindu-i chipul

îmbătrânit, dar frumos, nu puteam să nu mă întreb dacă fusese vreodată sincer cu mine. Și ce avea el de câștigat ținând-o în viață pe copila lui Lilith.

– Regret că l-am primit pe Petr în casa asta, a zis Abbot, în timp ce mă ridicam. Ochii lui deschiși la culoare aveau o privire tăioasă. Casa asta e un refugiu, lucru pe care el l-a nesocotit.

– Și clanul lui! a adăugat Zayne, cu vocea îngroșată de furie. E teribil de convenabil că au șters-o de cum și-au dat seama că Layla trăiește.

– Este. Abbot s-a sculat la rândul său. O să ajungem noi la miezul problemei.

Am dat din cap și m-am întors ca să plec, îndoindu-mă că Elijah urma să suporte vreo consecință extremă dacă el, ori vreunul din clanul lui, se dovedea a fi implicat în planul de a-mi face felul. Eu, una, eram convinsă că fuseseră implicați, căci Petr, deși ura însăși existența mea, nu m-ar fi atacat fără sprijinul tatălui său.

– Layla! a strigat Abbot și m-a făcut să mă opresc în dreptul ușii. Doar o ultimă chestie.

Stomacul meu a făcut o tumbă.

– Da.

El mi-a oferit un zâmbet forțat.

– De unde ai hainele cu care ești îmbrăcată?

Câteva ore mai târziu, stomacul meu încă se zvârcolea. Între starea de rău ce clocotea în mine după ce gustasem un suflet și faptul că *știam* cât de tare mă prinseseră cu mâța-n sac, nu îndrăzneam să mă aventurez prea departe de baie.

Hainele, Sfinte Sisoe, cum putusem să uit de ele? Cum de îi scăpase lui Roth amănuntul ăsta? Era cât se poate de evident că pantalonii de trening mult prea mari și bluza pe pieptul căreia strălucea imaginea unei trupe oarecare din anii ’80 nu îmi aparțineau.

Și ce-i spusesem lui Abbot? Că erau niște haine sport vechi pe care le aveam prin geantă? Ce soi de minciună anemică mai fusese și aia? De ce aș fi ținut haine bărbătești în geanta cu cărți și de ce m-aș fi schimbat în ele, lăsându-mi totuși geanta în căsuța din copac?

Îmi venea să-mi trag palme.

Speram ca Abbot să fi pus totul în seama traumei pe care o suferisem, dar mă îndoiam. Nu era prost. Felul în care îmi zâmbise și licărul cu subînțeles din ochii lui îmi arătaseră că avea mai multă minte. Deci de ce nu mă chema la el? Era mult mai rău să tot aștept s-o facă.

Zece minute mai târziu, mă țineam strâns de marginile toaletei și vărsam tot ceea ce Jasmine izbutise să mă convingă să mănânc, după ce mă examinase.

– Doamne! am exclamat, când o nouă crampă mi s-a rostogolit prin burtă.

Icnete seci mi-au schingiuit corpul, până când am simțit că-mi dau lacrimile.

Atunci am dat afară sufletul.

Spintecându-mi gâtul în drumul lui spre ieșire, acesta parcă își înfipsese mici cârlige în mine, refuzând să iasă. Stomacul mi s-a încleștat, încovoindu-mă. În final, un fum alb mi s-a revărsat pe gură. Când și ultimul strop din sufletul lui Petr mi-a părăsit trupul, m-am cutremurat, după care m-am prăbușit lângă peretele băii.

Esența Gardianului plutea tristă și strâmbă în aerul de deasupra mea. Se frământa și se învolbura, ca un nor negru înaintea unei furtuni puternice. Dincolo de ea, vedeam prosoape galbene, așezate într-un teanc ordonat, și coșulețele în care obișnuiam să-mi țin fardurile. Simpla prezență a sufletului întina zidurile.

– Îmi pare rău, am șoptit, cu glas răgușit, în vreme ce-mi strângeam genunchii la piept.

Oricât de mult l-aș fi urât pe Petr, nu-mi doream așa ceva pentru el. Entitatea în care se transformase după ce-i luasem sufletul era ceva ieșit drept dintr-un coșmar, iar fără esența lui, n-avea nicio șansă de a-și găsi pacea în rai. Oamenii deveneau duhuri. Habar n-aveam ce se întâmpla cu Gardienii care mureau fără un suflet.

Leoarcă de sudoare, am tras apa și m-am săltat pe picioarele tremurânde. M-am aplecat și am pornit dușul. Aburii au umplut baia, împrăștiind masa neagră. Aceasta s-a topit în ceața fierbinte, de parcă nici n-ar fi fost. M-am dezbrăcat și am făcut al doilea duș din acea zi. La un moment dat, mi-am coborât privirea și m-am uitat lung la inelul pe care-l purtam. O parte din mine încă voia să se descotorosească de el – să-l arunce ori să-l ascundă.

Cu mâinile ude, am încercat să-l trag de pe deget. N-a vrut să se clintească. Răsucirile n-au mers nici ele. Ținutul sub jetul de apă n-a avut niciun efect. Nimic din ce făceam nu mă ajuta să-mi dau jos inelul. Era ciudat, căci nu-l simțeam prea strâns. Puteam să-l mișc în toate felurile, numai să-l scot nu.

Grozav! Probabil că reușisem cumva să declanșez incantația punându-mi nenorocitul ăla de inel, iar acum aveau să fie nevoiți să-mi reteze degetul.

Am rămas sub duș până când mi s-a zbârcit pielea, însă murdăria tot nu s-a șters. Aveau să urmeze frisoanele.

Tocmai terminasem de îmbrăcat pijamaua, când am auzit o bătaie în ușa dormitorului. Mi-am scos părul ud de sub gulerul bluzei și m-am așezat pe pat.

– Intră!

Zayne a pășit înăuntru, la început doar sub forma unei pete albe. Când esența i s-a mai estompat, i-am zărit șuvițele de păr blond care-i acopereau fața, în timp ce închidea ușa după el. Un pulover bleu i se întindea pe piept, având aproape aceeași culoare ca ochii lui. Când s-a uitat în sus și m-a văzut, a încremenit.

– Arăți ca un rahat.

Am râs, scoțând un sunet dogit.

– Mersi!

– Poftim telefonul! Merge bine și l-am… l-am curățat, a spus el, punând aparatul pe noptieră. Apoi s-a așezat lângă mine pe pat. Eu m-am dat în lături, lăsând o oarecare distanță între noi. Zayne mi-a observat mișcarea, și umerii i s-au încordat. Layla, a zis el pe un ton rugător.

– Pur și simplu sunt obosită după tot ce s-a întâmplat. Mi-am făcut de lucru cu băgatul picioarelor sub plapumă. Poate c-am luat o gripă sau…

Zayne m-a prins de mână.

– Layla, doar n-ai făcut-o! Te rog, spune-mi că n-ai făcut-o!

Mi-am eliberat mâna.

– Nu! Nu. Doar m-am molipsit de ceva și sunt obosită. Am avut o noapte și o zi lungă.

El s-a împins în față, prinzându-mă între corpul lui și tăblia patului.

– Trebuie să-mi spui dacă ai făcut-o, Layla. Dacă aseară ai luat sufletul cuiva, fie și pe al lui Petr, trebuie să știu.

– Nu, am murmurat și mi-am înfipt degetele în plapumă.

Ochii lui Zayne i-au cercetat în amănunt pe ai mei, după care el a lăsat capul în jos. Un oftat lipsit de vlagă i-a scăpat printre buzele strânse.

– Mi-ai spune adevărul, nu-i așa?

M-am înfiorat.

– Da.

Zayne și-a ridicat capul, iar privirea lui neclintită a întâlnit-o din nou pe a mea.

– Și ai încredere în mine? Știi că nu te-aș da niciodată pe mâna grupului Alfa, că nu ți-aș face nicicând așa ceva. Deci te rog să nu mă minți acum. Te rog să-mi promiți că n-o să mă minți.

– Promit! Am simțit gustul acru al minciunii. M-am uitat în altă parte, incapabilă să-i mai susțin privirea. Îmi dădeam seama că erau mari șansele ca Zayne să știe deja, întocmai cum știuse și data trecută când făcusem același lucru.

El a răsuflat îndelung, privindu-și pumnul în care strângea plapuma.

– Ai nevoie de ceva?

Am dat din cap în semn de refuz, m-am întors pe spate și m-am cutremurat.

– O să fiu OK.

Zayne a tăcut preț de câteva minute. Când a vorbit iar, i-am simțit ochii îndreptați asupra mea.

– Am discutat cu Jasmine.

M-am făcut mică. El a înghițit în sec.

– Mi-a spus că aveai destul de multe răni.

Jasmine scosese un sunet de uimire și mormăise ceva de neînțeles, după ce mă ajutase să-mi dau jos hainele și-mi văzuse melanjul de vânătăi.

– Dar mi-a zis că zgârieturile făcute de gheare n-ar trebui să lase cicatrice. În vocea lui se simțea un val de furie. Mă bucur că Petr e mort. Îmi doresc doar să-l fi ucis eu.

M-am uitat cu atenție la el.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da! Din ochii lui izbucneau văpăi de un albastru-verzui înfricoșător. Singurul lucru pe care mi-l doresc și mai mult e ca tu să nu fi trecut niciodată prin ce-ai trecut.

Pentru că habar n-aveam care ar fi fost reacția potrivită, m-am lăsat pe spate și n-am mai spus nimic, vrând în același timp să spun *totul*.

Liniștea s-a prelungit, până când el a spus:

– Îmi pare rău pentru sâmbătă dimineață.

– Zayne, n-ai…

– Nu, lasă-mă să termin! A fost un gest groaznic din partea mea. Aș fi putut să-ți dau un telefon, ar fi trebuit să-ți răspund când m-ai sunat ieri, și nu era treaba mea să-ți sugerez să te oprești din însemnat.

– Nu mai însemnez pe nimeni. Omul posedat îmi cam pecetluise soarta în acea privință.

– N-are importanță. Știu cât de mult conta pentru tine.

M-am răsucit pe o parte și l-am înghiontit cu cotul învelit.

– Da, dar m-am purtat ca o adevărată scorpie. Tu doar îți făceai griji că-mi puneam viața în pericol sau ceva de genul ăsta.

Zayne și-a trecut o mână prin păr, apoi și-a încleștat-o pe ceafă. Mușchii i se încordau și i se unduiau pe sub bluză. După aia s-a aplecat și mi-a dat la o parte șuvițele ude care mi se lipiseră de gât.

– Ești sigură că n-ai nevoie de nimic? Vrei suc ori niște fructe?

– Nu.

Era prea târziu. M-am cuibărit în pat, înghețată până în măduva oaselor. Nu-mi aminteam cât durase data trecută. Două zile? Mai mult? Am strâns pleoapele, rugându-mă să țină doar o zi sau două. Mi-aș fi dorit să vorbesc cu el despre iad și despre Lilith, dar nu reușeam să găsesc o cale de a purta discuția în așa fel încât să nu fie ca și cum m-aș fi aruncat în fața unui autobuz în mișcare.

– Ești… ești nevoit să pleci? l-am întrebat, cu toate că nu-i puteam spune nimic.

Zayne mi-a zâmbit pentru prima oară de când intrase în cameră.

– Dă-te mai încolo!

M-am mișcat în așternut pentru a-i face loc. Zayne a lăsat destul spațiu între noi, însă eu am ridicat marginea plăpumii, acoperindu-mi gura. El mi-a dăruit surâsul lui pieziș, moment în care mi-am amintit ce-mi zisese Roth. Că Zayne mă *plăcea*. Preț de o clipă, n-am mai simțit că ard și înghet în același timp.

– Deci ce voia grupul Alfa?

El s-a lungit pe partea lui de pat, punându-și brațul sub cap.

– Din câte se pare, demonii de Nivel Superior se mișcă tot mai mult prin D.C. și prin localitățile învecinate. Și-a masat puntea nasului, strâmbându-și fața. Grupul Alfa n-a mai văzut de secole atâta activitate.

Am încetat să-mi mai fac de lucru cu plapuma. Pentru câteva secunde, s-ar putea chiar să fi încetat să mai respir.

– Tu nu prea ai de ce să-ți faci griji, s-a grăbit Zayne să mă liniștească, interpretându-mi greșit reacția. Ei sunt problema noastră, una de care o să ne ocupăm.

– Totuși… de ce-ar urca ei la suprafață? De ce atât de mulți? Un alt fel de răceală mi s-a strecurat prin vene.

Zayne s-a întors pe o parte, cu fața spre mine.

– Grupul Alfa crede că pun ceva la cale. Poate o nouă rebeliune, dar nimeni nu e sigur. Toți trebuie să stăm cu ochii-n patru după ei. Așa cum a ordonat taică-meu după ce tu și Morris ați fost atacați de omul posedat, ni s-a cerut să-i interogăm mai întâi, înainte de a-i trimite înapoi în iad.

Mi s-a uscat gâtul. Dacă avea să-l prindă pe Roth? Mi-am scos mâna de sub plapumă și mi-am trecut-o peste frunte. Umezeala mi s-a lipit de piele. În copilărie, Abbot îmi povestise despre ultima rebeliune. Avusese loc în timpul pandemiei de gripă spaniolă[11]. Nimeni nu știa cu adevărat câți oameni muriseră din pricina bolii și câți din cauză că

fuseseră posedați de către demoni. Oare asta-și doreau unii demoni? Ca Lilinii să renască și să aibă loc o nouă rebeliune?

– Hei! a exclamat Zayne, trăgându-se un pic mai aproape. E OK. Tu n-ai de ce să te frământi.

– Hm?

– Ești albă la față, Layla. A întins o mână și mi-a tras plapuma de pe umeri.

– A! Ți-am zis că sunt obosită. M-am rostogolit pe spate și mi-am întins picioarele, ca să alung crampele care mă apucaseră din senin.

– Poate că mâine ar trebui să nu mergi la școală, a propus Zayne.

Părea un plan bun.

– Poate.

El a tăcut o vreme.

– Layla?

Am întors capul și i-am întâlnit privirea fixă. Am încercat să zâmbesc, dar mi-a ieșit mai degrabă o grimasă.

– Deah?

– Știu că ce ai tu nu e legat doar de oboseală ori de ce ți-a făcut Petr.

Plămânii mi s-au golit de aer. Sprijinindu-se într-un cot, Zayne și-a așezat mâna pe obrazul meu.

– Știu că gestul pe care probabil l-ai făcut a fost în legitimă apărare. Ori poate c-a venit după, din cauza a ceea ce-ți făcuse Petr. Și nici nu pot să-mi imaginez cât de greu îți vine, dar sunt convins că ești mai puternică. Și sunt convins că nu vrei să trăiești așa. Tu nu ești un demon, Layla. Ești un Gardian. Ești mai bună de-atât.

Am simțit că începe să-mi tremure buza de jos. „Nu plânge! Nu plânge!" Glasul mi s-a auzit firav și spart.

– Îmi pare foarte rău. N-am făcut-o cu intenție. Voiam doar să se *oprească* și…

– Șșșt! Zayne a închis ochii și un mușchi i-a tresărit în dreptul maxilarului. Știu. E OK.

Ochii mă usturau din cauza lacrimilor.

– Nu mai fac. Promit! Pur și simplu îmi pare foarte rău.

El și-a lipit buzele de fruntea mea.

– Știu. S-a retras, a stins veioza de pe noptieră și s-a culcat pe spate. Odihnește-te! O să rămân aici până când o să trebuiască să plec.

M-am încolăcit din nou pe o parte și am întins orbește mâna după a lui. El mi-a luat-o, împletindu-și degetele cu ale mele.

– Îmi pare rău, am șoptit iar.

Regretam că țipasem la el, regretam că-i luasem sufletul lui Petr, dar, mai ales, aveam mustrări de conștiință pentru toate minciunile scornite.

Tip de gripă apărut în timpul Primului Război Mondial, fiind, se pare, aceeași boală cu gripa aviară de astăzi. A ajuns în multe țări odată cu întoarcerea soldaților de pe front, afectând în principal tinerii și având o rată de mortalitate ridicată. Pandemia, considerată una dintre cele mai grave din istoria omenirii, a făcut între 50 și 100 milioane de victime în toată lumea, între 1918 și

1919.

Capitolul 15

Marți am stat acasă, petrecându-mi mare parte din zi în pat. Până să înceapă cursurile de miercuri, cele mai urâte vânătăi de pe fața mea păliseră, și partea cea mai gravă a stării de rău trecuse.

Stacey mă aștepta lângă dulapul meu. Când m-a văzut, a rămas cu gura căscată.

– OK. Știu, mi-ai zis că vineri ai avut un accident de mașină, dar, judecând după cum arăți, ar trebui să mergi la doctor.

Se pare că încă arătam ca un rahat.

Mi-am împins cu piciorul ușa dulapului și mi-am urmat prietena în laboratorul de biologie. Roth lipsea și a continuat să lipsească până când s-a făcut ora prânzului. Între faptul că-mi venea să mă târăsc afară din propria piele și faptul că mă întrebam unde se afla demonul, tot ce voiam era să mă pitesc la loc în patul meu. Gardienii primiseră ordin să vâneze demonii de Nivel Superior care cotropiseră orașul. Oare îl prinseseră pe Roth? De fiecare dată când mă gândeam la asta, mi se tăia răsuflarea.

Am căutat să mă conving că îngrijorarea mea pornea doar de la ideea că numai el știa despre atacul iadului asupra mea și despre cauzele lui. Aveam nevoie de Roth viu și nevătămat. Era singurul motiv pentru care mă frământam. „Da! Vezi să nu!“

La prânz, gândurile lui Stacey le oglindeau pe ale mele.

– Mă întreb pe unde umblă Roth. Nici el n-a mai venit la școală de vineri.

Eu n-am spus nimic.

– La început, am crezut că poate te-ai lăsat pradă pasiunii sălbatice și ai fugit cu el în lume.

A fost cât pe ce să mă înec cu bucata mea de pizza, pe jumătate congelată.

– Ești dusă cu pluta!

Stacey a ridicat din umeri.

– Ce? Nu poți să-mi zici că, dacă ați rămâne singuri, nu te-ai repezi să-l călărești.

– Am rămas singuri și nu m-am repezit. Ochii mi s-au căscat la doar o secundă după ce vorbele-mi ieșiseră din gură. Fir-ar! am bombănit eu.

Prietena mea m-a strâns de braț.

– O, Doamne, detalii! Îmi trebuie detalii chiar acum!

În clipa aia doar un zombi care să-i molfăie capul i-ar mai fi distras atenția lui Stacey, ba nici atunci nu sunt sigură că ar fi renunțat la discuție. Am inventat în grabă o scuză și i-am dat drumul.

– Ne-am întâlnit din întâmplare în weekend și ne-am omorât timpul împreună.
– În public sau la el acasă?
– La el acasă, dar n-a fost mare brânză. M-am foit pe scaun. A naibii să fiu dacă aveam să-i spun că mă sărutase. Mi-ar fi împuiat capul. Nu te duci diseară la *Wick It*? am întrebat, sperând să schimb subiectul.
Sam s-a așezat, dându-și ochii peste cap.
– Cine-ar vrea să meargă? E seara concursului de poezie, ceea ce înseamnă că oricine se crede în stare să formeze un cuplet o să apară acolo.
– Nu fi gelos, a replicat Stacey, fiindcă nu te-am invitat. Și să revenim la Layla!
– Ce-i cu Layla?

Sam a pus ochii pe ce mai rămăsese din pizza mea. I-am împins farfuria.
– Nimic.
– Nimic! a exclamat Stacey. A stat singură cu Roth. La *el* acasă! Ați stat în dormitorul lui? I-ai văzut patul? Stai! Lasă-mă să încep cu cea mai presantă întrebare: ți-ai pierdut în sfârșit virginitatea?
– Dumnezeule, Stacey, de ce te interesează așa de tare situația virginității ei? a intervenit Sam.

– Da, și eu mă întrebam același lucru. Mi-am dat părul pe spate. Dar, ca să-ți răspund, nu, nu m-am dat în bărci. N-a fost nimic de genul ăla.
– Uite care-i treaba, tu ești cea mai bună prietenă a mea. Sunt obligată să mă interesez de viața ta sexuală. Stacey a făcut o pauză, rânjind. Ori de lipsa ei.
Mi-am dat ochii peste cap.
– E cam îngrijorător! Sam i-a tras un cot lui Stacey, în timp ce înșfăca un pumn din buletele ei de cartofi.
– Așteaptă! N-a fost ceva „de genul ăla“, dacă e să ne referim la cel mai mișto tip care a umbla vreodată pe holurile astea? Stacey s-a lăsat pe spate, azvârlindu-și mâinile în aer. Ești nemaipomenită! Până să apuc să-i răspund, un nou fior i-a străbătut chipul. I-ai văzut patul? Sfântă Marie, maica pruncului Iisus, tu ai stat într-adevăr *pe* patul lui?
Pielea mi s-a colorat într-o mie de nuanțe de roșu.
– Stacey…
– Fața ta îmi zice că i-ai văzut patul, probabil ai și stat pe el. Cum a fost? Ea s-a lăsat în față, cu o privire nerăbdătoare. Mirosea ca el? Mirosea a sex? Avea așternut de mătase? Haide, trebuie să fi fost de mătase ori satin.
– Pe bune? Sam și-a lăsat paharul jos, încruntându-se. Tocmai ai întrebat-o dacă patul lui mirosea a sex? Cui îi pasă a ce miroase patul lui?
– Mie! a exclamat Stacey, cu ochii mari.

– Nu mirosea a sex, am mormăit, scărpinându-mi falca.

Stacey m-a luat peste picior.

– Tu nici măcar nu știi ce miros are sexul.

Îmi cam venea s-o strâng de gât.

– Putem doar să…

– Știi ce? Te porți exact ca toate celelalte proaste de pe aici! Sam și-a înșfăcat ghiozdanul, s-a ridicat și l-a aruncat pe umăr. Roth arată bine. Minunat! Asta nu înseamnă că trebuie să faci pe obsedata cu el.

Lui Stacey i-a căzut fața. Eu mi-am ridicat privirea spre Sam și, deodată, mi s-a făcut foarte milă de el. Am dat să mă ridic.

– Sam…

Cu obrajii aprinși, el a scuturat din cap.

– Ne vedem la ora de engleză. Pace!

L-am urmărit cum își azvârle prânzul la gunoi și iese pe ușa dublă. Mușcându-mi buza, m-am întors către prietena mea. Aceasta se tot uita la ușă, de parcă s-ar fi așteptat ca Sam să intre din nou, să strige „glumeam doar!“ și să izbucnească în râs.

Când a văzut că nu se întâmplă așa, Stacey s-a prăbușit pe scaunul ei, trecându-și degetele prin păr.

– Ce naiba a fost asta?

– Stacey, Sam te place de când eram într-a noua! E evident.

Ea a pufnit.

– Cum se poate să fie evident pentru tine, și pentru mine, nu? Până la Roth, nici nu credeai că băieții au puls.

– Acum nu despre mine-i vorba, nesimțito!

– Sigur te înșeli. A scuturat din cap, în timp ce-și arunca un bulete de cartofi pe tavă. Sam nu se uită la mine în felul ăla. Imposibil. Suntem prieteni de ani de zile.

M-am gândit la Zayne.

– Simplul fapt că ești prietenă cu cineva nu-l împiedică pe respectivul să vadă în tine mai mult decât atât. Sam e drăguț, Stacey! Și e deștept.

– Da, a răspuns ea încet. Dar e *Sam*!

– Mă rog.

Prietena mea și-a arcuit o sprânceană.

– Deocamdată lasă-l pe Sam. Îți place de Roth? Vreau să zic că tu nu umbli cu niciun tip, în afară de Sam sau Zayne. E ceva oarecum memorabil.

– Nu-i memorabil deloc. Mi-am dat pe gât restul de băutură, simțind că încă mi-e sete.

– Deci îl placi?

M-am uitat la băutura ei.

– Nu… nu știu. Bei aia?

Stacey mi-a întins sticla cu apă.

– Cum adică nu știi?

– E greu de explicat. Mi-am șters buzele cu dosul mâinii. Roth nu-i ca alți băieți.

– Mie-mi spui! a replicat ea sec.

Am râs, dar hohotele s-au stins repede. Aș fi vrut să-i vorbesc lui Stacey despre Roth… despre toate. Despre ce era el. Și ce eram eu. Nu i-ar fi venit greu să mă creadă, nu după ce Gardienii își făcuseră publică existența. Probabil că oamenii deja se așteptau să afle adevărul. Nevoia de a discuta pur și simplu, de a fi sinceră, mă lovise din plin.

– Layla? Te simți bine? De îngrijorare i se încrețise fruntea. Știu c-a fost doar un accident de mașină, dar, totuși, pari bolnavă.

– Da, cred că m-am molipsit de ceva. M-am silit să-i surâd. Nu-i mare lucru.

Țârâitul soneriei a pus capăt cu forța dialogului nostru și nevoii mele de a-i mărturisi adevărul. Ne-am strâns gunoaiele și, când am ieșit, Stacey m-a oprit chiar în fața cantinei. Am înghițit cu noduri. Suflete… sufletele erau peste tot.

Atunci am observat că Stacey se îmbujorase. Ea nu se îmbujora niciodată. Niciodată!

– Ce-i? am întrebat-o.

Ea și-a frământat în mâini cureaua genții și a răsuflat îndelung. Aerul expirat i-a săltat pentru o clipă bretonul.

– Tu crezi într-adevăr că Sam mă place?

Uitând de toate, am zâmbit.

– Da, cred.

Stacey a dat din cap, îndreptându-și atenția către puhoiul de elevi.

– N-arată rău.

– Nu.

– Și nu-i un măgar, a continuat ea. Nu seamănă cu Gareth sau cu oricare alt tip care nu vrea decât să intre în pantalonii unei fete.

– E mult mai bun decât Gareth, i-am dat eu dreptate.

– Este, a repetat ea și a făcut o pauză. O expresie de neliniște i-a încordat trăsăturile. Layla, crezi că l-am jignit? N-am vrut.

I-am luat mâna și i-am strâns-o.

– Știu. Cred că și Sam știe.

Ea mi-a strâns la rândul ei mâna, după care s-a desprins de mine. Întorcându-se, a zâmbit larg, în vreme ce înainta cu spatele pe culoar.

– Bravo! Asta-i o evoluție interesantă.

Am rânjit.

– Este. Ce-ai de gând să faci în privința ei?

Stacey a ridicat din umeri, însă ochii îi sclipeau.

– Cine știe? Te sun mai târziu, OK?

Ne-am despărțit, luând-o în direcții diferite. Eu mi-am petrecut restul zilei uitându-mă peste umăr și așteptându-mă ca Roth să-și facă brusc apariția. Nu și-a făcut-o, iar chiorăiala din stomacul meu s-a întețit, până când abia dacă m-am mai putut concentra la ore sau, mai târziu, la discuțiile din timpul cinei. Niciunul dintre Gardieni n-a pomenit despre capturarea vreunui demon de Nivel Superior, dar ei de obicei nu mă puneau la curent cu asemenea lucruri.

Abbot n-a vrut nici el să abordeze problema hainelor sau măcar să aducă în discuție atacul lui Petr și ulterioara implicare a unui demon. Înnebuneam tot așteptându-l să zică ceva, să-mi înfrunte minciunile. Cu toate secretele ce se adunau între noi, mă simțeam o străină în propria casă și stingheră în propria piele.

Ca să nu mai spun că încercam să n-o iau razna. Faptul că știam despre existența unor demoni care voiau ori să mă folosească într-o incantație bizară, ori să mă omoare, mă aducea în pragul isteriei. Nu ajuta nici gândul că Elijah încă umbla liber. Când se lăsa liniștea, imaginația punea stăpânire pe mine.

Joi dimineață am hotărât în mod oficial că cea mai mare trăsnaie petrecută în ultimele două săptămâni n-avea nicio legătură cu momentul în care aflasem că eram copilul lui Lilith și că puteam, cumva, să trezesc la viață o hoardă de draci mâncători de suflete. N-avea legătură nici cu droaia de demoni care mă voiau moartă. Nu. Cea mai mare trăsnaie avea de-a face cu Stacey.

Prietena mea se comporta bizar și era surprinzător de potolită. Nu mai vorbea despre sex sau despre băieți în primele cinci secunde ale unei conversații. Miercuri, la ora de engleză, după cearta cu Sam din timpul prânzului, râsese la orice vorbă a lui, ceea ce, văzut din afară, părea penibil. Sam îmi tot arunca priviri pe care eu încercam să le ignor. Bănuiam că de vină era proaspăta descoperire a pasiunii lui pentru ea.

Nu că Stacey ar fi recunoscut asta.

După ce și-a înhățat cartea de biologie, prietena mea și-a închis cu un șut ușa dulapului.

– Tot bolnavă arăți. Ar trebui să mergi la doctor, Layla.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu schimba subiectul! Încă de ieri, de la prânz, te porți ca o ciudată.

Stacey s-a întors și s-a sprijinit de dulap, în timp ce mă fixa cu sprâncenele ridicate.

– Tu ești ciudată în fiecare zi. Dispari când ar trebui să te întâlnești cu noi. Îți pierzi vremea cu cel mai arătos tip de pe planetă și zici că nu-i ceva „de genul ăla“. Alo! Tu ești prietena cea ciudată.

M-am făcut mică. Totul era adevărat.

– Mă rog.

Ea s-a împins de lângă dulap și m-a luat de braț.

– Pur și simplu nu vreau ca Sam să mă creadă… genul ăla de fată.

– Dar tu *ești* genul ăla de fată, am rostit eu lent. Șuvoiul neîntrerupt de suflete scânteietoare îmi atrăgea atenția, însă m-am concentrat să nu le iau în seamă. Iar Sam te place pentru ceea ce ești.

– În mod evident nu e cazul.

Am împuns-o cu șoldul.

– Ești isterică.

Ea a deschis gura, dar s-a oprit când un băiat înalt ne-a tăiat calea. Mi-am dat seama încă dinainte să mă uit că era Roth. Parfumul ăla dulce, cu aromă de mosc, nu putea să-i aparțină nimănui altcuiva.

– Bună, a zis Stacey, venindu-și în fire. Credeam c-ai murit sau ceva.

Mi-am săltat capul, iar când privirile ni s-au întâlnit, nu m-am simțit deloc în largul meu. El m-a măsurat din cap până-n picioare. În ziua aia eram destul de șleampătă, îmbrăcată într-o pereche de jeanși largi și un hanorac care prinsese vremuri mai bune. Buzele lui pline s-au strâmbat într-o grimasă.

– Așa dor v-a fost amândurora de mutra mea? ne-a tachinat Roth, continuând să mă fixeze.

– Pe unde-ai umblat? Cuvintele mi-au scăpat înainte să apuc să le opresc și, Doamne, ce fraieră m-am mai simțit!

Roth a ridicat din umeri.

– Am avut treabă. Apropo… S-a întors către Stacey. Aș vrea să ți-o fur, dacă nu te superi.

– Eu încerc mereu să-i zic mamei că am treabă, dar tot sunt obligată să merg la școală. Strângând din buze, ea și-a desprins brațul de sub al meu. Aș vrea să am părinții tăi. Să mă lase să vin la ore când am chef. În orice caz, n-ai de gând să te prezinți la biologie?

– Nu. Roth i-a făcut cu ochiul, coborându-și în același timp glasul. O să fiu rebel și o să trag chiulul *din nou*.

– O-o! a gângurit Stacey. Și vrei s-o corupi pe prietena mea cea pură și cuminte?

Am oftat, bălăbănindu-mi mâinile pe lângă corp. Privirea lui aurie s-a înfierbântat.

– Corupere *este* al doilea prenume al meu.

– Ei bine, poți să-mi furi și să-mi corupi prietena *dacă* ea vrea să fie furată și coruptă.

Ce-i prea mult e prea mult.

– Hei, oameni buni, sunt aici, ați uitat? N-ar trebui să am și eu un cuvânt de spus în decizia asta?

Roth a ridicat din sprânceană când s-a uitat la mine.

– Vrei să fii furată și coruptă?

Aveam senzația că simpla lui prezență mă corupsese deja.

– De ce nu?

– Grozav! a ciripit Stacey, retrăgându-se și gesticulând nebunește pe la spatele lui Roth. Mâna și gura ei sugerau o activitate cu care știam că el ar fi fost, o, tare de acord! Am încercat să n-o iau în seamă. Dar promite-mi c-o aduci înapoi, OK?

– Nu știu. Roth a pășit pe lângă mine, lăsându-și brațul peste umerii mei. S-ar putea să ți-o răpesc de tot.

N-am putut să împiedic un fior să-mi străbată trupul. Felul în care Roth m-a strâns de umeri mi-a dat de înțeles că și el îl observase.

– Mă rog. Stacey ne-a făcut încă un scurt semn de rămas-bun, după care s-a repezit să prindă ora de biologie.

Roth și-a lăsat mâna să-i alunece de pe umerii mei și să o prindă pe a mea.

– Arăți groaznic!

Nu-mi dădeam seama dacă-mi ardeau obrajii. Deja mi-era nefiresc de cald, dintr-o droaie de motive urâte.

– Mersi. Mi se tot spune asta.

El m-a tras cu mâna liberă de părul strâns la spate, într-o coadă ciufulită.

– Ai făcut măcar un duș azi-dimineață?

– Da. Doamne! Unde-ai fost, Roth?

– De ce ți-e rău? m-a întrebat el în schimb. Arăți ca și cum n-ai mai fi dormit de când ne-am văzut ultima oră. Nu se poate să-ți fi fost așa dor de mine!

– Frate, egocentric mai ești! N-are nicio legătură cu tine. Așa sunt eu după…

– După ce? Demonul s-a aplecat spre mine, așteptând.

M-am uitat în altă parte și am coborât vocea zicând:

– Dacă gust un suflet, după aia mi-e rău. Numai pentru o zi sau două, dar se pare că, atunci când îl absorb, starea de rău ține mai mult.

Roth mi-a eliberat mâna.

– De ce?

– E un fel de sevraj, nu știu, am răspuns.

El a rămas neobișnuit de tăcut, în timp ce mă privea cu un aer îngândurat.

– Ce-i?

Roth a clipit.

– Nimic. Chiar n-am de gând să merg la biologie.

– Mi-am închipuit. Trăgând aer în piept, am hotărât să mă corup singură. Unde intenționezi să mergi?

El mi-a aruncat un mic rânjet, ceea ce m-a făcut să cred că era pe cale să spună vreo obrăznicie, însă am avut o surpriză.

– Vino să afli! Treaba de care m-am ocupat în ultimele două zile are legătură cu tine.

– Încântător!

Roth m-a luat de mână și i-am simțit căldura plăcută a pielii lipite de a mea, dar n-am făcut o criză de isterie din pricina asta. M-a condus către o scară din apropiere, apoi pe trepte în jos, până în aripa veche a școlii, acolo unde se găseau două birouri goale și o sală de sport dărăpănată ce mirosea a mucegai. Din fericire, sălile cazanelor erau în cealaltă parte a clădirii. Cu toate colțișoarele lui tihnite, subsolul liceului devenise un cunoscut loc de petrecere pentru amatorii de băutură sau droguri.

Nu mă mira că Roth știa unde trebuia să te duci în școală, dacă nu voiai să fii găsit. El a poposit pe ultimul șir de trepte. O bucată ruptă de bandă protectoare atârna pe ușa dublă a sălii de sport, agățată de metalul cenușiu. Una dintre ferestre era atât de murdară, încât părea fumurie. Nici zidurile ce alcătuiau casa scării n-o duceau mai bine. Vopseaua căzuse de pe porțiuni întregi, lăsând la vedere structura de ciment.

Roth s-a oprit și mi-a luat ambele mâini în ale lui.

– Mi-a fost dor de tine.

Inima mea a tresărit ciudat. Inimă proastă! Trebuia să mă concentrez. Tot stând în pat de-a lungul ultimelor trei zile, avusesem răgazul să meditez la dezvăluirile pe care mi le făcuse.

– Roth, e cazul să discutăm despre ce mi-ai zis.

– Discutăm. Demonul și-a lăsat capul în jos, atingându-mi ușor obrazul cu al lui.

– Asta nu-i discuție. Nu că nu mi-ar fi plăcut. Și zău că am întrebări.

– Atunci dă-i drumul și întreabă. Pot să fac mai multe lucruri simultan. M-a tras în fața

lui și mi-a cuprins mijlocul cu brațul. Plecându-și capul spre curbura gâtului meu, a inspirat adânc. Tu nu?

M-am cutremurat lângă el, și degetele mi s-au încleștat pe pieptul bluzei lui. Nu mă credeam în stare, dar eram gata să încerc.

– Unde ai fost?

– *Tu* unde ai fost? Mâinile lui mi-au alunecat pe șolduri, iar strânsoarea lor s-a întețit într-un fel ademenitor. Marți ai lipsit de la școală.

– De unde știi?

– Știu multe.

Am oftat.

– Am stat acasă. M-am gândit că, fiind bolnavă și cu… vânătăi, e mai bine să-mi iau încă o zi liberă.

– Bună idee. S-a încruntat ușor când a ridicat un deget și l-a mișcat de-a lungul tâmplei mele. Abia dacă se mai observă. Privirea i-a căzut asupra gurii mele și mi-am simțit buzele despărțindu-se. Iar buza ta arată…

– Cum?

Buzele lui încordate s-au transformat într-un zâmbet leneș și seducător.

– Păi, arată numai bună de ciugulit.

Am tras cu șovăială aer în piept, încercând să-mi domolesc bătăile sălbatice din piept.

– Haide, Roth!

– Ce? S-a uitat la mine cu un aer nevinovat. Zic doar că aș putea să fac tot felul de…

– M-am prins. Oricum, să revenim la întrebarea mea.

– Hm… Demonul și-a așezat mâinile pe talia mea. Căldura s-a întețit acolo unde degetele lui se înfigeau în țesătura hanoracului. Cum a fost când te-ai întors?

Pentru că iar eram cu mintea în altă parte, i-am răspuns:

– A fost… OK, dar uitasem să mă schimb la loc în hainele mele înainte să plec de la tine.

Când a ridicat din sprâncene, i-am amintit de îmbrăcămintea împrumutată și i-am povestit că Abbot mă întrebase despre ea.

– Am impresia că n-a crezut ce i-am spus, dar n-a insistat.

Roth nu s-a arătat foarte îngrijorat.

– Sunt sigur că el știe adevărul. În toate privințele. Totuși, ce-ar putea să zică fără să dea de gol toate minciunile cu care te-a îndopat? Mâinile i s-au strecurat cu vreo doi centimetri mai sus, oprindu-se drept sub coastele mele. În plus, el nu intenționează să te omoare sau ceva de genul ăsta.

Am strâmbat din nas.

– Sper sincer că nu.

Demonul a râs încet.

– Mă îndoiesc că neînfricatul vostru conducător ar fi în stare să facă ceva care să-l supere pe Bolovan. Apropo, Bolovan a părut foarte ușurat când te-a văzut luni.

– A fost… Am scuturat din cap. Ți-am zis. Îl cunosc pe Zayne aproape de-o viață. Suntem apropiați.

– A părut *foarte* ușurat când te-a văzut luni. Degetele lui mari se roteau alene pe mijlocul meu, motiv pentru care-mi venea greu să mă concentrez. Cred că n-am mai văzut un Gardian alergând cu atâta viteză decât pe urmele unui demon.

L-am apucat de încheieturi, simțind cum roșeața mi se furișează iar pe chip.

– Roth, nu vreau să vorbesc despre Zayne.

– De ce nu vrei să vorbești despre Bolovan?

Furia s-a aprins în mine.

– Nu știu, pentru că sunt chestii mai importante de discutat?

Roth și-a lăsat din nou capul în jos, iar când a rostit următoarele cuvinte, i-am simțit răsuflarea fierbinte în ureche.

– Însă eu vreau să vorbesc despre Bolovan. Ții minte când ți-am zis că ține la tine, Layla?

L-am strâns mai tare de încheieturi.

– Da. Cum spuneam…

– Îl cunoști de-o viață. Înțeleg. Buzele lui m-au mângâiat sub lobul urechii, moment în care am inspirat brusc. Dar a fost vreodată… așa?

N-am apucat să întreb „așa, cum?“, căci gura lui Roth mi-a traversat obrazul. Mici fiori încinși mi-au săgetat sistemul nervos. Buzele lui au atins în treacăt colțul gurii mele, și pulsul a început să-mi zvâcnească nebunește. Cu el, mă simțeam depășită de situație într-un asemenea hal, încât nu era deloc amuzant.

– E *așa*, Layla?

Așa? A, cu atingeri… aproape sărutări!

– Nu. Abia dacă-mi mai recunoșteam propria voce. Nu pot…

– Ce nu poți? Marginile dinților lui mi s-au așezat drept pe buza de jos. A fost de ajuns o mică ciupitură, după cum pomenise mai devreme, și întreg trupul mi s-a arcuit înspre al lui. Ce nu poți, Layla?

– Nu pot să stau atât de aproape de el, am recunoscut, cu răsuflarea tăiată.

Lipite de ale mele, buzele lui Roth s-au curbat într-un surâs.

– Ce păcat! Lipsa lui de sinceritate luase proporții epice.

– Sunt sigură că ăsta-i adevăratul tău punct de vedere!

Roth a izbucnit în râs, iar următoarea dată când s-a retras și a lăsat din nou capul în jos, buzele lui s-au oprit acolo unde-mi bătea pulsul. Era ridicol! Aveam lucruri de discutat. Lucruri importante. Nu chiulisem de la oră ca să fac… mă rog, orice o fi fost treaba aia cu Roth. Dar, fir-ar să fie, toate gesturile lui erau complet noi pentru mine.

Și-mi dădea o senzație incredibil de plăcută, acea romanică așteptare pe care o clădea el, o promisiune ce putea realmente să ajungă undeva. Un dor aprig se stârnise ca o furtună înăuntrul meu, sucindu-mă și răsucindu-mă într-un vârtej atât de înalt, încât știam că o prăbușire ar fi frânt ceva de preț. Căci situația se schimbase. Nu mă mai bazam pe fantezii lipsite de speranță. Iar revelația asta era pe cât de încântătoare, pe atât de înfricoșătoare.

Cu un efort pe care nu l-am conștientizat, m-am smuls de lângă el. Roth a ridicat din sprânceană, lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp. Ochii îi deveniseră roșietici,

mistuitori prin forța lor și înspăimântători prin capacitatea de a mă captiva, de a mă face să uit acele nenorocite de lucruri foarte importante.

Mi-am dres glasul și m-am uitat în altă parte.

– OK. Să revenim la întrebarea mea.

– Ce voiai să știi? Amuzamentul stăruia în vorbele lui.

– Am uitat.

– Sunt convins c-ai uitat.

Am oftat, întrebându-mă dacă aveam să-l determin vreodată pe Roth să nu se mai abată de la subiect.

– Unde ai fost?

El s-a sprijinit de perete, încrucișându-și brațele la piept.

– A trebuit să mă duc acasă.

– Acasă, adică în...? Mi-am coborât glasul, deși nu mai era nimeni prin preajmă. Iad?

Roth a dat din cap, în semn de încuviințare.

– Trebuia să dau raportul și m-am gândit că ar fi o bună ocazie să pun niște întrebări, să văd dacă știe cineva care demon trage sforile.

Mi-am mutat geanta în cealaltă mână.

– Ai aflat ceva?

– Toți își cam țin gura. Nimeni nu-i dispus să zică despre cine-i vorba, ceea ce-mi arată că e un personaj foarte influent.

– În mod evident, un demon de Nivel Superior, ca tine?

– Dar categoric nu la fel de mișto ca mine. Mi-a făcut cu ochiul și, Dumnezeu să mă ajute, chiar îl prindea! Totuși, nu m-am întors cu mâna goală. Am avut dreptate în privința *Cheii lui Solomon*. Formula exactă a incantației pentru readucerea la viață a Lilinilor se găsește în cartea aia și numeroși demoni o caută, de ambele părți.

Atunci mi-a picat fisa.

– De-asta sunt așa de mulți demoni de Nivel Superior pe-aici.

– Ia spune!

Am dat din cap.

– Așa am auzit.

– Și de la cine ai auzit? Când a văzut că nu-i răspund, Roth s-a împins de lângă perete. Pașii lui lenți și preciși m-au silit să dau înapoi, până când m-am trezit una cu zidul. Fărâme de vopsea s-au ridicat în aer. Să-mpărtășești înseamnă să iubești, Layla!

Nu-mi era ușor să-i spun ceea ce știau Gardienii. Vinovăția mi se așternuse în stomac sub forma unor blocuri de ciment, dar aveam încredere în el. Pe lângă faptul că mă salvase de Petr și de Dumnezeu știe câți alții, Roth nu-mi ceruse niciodată să-i acord încrederea mea. Nici măcar o dată. Poate tocmai de aceea i-o acordam.

– Suntem împreună în povestea asta, nu? l-am întrebat, ridicându-mi privirea spre el. Adică o să-l găsim pe demonul care stă în spatele planului și o să-l oprim?

Roth mi-a întâlnit privirea.

– În privința asta, noi doi suntem ca untul cu dulceața.

Buzele mi-au tresărit.

– OK, pentru că n-o să mă simt în largul meu când o să-ți zic ce-am aflat, dar am… am încredere în tine. Făcând o pauză, am tras ca lumea o gură de aer. Cei din grupul Alfa au zis că demonii de Nivel Superior se mișcă foarte mult prin oraș. Gardienii încearcă să-i prindă și să-i rețină. Am crezut… ei, oricum, grupul Alfa e atent la tot ce se întâmplă.

Roth a întors capul, cu un zâmbet strâmb jucându-i pe buze.

– Ai crezut că m-au prins? Pe mine? A izbucnit într-un râs zgomotos. Mă flatează grija ta, dar asta-i o chestiune pentru care n-o să trebuiască vreodată să te frământi.

Eram aproape sigură că-mi ardeau obrajii, prin urmare m-am concentrat asupra frunzei de marijuana pe care cineva o scrijelise pe zidul din spatele lui.

– Nu pentru tine mă frământam, nemernicule!

– Î-hî! Tu continuă să-ți spui așa.

Începeam să-mi pierd răbdarea.

– Deci e clar că demonii caută *Cheia*, nu?

Roth mi-a invadat iar spațiul intim. De ce trebuia să stea întruna așa al naibii de aproape? Și oare se cuvenea să mă vait?

– Corect, a murmurat el. Mâna i s-a încleștat pe umărul meu, făcându-mă să inspir adânc. O clipă s-a scurs între noi, răstimp în care trupul mi s-a încordat. Am mai descoperit și altceva.

– Zău?

Roth a dat din cap.

– Trebuie să găsim *Cheia* înaintea oricui altcuiva. Iar depistarea unei cărți rare, și probabil foarte bine păzite, n-o să fie ușoară. Dar am un indiciu.

– OK? Ce indiciu?

El s-a întins, mi-a prins o șuviță de păr desprinsă din coadă și a răsucit-o în jurul degetului. Albeața ei ieșea în evidență comparativ cu nuanța mai închisă a pielii lui.

– Există un clarvăzător prin apropiere.

Mi-am smucit părul din mâna lui.

– Un spiritist?

Roth a pufnit.

– Nu-i genul de spiritist cu linie telefonică. E un clarvăzător conectat unidirecțional atât cu cei de jos, cât și cu cei de sus. Dacă știe cineva unde se află *Cheia* sau cine-i demonul care o vrea, atunci el e ăla.

Încă aveam îndoieli.

– Clarvăzătorii sunt ocrotiți de grupul Alfa. Cum poate un demon să descopere unde se găsește unul dintre ei?

– Am zis că dispun de un indiciu. N-am zis c-a fost ușor. Roth a făcut un pas în spate, îndesându-și mâinile în buzunare. Am deschis gura, însă el mi-a retezat vorba. Și înainte să mă întrebi, *nu* vrei să știi prin ce-a trebuit să trec ca să capăt indiciul ăsta.

Drace! Într-adevăr, voiam să întreb.

– Deci unde e clarvăzătorul?

– Chiar lângă Manassas[12], mi-a răspuns el.

– Așadar nu foarte departe. Emoția a început să clocotească în mine. Putem să mergem acum.

– Hoo! și-a ridicat Roth brațele în aer. Sunt perfect de acord să tragi chiulul de la școală și să faci prăpăd în general. La urma urmei, sunt un demon, dar „noi“ n-o să facem nimic.

– Nu?! Nu-mi venea să cred. De ce?

Mutra lui îmi dădea de înțeles că ar fi vrut să mă mângâie pe creștet.

– Pentru că, probabil, nu sunt singurul demon care a făcut chestii incalificabile ca să capete adresa clarvăzătorului. Ar putea fi periculos.

Mi-am încrucișat brațele, rămânând pe poziție.

– În momentul de față totul e periculos. Mersul la școală? S-ar putea să mai apară un zombi care să încerce să mă ducă înapoi la maleficul lui stăpân. Un demon ar putea să posede un profesor. Azi, după ore, aș putea fi răpită de un drac în drum spre casă.

Roth s-a încruntat.

– Ei bine, asta mă umple de căldură!

Mi-am dat ochii peste cap.

– Uite ce-i, n-am de gând să stau pe margine, uitându-mă cum toți ceilalți se spetesc muncind și își riscă viețile pentru mine, în vreme ce eu particip la ora de istorie.

– Păi, dacă ești împotriva statului la școală, poți oricând să te duci la mine acasă și să-i ții de urât patului meu, până când mă întorc.

Existau mari șanse să-l pocnesc.

– Aici e vorba de mine… de viața mea. Suntem împreună în povestea asta. Ceea ce înseamnă că mergem împreună la clarvăzător.

– Layla…

– Îmi pare rău, dar nu accept un refuz. Vin cu tine! Așa că împacă-te cu ideea.

Roth m-a privit lung, oarecum uluit.

– Nu te știam în stare.

– De ce?

El mi-a lovit ușor vârful nasului.

– Ești bătăioasă, sub înfățișarea asta de femeiușcă.

– Nu știu sigur dacă ar trebui să mă simt jignită sau nu, am mormăit.

– Nu. Roth a bodogănit ceva într-o altă limbă, după care mi-a întins o mână. Atunci hai! Să-i dăm drumul! Împreună.

Capitala ținutului Prince William, din nord-estul Virginiei. Oraș cu importanță strategică în timpul Războiului Civil, localitatea a rămas un mare centru comercial și agricol până după 1950, când îmbunătățirea sistemului de transport i-a adus un aflux de locuitori ce fac naveta spre Washington D.C. sau spre bazele militare din regiune.

Capitolul 16

Faptul că fugisem de la școală pentru... ei bine, pentru prima dată în viață, ca să mă întâlnesc cu un clarvăzător, nu mirosea a bine. A bine nu mirosea nici felul lui Roth de a-și conduce automobilul Porsche, ca și cum el ar fi fost singura ființă cu dreptul de a se afla pe șosea. Firește, din boxe se auzea, la volum maxim, *Paradise City*.

– Oi fi tu un demon nemuritor, i-am zis, ținându-mă bine de acea parte a centurii de siguranță care-mi apăsa pieptul, dar eu nu sunt.

El mi-a aruncat un soi de rânjet smintit, care m-a dus cu gândul la niște lucruri de-a dreptul prostești. Lăsând însă la o parte riscul de a muri într-un accident auto de proporții, preferam să fac ceva decât să stau cu mâinile în sân, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Mă implicam. Într-un fel, îmi rezolvam singură problema, cu ajutorul lui Roth, ceea ce mai domolea agitația înfricoșată care mi se strânsese în inimă.

Tocmai când intram în Manassas, Roth a făcut un viraj neașteptat și a pătruns în parcarea primului magazin alimentar întâlnit. M-am holbat la el, în timp ce oprea motorul.

– E musai să-ți faci cumpărăturile fix acum?

Roth s-a uitat la mine, dar nu mi-a răspuns. Oftând, am coborât din mașină și l-am urmat înăuntru. Aproape că mă așteptam să se repeadă careva la noi și să ne întrebe de ce nu suntem la școală, însă odată ajunși în magazin, am zărit încă vreo șase adolescenți, prin urmare mi-am închipuit că o să ne integrăm în peisaj.

Încruntat, Roth a poposit la raionul cu carne de pui.

– Ce cauți? l-am întrebat curioasă.

– Un pui, mi-a spus demonul, răscolind rafturile. De preferință unul viu, dar nu pare să existe așa ceva.

M-am aplecat spre el.

– Vreau să știu de ce-ți dorești un pui viu în clipa de față?

– Mă gândeam c-ar fi un bun tovarăș de drum. Văzând că mijesc ochii, Roth mi-a adresat un surâs afectat. Când mergi în vizită la un clarvăzător, se cade să duci întotdeauna un dar în semn de mulțumire. Am auzit că puii reprezintă niște cadouri grozave. A luat o pasăre întreagă, al cărei ambalaj pretindea că fusese crescută la o fermă. Tuturor le place marca Perdue, nu?

– E tare ciudat.

Un rânjet strâmb s-a ivit pe buzele lui.

– Și încă n-ai văzut nimic.

Zece minute mai târziu porniserăm din nou la drum și ne îndreptam către Manassas Battlefield, cu puiul nostru marca Perdue. Nu știam precis la ce să mă aștept, dar când am trecut de vechile garduri din lemn și de bătrânele ziduri din piatră, pentru a intra pe aleea din fața unei case care arăta de parcă ar fi păstrat urme de glonț rămase din timpul Războiului Civil, am încercat să mă pregătesc sufletește pentru bizareriile ce aveau să urmeze.

Roth a luat-o agale înaintea mea, cercetând cu privirea tufele bine îngrijite ce se înșirau de-o parte și de alta a cărării, ca și cum s-ar fi așteptat să fim atacați de un pitic de grădină. Am urcat pe verandă. Un leagăn aflat ceva mai departe, la stânga noastră, se mișca în bătaia domoală a vântului. O sperietoare de ciori stătea așezată pe un dovleac atârnat de ușa care s-a deschis înainte ca Roth să apuce măcar să-și ridice mâna pentru a bate.

În prag s-a ivit o femeie. După ce albastrul pal al sufletului ei și-a mai pierdut din strălucire, am reușit s-o văd bine. Părul blond era ridicat într-un coc elegant. Riduri fine îi înconjurau ochii cenușii, extrem de ageri. Era machiată impecabil. Puloverul roz-deschis și pantalonii din pânză de in n-aveau nicio cută. Purta până și un colier de perle, care-i stătea foarte bine.

Absolut deloc ce mă așteptasem.

Femeia ne-a măsurat pe amândoi cu o privire glacială, după care s-a oprit asupra lui Roth. Buzele i s-au subțiat.

– Chestia asta nu mă bucură.

El și-a arcuit o sprânceană întunecată.

– Aș zice că-mi pare rău, dar n-aș fi sincer.

Am deschis gura ca să-mi cer scuze, căci cu asemenea atitudine nu aveam să ajungem nicăieri, însă femeia s-a dat totuși la o parte.

– În living, a spus ea, arătând la dreapta.

Cu puiul într-o pungă de plastic, Roth a luat-o înainte pe holul îngust. În casă mirosea frumos, a mere coapte. Din living răzbăteau zgomotele unui joc video și, când am intrat în camera spațioasă, ochii mi-au fugit spre televizor.

„Assassin’s Creed.“ Lui Sam i-ar fi plăcut locul ăla.

– Sunt recunoscător pentru pui, dar nu-i tocmai ce i se aduce unui clarvăzător.

Mi-a căzut falca.

La început n-a fost decât o pată de bunătate alb-sidefie – un suflet pur. Vederea unui om imaculat semăna cu câștigatul la loterie, atât de rare erau asemenea suflete în afara neamului Gardienilor. Gura mi s-a uscat și un nod mi s-a urcat în gât. O dorință ce-mi ajungea până-n măduva oaselor m-a izbit drept în stomac, iar senzația nu s-a stins până când sufletul n-a pălit, dezvăluind clarvăzătorul. Roth și-a așezat o mână pe mijlocul meu și abia atunci mi-am dat seama că înaintasem. Figura lui îmi spunea: „nu înghiți sufletul clarvăzătorului“, dar, sinceră să fiu, singurul lucru care mi-a domolit pofta a fost uimirea ce m-a zguduit când mi-am îndreptat din nou atenția spre clarvăzător.

Așezat turcește în fața televizorului, cu telecomanda jocului video în mână, stătea un băiat de vreo nouă sau zece ani. Nu putea fi…

Roth și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Scuze, dar ai fi surprins să afli cât de greu e să găsești una–două un pui viu.

Jocul de pe ecranul televizorului s-a oprit, iar băiețelul s-a întors către noi. Câteva bucle aurii îi alunecaseră pe frunte. Avea chip de heruvim. Cu tot cu gropița din bărbie.

– Bine că oricum îmi lăsa gura apă după un pui la cuptor.

– *Tu* ești clarvăzătorul? am întrebat năucită. De ce nu ești la școală?

– Sunt un clarvăzător. Crezi că am într-adevăr nevoie să merg la școală?

– Nu, am bâiguit. Bănuiesc că nu.

– Pari în stare de șoc.

Ochii lui de un albastru strălucitor s-au îndreptat asupra mea și am făcut un pas în spate, lovindu-mă de brațul canapelei pătrățoase, îmbrăcate în material cadrilat. Pupilele lui erau albe în mijloc.

– N-ar trebui să fii, copilă a lui Lilith. Dacă există ceva cu adevărat șocant în camera asta, atunci e faptul că tu te afli aici. Cu un demon.

Gura mi se tot căsca precum a unui pește scos din apă. Nu știam ce să zic. Clarvăzătorul era un copil!

Mama lui și-a dres vocea, în timp ce se apropia prin spatele nostru și lua puiul din mâna lui Roth.

– V-aș oferi o băutură, dar nu mă aștept să rămâneți atât de mult. A făcut o pauză. Tony, ce ți-am spus eu despre statul așa aproape de ecran? O să-ți strici ochii!

M-am răsucit încet către Roth, ale cărui buze tresăreau. Fețișoara lui Tony s-a strâmbat toată.

– Ochii mei n-o să pățească nimic. Am *văzut*!

Ei bine, cu asta discuția s-a încheiat. Mama lui ne-a lăsat singuri, iar când băiatul s-a ridicat în picioare, n-a ajuns mai sus de șoldul lui Roth. Totul era peste măsură de ciudat.

– Cunosc motivul pentru care ați venit aici, a început puștiul, încrucișându-și la piept brațele grăsulii. Vreți să aflați cine-și dorește să trezească la viață Lilinii. Asta nu știu. Însă și dacă aș ști, tot nu v-aș spune. Mi-ar plăcea să ajung la vârsta la care să-mi pot lăsa barbă.

Roth a mijit ochii.

– Cum se face că un clarvăzător nu știe cine vrea să readucă Lilinii?

– Cum se face că un demon de talia ta nu știe? Dacă tu n-ai habar, de ce te-ai aștepta ca eu să fiu la curent? Eu cercetez lucrurile pe care *vreau* să le cercetez și care au o influență asupra mea. De exemplu, am știut că azi o să vii cu pui marca Perdue, prin urmare i-am zis mamei să nu se mai deranjeze cu pusul mesei. Mai știu și că, dacă aș arunca vreo privire spre demonul care se află în spatele întregii tărășenii, ochii mei ar ajunge într-un borcan, drept trofeu, pe polița de deasupra căminului cuiva. Și prefer să-i păstrez intacți.

Era oarecum deranjant să auzi un copil vorbind în felul ăla. Tony și-a lăsat capul într-o parte și s-a uitat la mine.

– Iar tu ar trebui să fii foarte atentă.

Părul mi s-a zbârlit pe tot corpul.

– De ce?

– În afara motivelor evidente? m-a întrebat el. Tot timpul te lupți cu ceea ce ești de fapt. Trebuie să fie epuizant. Într-atât încât, atunci când va veni vremea să lupți cu adevărat, o să fii prea sleită ca să mai faci mare lucru.

Am tras ușor aer în piept.

– Eu…

– N-ai venit aici pentru sfaturile mele? Știu. Vrei să afli unde e *Cheia lui Solomon*.

Tony a scos un oftat sătul de viață, care suna mult prea bizar venind din partea unui copil.

– Ai idee că un Gardian și un demon au ascuns *Cheia*? A fost singura dată când au colaborat. Cele două specii vor lucra împreună din nou, în viitorul apropiat.

Întreaga ființă a lui Roth radia de nerăbdare, dând vocii lui un tăiș de oțel.

– Știi unde e *Cheia*, clarvăzătorule?

Flăcări s-au aprins în pupilele lui Tony.

– Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Cine crezi că are de câștigat din renașterea Lilinilor?

I-am aruncat o privire lui Roth și am răspuns:

– Nu-mi dau seama cum ar putea să aibă cineva de câștigat. Lilinii sunt imposibil de controlat.

– Asta nu-i tocmai adevărat, a replicat băiatul. Lilinii pot fi controlați de Lilith, ceea ce însă n-are nicio relevanță. Dacă Lilinii ar fi eliberați, nimeni nu i-ar mai opri. Și ai dreptate. Odată dezlănțuiți, nimeni n-ar mai fi în stare să-i stăvilească.

– Și? Roth și-a încrucișat brațele. Știai deja răspunsul la întrebare. De ce ai mai pus-o?

Clarvăzătorul a zâmbit, dezvelind niște dinți mici și drepți.

– Am pus întrebarea ca să te fac să gândești, dar, din câte se pare, să încerci să pui un demon pe gânduri înseamnă să ceri prea mult.

Roth a strâns din pleoape și a făcut un pas în față. Știam că nu era sub demnitatea lui să înșface un clarvăzător de-o șchioapă și să-l azvârle în celălalt capăt al camerei. Am intervenit.

– De ce crezi că un demon încearcă să facă asta?

Băiatul nu și-a luat ochii de la Roth.

– Un singur lucru poate să rezulte, și anume declanșarea apocalipsei. Vorbea de parcă ar fi discutat despre un desen animat. Nu era mare brânză. Dacă Lilinii ar umbla din nou pe Pământ, grupul Alfa ar interveni. Ar încerca să elimine orice demon aflat la suprafață, ceea ce ar duce la declanșarea unui război. Iar un război între demoni și grupul Alfa sună cunoscut, nu-i așa? Armagedonul e programat să înceapă abia peste vreo două sute de ani, însă Lilinii ar grăbi mica petrecere cu cei Patru Călăreți.

Stomacul mi s-a prăbușit.

– Demonul vrea să pornească apocalipsa?

– *Este* tocmai ce-am spus eu adineauri. Puștiul s-a întors cu spatele și a luat telecomanda

jocului. Regret, prieteni, dar demonii nu conduc treburile la suprafață și singurul mod prin care ar putea s-o facă e declanșând apocalipsa și sperând să câștige. O afacere foarte riscantă, dar… S-a uitat peste umăr la Roth. Tu știi cât de nașpa e iadul. Demonii vor afară. Și unii sunt dispuși să distrugă întreaga lume ca să scape. Nu-mi poți spune că nu te-ai gândit cum ar fi să ieși la suprafață când ai chef, fără să-ți mai faci griji c-o să fii vânat de Gardieni. Libertate, asta-i tot ce-și dorește orice ființă vie.

Nodurile din stomacul meu s-au triplat, umflate de faptul că Roth nu nega vorbele clarvăzătorului. Oare el într-adevăr ar fi pus lumea în pericol? Pe cine păcăleam eu? Roth ar fi făcut-o pentru că era un demon, iar demonii operau pe bază de egoism. Totuși, iadul trebuia să fie nasol cu spume, deci cine eram eu să judec?

– Atât am de zis: dacă demonul reușește, omenirea ar face bine să spere că Dumnezeu înseamnă mai mult decât Noul și Vechiul Testament, fiindcă rahatul e pe cale să se îngroașe.

– Tony! s-a auzit glasul mamei lui, de undeva din casă. Fii atent cum vorbești!

Roth a zâmbit batjocoritor.

– Da, ai grijă ce spui, puștiule!

Băiatul s-a îmbujorat și am presimțit că era pe cale de a ne face vânt înainte să căpătăm vreo informație.

– Poți să ne zici unde-i *Cheia lui Solomon*?

Tony a inspirat adânc și a expirat zgomotos pe nas.

– De ce-aș face-o? *El* n-a fost foarte amabil.

– Eu nu sunt amabil cu nimeni, a replicat Roth, pe un ton nepăsător.

– Cu ea ești amabil, i-a atras atenția băiatul.

Demonul și-a coborât vocea:

– Asta pentru că ea e frumoasă. Într-o bună zi, când o să mai crești, o să pricepi de ce.

– Într-o bună zi, tu o să te trezești înlănțuit în flăcările iadului, iar eu o să mă stric de râs, i-a întors-o Tony.

În loc să facă haz ori să încerce să-l întreacă în obrăznicie pe băiatul de zece ani, Roth a pălit și a luat poziție de drepți, de parcă cineva i-ar fi turnat oțel pe șira spinării. O emoție i-a străfulgerat chipul, ceva asemănător groazei, sporindu-mi neliniștea. A fost o trăire de scurtă durată, dispărută înainte să apuc să-mi dau seama cu adevărat că el avusese un moment de vulnerabilitate.

Un zâmbet crispat s-a ivit pe fața lui Tony.

– Găsiți locul în care monolitul se răsfrânge sub luna plină și-o să descoperiți intrarea spre locul unde se află adevărata *Cheie a lui Solomon*. Acum, din câte vedeți, am de tras o mamă de bătaie…

– Stai! Ce-ai zis n-are absolut nicio logică, l-am întrerupt. Habar n-aveam ce era ăla un monolit. Praful se alesese de tot timpul meu petrecut la bibliotecă.

– E perfect logic. Băiatul și-a fluturat telecomanda. Și sunt ocupat.

Pe ce planetă avea vreo noimă propoziția aia inspirată din romanele de capă și spadă?

– Nu poți să ne zici pur și simplu unde se află?

– Să vă desenez și o hartă?

– Ar fi grozav! am răspuns sec.

Tony a exclamat exasperat și a strâns în mâini telecomanda jocului.

– Nu pot să vă zic exact unde e *Cheia*.

– Pentru c-ar fi prea ușor, a bombănit Roth.

– Nu. Pentru că astea sunt regulile, a explicat clarvăzătorul. Dacă vă spun vouă exact unde-i *Cheia,* atunci sunt nevoit să-i dau aceeași informație următorului demon care o să intre pe ușă. N-am voie să aleg vreo tabără sau măcar să las impresia de părtinire. V-am zis suficient cât să deduceți singuri. S-a trântit pe jos, în fața ușii. Așa că deduceți! Și hai, valea!

– Dar sunt mari șanse ca demonul celălalt să știe ce-i trebuie pentru readucerea la viață a Lilinilor! am protestat eu.

– Atunci ați face bine să-i dați bice. Tony a repornit jocul. O săgeată a țâșnit de-a curmezișul ecranului lat, nimerind în despicătura armurii unui cavaler. La plecare, nu lăsați ușa să vă lovească peste picioare!

– Ei bine, aș găsi cel puțin șapte motive pentru care întâlnirea asta ni s-a părut ciudată, am spus, uitându-mă pe fereastra mașinii. Vedeam ca prin ceață zidurile gri ce separau centura de subdiviziunile învecinate. Ai idee despre ce vorbea? Monolitul? Mi-am aruncat din nou ochii pe telefon, la rezultatele căutării pe internet. „Un monolit e un bloc de piatră." Vreo sugestie privind locul unde s-ar găsi un bloc de piatră disponibil?

– Nu.

M-am uitat la Roth. De când părăsisem casa clarvăzătorului, nu prea mai spusese mare lucru.

– Ești OK?

Privirea i-a zburat în sus, către oglinda retrovizoare.

– Atât cât pot fi.

Mi-am mușcat buza și m-am lăsat pe spătarul scaunului.

– Crezi ce-a zis el?

– Care parte?

– Partea despre cum o să fii tu înlănțuit în flăcările iadului. Am simțit o răceală când am rostit acele cuvinte.

– Nu. Roth a râs, însă ceva din sunetul vocii lui m-a înfrigurat și mai tare. Oricum, trebuie să ne dăm seama ce-a vrut să spună cu monolitul și cu răsfrântul. Avem nevoie de *Cheie*.

Am dat din cap și m-am concentrat din nou asupra drumului, tocmai când Roth îi lua fața unui taxi. O scurtă privire înspre ceasul de pe bord mi-a arătat că, dacă am fi luat-o atunci spre școală, am fi sosit chiar înainte de prânz. M-aș fi întors la ore de parcă n-aș fi cunoscut ceva mai devreme un clarvăzător de zece ani și nu mi-ar fi fost încredințată o ghicitoare pe care n-aveam vreo speranță s-o dezleg. Unde mai pui că nu făcusem câtuși de puțin progrese în direcția descoperirii demonului din spatele planului.

– Vrei să te întorci la cursuri? m-a întrebat Roth.

– Ești sigur că nu știi să citești gânduri?

El a dat să depășească o mașină și am făcut ochii mari când a evitat la mustață ciocnirea cu botul de ea.

– Dar să conduci? am adăugat, cu răsuflarea tăiată.

Roth a rânjit.

– Sunt sigur. Deși aș fi curios să aflu ce se petrece în capul tău.

În clipa aia mă întrebam dacă aveam să ajungem vii înapoi în oraș.

– Nu. Nu vreau să mă întorc la școală, am recunoscut.

– Iată cum au decăzut cei măreți! Vocea lui a scăzut, căpătând un ton de tachinare. Eu categoric plănuiam să-mi fac apariția la timp pentru ora de matematică.

– Sigur că da!

Ieșind de pe șosea cu o viteză amețitoare, Roth a râs încet.

– Ne putem întoarce la mine.

Stomacul meu a făcut o tumbă, și nu pentru că el trântise piciorul pe frână.

– Nu știu ce să zic.

Roth m-a privit pieziș.

– Ce? Ești îngrijorată c-o să te duc în bârlogul meu și-o să-mi fac poftele cu tine?

Roșeața mi-a înflorit în obraji.

– Nu.

– Fir-ar să fie! Ăsta era proiectul meu de ansamblu. A cotit la dreapta. Hoinăritul prin oraș nu-i o treabă prea deșteaptă, având în vedere că ai un demon pe urme. Deci ori la școală, ori la mine.

Simțindu-mă ca o preadolescentă ineptă, am dat cu încordare din umeri.

– La tine e bine.

– Cred că ne-am putea folosi timpul încercând să ne dăm seama ce-a vrut să spună clarvăzătorul despre locul în care se află *Cheia*.

Părea un plan bun, însă emoțiile zbârnâiau în mine precum aripile unei păsări colibri, și asta numai din motive greșite.

Roth a coborât Porsche-ul într-un garaj întunecat. L-am privit curioasă.

– Ăsta nu-i blocul tău.

– Știu, dar e la numai câteva străzi distanță de el. Demonul a oprit motorul. Scumpetea asta nu se parchează pe stradă. Ar putea s-o atingă cineva.

În momentul ăla, dragostea lui pentru propria mașină îl făcea atât de uman, încât îmi venea greu să nu zâmbesc. A coborât și, cât ai clipi, mi-a deschis portiera. Cu o plecăciune, mi-a întins brațul.

– Îmi permiteți să vă însoțesc?

Atunci chiar că nu mi-am mai putut ascunde zâmbetul. Mi-am așezat mâna într-a lui și l-am lăsat să mă tragă afară din mașină. El și-a împletit degetele cu ale mele și m-am simțit ca într-un carusel.

– Și ce faci cu mașina când ești, ăăă, jos?

– Îl mai ții minte pe Cayman? Mi-e bun prieten. Stă cu ochii pe ea.

Uitându-mă în jos, la mâinile noastre împreunate, a fost cât pe ce să mă împiedic de o crăpătură din asfalt.

– Tu ai prieteni?

– Au!

Am schițat un surâs.

– Ce? E o întrebare onestă.

– Sunt câțiva ca mine care locuiesc în același bloc. Am încredere în ei.

– Pe bune?

Roth a dat din cap și m-a tras pe panta care ducea către nivelurile inferioare ale garajului. Becurile montate pe tavan la distanță de câteva zeci de centimetri între ele aruncau petice de lumină pe culoare, reflectându-se în caroseriile mașinilor.

– Deci, da, Cayman se ocupă de scumpetea mea când sunt plecat jos.

– Cayman pare un nume neobișnuit pentru un demon.

Roth a râs în hohote.

– Cayman e un conducător infernal care stă la suprafață. El, la fel ca majoritatea conducătorilor infernali, e un manager al demonilor. Îi ține sub control și întocmește rapoarte săptămânale sau lunare cu informațiile curente. E și un soi de asistent al meu.

Așadar, managementul intermediar exista până și în iad.

Am scuturat din cap în timp ce coteam spre al doilea nivel, dar, ca și cum ne-am fi înțeles fără cuvinte, amândoi ne-am oprit brusc. O groază profundă mi s-a așezat precum un bolovan în stomac. Picioarele parcă mi se înrădăcinaseră în ciment. Roth mi-a lăsat mâna și a făcut un pas înainte, cu ochii mijiți.

N-am apucat să-l întreb ce se întâmplă, căci becurile din tavan au început să pâlpâie. Apoi, într-o succesiune rapidă, au pocnit unul după altul, revărsând asupra noastră o ploaie de scântei. Fiecare explozie se auzea ca o împușcătură. A mai rămas doar o lumină, ce tremura cu putere.

Umbre adânci s-au scurs printre mașini și au urcat în goană pe ziduri. Un păcănit a umplut atmosfera pe măsură ce ele se cățărau tot mai sus, înghițind semnul roșu pe care scria IEȘIRE și acoperind jumătate din plafon. Umbrele au zvâcnit și s-au unduit, într-o clipă de șovăire s-au umflat precum un bob răscopt, după care au încremenit.

Roth a tras o înjurătură.

Ca și cum cineva ar fi tăiat o sfoară, umbrele au căzut, îmbrăcând podeaua din fața noastră într-un strat gros de ulei clocotit. Din jegul ăla au țâșnit în sus mai multe coloane, peste o duzină formându-se într-o nanosecundă. Aveau trupuri cocârjate, pline de umflături, și spinări osoase. Degetele se încovoiau și se terminau cu gheare tăioase. Din căpățânile pleșuve le răsăreau coarne și urechi ascuțite, lipite de cranii. Pielea lor era de un cenușiu păstos și stătea încrețită în straturi grele ce aproape că acopereau ochii roșii, ca niște mărgele. Cozi groase, ca de șobolani, izbeau pământul.

Demonii Călăi veneau din măruntaiele iadului, acolo unde-și petreceau eternitatea schingiuind suflete. Iar noi eram înconjurați de ei din toate părțile.

Capitolul 17

Exista un motiv pentru care asemenea demoni n-ajungeau niciodată la suprafață, iar acesta n-avea legătură cu frumusețea lor. Călăii se hrăneau din durerea altora, iar dacă n-aveau suflete pe care să le tortureze, nu așteptau cu mâinile în sân.

Roth a scos un geamăt.

– OK. Care dintre voi a fost îndopat după miezul nopții? Că sunteți mai răi decât un mogwai[13].

– Mogwaii sunt simpatici! nu m-am putut eu abține să protestez. Chestiile astea, nu.

– Dar mogwaii se transformă în gremlini cu creastă, așa că…

I-am aruncat o privire în timp ce mă retrăgeam, aproape înecându-mă din cauza putorii cu iz de sulf.

– Ăăă, crezi că vor să mă prindă sau să mă omoare?

– Știi, în momentul ăsta nu sunt sigur că mai contează, a spus Roth pe un ton funebru.

Unul dintre Călăi a căscat botul, dezvăluind un rând complet de dinți zimțați, ca de rechin. A început să scoată o serie de țăcănituri înfiorătoare, dar indiferent pe ce limbă o fi vorbit, își răcea gura de pomană, că eu tot nu pricepeam o iotă. Roth însă a ridicat din sprâncene.

– Cred că vor să te ducă undeva. Poate într-o lună de miere? Și-a scuturat mâinile. Da, nu cred. Hai să-i dăm drumul!

Replica parcă ar fi fost chemarea la cină adresată unor câini hămesiți, pripășiți în curtea unui centru de colectare a fierului vechi. Ca unul, demonii au năvălit asupra lui Roth. Am dat să înaintez, dar am auzit vocea lui aspră:

– Nu te băga, Layla!

În clipa următoare, el s-a lăsat pe vine și a tras un șut, nimerindu-l pe primul demon și retezându-i picioarele de sub el. Mișcându-se cu viteza fulgerului, Roth a sărit în sus, tocmai când arătarea se poticnea. S-a întins și, evitând fălcile care mușcau în gol, și-a așezat mâna pe fruntea ei.

O lumină roșie i-a izbucnit din palmă, scăldând capul Călăului. Orice ar fi fost în strălucirea aia ori în atingerea lui Roth a avut efectul benzinei. Demonul a luat foc, scăpărând prin găvanele ochilor și prin gura deschisă. O jumătate de secundă mai târziu,

Călăul se transformase într-un morman de cenușă.

– Doamne! am șoptit.

Făcându-mi cu ochiul peste umăr, Roth s-a năpustit și a măturat trei demoni dintr-o singură lovitură de braț. Flăcările i-au năpădit, mistuindu-le trupurile. Alți trei au pășit în față, s-au ghemuit și s-au apucat să sâsâie.

L-au împresurat pe Roth. El a rămas pe loc, cu capul lăsat într-o parte, pe urmă și-a săltat mâna dreaptă. Din mâneca puloverului, o entitate neagră și răsucită s-a revărsat în spațiul dinaintea lui.

Umbra s-a sfărâmat într-o mie de puncte mari cât niște bile, care au căzut pe podea și s-au contopit iar, mai iute decât puteai urmări cu privirea.

– Bambi! am murmurat.

Cât ai bate din palme, uriașul șarpe se încolăcise între Călăi și Roth, înălțându-și capul în formă de diamant, până ce acesta s-a oprit în echilibru chiar deasupra inamicilor.

Demonii porniți la atac au făcut un pas înapoi.

– E ora cinei, puiule! a zis Roth. Și tati te-a adus la un bufet cu mâncare pe săturate.

Bambi s-a repezit și l-a izbit pe Călăul cel mai apropiat. Arătarea a scos un zbieret când colții șarpelui i-au sfârtecat pielea și carnea. Eu am înghițit în sec, simțind nevoia să-mi feresc ochii de priveliștea tulburătoare, fără a fi în stare. Stomacul mi s-a întors pe dos când o substanță neagră precum cerneala a zburat prin aer, aterizând cu un pleoscăit pe caldarâm.

În vreme ce le dădea târcoale demonilor rămași, Roth a lăsat să-i scape un hohot gutural, care mi-a făcut pielea de găină. Jucându-se, i-a ademenit pe doi dintre ei în afara grupului și apoi i-a plesnit, în mod evident savurând momentul.

Trupul enorm al lui Bambi luneca de-a curmezișul podelei zgâriate, pe urmele unui alt Călău care se încumetase să înainteze. Dar Roth… o, Doamne, acum era încercuit! N-avea cum să răpună șase arătări deodată, indiferent cât de grozavă ar fi fost înflăcărata lui atingere mortală.

Trăgând aer în piept, i-am ignorat ordinul și mi-am înăbușit frica. În niciun caz nu aveam să stau acolo și să nu fac nimic.

– Hei! am strigat eu. Cu mine cum rămâne?

Trei călăi s-au răsucit în direcția mea, căscându-și gurile în niște urlete mute.

– Nu! a țipat Roth.

Cei trei au dat asaltul împotriva mea.

– Rahat! am bodogănit eu, și inima mi s-a dat peste cap.

Mușchii abdominali și ai picioarelor mi s-au încleștat tocmai când încercam să-mi amintesc toate lecțiile alea plicticoase de autoapărare pe care mi le dăduse Zayne. El obișnuia să-mi țină predici despre concentrare sau despre cine știe ce altă prostie, gen anticiparea următoarei mutări din partea adversarului. Mutare ce eram aproape sigură că implica înfulecarea piciorului meu de către unul sau mai mulți Călăi.

Primul ajunsese la mine, dar instinctele au preluat în sfârșit controlul. Am sărit în spate, m-am răsucit pe jumătate și am împins piciorul în exterior, nimerind arătarea în burtă. Demonul a căzut într-un genunchi. Însă n-aveam timp să-mi sărbătoresc mica victorie.

Făcând o piruetă, am izbit cu brațul dintr-o singură mișcare și l-am nimerit pe următorul Călău fix în gât. Oasele firave i-au trosnit în timp ce se poticnea înapoi, după care a tăbărât asupra mea. Trăgându-mi mâna în spate, am strâns pumnul și am doborât spurcăciunea aia cu o lovitură în falcă.

Demonul a rămas la podea, căzut în nesimțire ca un ticălos. Eu m-am uitat în sus și am întâlnit privirea buimăcită a lui Roth.

– Ce? Știu să dau cu pumnul.

Ochii lui s-au umplut de mândrie și de încă ceva. În adâncu-rile lor roșietice se învolbura ceva asemănător atracției. De parcă faptul că mă vedea pocnind un demon era la fel de admirabil ca și când aș fi defilat prin fața lui într-un bikini prins cu șnururi, ceea ce era oarecum ciudat. Dar căutătura respectivă a dispărut, și frica s-a strecurat în locul ei, mărindu-i pupilele.

– Layla!

O răsuflare fierbinte și scârboasă mi-a șuierat pe lângă gât. M-am smucit într-o parte și am dat nas în nas cu un Călău. Scoțând acel țăcănit care-ți făcea urechile să sângereze, el s-a repezit asupra mea, întinzând ghearele de la o mână.

Ei, pe naiba!

Învârtindu-mă, m-am lăsat pe vine, așa cum mă învățase Zayne. L-am simțit pe Călău înșfăcând aerul de deasupra mea. Am țâșnit pe sub brațul lui și am dat să ridic genunchiul, însă demonul s-a întors. Până să apuc să pronunț cuvintele „o, fir-ar!“, furnicături mi-au explodat pe toată șira spinării.

O flacără mi-a spintecat palmele și jeanșii mi s-au sfâșiat în dreptul genunchilor când m-am izbit de cimentul rece. Un țipăt a răsunat cu o secundă înainte ca o greutate să mă lovească iar. Cu capul azvârlit pe spate, eram la un pas de a mușca din podea.

O groază pură, scăpată din frâu, mi s-a cățărat pe gât în sus, jupuindu-l cu unghiile, în vreme ce Călăul îmi apuca părul în pumn și îmi înhăța mâna pe care purtam inelul lui Lilith.

Apoi creatura mi-a dat drumul atât de repede, încât capul mi-a ricoșat în față. Demonul a zburat cât colo și s-a ciocnit de ceva aflat în spatele meu. O mașină, poate? Când m-am răsucit, am zărit-o pe Bambi traversând podeaua și lovindu-l pe Călău înainte ca el să apuce să se ridice în picioare. Cercetând garajul, am văzut câteva mormane de cenușă și niște mâzgă scârboasă, dar niciun alt demon.

Roth a îngenuncheat înaintea mea și m-a prins de încheieturi.

– Ce naiba a fost în mintea ta, Layla?

– Ce? Am încercat să mă eliberez, însă el mi-a întors mâinile și mi-a controlat palmele zdrelite.

– Cine te-a învățat toate astea? Garguiul Bolovan?

M-am strâmbat.

– Îl cheamă Zayne, și da.

Roth a clătinat din cap, în timp ce degetele lui mari îmi mângâiau palmele.

– A fost incredibil de sexy să te văd cotonogind pe cineva. Vreau să spun foarte, *foarte* excitant. Dar dacă mai faci vreodată așa ceva, o să te salt pe-un umăr și-o să-ți dau niște

palme la…

– Termină-ți fraza și o să-mi înfig genunchiul într-o anume parte din anatomia ta!

Roth și-a coborât privirea în pământ și s-a chircit.

– OK. Ai câștigat. Te-am văzut cum dai cu șutul.

Am vrut să-i răspund, însă Bambi a șerpuit în sus, pentru a-și pune capul cât al unui cal pe umărul meu. Toți mușchii mi-au încremenit și am închis strâns ochii. Un suflu de aer mi-a zbârlit părul din dreptul tâmplelor. Limba ei bifurcată s-a ivit pe neașteptate și mi-a gâdilat o latură a gâtului.

– Hei, uite, Bambi te place!

M-am silit să casc un ochi.

– Și dacă nu m-ar fi plăcut?

– O, ai fi aflat, fiindcă te-ar fi mâncat de mult!

Mă usturau puțin palmele, dar, una peste alta, ar fi putut să iasă și mai rău. Amândoi eram în viață, iar Bambi se întorsese la locul ei, pe pielea lui Roth. Cineva își sporise eforturile, dar prin implicarea Călăilor, situația nu putea decât să se înrăutățească.

– Crezi că suntem în siguranță la tine acasă?

– Niciun demon n-ar îndrăzni să se apropie mai mult de locuința mea. Și înainte să mă acuzi de fudulie inutilă, află că sunt prea mulți demoni pe aici cărora le-ar sări țandăra dacă li s-ar invada teritoriul.

Speram din suflet că așa stăteau lucrurile. Chiar nu-mi mai doream o a doua rundă împotriva Călăilor. Adrenalina încă îmi gonea prin vene, îmbrâncindu-mi inima în coaste. Dacă aș fi umblat singură, însemnând demoni, și aș fi dat peste ei… Nici nu voiam să mă gândesc. De regulă, demonii erau nocturni, fiindcă le venea mai ușor să se amestece printre oameni odată ce soarele începea să apună. Dar să ajungă niște Călăi să iasă la lumină în felul ăla?! Nu era deloc bine.

Am făcut ochii cât cepele când am intrat pe ușa principală a blocului și am pătruns într-un hol scăldat în lumină. Ultima oară când fusesem acolo, folosisem intrarea laterală, așa că totul era nou pentru mine.

Un uriaș candelabru auriu atârna din mijlocul tavanului acoperit cu picturi murale. Imaginile erau… ăăă… interesante? Plafonul era plin de îngeri, înfățișați în sângeroase scene de luptă. Se războiau între ei cu săbii înflăcărate. Unii se prăvăleau printre nori albi și pufoși. Expresiile de pe chipuri le fuseseră lucrate pe îndelete. Grimasele de durere și sclipirile virtuoase din ochii lor păreau mult prea reale.

Aoleu!

Sub candelabru erau așezate, la distanță unele de altele, canapele și fotolii de modă veche, îmbrăcate în piele. În aer plutea un ușor, dar deloc neplăcut miros de cafea amestecat cu aromă de tutun, care părea să vină dintr-un fel de cafenea aflată în spatele ușilor întunecate din celălalt capăt al holului.

Totul avea un aer de hotel hollywoodian din vremurile de altădată. Aproape că mă așteptam să apară din senin fantoma lui Marilyn Monroe. Foaierul nu era gol, însă aveam certitudinea că niciunul dintre cei de acolo nu se lăuda cu vreun pic de ADN uman.

Demonii se aflau pretutindeni – tolăniți pe canapele, vorbind la telefoanele mobile, încolăciți pe fotolii, citind cărți sau strânși în mici grupuri.

Roth și-a așezat o mână pe spatele meu și m-a condus către scări.

– Blocul nu are lift? am întrebat.

– Nu unul în care să vrei să te urci. Când mi-a văzut mutra, a zâmbit. Lifturile de aici nu merg decât în jos.

Uau! Știam că existau… *portaluri* în tot orașul și prin întreaga lume. Bunul-simț îmi spunea că trebuiau să fie, căci altfel cum ar fi putut demonii să vină și să plece? Dar nimeni, cu atât mai puțin Gardienii, n-avea habar unde se aflau, iar eu categoric nu văzusem niciunul. Faptul că Roth mă adusese acolo și-mi spusese despre portal era o neghiobie astronomică.

Pe trepte, el mi-a strecurat o privire cu subînțeles.

– Am încredere că n-o să-i zici lui Bolovan despre ascensoarele noastre.

Adevărul e că nici n-aveam de gând. Îmi stătea mintea tot la Afurisiții ăia și la cei din hol. Toți păreau așa de… normali.

– Layla? m-a atenționat el.

– N-o să-i zic. Și vorbeam serios. Mi-am ținut gura în toate celelalte privințe și, pe deasupra, acum ar fi trebuit să fiu la școală.

Roth a dat din cap și am urcat la etaj. Faptul că-i vedeam din nou mansarda (și patul) m-a întors pe dos. În timp ce el se ducea la pian, eu am mormăit ceva despre mersul la baie și m-am pitit înăuntru. Obrajii mi-erau păcătos de încinși, iar pulsul îmi scăpase de sub control.

Baia lui Roth era frumoasă, surprinzător de ordonată și de spațioasă. Nu observasem asta data trecută. Prosoape negre, asortate, atârnau lângă cada cu piciorușe în formă de gheare și lângă cabina de duș. Robinetele erau suflate cu aur. Și bănuiam că era aur adevărat. Nu m-am grăbit, încercând să-mi potolesc bubuiturile din piept.

„Sunt aici ca să discutăm despre unde ar putea fi *Cheia lui Solomon*. Asta-i tot. Faptul că-mi doresc să mă sărute n-are absolut nicio legătură cu vizita. Niciuna… și, de fapt, nici nu vreau să mă sărute.“

Dumnezeule, monologul meu interior părea al unui țăcănit!

Când am deschis ușa, Roth stătea la pian, gâdilând alene pisoiul cel negru cu o mână, în vreme ce în cealaltă ținea un pahar de… „Acela era vin?“ Lumina soarelui ajuns aproape la amiază pătrundea prin ferestrele din apropiere, învăluindu-l într-o aură. Niciun băiat n-ar fi trebuit să arate așa de bine ca el, și mai ales niciun demon. Cuprinsă brusc de sfială, mi-am făcut de lucru uitându-mă prin camera lui. Întoarcerea în mansarda lui avea ceva intim.

Roth s-a uitat în sus, privindu-mă peste marginea paharului.

– E un pahar și pentru tine, dacă vrei.

Am înaintat puțin spre el.

– Nu, mulțumesc. Ai o… locuință drăguță. Nu știu sigur dacă ți-am spus asta data trecută.

El a chicotit și s-a ridicat.

– Mi-am închipuit eu că n-o să spui. A venit în fața mea și mi-a tras mâna din păr. Nu te mai fâstâci! N-o să te siluiesc.

Simțind că mă colorez în trei nuanțe de roșu, m-am ferit și m-am dus către rafturile înțesate cu șiruri de cărți. O secundă mai târziu, Roth era lângă mine. Acum doar am tresărit ușor. Jumătatea lui de rânjet era, în același timp, înfumurată și poznașă. Fredonând ceva, el și-a lăsat un deget să-i alunece pe cotoarele diverselor cărți, într-un gest languros care m-a făcut să mi-l imaginez atingându-mă pe mine în felul ăla. Am răsuflat fără zgomot, recunoscătoare pentru că nu se uita la mine. Roth s-a oprit la un volum și l-a tras afară. Mi-a făcut cu ochiul, trecând agale pe lângă mine.

– Ce-ai acolo? l-am întrebat, așezându-mă pe scaunul de la biroul lui.

Fără să mă privească, demonul s-a dus cu cartea spre pat, unde s-a trântit pe o parte. Lucrarea subțire îi atârna între două degete.

– Asta-i o ediție comercială a *Cheii lui Solomon*. Vrei s-o răsfoiești?

Cu ajutorul roților, mi-am împins scaunul mai aproape de pat.

– O ediție comercială?

El a dat din cap, în semn de încuviințare.

– Da, pentru toți micii sataniști în devenire de pe lumea asta. În mod evident, e incompletă. Dar trece în revistă toți marii jucători. M-am uitat prin ea de douăsprezece ori. Poate că-mi scapă ceva.

Ajunsă la picioarele patului, am întins o mână.

– Lasă-mă să văd!

– Vino lângă mine!

M-am holbat o clipă la el, apoi mi-am dat ochii peste cap. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat cu precauție de pat.

– OK?

– Î-hî! Roth a tras cartea mai în spate. Întinde-te aici!

M-am încruntat.

– De ce?

– Pentru că mă simt singur.

– E ridicol! Sunt *chiar* aici.

Demonul și-a plecat genele.

– Dar mult prea departe, Layla!

Mâinile mi s-au strâns în pumni când un zâmbet ațâțător i s-a ivit pe buze. N-avea de gând să cedeze. Bodogănind, m-am așezat alături de el.

– Mulțumesc!

– Mă rog. Acum pot să văd cartea?

Roth mi-a întins-o. Volumul era îngust și nu putea să aibă mai mult de o sută de pagini. Pe prima copertă erau desenate un cerc și o stea.

– Aia adevărată are simbolul gravat, iar învelitoarea seamănă cu pastrama de vită învechită, mi-a explicat el. E legată în piele de om.

Abia dacă am reușit să nu scap copia din mână.

– Câh!

– Da. Așa se făcea pe vremuri.

Am deschis cartea și am fluierat încet.

– Frumos! Studiam un desen de mână ce înfățișa o ființă pe jumătate om, pe jumătate mierlă. Legenda de sub imagine anunța că se numea Caym, marele Președinte al iadului, conducătorul a treizeci de legiuni.

– „Maestru al logicii și al jocurilor de cuvinte“, am citit eu. Arată ca o ciudățenie.

– Ar trebui să-l vezi în persoană!

Pe pagina opusă se găsea o incantație incompletă pentru chemarea și trimiterea demonului înapoi în iad. Când Roth s-a întins și a început să întoarcă paginile, am tăcut, ascultându-l cum comenta din când în când.

Am făcut o pauză la un demon pe nume Paimon.

– „Având rang de prim și principal Rege al iadului, el stăpânește Vestul. Comandă două sute de legiuni.“ Uau! am exclamat.

– Așa-i, dar este, sau a fost, un mare mahăr. În esență, asistentul Șefului. A fost cel mai loial slujitor al lui.

– „A fost“? Nu-mi puteam lua ochii de la desen. Înfățișa un bărbat purtând un soi de pălărie neagră și călărind o cămilă. Sau un cal cu probleme la spinare. Ori una, ori alta.

– El și cu Șeful s-au luat la ceartă acum câteva secole.

Mi-am ciulit numaidecât dragele mele urechiușe.

– O ceartă destul de gravă, încât el să poată fi cel aflat în culisele planului?

– Jumătate dintre demoni s-au luat la harță cu Șeful o dată sau de două ori. Roth s-a ridicat dintr-o singură mișcare lină, lipindu-și umărul de al meu. Vezi, pe pagina opusă, vraja aia de mântuială pentru alungarea spiritelor, care sigur a fost furată dintr-un episod al serialului *Supernatural*?

Am zâmbit larg.

– Adevărata *Cheie* are o adevărată vrajă, care include… poți să ghicești? O adevărată capcană pentru demoni. De-aia cartea e atât de puternică. Dacă trupa cu inimă de piatră, Gardienii tăi, ar pune mâna pe ea, chiar că s-ar putea descotorosi de toți demonii.

Icnetul de uimire mi-a scăpat din gură înainte să-l pot opri.

– Dar cum rămâne cu…

– Mine? Roth a ridicat un umăr. Ar putea să încerce.

Mi-am dat părul pe spate.

– Nu te deranjează?

El a izbucnit într-un hohot de râs.

– Sunt greu de prins.

L-am privit o clipă, apoi m-am întors la carte și am schimbat subiectul. Gândul că Roth putea fi alungat mă zăpăcea mai mult decât ar fi trebuit.

– Încă mă miră simplul fapt că iadul respectă regulile, știi? Pur și simplu pare împotriva legii bunului-simț.

– Oricare ar fi înțelegerea pe care Șeful a făcut-o cu El, ea stă în picioare de peste două mii de ani. Noi încercăm să jucăm după regulament, iar grupul Alfa nu ne șterge de pe fața Pământului. Roth a întors pagina și a zăbovit asupra unei liste cu demoni mărunți, ce puteau fi chemați pentru diverse favoruri. Trebuie să existe bine și rău în lume. Trebuie să ai de ales. Iar tu ești și pe jumătate demon. Mă crezi sau nu, Șefului nu-i place să ne batem între noi. I se pare o risipă de timp și de energie. Dar când unul din neamul lui începe să încalce rânduielile, nu-i deloc încântat.

Am râs pe înfundate.

– Da, pentru că voi ar trebui, în schimb, să vă petreceți timpul corupând oameni.

– Ai dreptate, mi-a răspuns Roth, frunzărind fără încetare volumul. Cum te simți? Ai ceva dureri după ce-ai făcut pe maestrul kung-fu cu demonii?

Am scuturat din cap.

– Nu. Totul s-a vindecat după… mă rog, știi tu după ce. Și mâinile mele sunt OK.

Roth a încuviințat și a trecut la următoarea pagină, însă eu nu mă mai uitam la carte. Mă uitam la el. De fapt, îl studiam.

– Îți datorez niște scuze.

Demonul și-a săltat privirea, iar mâna i-a rămas suspendată în aer.

– De fapt, n-am nevoie de scuze. Găsesc că sunt prezentate mult prea des ca să mai însemne ceva.

– Îmi pare rău, am spus eu, totuși. N-ar fi trebuit să-ți fac atâtea mizerii la început.

Roth a tăcut, așa că am preluat eu răsfoitul cărții. Demoni și iar demoni, până când unul mi-a atras atenția.

– Hei! am strigat, tocmai când Roth dădea să înșface volumul subțire. Nu! N-o lua! Am apăsat cartea cu ambele mâini.

Roth a prins-o de margine.

– Layla!

– Dacă mai tragi de ea, o s-o rupi. Am apăsat și mai tare. Lasă-mă să văd!

El m-a fixat parcă o veșnicie, cu ochii scăpărând.

– Bine!

A dat drumul copertei și s-a lăsat pe spate. Eu m-am strâmbat și am întors volumul. Desenul reprezenta un tânăr purtând o banală coroană de argint. Avea două aripi aproape la fel de lungi ca trupul. Aripi tot atât de impresionante ca ale lui Roth. Pe unul din brațele lui stătea încolăcit un șarpe negru, iar la picioarele lui ședea un cerber.

Băiatul era gol pușcă și zugrăvit corect din punct de vedere anatomic. Obrajii mi s-au încins.

– Astaroth, Prințul… Moștenitor al iadului?

Roth n-a scos o vorbă.

– „Astaroth e un demon foarte puternic din Ierarhia Primară, care seduce prin indolență, vanitate și raționamente filozofice.“ Am pufnit. Pare genul tău. „În plus, are capacitatea de a-i face pe muritori invizibili și de a le da putere asupra șerpilor.“

Roth a oftat.

– Ai terminat?

– Nu, am râs eu, citind frântura din incantația de chemare.

Aceasta implica dezbrăcatul până la piele și sângele unei fecioare. Nimic surprinzător! Nu exista o vrajă de alungare. Totuși, apărea acolo un sigiliu, care semăna cu o busolă prost făcută.

– Cum scap de tine?

– Pentru niciun demon din Ierarhia Primară nu se cunoaște vreo vrajă de alungare. Trebuie să folosești o capcană diabolică, într-o noapte cu lună plină, lucru explicat în *Cheia lui Solomon*. Dar o capcană diabolică face mai mult decât să gonească un demon. Îl condamnă la flăcările din adâncuri. Pentru noi e ceva echivalent cu moartea.

M-am uitat la el, și amuzamentul mi s-a veștejit, încetul cu încetul. Un mușchi îi tresărea pe obraz, în timp ce-și arunca privirea prin cameră și pe fereastră.

– Ce-i? Am pufnit într-un hohot de râs. Ăsta nu ești cu adevărat tu. Nu se poate.

Roth și-a întors capul spre mine, cu un aer încruntat.

– Care crezi că-i numele meu complet?

– Mă rog. Ai doar optsprezece ani și... Vocea mi s-a stins, pe măsură ce mă uitam din nou la imagine. Roth cel care stătea în fața mea nu putea fi Prințul Moștenitor al iadului. Atunci mi-a picat fisa și mi-a venit să-i azvârl cartea drept în față, într-o figură de kung-fu. M-ai mințit!

– Nu. M-am născut acum optsprezece ani. Roth a clătinat din cap. Nu înțelegi.

– Ai dreptate. Nu înțeleg. O fi ăsta un fals, dar *Cheia lui Solomon* e mai veche decât lumea și Pământul. Cum se poate să apari tu în ea?

– Eu sunt doar unul dintre mulți alții, mi-a răspuns pe un ton rece și egal. Cei dinaintea mea au pierit de timpuriu ori nu și-au mai slujit scopul. Mi-a zâmbit, dar surâsul lui era lipsit de tot ce-l făcea uman. Eu sunt cel mai *recent* Prinț Moștenitor.

M-am lăsat pe spate.

– Deci... ești un soi de înlocuitor?

– Un înlocuitor identic. A râs fără veselie. Fiecare Roth dinaintea mea arăta exact ca mine, vorbea ca mine și, probabil, era la fel de șarmant. Deci, da, sunt un înlocuitor.

– Tot așa se întâmplă și cu ceilalți demoni?

Roth și-a trecut degetele prin păr.

– Nu. Demonii nu pot răposa cu adevărat, însă flăcările din adâncuri sunt echivalentul morții în ceea ce ne privește. Toți foștii Prinți se află acolo, îndurând chinuri pe care nici nu ți le-ai putea imagina. Le aud zbieretele. Îmi cam servesc drept o bună aducere aminte a faptului că trebuie să fiu cuminte.

Am închis cartea, vrând s-o împing de pe pat. Roth încă stătea alături de mine, țeapăn ca o stană de piatră. El era un înlocuitor, creat pentru că aceia dinaintea lui eșuaseră sau căzuseră pradă unei capcane diabolice. Nu puteam să-mi închipui nici pe departe cum se simțea. Oare era măcar stăpân pe propria persoană sau reprezenta o acumulare a zecilor, dacă nu a sutelor de predecesori?

Îmi părea groaznic de rău pentru el. În vreme ce eu abia începusem să-mi descopăr moștenirea, Roth știa mult prea multe despre a lui.

Tăcerea se prelungea. De sub pat, îi auzeam pe pisoi torcând ca niște trenulețe de marfă.

Am îndrăznit să mă uit la Roth și l-am găsit fixându-mă cu privirea. Ochii ni s-au întâlnit. El a tras adânc aer în piept.

– Ce-i?

– Îmi... pur și simplu îmi pare rău.

Roth a deschis gura, după care a închis-o. S-au mai scurs câteva secunde până să vorbească.

– N-ar trebui să-ți pară rău pentru mine. Mie nu-mi pare.

Nu-l credeam. Deodată, o grămadă de lucruri căpătau sens.

– E o porcărie.

Demonul a făcut ochii mari.

– De asta îți place atât de mult aici, sus. Nu vrei să stai acolo. Ți-ai dori să rămâi pe Pământ, unde totu-i real. M-am aplecat, susținându-i privirea. Pentru că pe Pământ și tu ești real, nu doar un alt Roth.

El a clipit, apoi a râs.

– Poate că așa ar fi, dacă într-adevăr mi-ar păsa de asemenea chestii. Sunt ce sunt. Sunt...

– Ești un demon. Știu. M-am ridicat în genunchi, cu fața către el. Mereu spui asta. Ca și cum ai încerca să te convingi singur că doar atât ești, deși eu îmi dau seama că nu-i așa. Însemni mai mult, nu doar un alt Roth.

– Of, hai că începi! Roth s-a trântit pe spate, rânjind, cu privirea în tavan. Mai departe o să-mi spui că am o conștiință.

Mi-am dat ochii peste cap.

– N-aș merge atât de departe, dar...

Chicotelile lui m-au întrerupt.

– Tu habar n-ai. Simplul fapt că-mi place pe Pământ nu înseamnă altceva decât că prefer locurile care nu miros a ouă stricate și nu au un miliard de grade temperatură.

– Ești un mare mincinos!

El s-a săltat pe coate, iar râsul i s-a topit într-un zâmbet trufaș.

– Iar tu ești incredibil de naivă. Nu-mi vine să cred că ți-e milă de mine. Eu nici măcar n-am un suflet.

Mi-am apăsat palmele pe umerii lui. Roth a căzut pe spate, nu pentru că folosisem vreun pic de forță, ci mai mult din pricina uimirii. I se citea pe toată fața.

– Ești un mare nătărău. Și-acum o să plec.

Roth a sărit și m-a prins de brațe, punându-mă jos într-o jumătate de secundă. S-a înălțat deasupra mea.

– De ce te enervezi când îți zic adevărul?

– Pentru că nu ăsta-i adevărul! Am încercat să mă ridic, dar mă țintuise locului. Nu pricep de ce trebuie să minți. Nu ești sută la sută rău.

– Am motivele mele. Privirea i s-a plimbat pe chipul meu și pe trup în jos. Niciunul dintre ele nu-i angelic. Toate sunt egoiste.

– Nu, am șoptit. Știam că nu era așa. Însemni mai mult decât faptul că ești următorul Prinț.

Roth s-a lăsat în jos, lipindu-și pieptul de al meu. Fața i se oprise la patru–cinci centimetri de a mea. Aerul mi s-a împotmolit în gât.

– Sunt doar următorul Prinț Moștenitor. Atât… asta-i tot ce sunt.

– Ba nu!

Nu mi-a răspuns, în timp ce-și slăbea strânsoarea și își lăsa degetele să-i alunece de-a lungul brațului meu. Mâna i s-a mutat pe talia mea, apoi pe șold. Atingerile lui erau urmate de căldură, stârnind un puternic fior de dorință, ba chiar de teamă. Roth și-a dus ochii în sus, iar intensitatea privirii lui exercita o atracție magnetică. Acea tensiune amețitoare își făcea simțită prezența, trăgându-ne unul către celălalt. Mă săturasem s-o ignor, mă săturasem s-o consider păcătoasă, când reprezenta ceea ce-mi doream. Ceea ce-mi trebuia.

Fiindcă Roth nu era doar un simplu demon, iar eu nu eram doar o fată prinsă între două specii.

Încet, mi-am ridicat mâna și mi-am așezat-o pe obrazul lui. Numai pieptul i se mișca, umflându-se într-un ritm nestatornic. Atunci am observat că și pe el îl tulburau la fel de mult cele ce se petreceau între noi. Nu mai era vorba doar despre un joc ori despre o sarcină. Nu se mai limita la flirturi și tachinări.

– Nu ești doar un alt Roth. Însemni mai mult. Ești…

Gura lui Roth a dezmierdat-o pe a mea. Speriată, am tras brusc aer în piept, înghețând sub el. Nu era cine știe ce sărut, ci numai o mângâiere surprinzător de ușoară și de blândă. Demonul n-a forțat, nici n-a adâncit contactul. Doar a rămas acolo, peste mine, în timp ce fluturarea buzelor lui avea asupra mea un efect mai puternic decât oricare altul pe care-l resimțisem vreodată.

Și-mi doream mai mult, mult mai mult!

Cuvânt provenit din limba chineză care înseamnă „monstru“, diavol sau spirit malefic. În filmul *Gremlinii*, un mogwai era un animal simpatic căruia îi plăcea să cânte, dar în îngrijirea lui trebuiau respectate trei reguli: să nu fie expus la lumină, să nu fie udat și să nu fie hrănit după miezul nopții. Încălcarea ultimei reguli ducea la transformarea animăluțului într-un gremlin periculos.

Capitolul 18

Roth și-a înălțat capul și s-a uitat la mine. În privirea lui nu se ghicea neapărat o întrebare, cât o sălbatică promisiune a unor lucruri pe care probabil nici n-aș fi putut începe să le pricep.

Mi-am așezat mâinile tremurătoare pe pieptul lui. Nu știam dacă pentru a-l respinge sau a-l trage mai aproape. O mulțime de gânduri mi se învălmășeau în minte. Îmi doream chestia aia, dar nu știam ce însemna *chestia aia*. Primul meu sărut fusese atunci, în parc, cu Roth, și nici măcar nu eram convinsă că putea fi socotit un sărut adevărat. O, îmi plăcuse, îmi plăcuse mult, dar izvorâse oare din pasiune? Nu credeam. Din contră, Roth mă sărutase doar pentru a-mi dovedi că putea.

Însă acum mă sărutase în toată regula. O știam până-n măduva oaselor.

Mi-am mutat mâinile nesigure pe umerii lui. Nu l-am împins tare, însă el mi-a dat imediat drumul, umflându-și mușchii brațelor, în timp ce răsufla greu.

– Ce-i? Glasul îi era profund și nesfârșit.

Cu inima zvâcnind, mi-am retras mâinile și mi le-am strâns la piept. Bluza mi se mototolise, iar picioarele încă îmi erau împletite cu ale lui. Ochii lui… păreau să arunce văpăi aurii.

– Cred că… nu știu ce să zic de treaba asta.

Roth a rămas o clipă nemișcat, după care a dat din cap, în semn de încuviințare. Eu mi-am mișcat buza, în timp ce el se rostogolea pe o parte. Mă așteptam să se fi supărat pentru că frânasem înainte să înceapă ceva, *orice*. La naiba, o uriașă parte din *mine* era supărată! De ce-l împiedicasem?

– Îmi pare rău, am șoptit, ridicându-mă în capul oaselor și trăgându-mi bluza în jos. Doar că niciodată n-am…

– E în regulă. Patul s-a înclinat când Roth m-a cuprins în brațe și m-a tras înapoi în jos. S-a întins, ținându-mă lipită de el. Pe bune că e OK.

Pisoiul alb cu negru a sărit pe marginea saltelei și s-a frecat de piciorul lui Roth, apoi de al meu, distrăgându-ne atenția. Întreruperea a fost bine-venită, căci mă simțeam ca și cum un roi de fluturi mi s-ar fi năpustit în stomac.

Animalul s-a oprit și s-a zgâit la mine cu ochii lui de un albastru lucitor. Am așteptat să mă muște de picior sau să-și înfigă ghearele în pielea mea, dar părea să se fi plictisit de

mine. S-a făcut ghem la picioarele patului, unde a fost curând însoțit de ceilalți doi pui.

Câteva momente s-au scurs tăcute, în vreme ce încercam să-mi stăpânesc inima și să deslușesc diversele grade de ușurare și dezamăgire ce se războiau între ele. Roth a început să vorbească despre tot felul de banalități, alese la întâmplare. Cum ar fi serialele de televiziune pe care le ratase cât fusese jos.

– Acolo n-avem cablu, a zis el. Doar conexiune prin satelit, care se pierde imediat ce vreunul lansează o minge de foc, adică *tot* timpul, în puii mei!

Mi-a povestit cum au ajuns el și Cayman să se împrietenească. Din câte se pare, Cayman supraveghea portalul și blocul. Se dăduse la Roth, iar acesta se alesese cu o mansardă deasupra barului, după ce-i explicase că lui îi plac fetele. Nu eram sigură cum mersese treaba, dar n-am stat să-mi pun întrebări.

După aceea Roth mi-a vorbit despre mama lui.

– Tu ai o mamă? l-am întrebat râzând, fiindcă mi se părea caraghios. Încă mi-l imaginam ieșind dintr-un ou, complet dezvoltat.

– Da, am o mamă și un tată. Tu nu știi cum se fac copiii?

Mi-ar fi plăcut să-i arăt că știam precis cum se făceau copiii.

– Cum o cheamă?

– O, are multe nume și umblă prin lume de foarte, foarte multă vreme.

M-am încruntat. De ce îmi suna cunoscut?

– Dar eu îi zic Lucy, a adăugat el.

– Nu „mamă“?

– Drace, nu! Dacă ai întâlni-o vreodată pe femeie (și, crede-mă, nu vrei s-o întâlnești) ai pricepe de ce. E foarte… de modă veche. Și autoritară.

– Ca Abbot?

Stăteam prea bine ca să mă mișc și să-mi dau la o parte părul de pe față. Am încercat să-l îndepărtez suflând, dar n-a mers.

– Da, ca Abbot. Roth mi-a împins părul spre spate, iar degetele i-au întârziat pe obrazul meu. Dar cred că Abbot chiar ține la tine.

M-am posomorât la pieptul lui.

– Dacă m-ar fi iubit, nu m-ar fi mințit.

– Minte ca să te ocrotească. Un suspin molcom i-a scuturat trupul. E altceva.

O parte din mine ar fi vrut să se întrebe de ce, dintr-odată, Roth intrase în echipa Abbot, dar am lăsat lucrurile în voia lor.

– Cum e mama ta?

Demonul mi-a săltat capul, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos.

– E… o figură.

Am rămas tăcuți preț de câteva minute.

– Curând va trebui să mă întorc.

– Te ia Bolovanul de la școală?

– Ar fi periculos să mă mai ia Morris. Fără să știu de ce, simțisem nevoia să-i dau un motiv. Un motiv întemeiat. Așa că, da, mă ia Zayne.

Brațul i s-a strâns în jurul mijlocului meu.

– Poate c-ar trebui să mă prezint.

– Da, nu cred că-i o idee bună.

A zâmbit plin de sine.

– Mie mi se pare o idee strălucită.

Desprinzându-mă de el, m-am așezat în fund și mi-am netezit bluza. O fracțiune de secundă mai târziu, Roth îmi cuprinsese obrazul în căușul palmei. Nici măcar nu-l văzusem mișcându-se.

– Ești frumoasă așa, îmbujorată și cu ochii mari.

Inima mea a executat un mic dans prostesc.

– Vorbele dulci n-o să mă convingă să-ți fac cunoștință cu Zayne.

El și-a lăsat mâna să cadă și s-a retras.

– Fir-ar! Îmi trebuie alt plan.

M-am sculat din pat și m-am îndepărtat, mergând cu spatele.

– Zău că trebuie să ne întoarcem!

Roth a oftat din greu, după care s-a ridicat și și-a înălțat brațele deasupra capului. Pantalonii îi alunecaseră pe mijloc în jos, dezvăluind ceva mai mult din coada dragonului și din adânciturile aflate în dreptul șoldurilor.

M-a surprins holbându-mă.

– Vezi ceva ce-ți place?

I-am aruncat o privire indiferentă și, pe urmă, ei bine, pe urmă ne-am uitat stânjeniți unul la altul. Totul se schimbase între noi, deși n-aș fi putut să stabilesc cu precizie momentul în care se întâmplase ori să spun cu certitudine ce însemnătate avea. Dar, mai târziu, când mă prefăceam că ies de la școală și mă îndreptam către automobilul Impala condus de Zayne, am avut două revelații.

În primul rând, că spasmele ciudate din pieptul meu, ce apăreau de fiecare dată când mă gândeam la Roth, probabil că nu aveau să dispară prea curând. Și, în al doilea rând, că din clipa în care buzele lui le atinseseră cu atâta blândețe pe ale mele, uitasem complet toate motivele pentru care mă dusesem în mansarda lui. Dacă o țineam tot așa, avea să fie vai și-amar de noi!

Săptămâna următoare, treaba a mers oarecum normal. Dacă acum „normal“ însemna să fiu colegă de clasă cu un demon și să-mi petrec timpul liber, atât cât mai era, încercând să-mi dau seama unde era ținută o carte demonică. Eu și cu Roth ori treceam cu vederea ceva evident, ori nu eram cele mai sclipitoare stele de pe cer, căci tot cu mâna goală rămăseserăm.

Lăsând la o parte întreaga chestiune demonică, era bine că Zayne mă ducea și mă aducea de la școală cu mașina. Elijah și ai lui nu fuseseră găsiți, și nimeni nu primise vreo veste de la ei. Membrii clanului nu reveniseră în cartierul lor, dar Zayne credea că se aflau încă pe undeva prin apropierea orașului. În adâncul sufletului, știam că urma să mai auzim de Elijah, însă nu el reprezenta problema cea mare. Cu fiecare zi ce se scurgea, simțeam că timpul meu era pe sfârșite. Nu avea să mai treacă mult până la apariția unui alt demon. Mă

uitam într-una peste umăr.

Joi, în pauza de prânz, Sam mi-a băgat sub nas un ziar. În introducerea articolului de pe prima pagină scria: „GARDIENII? SĂ RĂMÂNĂ SAU SĂ PLECE? Biserica Fiii lui Dumnezeu intervine în dezbatere“.

Cu un oftat dezgustat, am luat publicația și am parcurs în diagonală textul. Din când în când, biserica Fiii lui Dumnezeu organiza câte o manifestație împotriva Gardienilor și ajungea pe prima pagină. Făcea asta încă de când publicul aflase despre existența Gardienilor.

Roth efectiv radia de bucurie în timp ce se uita peste umărul meu. El se obișnuise să ia prânzul cu noi, atunci când nu trăgeam chiulul ca să facem niște săpături în legătură cu vorbele clarvăzătorului ori cu locul unde s-ar fi putut ascunde demonul.

– Ei trebuie să înceapă să dea interviuri, a spus Sam. Altfel, niște idioți ca ăștia o să-i ardă pe cruce.

– Ce-i rău într-un frumos foc de tabără? a întrebat Roth, împungându-mă cu genunchiul pe sub masă.

I-am tras un pumn în picior.

Întinzându-se peste tăblia mesei, Sam mi-a luat o mână de cartofi prăjiți din farfurie.

– Tu ai citit porcăria aia?

– N-am fost chiar așa atentă. Am pus jos ziarul.

Stacey s-a aplecat și s-a uitat la publicația aflată între noi.

– Ce naiba? Zice, și citez: „Gardienii seamănă tocmai cu acele creaturi care au fost alungate din rai și trimise în iad. Sunt păcătoși care se înfășoară în mantii de sfinți“. OK! Cu ce se droghează oamenii ăștia și de unde iau și eu?

– Uite! Strecurându-și un braț împrejurul mijlocului meu, Roth mi-a arătat cel de-al treilea paragraf. Pentru că mă tot atingea, jumătate din școală credea că eram împreună. Eu nu știam sigur ce *eram*. Încă nu ne puseserăm niciun fel de etichete. Biserica susține că Gardienii sunt un semn al apocalipsei. Marfă!

Sam a pufnit.

– Dacă o să vină apocalipsa și n-o să apară nici măcar un zombi, o să-mi ies din sărite.

Roth a deschis gura, în timp ce-și lua brațul de pe mijlocul meu, însă i-am tăiat vorba:

– Fanaticii ăștia sunt duși cu capul.

Sam i-a aruncat o privire lui Stacey.

– Ai de gând să mănânci cartofii ăia?

– De când întrebi înainte să iei?

Am înșfăcat mâna lui Roth, care mi se furișa pe picior în sus.

– Servește-te, pur și simplu, din farfuria mea.

Obrajii lui Sam au căpătat o nuanță trandafirie.

– Știați că un adult obișnuit arde două sute de calorii într-o jumătate de oră de sex? Trandafiriul i s-a preschimbat în roșu, pe măsură ce ochii i se măreau în spatele ochelarilor. Nu știu de ce-am spus asta.

Am încercat să-mi înăbuș hohotele de râs cu mâna, dar n-am reușit. Lui Stacey îi căzuse falca. Roth a ridicat din sprâncene.

– Îți stă mintea la sex, amice?

Sam a mormăit ceva, apoi și-a dres vocea.

– Oricum, știați că bananele sunt radioactive?

– Uau! Stacey a scuturat din cap, deși zâmbea cu gura până la urechi. Dai pe dinafară de informații alandala.

– Da, faza cu bananele e chiar… Când am dat să-mi îndrept spatele, am simțit că înțepenesc. Roth s-a uitat la mine într-un fel ciudat, dar nu l-am băgat în seamă. Sam era, într-adevăr, o fântână de informații fără noimă. Cum de nu mă gândisem mai devreme? Entuziasmul îmi săgeta tot trupul. Hei, ieri-dimineață am auzit o ghicitoare la radio, care de atunci nu-mi dă pace.

Interesul s-a aprins în ochii lui Sam.

– Bagă!

– OK. Cred că face referire la un loc din oraș, un loc în care se răsfrânge un monolit. Odată ce s-a prins și Roth, practic țopăiam pe scaunul meu. Ai idee ce-ar putea fi?

Sam s-a uitat lung la mine preț de câteva clipe, pe urmă a izbucnit în râs, bătând din palme pe sub masa albă.

– Tu vorbești serios?

Nu pricepeam ce era așa amuzant.

– Da, vorbesc serios.

Roth a luat o furculiță de plastic.

– Presupun că știi unde se află locul ăla?

– Bineînțeles! Cum se poate să nu știi? E limpede ca lumina zilei! Numai un… Vocea lui Sam s-a stins, căci Roth părea pe cale să-și transforme furculița într-un proiectil. Bine, poate că nu-i *atât* de evident.

– Sam! am exclamat eu, începând să-mi pierd răbdarea.

El și-a împins ochelarii pe nas.

– Uite, ghicitoarea e formulată pieziș, ca să te încurce. Deci e clar să secretul stă în descifrarea înțelesurilor obișnuite din spatele unor indicii. De exemplu, cum i se mai spune unui monolit? Monument. Iar un sinonim pentru „răsfrânt“ e „reflectat“. Știm cu toții despre ce loc e vorba.

– Frate! Stacey i-a aruncat o căutătură țâfnoasă. Nu chiar toți!

Sam a oftat.

– Trebuie să vă explic totul ca la clasa întâi? E vorba de Monumentul lui Washington[14]. Și el se reflectă în… oglinda apei. Vedeți? Oarecum evident, nu?

Roth a bombănit:

– În mod evident, nu.

Îmi venea să-l îmbrățișez pe Sam.

– Ești grozav! Mulțumesc foarte mult.

– Sunt grozav, a rânjit Sam. Știu!

Cu ochii la Roth, mi-am înhățat tava.

– Hei, copii, ne vedem la engleză?

– Sigur, a murmurat prietena mea, încă holbându-se la Sam.

Aș fi pariat pe douăzeci de dolari că se gândea din nou la arderea celor două sute de calorii. Roth și cu mine ne-am azvârlit resturile de mâncare și ne-am furișat pe scara noastră de lângă vechea sală de sport. Fulgi de vopsea se cojeau de pe balustradele ruginite.

– Sper din suflet că vrei să testezi teoria cu cele două sute de calorii.

M-am uitat netulburată la el.

– Nu, Roth! Bună încercare!

– Păi, un demon are voie să spere, nu-i așa?

– Acum știm unde se află *Cheia lui Solomon*. Mi-am dat părul pe spate. Doamne, nu-mi vine să cred că nu ne-am dat seama. Alo! Asta-i o veste bună.

– Știu. Mi-a prins șuvița cu care mă jucam, apoi și-a înfășurat-o în jurul degetului. Dar eu zău că m-am blocat la ideea cu caloriile.

L-am plesnit peste mână.

– Roth!

– Bine! Bine! Mi-a cules iar șuvița rebelă. Cine-ar fi crezut că toate informațiile alea inutile cu care și-a umplut Sam capul o să se dovedească, de fapt... utile.

– Știu! am râs eu. Acum ne mai trebuie doar o lună plină.

– Avem noroc. O să fie una sâmbătă noaptea.

Colțurile gurii mi-au coborât pe dată.

– Cum naiba de-ai știut din prima?

Roth m-a tras în față.

– Demonii și luna plină sunt sacul și peticul.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, pentru a păstra o mică distanță între noi.

– Asta-i cea mai mare prostie pe care-am auzit-o vreodată.

El a zâmbit larg.

– Vrei s-o auzi pe cea mai bună?

Numai Dumnezeu știa ce urma să-i iasă din gură. Privirea mi-a fugit în sus, întâlnind-o pe a lui.

– Ce-i?

– Hm! Roth a înaintat, dar eu m-am retras puțin. Îți amintești de ce încercai să mă convingi ieri, la mine acasă?

Spatele mi s-a lovit de bătrânul zid din ciment.

– Că nu ești doar un alt Roth?

El mi-a lăsat părul, doar pentru a-și așeza vârfurile degetelor pe bărbia mea. O scânteie de electricitate și-a croit drum până-n vârful degetelor de la picioare. Lăsându-mi capul pe spate, demonul m-a fixat cu un rânjet obraznic.

– Când am zis că eu nu sunt un băiețel adevărat?

– Da.

A pufnit în timp ce se apleca mai mult. Am încercat să-mi încleștez picioarele, dar o coapsă a lui s-a strecurat între ale mele.

– Categoric mă transform într-un băiețel adevărat.

Of, Sfinte Iisuse...

S-a auzit soneria, anunțând sfârșitul pauzei de prânz. Zgomotul părea să vină de foarte departe.

– Roth…

– Ce? El și-a lăsat capul în jos, pentru a-și freca nasul de al meu. Gura lui se învârtea la doar câțiva centimetri de a mea. Trupurile noastre stăteau lipite, frecându-se în toate acele puncte care-mi frigeau simțurile. Roth continua să stea cu capul plecat, mângâindu-mi cu buzele obrazul, apoi lobul urechii. Acolo, m-a mușcat ușor, prinzând între dinți pielea sensibilă. Am tras brusc aer în piept, și degetele mi s-au încleștat pe partea din față a bluzei lui.

Demonul mi-a dat drumul și s-a retras.

– Nu-mi mai distrage atenția!

Am rămas cu gura căscată.

– Ce? Eu nu fac nimic. Tu…

– Ești pur și simplu irezistibilă! Rânjetul lui a mai urcat puțin. Dar să revenim la chestiunile importante!

Tare-mi venea să-l mai pocnesc! Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Da, să revenim la chestiunile importante.

– Pot să merg eu sâmbătă după *Cheie*.

– Vin cu tine! am adăugat.

Roth a oftat.

– Știam c-o să spui asta, dar există o mică problemă. Cum o să scapi în toiul nopții dintr-o fortăreață a Gardienilor?

– Pot să ies pe ascuns. Când i-am văzut privirea critică, am gemut. OK. Probabil că nu pot să ies pe ascuns, dar pot încerca să-i conving să mă lase peste noapte la Stacey.

– Și crezi că ți-ar permite așa ceva?

– Nu știu. Mi-am așezat mai bine cureaua genții pe umăr. Totuși, vreau măcar să încerc.

Roth a răsuflat zgomotos.

– OK. Încearcă. Trimite-mi un mesaj și anunță-mă. Și-a lăsat capul într-o parte, ținând ușa deschisă. Crezi că poți să mergi până în clasă, ori ți s-au înmuiat prea tare genunchii?

Cu ochii mijiți, am zbughit-o pe lângă el.

– Genunchii mei nu sunt moi. Dar tu ai un ego mare.

– Nu-i singurul lucru ma...

– Taci! Prea multe informații, Roth, prea multe informații! Mi-am zvârlit o mână în aer. Te anunț.

El s-a pierdut în mulțimea de elevi, în vreme ce eu îmi croiam drum spre sala de clasă. Mințisem. Genunchii mi se înmuiaseră de tot.

Obelisc ridicat în onoarea lui George Washington, primul președinte al SUA. Construită din granit placat cu marmură de Maryland, structura terminată în 1884 măsoară 169,3 metri înălțime și cântărește aproximativ 91 000 de tone. E cel mai înalt obelisc din lume.

Capitolul 19

Era a zecea oară când treceam prin fața ușii închise, dincolo de care se afla biroul lui Abbot. Mi-ar fi trebuit un mic miracol pentru a-l convinge să mă lase sâmbătă la Stacey. Cu toate că, de la Călăi încoace, nu mai avusese loc niciun atac al demonilor, iar Gardienii nici despre ăla nu știau, aveam mari îndoieli că el urma să-mi dea voie.

Dar trebuia să încerc.

Zayne s-a ivit de după colț și s-a oprit când a dat cu ochii de mine. Abia întors de la antrenamente, avea bluza gri umedă și lipită de torsul lui conic. Mi-a zâmbit larg.

– Ce faci, Layla-gândăcel?

– Aștept să termine Abbot de vorbit cu Nicolai și Geoff. Mi-am aruncat privirea către ușa din lemn de stejar, dorindu-mi să se deschidă. Când am văzut că nu se întâmplă nimic, m-am trântit pe treapta de la baza scării. Durează o *veșnicie*!

– De cât timp stau acolo?

– De când s-a terminat cina. M-am tras într-o parte, făcând loc trupului său solid. În ultima vreme, taică-tău are multe întâlniri cu ușile închise.

Zayne s-a așezat, lăsându-și coatele pe genunchii îndoiți.

– Da.

– Tu nu știi nimic despre asta? M-am uitat la el.

– Nu! a râs el în barbă. Tata pune ceva la cale, dar nu știu ce.

Un fior mi-a dansat pe tot trupul. Speram că, orice-ar fi pus la cale părintele lui, n-avea legătură cu mine.

– Ești OK? m-a întrebat Zayne, împingându-și un picior în al meu.

– Minunat! Zâmbind, mi-am adunat părul de pe față și mi l-am răsucit peste umăr. Tu?

El s-a încruntat.

– Sunt OK.

După ce i-am întâlnit pentru o clipă privirea, am dat din cap și m-am concentrat iar asupra ușii tatălui său. De când cu atacul lui Petr, relația dintre mine și Zayne se schimbase. El parcă mă veghea întruna, așteptând o inevitabilă criză de isterie… sau să renunț la abstinență și să mă apuc de înghițit suflete cu lopata. Poate că nu eram dreaptă cu el. Zayne doar îmi ducea grija.

– Ești altfel.

Neașteptatul comentariu mi-a creat un nod în stomac.

– Hm?

Zayne și-a lăsat capul într-o parte.

– Pur și simplu pari diferită… din punctul meu de vedere.

Nodul cel rece s-a strâns mai tare, și am avut impresia că cineva îmi aruncase o frânghie împrejurul pieptului.

– Cum adică?

– E greu de explicat. Zayne a râs din nou, dar într-un fel nesigur. Și nu pot să pun degetul pe rană. Mâna lui mi-a găsit claia de păr ce-mi atârna pe umăr. Nu m-a tras de câte o șuviță, nici nu și-a înfășurat firele pe degete, așa cum ar fi făcut în mod normal. Și-a trecut mâna prin părul meu, pipăindu-l, moment în care am încremenit. Poate că eu sunt de vină.

Deodată, imagini cu Roth mi-au trecut fulgerător prin minte: sărutul din parc și toate celelalte care îi urmaseră. Căci, în afara secretelor pe care le păstram, singura schimbare la mine era faptul că fusesem… fusesem sărutată. Dar nu putea fi vorba despre asta. Zayne nu și-ar fi dat în niciun caz seama. Nu era ca și cum mi-ar fi stat scris pe frunte.

O, Dumnezeule mare, dacă aflase cumva? Zayne părea să le știe pe toate. Am scuturat din cap, gest care i-a făcut mâna să-mi alunece de pe umăr.

– Am rămas aceeași jalnică…

– Nu ești jalnică! Zayne m-a prins de umăr. Niciodată n-ai fost jalnică.

Am rânjit, sperând să înveselesc atmosfera.

– Ei bine, sunt la fel de jalnică precum…

– Nu! El și-a mișcat cu putere capul într-o parte și în alta. Urăsc să te aud spunând chestii de genul ăsta. Și ce urăsc mai tare e că tu, de fapt, le crezi.

Am dat să-i răspund, însă tăgăduirile mi s-au veștejit ca o floare moartă. Existau foarte multe lucruri care-l deosebeau pe Zayne de mine. Uneori mi se părea că suntem diametral opuși. Nesiguranțele au ieșit la suprafață ca niște vechi prieteni pe care nu vrei să-i revezi. Eu nu eram ca Zayne. N-aș fi putut să-i semăn niciodată, oricât de mult m-aș fi străduit. La doi ani, Izzy și Drake puteau deja să se transforme, pe când eu nu eram capabilă nici la șaptesprezece. Mi-am ferit privirea, alcătuind în gând o listă a defectelor mele mai lungă decât Turnul Eiffel.

Ciudat era că, în compania lui Roth, nu rătăceam pe asemenea drumuri accidentate.

Zayne a mormăit ceva și mi-a cuprins cu brațul umerii încovoiați. Trăgându-mă mai aproape, m-a cuibărit lângă el, după care și-a așezat bărbia pe creștetul meu. Am închis ochii și i-am simțit parfumul cu aromă de iarnă mentolată. Am rămas așa până când am auzit pași grei apropiindu-se de ușa închisă.

Desprinzându-mă de Zayne, am ignorat suflul de aer care mi-a lunecat brusc pe corp și m-am ridicat. Nicolai și Geoff au ieșit primii, mi-au făcut cu ochiul și s-au îndreptat către ușile de sub scară, ce duceau la subsol. Abbot s-a uitat la mine și la fiul lui.

– Presupun că unul din voi mă aștepta pe mine. Sau amândoi?

– Eu. Am înaintat, răsucindu-mi degetele la spate, mai neliniștită decât un curcan în

preajma Crăciunului. Speram să-ți cer o favoare.

El și-a încrucișat brațele la piept.

– Mă rog, de fapt, nu-i deloc o favoare. Mai degrabă o rugăminte. Căldura mi-a inundat obrajii. Bărbatul ăla avea ceva care mă transforma de fiecare dată într-o palavragioaică fără minte. Trăgând cu ochiul peste umăr, l-am zărit pe Zayne ascultând cu interes, de pe treapta pe care ședea aplecat. Am oftat. Luni dăm un test important la biologie. Minciună. Și din moment ce, în ultimul timp, n-au mai fost atacuri ale demonilor… Minciună. Speram să-mi pot petrece noaptea de sâmbătă acasă la Stacey, ca să învăț.

Minciună. Minciună. Minciună.

Până să apuce Abbot să-mi răspundă, s-a băgat Zayne:

– N-au mai fost atacuri pentru că tu n-ai mai umblat prin locuri în care demonii să te poată ajunge.

Păi…

I-am azvârlit o privire de genul „taci sau mori!“.

– Dacă mă duce Zayne la ea acasă și mă lasă acolo, categoric poate să meargă în recunoaștere prin cartier…

– Aha, stai puțin! Într-o nanosecundă, Zayne era în picioare. Nu mă băga pe mine voluntar în nebunia asta! După tot ce s-a întâmplat, în niciun caz n-o să rămâi peste noapte altundeva.

M-am încruntat.

– Nu mi-am dat seama că-ți cer ție voie.

Căutătura lui era la fel de furioasă ca a mea.

– N-ar trebui nici măcar să sugerezi așa ceva în momentul de față!

Am inspirat adânc și m-am reîntors către Abbot.

– Te rog! Zău că am nevoie să învăț și…

– Te pot ajuta eu să înveți, a spus Zayne, punându-și mâinile în șolduri.

– Nu. Nu poți. Nu ești coleg de clasă cu mine.

El și-a lăsat capul într-o parte.

– Dar am făcut cursuri de biologie și probabil au fost mai grele decât ce înveți tu la școală.

I-am imitat poziția.

– Ei bine, mersi că m-ai pus la curent, dar totuși eu trebuie să învăț împreună cu Stacey ce mi se predă la biata școală publică. Afișând cea mai convingătoare privire de cățeluș pe care o puteam scoate din mine, eram la un pas de a începe să implor. Promit că, din secunda în care ceva mi se pare cât de puțin dubios, sun tot clanul. N-o să…

– Nu-ți faci griji c-o să-ți pui prietena în pericol? m-a întrebat Zayne, și, naiba să-l ia, îmi venea să-i sar în spinare precum o maimuță. Layla, fii rezonabilă!

– Ce-ar fi să te porți *tu* rezonabil? Nu pot să stau pe veci în casă și să merg doar la școală! Vrei să rămân corigentă? Da, cam fusese o lovitură sub centură, dar mă apucase disperarea. Pentru c-o să pic dacă nu învăț!

– Nimeni nu vrea să pici, a spus Abbot oftând. Și-a prins puntea nasului între degete, un

gest pe care-l făcea ori de câte ori eu și Zayne ne ciondăneam în fața lui, însă privirea lui avea o urmă de viclenie în ea. Nu cred că mersul sâmbătă acasă la prietena ta e o idee rea.

– Pe bune? am țipat eu, fix în același timp în care Zayne striga:

– Ce?

Abbot s-a încruntat la fiul său.

– Da. Cred că o să fie în regulă. Așa, vei putea învăța, și probabil ți-ar plăcea să petreci puțin timp singură cu prietena ta. Privirea i-a devenit critică. Mai ales după toate cele petrecute.

Surprinderea m-a zdruncinat. Abbot fusese răpit de extratereștrii. Părea mult prea ușor, dar mă ducea mintea să nu caut la dinți calul de dar.

– Mulțumesc! am spus repede, abținându-mă să dau fuga și să-l iau în brațe.

– Mie nu mi se pare o idee bună.

Uimirea îi îngroșase glasul lui Zayne.

– Ei bine, eu cred c-ar fi o idee bună s-o duci tu cu mașina la Stacey și s-o iei de acolo, dacă tot ești așa vigilent în ceea ce-o privește pe Layla. Abbot și-a îndepărtat cu un bobârnac o scamă de pe pantaloni. Dacă se întâmplă ceva, Layla știe să ia imediat legătura cu noi.

Am dat nerăbdătoare din cap, însă o uriașă parte din mine regreta minciunile, mai ales că, atunci când și-a împins umerii înapoi, izbind cu ei peretele de culoarea untului, fața lui Zayne era plină de îngrijorare. Singura mea consolare era faptul că mințeam pentru un bine mai mare. Asta avea să-mi răscumpere păcatul.

Abbot ne-a lăsat singuri pe hol, moment în care m-am întors ca s-o șterg. Zayne m-a prins de braț, înainte să apuc să pun piciorul pe prima treaptă.

– Mie tot mi se pare o mișcare foarte proastă, a zis el.

– O să fie bine. Promit!

– Nu-mi place treaba asta.

– Dar tu o să mă duci și o să mă iei. M-am zbătut și m-am eliberat din strânsoarea lui. Și-o să te asiguri că totul e-n regulă.

Zayne a mijit ochii.

– Pui tu ceva la cale!

Simțind un gol în stomac, am urcat o treaptă.

– Mi-aș dori să pun ceva la cale. Dar, vai, viața mea nu e atât de palpitantă!

– Nu? Zayne s-a cocoțat pe prima treaptă și s-a înălțat deasupra mea. A învățat vreodată Stacey cu adevărat pentru un examen?

Fir-ar să fie! Toate poveștile pe care i le spusesem despre Stacey și despre școală se întorseseră ca să mă bântuie, dar nu m-am lăsat.

– Păi, de-aia învăț cu ea. Ajutând-o pe Stacey, mă ajut pe mine.

Zayne a pufnit.

– Minți de îngheață apele!

– Ba nu! Mi-am înfipt un deget în pieptul lui. Ce altceva aș putea să fac în afară de a învăța cu Stacey? Nu-i ca și cum m-ar invita cineva la o petrecere. Să-l ating pe Zayne la coarda sensibilă era cu adevărat o mârșăvie. Și, în mod evident, nu plec pe furiș ca să mă

văd cu un tip.

– Layla…

– Mă duc doar să învăț cu Stacey. Atâta tot.

Supărarea i s-a așternut preț de o secundă pe chip, ca și cum deja regreta că mă lăsa să plec.

– Obrăznicătură ce ești!

Azvârlindu-i un surâs larg, am luat-o la fugă pe scări în sus, pentru a-i scrie lui Roth și a-l anunța că primisem permisiunea pentru sâmbătă seara.

Stacey a fost mai mult decât îngăduitoare când m-a lăsat s-o folosesc, ca să „stau cu Roth", dar m-am simțit oarecum prost după aceea. Nu pentru că o utilizam pe post de paravan, ci pentru că o entuziasmase mult prea tare ideea că eu urma să am o „întâlnire" nocturnă cu Roth. Deși nu era o întâlnire și chiar nu aveam de gând să rămân peste noapte la el, ideea de a-mi petrece seara împreună cu demonul mă făcea să chicotesc *și* îmi provoca urticarie. Uneori mi se părea că pe Stacey o încânta mai tare decât pe mine perspectiva ca eu să am un iubit.

Sâmbătă, cu puțin înainte de ora șapte, după ce mă lăsase la destinație, Zayne a mai trecut de două ori pe acolo, căci îl urmăream de la fereastra casei din piatră în care locuia Stacey. După a cincea tură, mi-am dat ochii peste cap.

– Ești sigură că nu știe ce faci? m-a întrebat prietena mea, sprijinindu-și frățiorul mai mic pe șold. Mama lor era în oraș cu prietenul ei, din câte se pare pentru o seară romantică, ceea ce se potrivea de minune. Sau și-a luat o a doua slujbă, de pândar?

– E doar exagerat de protector. „Și foarte, foarte enervant." Dar cred că acum a terminat.

Stacey a ridicat din sprânceană, în timp ce-și așeza fratele pe canapeaua umflată.

– Deci… așa mergi îmbrăcată?

Îndepărtându-mă de fereastră, m-am întors și m-am uitat în jos, la cum arătam.

– Ce nu-i în regulă la o pereche de blugi și un pulover?

– Pe bune? Stacey a oftat și a cules de jos un elefănțel. Dacă aș fi în locul tău, aș purta strictul necesar impus de lege.

– Sunt OK. Nu mi se părea o treabă bună să plec Dumnezeu știe pe unde, pentru a recupera *Cheia*, cu o fustă pe mine și sânii atârnându-mi afară din decolteu. Pe de altă parte, Roth probabil că ar fi găsit ideea grozavă. E o ținută drăguță.

– E plicticoasă. Stacey a fluturat jucăria prin fața fratelui ei, făcându-l să chicotească. Vreau să spun, foarte plicticoasă.

Era? Mi-am tras în jos poalele puloverului și mi-am dat ochii peste cap. Plicticoasă ori ba, nu mai conta. M-am dus la locul în care-mi lăsasem geanta și mi-am scos telefonul. La un moment dat, Roth pusese mâna pe mobilul meu și înlocuise numele lui Zayne cu Bolovan, în vreme ce propriul număr și-l salvase sub denumirea Fiară Sexy.

Am zâmbit larg.

După ce i-am trimis demonului un scurt SMS prin care-i spuneam că sunt gata, m-am răsucit iar către Stacey. Aceasta ținea jucăria la câțiva centimetri distanță de mânuțele copilului. Până la urmă i-a dat-o.

– La drept vorbind, sunt mândră de tine. Ieși pe furiș cu un băiat, ca orice adolescentă normală.

M-am strâmbat.

– Numai tu ai putea să te mândrești cu așa ceva.

Stacey s-a apropiat de mine, pentru a-mi netezi părul de-o parte și de alta a capului. Buclele mele erau un dezastru în seara aia.

– E ca un ritual de trecere. Promite-mi că mâine-dimineață mă suni și-mi spui tot. Absolut toate detaliile, și ai face bine să vii cu o tonă de amănunte picante!

– Mă întorc la noapte, am spus, plesnind-o peste mâini.

– Sigur că da! a replicat.

O mașină a claxonat în fața casei, și Stacey a făcut ochii mari. Mi-a săltat tivul puloverului, scoțând la iveală o mică parte din abdomenul meu, după care m-a îmbrâncit spre ușă. Aveam să-mi las geanta la ea. Nu era ca și cum ar fi urmat să învăț cu adevărat.

– Eu n-o să te aștept trează.

Mi-am tras puloverul la loc și m-am uitat urât la ea.

– Ai face bine să-mi deschizi mai târziu.

Stacey mi-a făcut cu ochiul și a deschis ușa. Porsche-ul argintiu al lui Roth torcea lângă bordură. Când geamul fumuriu s-a lăsat în jos și el și-a arătat fața, prietena mea și-a fluturat mâna în semn de salut.

– Acum pleacă! Fă-o mândră pe mama!

– Cum?

Stacey a săltat din sprânceană.

– Folosește-ți imaginația! Doar ține minte că numai o dată ești tânără și proastă. Iar ăla-i un frumos specimen cu care să fii tânără și proastă.

– Mare perversă mai ești! Am îmbrățișat-o în grabă și am plecat, înainte să înceapă să discute și cu Roth despre motivele ei de mândrie.

Am coborât în fugă treptele, dar m-am oprit pe trotuar și m-am asigurat că nu simt prezența vreunui Gardian. După ce m-am convins, am răsuflat ușurată. Ultimul lucru care ne mai trebuia era să fiu verificată de Zayne tocmai atunci.

Roth mi-a zâmbit în timp ce mă strecuram pe locul din dreapta.

– De ce ești așa roșie la față?

Câteodată o detestam pe Stacey.

– Fără niciun motiv, am bombănit. Unde mergem?

Ca să pară că noi doi chiar aveam o întâlnire, ne mai rămâneau câteva ore până să răsară luna și să se facă suficient de târziu, încât să putem distinge ceva în reflexia apei.

– Mă gândeam să mâncăm ceva și să ne întoarcem la mine. Activitatea asta ar trebui să ne ocupe vreo două ore.

Am apucat strâns marginile scaunului îmbrăcat în piele și am dat din cap în semn de încuviințare, simțind cum mi se încolăcește stomacul. Am ajuns la „Chan“, un local aflat la două străzi distanță de locuința lui Roth. Acolo am zărit câțiva Afurisiți, ba chiar și un Imitator. Am fost nevoită să-mi adun toate puterile ca să nu-l însemnez pe acesta din urmă. Gestul ar fi atras atenția asupra mea, atât din partea demonilor, cât și a Gardienilor.

Odată întorși în mansardă, Roth a băgat în frigider cutiuțele cu resturi de orez, apoi și-a scuturat pantofii din picioare. Nefiind sigură cum să procedez, m-am așezat pe marginea patului. Pisoii stăteau îngrămădiți pe pian, sub forma unui mic ghem de blană.

Roth s-a sprijinit de perete, schițând un surâs.

– Ai emoții.

– Ba n-am.

El a râs.

– Îți simt mirosul agitației, Layla. N-ai cum să mă minți în privința asta.

Bine, atunci. Mi-am strâns genunchii la piept și mi-am cuprins picioarele cu brațele.

– Tu n-ai deloc emoții? Dacă volumul nu-i acolo? Dacă-l găsim, dar e păzit? Mă îndoiesc c-o să putem intra pur și simplu, ca să-l luăm.

– Nu la carte mă refeream. Demonul s-a împins de lângă perete și s-a apropiat agale de mine. Mi s-a așezat alături, punându-și mâinile de-o parte și de alta a tălpilor mele goale. Dar ca să-ți răspund la întrebare, nu, n-am emoții. Indiferent ce-o să ne iasă în cale, o să-i pot face față.

– Măi, să fie, că special mai ești tu! Te umfli des în pene?

– Sunt special nevoie mare, dar deja știai asta. Aplecându-se, și-a sprijinit bărbia de unul dintre genunchii mei. Ai emoții fiindcă ești aici, cu mine.

Avându-l aproape, îmi venea greu să născocesc o minciună bună.

– Tu mă agiți.

Obișnuitul lui zâmbet lent i-a cuprins buzele cărnoase, pe măsură ce el se înălța, lăsând o prea mică distanță între gurile noastre.

– Ar fi și cazul să te agiți.

– Asta, da, încurajare! Aș fi vrut să mă las pe spate, însă am rămas pe poziție.

Roth a chicotit în șoaptă, după care s-a sculat de pe pat. S-a dus tacticos la rafturi, a scos un DVD și s-a uitat peste umăr.

– Un film?

Am încuviințat, fâstâcită.

După ce a vârât DVD-ul în aparat, demonul s-a făcut comod pe pat, tolănindu-se precum o mâță leneșă care stă cu burta la soare. După un minut de uitat la ecran, am recunoscut filmul.

– *Avocatul diavolului*?

El mi-a zâmbit plin de sine.

– Frumoasă alegere, am oftat, clătinând din cap.

– Doar uită-te și distrează-te!

Oricât aș fi încercat, abia dacă mă puteam concentra asupra filmului. Între privirile aruncate spre ceasul de lângă pat și strădania de a-l ignora pe Roth, nervii îmi erau întinși la maximum. Gândurile mi se tot întorceau la vorbele lui Stacey. Foarte utile chestii, n-am ce zice, deși avea și ea dreptatea ei. Doar o dată puteam fi tânără și proastă.

Iar numărul celor cu care puteam fi așa era foarte limitat.

Uitându-mă pe furiș la Roth, privirea mi s-a oprit asupra genelor lui incredibil de lungi.

Cum stătea cu pleoapele apropiate, genele aproape că-i atingeau pielea de sub ochi. Întinderile obrajilor netezi mă implorau să le ating. Gura îi era întredeschisă. Din ea se ițea doar o scânteie a cercelului de pe limbă. Când mi-am amintit de răceala lui alunecoasă, a trebuit să închid strâns ochii.

Roth chiar era un specimen fain.

Emoțiile mi s-au încolăcit în trup și bătăile inimii s-au întețit. Fără să am habar ce era în capul meu sau ce urma să fac, am tras adânc aer în piept și m-am târât pe pat, până când m-am lungit lângă Roth. Rămăsese ceva spațiu între noi, însă toată partea din față a corpului mă furnica pe măsură ce ne apropiam.

Am deschis ochii și mi-am îndreptat atenția spre televizor. Keanu tocmai își cumpărase un nou apartament în New York. Lucrurile se pregăteau s-o ia rapid la vale. Capacitatea mea de concentrare a ținut cam un minut, după care a cedat locul poftei intense ce creștea în mine.

M-am tras și mai aproape, astfel încât coapsa mea s-o atingă pe a lui. Până atunci Roth respirase normal, dar acum parcă nu mai răsufla deloc. O sprânceană neagră i s-a ridicat.

Tot nu prea știam ce făceam sau de ce. Oare pur și simplu îmi doream să semăn, măcar o dată, cu o adolescentă normală? Să fiu tânără și proastă? Sau căutam o cale să uit de ceea ce urma să facem și de viitorul meu foarte nesigur?

Sau doar îl voiam pe Roth?

Din clipa în care ultima întrebare mi s-a format în minte, n-am mai putut nega adevărul din spatele ei. Un fior mi-a pornit din mijlocul spatelui, pentru a mi se împrăștia în mâini și picioare. Nu se lega doar de faptul că-l puteam săruta. Roth avea ceva care-mi vorbea, care se adresa întregii mele ființe. Ceva ce nu eram sigură că mai simțisem până atunci.

Mâna mi s-a mișcat înainte să-mi dau măcar seama. Mi-am așezat-o pe abdomenul lui, chiar sub piept. Am rămas neclintită. Roth a rămas și el neclintit. Amândoi ne holbam la ecran, deși știam că, în acele momente, el era la fel ca mine: complet neatent.

– Layla… Geamătul din vocea lui m-a făcut să tresar. Am dat să-mi retrag mâna, însă el mi-a prins-o ferm, dar blând. Ce faci? m-a întrebat.

Aerul mi s-a oprit în gât și n-am putut să-i răspund, n-am putut să împing afară cuvintele care să-i explice tot ce făceam, ce-mi doream. Roth a mai scos un sunet profund, apoi s-a mișcat cu viteza fulgerului. O clipă mai târziu, stăteam întinsă pe spate, iar el se afla deasupra mea, cu mușchii încordați pe sub bluza cu care era îmbrăcat.

Ochii i s-au prăvălit peste ai mei, galbeni ca lămâia. A citit ceva în privirea mea. Nu se poate să n-o fi făcut, căci un tremur i-a zguduit tot trupul.

– Sunt un demon, Layla. O să profit de ceea ce văd în ochii tăi și simt în corpul tău. Să n-ai îndoieli. Îți dau o singură șansă. Închide ochii și o să renunț.

M-am simțit slabă sub privirea lui neabătută, dar n-am închis ochii.

– Layla.

Mi-a rostit numele ca și cum l-ar fi durut. După care m-a sărutat. Nu ca prima oară, în parc. Nu ca data trecută, când stătuserăm în același pat. Acum mi-a prins buzele într-o sărutare prelungă. Am gemut când i-am simțit prima oară gustul dulce, ca de ciocolată.

Furnicături de plăcere amestecată cu teamă au izbucnit în mine atunci când a pătruns mai adânc și i-am perceput răceala cercelului din limbă. Trupul mi s-a trezit la viață, inima mi-a crescut și a început să bubuie. Valul de senzații care mă năpădiseră era înnebunitor, frumos și înfricoșător.

Mi-am înfipt mâinile în părul lui, deloc mirată să descopăr că era moale la pipăit. Roth s-a lăsat mai jos, ridicându-mi piciorul împrejurul taliei lui. Am suspinat, cu gura lipită de a lui. Mâna i-a alunecat pe sub bluza mea, degetele lui mi-au dezmierdat pielea și mi-au trimis valuri de sânge spre fiecare parte a corpului.

Voiam să-l ating așa cum mă atingea el pe mine. Roth a scos un geamăt când m-am mișcat și mi-am strecurat palmele pe sub bluza lui. Avea abdomenul tare, cu proeminențe exact acolo unde trebuia. El a întrerupt sărutul doar cât să-și tragă bluza peste cap. A rămas câteva secunde ridicat, înalt și puternic. Nu era prima dată când îl vedeam la bustul gol, dar încă mă minunam de frumusețea lui. Până și șarpele Bambi, care-i acoperea brațul, și dragonul care îi urca pe mijloc mi se păreau frumoși. M-am întrebat ce-o fi gândit el despre mine, dar în clipa următoare ne sărutam din nou, iar el mă întindea ușurel pe spate, mângâindu-mi cu buzele obrazul și pleoapele, în vreme ce eu încercam să-mi țin în frâu inima năvalnică.

Apoi Roth mi-a cuprins fața în palme, sărutându-mă iar și iar, dar abia atingându-mi gura cu a lui. Puloverul mi-a dispărut dintr-o singură smucitură brutală. Mi-am coborât vârfurile degetelor peste pieptul lui, până la nasturele jeanșilor. Și el avea același gând, pentru că mâinile îi erau între picioarele mele și deja înotam în trăiri violente. Plăcerea și nesiguranța creșteau laolaltă. N-aveam pic de experiență.

Preț de o clipă, Roth a încremenit deasupra mea. A strâns pleoapele și și-a dat capul pe spate, cu fața îndreptată spre tavan. Până să se întrerupă, nu mi-am dat seama cât de tare încerca să se stăpânească.

Demonul m-a strâns în brațe și m-a zdrobit la pieptul lui, în timp ce-și legăna șoldurile înspre ale mele. În anumite locuri eram perfect lipiți, ne contopeam, astfel încât fiecare răsuflare a unuia părea să pătrundă în plămânii celuilalt. Inspiram adânc, și inimile ne băteau nebunește. Pielea lui era tare și netedă sub degetele mele încleștate. Roth mi-a apucat strâns bazinul, m-a înclinat și s-a apropiat mai tare de mine. Când ne-am sărutat iar, a fost în felul acela profund, mistuitor, ce mă împingea spre marginea unei prăpăstii. Mă simțeam pregătită să sar cu capul înainte, să *simt* în sfârșit tot ceea ce crezusem mereu că îmi este refuzat.

Degetele mi s-au înfipt în netezimea bicepșilor lui, pe măsură ce mâna lui liberă îmi luneca pe mijloc în jos, ocolindu-mi buricul cu degetele și coborând mai mult, sub marginea jeanșilor. Toți mușchii mi s-au crispat într-un fel ciudat. Nu unul rău, dar intens. Era prea mult și, în același timp, nu destul.

– Roth, eu… nu știu…

– Nu-i nimic, mi-a șoptit el, cu buzele lipite de colțul gurii mele. Acum e despre tine. Da, numai despre tine. Părea surprins de propriile vorbe, iar când a vorbit din nou, apăsându-mi fruntea cu a lui, glasul îi era răgușit: Mă destrami. N-ai idee cum mă destrami.

N-am apucat să-i analizez cuvintele, căci mâna lui a început să se miște, încheietura i s-a

răsucit, iar celulele din corpul meu s-au încleștat până în pragul durerii. Nu mai puteam să mă controlez. Trupul mi se mișca de capul lui, spatele mi se arcuia. Un torent de senzații mă izbise dintr-odată. Acea margine de prăpastie pe care mă clătinasem? M-am răsturnat peste ea, cu celulele împrăștiindu-se în toate direcțiile. Roth a știut când să mă sărute, înăbușindu-mi cu buzele lui zgomotele care m-ar fi rușinat mai târziu.

M-a îmbrățișat până când s-a terminat. Mi-au trebuit ore întregi ca să mă adun încetul cu încetul. Sau poate că au fost doar câteva minute. Nu conta. Inima îmi duduia. Mă simțeam splendid. Vie. Mai bine decât după ce gustam un suflet.

Ochii ni s-au întâlnit și am zâmbit timid. Ceva din privirea lui s-a frânt, în timp ce degetele lui îmi dezmierdau obrazul.

– Ce n-aș da... Roth nu și-a sfârșit gândul, iar creierul meu încă era prea încețoșat ca să priceapă ceva. Demonul mi-a sărutat fruntea înfierbântată și s-a întors încet pe spate. L-am urmat, dar nu la fel de grațios. Un picior mi s-a împletit cu al lui.

El a ridicat un braț, în timp ce pieptul i se ridica și cobora într-un ritm accelerat.

– Am nevoie de o clipă.

Am deschis gura, apoi am închis-o cu un pocnet. Înroșindu-mă, am dat să mă retrag, însă mâna lui mi s-a încolăcit în jurul taliei, țintuindu-mă în loc.

– OK. Poate că am nevoie de mai multe clipe. Avea vocea crispată și îngroșată. Oi fi fost eu lipsită de experiență, dar nu complet naivă.

– De ce... de ce te-ai oprit?

– Nu știu, a răspuns el, scoțând un hohot de râs. Zău că nu știu, dar e în regulă. Da, o să fie în regulă.

Am strâns puțin din pleoape, după care mi-am îngăduit să mă relaxez lângă el, alinată de mișcarea neîntreruptă a pieptului său. L-am simțit mângâindu-mi obrazul și dându-mi părul după ureche. Răsuflarea mi s-a împotmolit în gât, iar când am deschis din nou ochii, el mă fixa într-un fel pe care nu-l înțelegeam.

Privirea mea, incapabilă s-o susțină pe a lui, a zburat către bustul său gol. Migala cu care fusese zugrăvită imaginea dragonului uimea la fel de mult ca în cazul lui Bambi. Solzi irizați, albaștri și verzi, scânteiau în bătaia luminii naturale care răzbătea prin fereastră, în timp ce trupul desenat se unduia, urmărind contururile mușchilor abdominali. Dragonul părea să respire în același ritm cu Roth. Ochii celor doi se potriveau, având aceeași frumoasă nuanță de auriu, care strălucea din interior.

– Dacă o să te tot zgâiești așa la ce-i acolo, jos, n-o să iasă bine.

M-am îmbujorat și m-am grăbit să-mi feresc privirea, însă ea n-a rămas întoarsă pentru multă vreme. Proptindu-mă într-un cot, a trebuit să-mi adun toate puterile ca să-mi înfrânez impulsul de a-l atinge.

– Tatuajul... se desprinde ca Bambi?

– Numai când sunt foarte, foarte furios. Roth și-a lungit brațele deasupra capului, după care și-a încovoiat spatele, făcând dragonul să se întindă laolaltă cu el. Nici măcar atunci nu-l las să plece decât dacă n-am încotro.

– Îl cheamă cumva?

Roth și-a arcuit o sprânceană.

– Bocănilă.

Am izbucnit în hohote de râs.

– Care-i treaba cu tine și cu numele de personaje Disney?

– Îmi place numele ăsta. Roth s-a ridicat iute, m-a sărutat pe spatele umărului, apoi s-a culcat la loc, cuprinzându-mi mijlocul cu brațul. Mâna i s-a oprit pe șoldul meu cu o ușurință uimitoare. Poți să-l atingi dacă vrei.

Și l-am atins.

Am urmărit conturul unei aripi, crezând că o să fie aspră sau măcar în relief, însă era la fel de netedă ca restul pielii lui Roth. Am trecut razant peste burta dragonului și am continuat în jos, acolo unde coada dispărea pe sub talia jeanșilor. Roth a tras adânc aer în piept.

– Mă rog, poate că atinsul n-a fost o idee prea bună.

Mi-am retras brusc mâna și l-am privit cu coada ochiului. Se uita țintă în tavan, în timp ce un mușchi îi zvâcnea în dreptul maxilarului.

– Scuze!

El și-a săltat un colț al gurii.

– M-ai… m-ai surprins. Mă gândeam că o să porți alb.

– Ce? Abia după aia mi-am dat seama. Aveam un sutien roșu. L-am plesnit peste piept. Nu sunt o prințesă a purității, pentru Dumnezeu!

– Nu. Categoric nu ești. Roth s-a răsucit pe o parte, cu fața la mine. Un zâmbet ciudat îi juca pe buze. Deodată, părea tânăr și… complet liber. De fapt, ești o mică bestie.

Am scuturat din cap.

– Nu știu sigur ce să zic despre asta.

– Habar n-ai tu! a spus el, cu glas aspru. Apoi m-a tras în jos, astfel încât să-mi întind jumătate din corp pe pieptul lui. Mi-a apucat bărbia între degete și mi-a dus buzele spre ale lui. Răspunsul l-am găsit în sărutul lui mocnit, care mi-a făcut inima să se poticnească. Alunecând de pe bărbie, mâna lui mi s-a mutat pe ceafă, ținându-mă aproape de el, pe măsură ce sărutul mă sufoca și mă amețea.

Câteva clipe mai târziu, Roth s-a sculat din pat și toată lenea senzuală i-a dispărut de pe chipul frumos. Pulsul mi s-a accelerat, și un fior rece mi s-a târât în jos, pe șira spinării.

Demonul a inspirat adânc.

– E timpul.

Capitolul 20

Am plecat cu puțin înainte de miezul nopții și am parcat la câteva străzi distanță de monument. Un Porsche ca al lui Roth ar fi atras prea multă atenție și eu deja îmi făceam griji că o să dăm peste vreunul dintre Gardieni. Aceștia aveau să iasă la vânătoare de demoni… demoni ca Roth.

Când am pornit la drum pe Constitution Avenue, nu m-a mirat intensitatea traficului pietonal de la acea oră. Cei mai mulți trecători erau oameni care umblau de la un bar la altul, însă printre ei se amestecaseră și câteva ființe fără suflet. O Afurisită, cu părul de culoarea vinului strâns într-o coadă înaltă, tocmai chema un taxi, lucru care mi s-a părut ciudat. Lângă ea se afla un bărbat uman, și m-am întrebat dacă el știa alături de ce creatură stătea.

Pe măsură ce ne apropiam de parcul National Mall, luna plină, grasă și umflată, urca tot mai sus pe cer. Roth m-a luat de mână, făcându-mă să-i arunc o privire.

– Ce-i? Iar ți-e frică?

– Ha! De fapt, am făcut să fim amândoi invizibili.

– Poftim? Mi-am coborât ochii spre propriul trup, așteptându-mă să văd prin mine. Nu mă simt invizibilă.

– Și ce senzație ar trebui să ai când ești invizibil, Layla? Tonul vocii i se schimbase din pricina amuzamentului.

M-am strâmbat la el. Roth a zâmbit ironic.

– National Mall s-a închis acum o juma' de oră. Asta ne mai lipsește: un paznic care să se amestece în ciorba noastră.

Avea dreptate.

– Acum suntem invizibili?

Azvârlindu-mi un mic rânjet, demonul m-a tras drept în fața a doi tineri care-și omorau timpul pe trotuar. Sub lămpile stradale, capetele țigărilor din mâinile celor doi aruncau scântei roșii la fiecare fum. Ne-am dus chiar sub nasul lor, atât de aproape, încât puteam să văd cercelul înfipt în nara unuia dintre ei. Băieții nici măcar n-au clipit când Roth le-a arătat degetul mijlociu. Absolut nicio reacție! Din punctul lor de vedere, noi nu eram acolo.

Mi-am recăpătat glasul abia când am ajuns ceva mai încolo pe stradă.

– E marfă rău!

– Este!

Am traversat bulevardul și am zărit acoperișurile muzeelor din gresie ivindu-se pe cerul înstelat al nopții.

– Te faci des invizibil?

– Tu n-ai face-o dacă ai putea? m-a întrebat.

– Probabil, am recunoscut, încercând să ignor căldura mâinii lui într-a mea. Noduri strânse mi s-au format în stomac imediat ce-am dat cu ochii de Monumentul lui Washington. Pentru că nu aveam idee ce urma să se întâmple, mă așteptam să ne pândească niște capcane explozibile, ca alea din Indiana Jones.

Când ne-am oprit lângă statuia lui Lincoln, luna se ascunsese în spatele unui nor gros, iar oglinda apei era întinsă și întunecată, la fel de liniștită ca întotdeauna. Copacii stăteau înșirați pe marginile bazinului, iar mirosul ud cu iz de mucegai al râului Potomac îmi gâdila nările.

Am așteptat ca un paznic să se îndepărteze, înainte să vorbesc:

– Și acum?

Roth s-a uitat în sus.

– Așteptăm să iasă iar luna.

Un minut și zece mii de ani mai târziu, norul s-a îndepărtat, iar razele argintii s-au arătat una câte una. Am înghițit în sec și am urmărit luciul apei, întrebându-mă dacă într-adevăr nimeriserăm în locul potrivit.

În lumina palidă a lunii pline, reflexia monumentului dedicat lui Washington pornea din mijlocul bazinului și, pe măsură ce imaginea oglindită se alungea, obeliscul parcă înainta pe suprafața apei, până când vârful lui ascuțit a atins marginea pe care stăteam noi.

Mi-am ținut răsuflarea.

Dar nu s-a întâmplat nimic. N-a apărut brusc nicio ușă. N-a răsunat niciun corn. Indiana Jones n-a răsărit din senin. Nimic.

M-am uitat la Roth.

– OK. Asta chiar că te dezumflă!

El s-a încruntat, cercetând împrejurimile.

– Sigur ne scapă ceva.

– Poate c-a greșit Sam, sau clarvăzătorul și-a bătut pur și simplu joc de noi. Dezamăgirea pe care o resimțeam era groaznic de mare. Pentru că totul arată la fel… Stai! Am făcut un pas în față și, ținându-l în continuare de mână pe Roth, am îngenuncheat pe marginea bazinului. Mi se pare mie sau porțiunea de apă care oglindește monumentul e oarecum… sclipitoare?

– Sclipitoare?

– Da, am răspuns.

Nu se vedea bine, dar părea că cineva turnase găleți de sclipici în bazin.

– Tu nu vezi? Mi-am ridicat privirea spre Roth.

Acesta stătea cu ochii mijiți.

– Văd, dar poate să fie doar din cauza apei.

Am întins mâna liberă și mi-am înmuiat degetele în bazin, dar mi le-am scos numaidecât.

– Ce naiba?

– Ce-i? Cât ai clipi, Roth s-a lăsat în genunchi, cu ochii scăpărând în beznă. Ce s-a întâmplat?

Îmi era mult prea greu să-i explic. Apa… nu era deloc apă. Degetele mele intraseră cu totul în ea, dar erau uscate ca iasca.

– Bagă degetele în ea!

Fața lui dădea de înțeles că ar fi avut o replică de-a dreptul dezgustătoare pentru mine, însă și-a ținut cu înțelepciune gura închisă. Folosindu-se de cealaltă mână, și-a vârât degetele în bazin. Și a izbucnit în râs.

– Sfinte Sisoe, apa…

– Nu-i acolo! Am clătinat din cap, uluită. Crezi că totul e o iluzie optică?

– Imposibil. Mereu se găsește câte un idiot care să sară înăuntru. Trebuie să fie un soi de vrajă ce reacționează la prezența noastră. Și-a mișcat mâna prin apa falsă, acoperind o întindere de vreun metru optzeci, până când a dat, probabil, peste partea cea adevărată, fiindcă mici unde au început să lunece pe suprafața bazinului. E în spațiul ăsta. Roth și-a concentrat atenția spre mijlocul bazinului, după care a sărit în picioare. Se duce pe toată lungimea reflexiei.

Așa speram și eu, deoarece eram aproape sigură că bazinul avea pe puțin cinci metri și jumătate adâncime, deci nu era distractiv să te îneci în el.

– Ești gata?

Nu tocmai, dar am dat din cap, în timp ce mă ridicam. Roth a intrat primul, ca să testeze teoria despre apa care nu era apă. O gheată și un picior îmbrăcat în jeanși i-au dispărut. Nu s-a văzut nicio mișcare și nicio undă. Demonul a zâmbit.

– Am făcut un pas, și uscat a rămas! A înaintat, până când întunericul i-a înghițit tot ce avea mai jos de coapse și brațele ni s-au întins la maximum. E OK. Orice-ar fi asta, în realitate nu există.

Am tras adânc aer în piept și am făcut primul pas. Apa nu mi-a îmbibat tenisul ori cracul pantalonilor, așa că am mai făcut un pas și am ajuns la câțiva centimetri distanță de Roth.

– E-al naibii de ciudat!

– Am văzut ciudățenii și mai mari.

O parte din mine și-ar fi dorit să mi se explice pe larg, însă n-aș fi făcut decât să amân inevitabilul, adică scufundarea capului meu sub chestia aia, orice ar fi fost ea. Când negura mi-a ajuns la umeri, m-am cutremurat. Parcă aș fi umblat printr-o ceață densă, a cărei substanță o puteai simți, dar nu și apuca. Mi-am înălțat privirea preț de o clipă și am întâlnit-o pe a lui Roth, care mi-a zâmbit liniștitor. Din obișnuință, mi-am ținut respirația și m-am lăsat la fund.

Greutatea zdrobitoare a mii de litri de apă nu s-a prăvălit asupra mea. Părul mi-a rămas uscat, căzându-mi pe umeri și pe spate într-o claie de bucle. Am inspirat pe nas, dar nu m-

am înecat cu apă. Un miros umed, ca de mucegai, mi-a pătruns până în fundul gâtului.

– Deschide ochii, Layla!

Vocea lui Roth venea din apropierea urechii mele. M-am silit să ridic o pleoapă și am rămas cu gura căscată.

– Rahat pe un biscuit…

Demonul a râs încet, în timp ce-și desprindea mâna de a mea.

– Elegant spus!

Ne aflam în interiorul bazinului, cel puțin așa presupuneam, însă parcă am fi fost pe altă lume. Torțe aprinse erau înșirate de-o parte și de alta a tunelului, cam la un metru distanță una de cealaltă, aruncând umbre tremurătoare pe podeaua umedă. Acoperișul de deasupra noastră nu era tocmai un acoperiș, ci doar partea inferioară a substanței prin care trecuserăm.

– Mă încumet să fac o presupunere, și zic că suntem pe drumul cel bun, am spus, netezindu-mi jeanșii cu palmele umede. Sau ne-am înecat și avem halucinații.

Râsul lui Roth a părut la fel de întunecat precum culoarul în care ne găseam.

– Hai! Să terminăm cu treaba asta!

Am luat-o prin tunel, auzindu-ne ecoul pașilor între zidurile de ciment. Roth fredona acea melodie pe care deja o consideram a lui. După ce am mers parcă o veșnicie, probabil apropiindu-ne de muzee, am ajuns într-un loc în care culoarul se desfăcea în două direcții opuse.

– Păcat că n-am putut să luăm o hartă pentru excursia asta, a glumit Roth, luând-o la dreapta.

După vreo trei metri și jumătate s-a oprit, apoi a luat-o îndărăt.

– Ușa asta e zidită. Prin urmare trag speranța că nu într-acolo ar trebui să ne ducem noi.

Rămași fără alte variante, am ales culoarul din stânga. Eu mi-am cuprins pieptul cu brațele, dârdâind în aerul rece și umed. După încă o porțiune lungă cam cât o stradă, coridorul a luat-o la dreapta. În față se vedea o veche ușă din lemn. Cu scândurile ei late și balamalele de oțel, părea ceva luat direct din epoca medievală.

– Dintr-o clipă într-alta, un cavaler templier o să dea buzna pe ușa aia, am spus.

Buzele lui Roth s-au curbat într-o parte.

– De fapt, ar fi oarecum distractiv.

– Nu-i așa? Pe urmă, el o să ne ceară să alegem…

O pală de vânt a străbătut culoarul, fluturându-mi părul și făcând flăcările torțelor să pâlpâie ca într-un dans nebun. M-am răsucit, zbârlindu-mă toată.

– Roth…

Se auzea în crescendo zgomotul făcut de ceva ce țăcănea pe ciment, asemenea unui val de dansatori de step superrapizi. Am făcut un pas în spate, simțind că stomacul mi se prăbușește peste degetele de la picioare. Țăcănitul se întețea, înăbușindu-mi bubuitul inimii.

– DMU, a zis Roth, strângând pumnii.

– Ce?

– Demonii Mici și Urâți, a explicat el. Ai văzut filmul *File de poveste*[15], nu?

– Ăăă, da!

El s-a strâmbat.

– Îți amintești de șobolanii ăia foarte mari, din pădurea întunecată?

Am făcut ochii cât cepele.

– Vai, Doamne!

– Da, așa că încearcă să deschizi ușa aia. Și mai repede, aș zice!

Scoțând o înjurătură grosolană, m-am întors și am țâșnit spre ușă. Nu era încuiată, dar avea o bară de oțel de-a curmezișul ei. I-am cuprins cu mâinile capătul de jos și am încercat s-o salt. Însă cu toată forța mea de Gardian și demon la un loc, ușa n-a vrut să se urnească.

– Ăăă, Roth, asta nu-i... Cuvintele mi s-au stins când țăcănitul a lăsat loc unor murmure. M-am întors și am văzut siluete năpustindu-se prin tunel. Mie mi s-a oprit țipătul în gât, însă Roth a trântit niște vorbe de ocară.

Înalți de nici un metru, Demonii Mici și Urâți semănau cu niște șobolani pe două picioare. Boturile lor lungi se căscau larg, dezvăluind guri pline cu dinți ca de rechin. Ochii mici și roșii le scânteiau din umbră. Labele, terminate cu gheare, li se întindeau, în vreme ce cozile plesneau pământul.

– Dumnezeule mare! am șoptit, dând înapoi.

– O să iasă urât de tot, a spus Roth, Maestrul Evidenței în persoană.

Un DMU a sărit prin aer și s-a repezit drept asupra lui. Roth a zbughit-o la dreapta, așa că blănosul s-a izbit de zid. A căzut pe podea, dând din piciorușe și fluturându-și brațele, în strădania de a se ridica la loc.

OK. Clar nu erau cele mai istețe dintre ființe, dar tot nu pricepeam motivul pentru care ne atacau. Aparțineau iadului, iar iadul voia ca noi să găsim *Cheia lui Solomon*, nu-i așa? Și chiar dacă ar fi fost controlați de către demonul vinovat, de ce-ar fi vrut el să ne oprească în acel punct? Dacă nu cunoștea incantația, informația urma să se afle în carte. N-avea nicio noimă, dar nu era ca și cum aș fi putut să apăs pe butonul *pauză* și să pun întrebări.

Roth a proiectat un DMU într-un perete din apropiere, unde impactul s-a făcut auzit sub forma unui trosnet grețos. Următorul a aterizat cu burta în sus. Roth s-a aplecat și l-a azvârlit înapoi într-un pâlc de tovarăși de-ai lui. Aceștia erau cu zecile, căutând să înhațe cu dinții mâinile și picioarele dușmanului, care se învârtea în loc, lovindu-i cu șutul. Unul a reușit să-i facă lui Roth a gaură zdrențuită în țesătura pantalonilor.

N-aveam cum să le ținem piept tuturor. Nu stând cu spatele la o fundătură ce părea a fi cea mai grea ușă din lume. Eram prinși în capcană.

Privirea mi s-a întors către torțe. M-am împins de lângă ușă, am alergat până la zid și m-am întins, ca să apuc capătul unsuros al uneia dintre ele. Un DMU mai mic s-a prins de piciorul meu și a început să se cațere pe el. Cu un zbieret ascuțit, mi-am tot scuturat piciorul, până când blestemăția s-a desprins și a picat pe burtă.

Dar micul demon a sărit la loc și s-a răsucit spre mine, șuierând ca o cobră. Am măturat aerul cu torța, tresărind când primele văpăi s-au prelins pe blana creaturii. Parcă aș fi aprins benzina cu un chibrit. Flăcările l-au năpădit pe DMU. Acesta a împrăștiat imediat mirosul amar al părului ars.

Scoțând un guițat, arătarea a început să alerge în cerc, până când a nimerit într-un perete și s-a prăbușit pe podea, într-un morman de cenușă roșiatică.

Roth a înșfăcat un DMU care-i țintea gâtul și l-a pocnit cu el pe un altul, care tocmai se înălțase de la pământ. Creaturile mișunau împrejurul lui, mușcând și agățându-i-se cu ghearele de haine. Două i se urcaseră în spinare.

M-am grăbit să ajung lângă el și, ferind torța, am prins de ceafă o ciudățenie blănoasă, pe care am dezlipit-o de trupul lui. Șobolanul se zvârcolea și mușca în gol. L-am aruncat cât colo, apoi am prins un altul, înainte ca acesta să ajungă la capul lui Roth. După ce l-am trântit pe podea, m-am cutremurat, simțind cu disperare nevoia de niște soluție dezinfectantă și de o ședință intensivă la psiholog.

Roth mi-a zâmbit recunoscător, în timp ce-mi lua torța din mână.

– Mersi. Lăsându-se pe vine, a împins torța înainte.

Focul a tăbărât pe cel mai apropiat DMU. Guițând, acesta și-a mișcat haotic mâinile și picioarele, până când s-a ciocnit de un altul. Atunci s-a declanșat o reacție în lanț. Blănoșii se tot ciocneau între ei, împrăștiind flăcările ca pe un virus.

Roth s-a întors către ușă.

– Ia asta și ține-i la distanță, cât încerc eu să deschid!

– S-a făcut! L-am urmat până la ușă, stând cu ochii pe maldărul urlător de cenușă și trupuri îmblănite. Privirea mi-a fugit spre Roth, căutând în grabă leziuni pe corpul lui. Bluza albă îi era stropită cu sânge. Am simțit că mi se răsucește stomacul.

– Ești rănit.

– O să-mi treacă. El a cuprins în mâini bara de oțel. Mușchii spatelui i s-au încordat, pe măsură ce o ridica. Tu ai grijă doar să-i ții departe pe ticăloșii ăia mici.

M-am întors și m-am strâmbat.

– Nu cred că mai reprezintă o problemă. Au murit cu toții.

– Până când o să vină alții. Roth a scos un geamăt, urnind bara din urechea împreună cu care forma un zăvor. Doamne! Din ce-i făcută chestia asta?

M-am retras și i-am făcut loc să arunce bara pe podea. Impactul a răsunat între zidurile tunelului, crăpând pardoseala. O clipă mai târziu, țăcănitul a reînceput.

– Câh! am mormăit.

– Haide! Roth m-a luat de mâna liberă și a deschis ușa. Un val de aer rece ne-a izbit când am pășit dincolo de prag. Roth mi-a dat drumul și a trântit ușa, cu o secundă înainte ca trupurile blănoase să se înfigă în cealaltă parte a ei. Dumnezeule, ăștia nu se mai termină!

Am înghițit în sec și m-am întors, ca să văd un alt nenorocit de tunel. La capătul lui se mai găsea o ușă. Am luat-o la goană spre ea, însă eu mă tot uitam peste umăr, așteptând ca micii demoni s-o dărâme pe cea din spatele nostru. Roth a ridicat o nouă bară de oțel și a lăsat-o să cadă, făcându-mă să tresar când zgomotul a străpuns culoarul. Apoi a smuls din țâțâni și cea de-a doua ușă.

Un roi de umbre a ieșit prin ea. Ba nu… nu erau umbre. Ci aripi care băteau aerul. Roth s-a învârtit și m-a apucat de braț. Speriată, am scăpat torța, în vreme ce el m-a tras într-o nișă, unde m-a lipit de zid cu propriul trup.

– Lilieci, am murmurat la pieptul lui, strângându-l în brațe.

El a dat din cap.

– Mulți lilieci.

Aceștia chițăiau și fluturau din aripi, ca un cor turbat ce-mi dădea fiori reci pe șira spinării. Sunetele au continuat așa parcă o veșnicie, dar până la urmă am devenit conștientă de altceva. Corpul lui Roth îl apăsa atât de tare pe al meu, încât nu-mi mai puteam da seama unde se termina el și unde începeam eu.

Demonul și-a așezat mâinile pe șoldurile mele, strecurându-și degetele pe sub marginea puloverului. Cele mari s-au apucat iar să-mi deseneze cercuri leneșe pe piele, în timp ce zbaterile continuau pe culoar, reverberând în pieptul meu. Roth a scos un sunet din adâncul gâtului.

– Uită de *Cheie*! Hai să rămânem aici, exact unde suntem.

– Ce rău ești! am replicat.

Râsul lui adânc a vibrat în mine.

– Și încă n-ai văzut nimic.

Mi-am lăsat capul pe spate, moment în care gura i-a aterizat peste a mea. Nu eram pregătită pentru intensitatea sărutului, dar l-am ajuns iute din urmă. Buzele mi s-au despărțit când cercelul din limbă a alunecat înăuntru, târându-se peste limba mea. Un scâncet plin de dorință s-a înălțat și a spart tăcerea.

Asta însemna…

Roth și-a săltat capul, gâfâind. Pe culoar se lăsase liniștea. Când l-am văzut dând înapoi, i-am impus inimii să-și încetinească bătăile și am ieșit după el din nișă. Mi-au trebuit câteva clipe ca să scot ceva pe gură.

– Unde s-au dus liliecii?

Roth și-a înălțat bărbia.

– Bănuiesc c-au zburat prin crăpătura din tavan.

A luat de jos torța uitată și s-a îndreptat către ușa deschisă. L-am urmat dincolo de prag. Ne aflam într-o cămăruță circulară, slab luminată de torțe. În partea din fund se vedea o arcadă ce ducea către un alt tunel. Roth și-a apropiat flacăra de zid, scoțând la iveală inscripții ciudate săpate în ciment.

– Ce e? am întrebat.

– Vechea limbă, mi-a răspuns el, ducându-și torța mai departe.

– Latină?

Cuvintele decorau toată camera, din tavan și până la podea. Roth a pufnit.

– Nu. E mai veche decât latina. Aici trebuie să fie *Cheia*. S-a dus în mijlocul încăperii și a îngenuncheat. Ce-avem noi aici?

M-am uitat peste umărul lui. În pardoseală era tăiat un pătrat cu latura de aproximativ un metru. Pe centru, cineva lăsase urmele a două mâini. Amândouă aveau cam aceeași mărime și îmi aminteau de mâinile unui Gardian. Degetele erau lungi și subțiri, iar palmele, late.

Întocmai ca mâinile lui Roth, atunci când își lua adevărata înfățișare.

Demonul a lăsat torța pe podea și s-a uitat în sus, la mine.

– Potrivește-ți mâna într-una din urme.

Am îngenuncheat lângă el și l-am văzut cum se întinde, pentru a-și pune mâna peste urma din stânga. M-am gândit la clarvăzătorul care spusese că un demon și un Gardian vor face echipă împreună pentru a găsi *Cheia*. Mi-am așezat palma și degetele în cealaltă urmă. Mâna mea era mult mai mică.

Un huruit înfundat s-a pornit de sub încăpere, moment în care am dat să mă retrag, dar Roth mi-a zis:

– Nu! Funcționează.

S-a stârnit o ploaie de pietricele. Un trosnet a săgetat plafonul. Nori de praf s-au înălțat, reflectând lumina flăcărilor și transformându-se în scântei ce pluteau prin aer. Frate, cum mă mai rugam să nu se prăbușească toată camera peste noi!

Pătratul a tremurat și a început să se ridice. Atunci mi-am tras mâna înapoi, la fel cum a făcut și Roth. Ne-am ridicat simultan și ne-am îndepărtat tocmai când un bloc de ciment țâșnea din pardoseală, cu un scrâșnet asurzitor.

– Bingo! a exclamat Roth.

În mijlocul cubului de ciment exista o scobitură, iar în interiorul ei nu putea să fie altceva decât originala *Cheie a lui Solomon*.

Roth a înșfăcat torța și a ținut-o mai aproape. Coperta arăta întocmai cum mi-o descrisese. Semăna cu pastrama de vită uscată. Era îmbrăcată în piele de om. O piele de om foarte veche.

Deja îmi venea să vomit.

Pe copertă stătea gravat același simbol care se găsea și pe exemplarul din biblioteca lui Roth. Cercul și steaua din el aveau margini de aur. Steaua era ușor aplecată spre dreapta, părând strâmbă. Lângă fiecare dintre cele patru colțuri fuseseră inscripționate mici litere și cifre.

Roth mi-a dat torța, pe care am acceptat-o bucuroasă. În niciun caz nu voiam să ating chestia aia. M-am uitat cum demonul își întinde brațele în scobitura din ciment și își așază cu grijă mâinile de-o parte și de alta a cărții. Ar fi fost nasol de tot dacă volumul s-ar fi prefăcut în praf și pulbere. Aproape că am râs când imaginea mi-a apărut în minte, doar că în realitate nu mi s-ar mai fi părut la fel de amuzant.

Roth a făcut un pas înapoi, ținând *Cheia lui Solomon* în mână. Deodată, crăpătura din tavan a explodat. Bucăți de plafon s-au prăvălit pe podea. Roth a sărit în față, m-a luat de braț și m-a smucit din calea unei porțiuni mai mari. Aceasta a picat chiar acolo unde mă aflasem eu cu o secundă în urmă.

O altă bucată s-a prăbușit ceva mai departe, blocându-ne drumul pe care veniserăm. Groaza mi s-a revărsat în suflet, pe măsură ce un praf gros umplea încăperea.

– Roth!

El m-a înșfăcat de mână și m-a tras pe lângă cubul ridicat. Am țâșnit pe sub arcadă.

– Știi unde duce? am strigat.

În loc de răspuns am auzit un soi de râs nebunesc.

– Nu. Dar trebuie să ducă undeva.

„Undeva“ era mai bine decât unde ne aflam noi, așa că am rupt-o la fugă prin tunel.

Întreaga încăpere s-a năruit în spatele nostru, parcă trăgând de un rost defect din structura construcției. Sau poate că așa fusese conceput locul ăla, astfel încât, odată mișcată *Cheia*, totul să se surpe, prinzând în capcană cartea și pe oricine ar fi luat-o.

Cu inimile bubuind, am continuat să alergăm prin tunel, iar când am ajuns la o răscruce, am cotit la dreapta. O trâmbă de praf și pietre ne urma prin labirint, plesnindu-ne peste călcâie. La un moment dat m-am poticnit, fiind cât pe ce să dau cu fruntea de pământ, însă Roth m-a prins în ultima clipă și m-a săltat pe picioare.

Când în sfârșit am trecut pe sub o a doua arcadă lată, a urmat o cădere. Am aterizat brutal, împiedicându-ne de niște șine. Mi-am recăpătat echilibrul și m-am întors tocmai când se dărâma și ultima porțiune a tunelului, blocând calea de acces. Am răsuflat zgomotos.

– Ei bine, cred că n-o să mai returnăm cartea asta, nu?

– Nu. Roth s-a dat jos de pe șine și a pus cartea pe o margine. Apoi m-a luat de mijloc și m-a săltat. Poftim!

După ce m-am cocoțat cu greu peste margine, m-am ridicat în picioare și mi-am dat seama că ne aflam în rețeaua de metrou. În depărtare se vedea un licăr de lumină.

– Dumnezeule, probabil suntem la kilometri distanță de monument!

Roth s-a ivit lângă mine într-un răstimp indecent de scurt, ținând în mână *Cheia lui Solomon*. M-am uitat la el. Ochii îi scăpărau de veselie.

– A fost oarecum distractiv, nu? a zis el. Ne-a pus inimile în mișcare.

– N-a fost distractiv! Au fost șobolani pe două picioare. Lilieci! Și pe urmă toată șandramaua s-a...

Demonul s-a mișcat așa de repede, încât n-am mai avut nicio șansă de a mă pregăti. Acum era într-un loc și, o clipă mai târziu, îmi cuprindea ceafa în căușul palmei.

– Ai nevoie de ceva, mi-a spus el. Când a văzut că mă holbez, a adăugat: Fața ta.

– Fața mea?

– Are nevoie de sărutările mele.

Am dat să râd, însă buzele lui le-au găsit pe ale mele de parcă pentru asta fuseseră create. Gura mi s-a deschis într-un icnet de uimire, iar sărutul s-a adâncit, lăsându-mă fără aer. Degetele lui mi s-au înfipt în gât, ținându-mă strâns. Timpul a început să se târască, în vreme ce buzele lui îmi sorbeau toate replicile, de parcă ar fi tânjit după apă. Mă simțeam bine, foarte bine, iar noul sărut mă ducea cu gândul la ce făcuserăm în mansarda lui.

Însă ne încurca realitatea. Când Roth s-a îndurat să se dezlipească puțin, și-a așezat fruntea peste a mea. Ochii ăia frumoși ai lui erau închiși.

– Trebuie să plecăm de aici și să vedem ce-i cu cartea.

– Bau! am șoptit, dar m-am desprins de el și am luat-o înainte, dându-le inimii și trupului meu răgazul de a se potoli. Aveam lucruri mult mai importante asupra cărora să ne concentrăm. Nu m-am mirat când Roth m-a ajuns cu ușurință din urmă. Nu-mi vine să cred c-am luat într-adevăr cartea, hm?

– Eu nu m-am îndoit nici măcar o secundă. El a trecut în fața mea tocmai când pătrundeam printr-un tunel îngust ce se deschidea într-o stație de metrou. Facem echipă bună.

Iarăși am simțit freamătul acela stupid în piept. O echipă… de parcă am fi fost împreună. Și, dragă Doamne, partea feminină din mine executa un dans foarte vesel, ceea ce era ridicol, fiindcă un viitor în doi ar fi fost plin de probleme! Una consta în faptul că eram în parte Gardian și exista toată tărășenia cu „neamului meu îi e sortit să-l ucidă pe al lui", dar nu numai atât. Roth nu putea să rămână pe veci la suprafață. Venise doar să-și facă treaba.

Și ne apropiam tot mai mult de sfârșitul respectivei însărcinări.

Odată ieșiți din gura de metrou, mi-am dat seama că ne aflam la două străzi distanță de Union Station. Aroma de mosc din tunel stăruia pe hainele noastre, așa că am tras adânc în piept aerul oarecum curat, în timp ce-mi ridicam privirea către stelele care scoteau capul de după nori.

Am mijit ochii.

Una dintre stele cădea.

Spaima mi s-a concretizat sub formă de ghiulea în burtă, dar a explodat cu o secundă prea târziu. Nu era o stea căzătoare.

Era un Gardian.

În original, *Princess Bride*, film fantastic, de aventuri, din anul 1987, ecranizare a romanului *Mireasa prințului* de William Goldman

Capitolul 21

Gardianul a coborât din cer, aterizând cu grație înaintea noastră. Impactul a zguduit mașinile parcate în apropiere, a mai făcut o groapă în asfalt și i-a determinat pe cei câțiva oameni rămași încă pe străzi să alerge la adăpost. Aripile Gardianului au rămas desfăcute, măsurând peste doi metri și jumătate fiecare. Pieptul lat, de culoarea granitului, îi era puternic zgâriat, însă fața își păstrase netezimea și frumusețea.

Nicolai.

Ochii lui galbeni, oblici ca ai pisicilor, au alunecat în direcția lui Roth. A scos un răget care mi-a vibrat în piept.

– Demon.

– Felicitări! a replicat sec Roth. Te pricepi la specii. Vrei un fursec?

Gardianul a mijit ochii și a vorbit cu un glas pe care nu-l auzisem niciodată la Nicolai.

– Cum îndrăznești să mi te adresezi, demon *alandlik*?

Trecerea bruscă la estonă, limba maternă a lui Nicolai, m-a luat prin surprindere. Și zău că nu știu de ce tocmai asta m-a mirat mai mult decât altceva. Creierul meu analiza cu întârziere cele ce se petreceau și, până să mă prind, a mai aterizat o umbră.

– Layla! a spus nou-venitul, ridicându-se de la pământ și plutind deasupra mea ca un înger ciudat.

Aripile lui se mișcau prin aer fără ca el să scoată vreun sunet. Nu-mi pronunțase decât numele, însă cuvântul avusese atâta greutate, încât mi-am dat seama că era imposibil să nu știe. Totul.

Frica m-a izbit în stomac, însă nu pentru mine mă temeam.

Nicolai s-a repezit asupra lui Roth, dezvelindu-și colții. A urmat o secundă, o frântură de timp, în care ochii mi s-au întâlnit cu ai lui Roth și mi s-a tăiat răsuflarea. El se uita la mine ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Trădarea i se citea adânc în privire, spintecându-mi sufletul.

– Nu! am șoptit, cu glas răgușit.

Roth s-a răsucit în ultima secundă și a respins atacul lui Nicolai dintr-o singură lovitură de braț.

– Chiar nu vrei să faci asta! a mârâit el. Pupilele i s-au dilatat, în timp ce-l împingea în spate pe Gardian. Zău că nu!

– Habar n-ai cu cine te pui, a răcnit Nicolai.

Roth a râs cu răceală.

– Ei, îmi pare rău că-ți dau vestea cea proastă, dar nu ești tu mai cu moț.

Numai el putea să facă pe istețul într-o asemenea situație cruntă.

Cei doi au început lupta. Habar n-am cum a reușit Roth să păstreze *Cheia lui Solomon* în timp ce se lua la trântă cu Nicolai. Bătaia era pe viață și pe moarte. Pumni zburau în toate părțile. Gheare sfârtecau haine și piele. Sânge (de aceeași culoare și consistență) țâșnea din ambele trupuri.

Nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva.

– Terminați! Vă rog! M-am repezit spre ei, dar, din senin, Abbot m-a înșfăcat pe la spate. Probabil că venise când nu eram atentă. Trebuie să vă opriți. El nu e…

– Un demon? mi-a hârâit Abbot la ureche. Ai uitat ce fel de sânge îți curge prin vene?

Mi-am înfipt degetele în brațele lui, gest care n-a avut niciun efect. Pielea lui era tare ca piatra. Am lovit cu piciorul în jos, la nimereală, și l-am auzit înjurând în gura mare. Strânsoarea i-a slăbit, am putut să scap și am alergat spre locul în care demonul se războia cu Gardianul.

N-am reușit să ajung până acolo.

Într-o clipă, Abbot a tăbărât asupra mea. M-a prins de braț și m-a azvârlit departe de cei doi. Nefiind pregătită pentru forța smuciturii, m-am dezechilibrat și am căzut cu un trosnet pe asfalt. Durerea mi-a cuprins genunchii și am scos un țipăt ascuțit.

Roth s-a răsucit urlând. În ochi îi scânteia acea nuanță de galben irizat. Abaterea atenției l-a costat scump. Un alt Gardian a coborât lângă el și i-a smuls *Cheia lui Solomon* din mâini. Demonului n-a părut să-i pese. Atacând frontal, și-a ciocnit trupul lui uman de Abbot, pe care l-a doborât într-un vârtej de aripi și fălci ce mușcau în gol.

M-am ridicat amețită și cu inima cât un purice. Roth era încercuit. Oricât de puternic ar fi fost, n-avea cum să înfrunte toți Gardienii la un loc. Nu fără să le dea frâu liber lui Bambi ori dragonului, însă atunci n-aș fi răbdat să văd pe cineva din familia mea suferind.

Aerul s-a mișcat pe lângă mine și o suflare caldă mi-a mângâiat spatele. Am știut, fără să mă uit, că sosise Zayne.

– Ia-o de aici! i-a ordonat Abbot, fără să-l scape din ochi pe Roth.

Demonul a sărit în picioare și a dat înapoi, răsuflând greu pe măsură ce trei Gardieni se strângeau împrejurul lui. Nasul și gura îi sângerau.

„Pleacă!“ au spus buzele mele, în timp ce Zayne îmi înconjura mijlocul cu brațul. M-am rugat în tăcere ca Roth să mă asculte. În spatele meu, Zayne s-a încordat și s-a avântat în sus. Chiar înainte ca noaptea să înghită tot ce era dedesubt, am văzut imaginea lui Roth pâlpâind și apoi stingându-se.

Zayne nu-mi adresase nicio vorbă. Nici măcar una singură, de când aterizaserăm pe balconul din fața dormitorului meu. Nici măcar atunci când mă lăsase singură în cameră și încuiase ușa pe dinafară.

Mi-am strâns la subsuori mâinile care-mi tremurau și am continuat să mă plimb dintr-

un capăt în altul al încăperii. Cum de aflaseră unde o să fim? Părea mult prea simplu faptul că toți apăruseră laolaltă, mai ales cu Abbot. Imposibil să ne fi urmărit. I-aș fi simțit.

Doamne, o sfeclisem rău de tot! Singura alinare era că Roth scăpase, deși îi văzusem privirea. Credea că-l trădasem. O concluzie pripită, care însă nu era greu de tras.

Când o ușă s-a trântit pe undeva prin casă, am închis strâns ochii, știind că nu pentru Roth trebuia eu să-mi fac griji în clipa aia. Puteam să le spun că el venise să mă ajute. Să ne ajute pe toți. Puteam să-i conving.

Dar eu? Vai, bine n-avea să-mi fie! Îi mințisem. Apărasem un demon. Furia lor urma să nu aibă limite. Și Zayne… Mi s-a strâns pieptul când m-am gândit la el, la felul țeapăn în care mă adusese până acasă și mă lăsase jos, la încordarea nefirească a spatelui său în timp ce ieșea din încăpere.

M-am așezat pe pat și m-am luat cu mâinile de cap. Nu voisem nicio clipă să-l rănesc pe Zayne ori să-l dezamăgesc. Chiar dacă îi spuneam toată povestea, îmi dădeam seama că nu aveam să schimb prea multe. Până atunci nu avusesem niciodată secrete față de el.

Dar oare *el* avusese vreun secret față de *mine*?

Mă durea capul când mă gândeam că știuse tot timpul cine era mama mea și ce semnificație avea informația. Existau atâtea minciuni între noi, încât adevărul fusese îmbrăcat într-o pânză de păianjen.

Mi-a sărit inima când cineva a bătut la ușă. M-am ridicat pe picioarele nesigure și m-am dus să deschid. De cealaltă parte aștepta Nicolai, sub înfățișarea lui omenească. O vânătaie roșiatică îi umbrea maxilarul. Ochiul stâng îi era umflat și părea să-i pulseze de durere.

– Nicolai…

El a ridicat o mână.

– N-ai ce să-mi spui acum, micuțo.

Am amuțit, copleșită de rușine, în ciuda faptului că nu uneltisem împotriva lor. A faptului că tot ce se întâmplase n-avea nicio legătură cu o conspirație.

În timp ce mă conducea în tăcere spre biroul lui Abbot, am descoperit că uram felul în care Nicolai se uita la mine, de parcă aș fi fost o străină pentru el. Ba mai rău, un dușman care trebuie tratat cu băgare de seamă. Abbot și-a făcut apariția câteva minute mai târziu, și nu singur. Era însoțit de Zayne, care, judecând după chipul lui palid și suferind, sigur fusese pus la curent cu bănuielile tatălui său.

Zayne a refuzat până și să se uite la mine. Nu mi-a aruncat măcar o singură privire cât timp Abbot a trântit ușa, a traversat camera și s-a oprit în fața mea. Nici n-a clipit când eu am sărit în sus. S-a mulțumit să stea de cealaltă parte a biroului, cu ochii pironiți în zidul din spatele meu.

Din tot ceea ce se petrecuse în noaptea respectivă, eram aproape convinsă că reacția lui reprezenta partea cea mai rea.

– În clipa de față mă încumet să spun doar atât: ai mare noroc că am putut să recuperăm *Cheia lui Solomon*. Abbot se înălța deasupra mea, sufocându-mă cu simpla lui prezență. Și el avea vânătăi. Nu atât de grave ca ale lui Nicolai, dar fruntea îi era urâțită de roșeață. Dacă n-am fi reușit, n-am fi avut cum să împiedicăm implicarea grupului Alfa.

Încă îmi tremurau degetele când mi-am dat părul pe spate.

– Tu nu înțelegi.

– Ai dreptate. Nu înțeleg. Nu pot să concep ce-a fost în capul tău când ai ajutat un demon să ia *Cheia lui Solomon*.

– El m-a ajutat pe mine. Nu e…

– Nici măcar să nu-ți termini propoziția! Glasul i s-a îngroșat de furie. Căci dacă-mi spui că nu e ca alți demoni, s-ar putea să nu mă mai pot stăpâni.

– Dar nu e! Nu pricepi. Lasă-mă să-ți explic…

Abbot s-a năpustit în față și a înșfăcat brațele scaunului pe care stăteam. M-am făcut mică, ferindu-mă de mânia care-i păta chipul. Peste umărul lui, i-am văzut pe Zayne și pe Nicolai înaintând, dar n-am știut precis dacă intenționau să-mi sară în ajutor sau să-l sprijine pe Abbot să mă gâtuie.

– Sunt foarte dezamăgit, sunt îngrețoșat! a spumegat el. Cum ai putut, Layla? Te-am crescut mai bine de atât, ca și cum ai fi fost sânge din sângele meu, și așa mă răsplătești?

Am tresărit.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic, Abbot! Nu-i ceea ce crezi. M-am uitat înspre Zayne, însă el și-a ferit privirea. Te rog!

Abbot m-a fixat încă o clipă, după care s-a împins înapoi, încrucișându-și brațele la piept. I-am luat tăcerea drept un „da“ reticent.

– N-am colaborat cu un alt demon ca să pun ceva la cale împotriva voastră. Și eu sunt în parte demon, corect? Dar nu semăn cu ceilalți.

– Așa am crezut întotdeauna! a replicat el cu răceală.

Am tras cu putere aer în piept. Vorbele lui mă duruseră.

– El m-a ajutat, m-a salvat de un Vânător peste care am dat. Am inspirat adânc și i-am istorisit aproape totul, omițând chestiunile personale, care fără îndoială i-ar fi făcut pe Gardieni să sară în sus cale de șapte coți. A fost trimis din iad să se asigure că un demon nu trezește…

– Nu trezește la viață Lilinii? m-a întrebat Abbot. Și ți-a spus ce ești? Cât de importantă e incantația din *Cheia lui Solomon*? Ți-a mai zis că tocmai ăsta-i motivul pentru care cartea a fost ascunsă cu atât de multă vreme în urmă? Pentru a fi siguri că nimeni n-o să poată readuce Lilinii pe Pământ?

– Da. Mi-a spus totul. Ne trebuia *Cheia* ca să vedem ce presupune incantația. N-o folosea ca să învie Lilinii.

– Și tu l-ai crezut? Abbot a îngenuncheat în fața mea, silindu-mă să mă uit în ochii lui. De ce-ai avea încredere într-un demon, Layla?

Mi s-a pus un nod în gât.

– Pentru că el nu m-a mințit și mi-a venit în ajutor…

– El e demonul care l-a omorât pe Petr?

În cameră s-a lăsat o tăcere atât de adâncă, încât ai fi putut să auzi un greier strănutând.

– Da.

– Petr chiar te-a atacat sau a fost și aia tot o minciună?

Am scos un sunet de indignare.

– Da! Petr m-a atacat! De ce-aș fi mințit în privința asta?

În ochii lui Abbot s-au aprins văpăi de un azuriu strălucitor.

– De când l-ai cunoscut pe demonul ăla, n-ai făcut altceva decât să minți! Ce motiv am să presupun că printre gogoși s-a mai amestecat și câte un adevăr?

Nu știu care din vorbele lui a fost de vină, sau poate că s-a întâmplat din pricina amestecului de teamă și frustrare, fiindcă nu reușeam să exprim măcar o propoziție, însă mi-am pierdut controlul. Am sărit în picioare atât de repede, încât Abbot s-a ridicat și a dat înapoi. El chiar a dat înapoi în fața mea! Mânia pusese stăpânire pe mine de parcă ar fi fost electricitate statică.

– Mă iei pe mine de gât când tu m-ai mințit de la bun început?

Nările Gardianului fremătau.

– Ce? N-ai nimic de zis în privința asta? Am făcut un pas în față, mânată de furie. Aceasta era atât de mare, încât părea un al doilea suflet înăuntrul meu. Ai știut dintotdeauna cine e mama mea și ce s-ar putea întâmpla! Ai mințit la fel de mult ca mine! Am aruncat o privire întunecată prin încăpere. Durerea a devenit insuportabilă când ochii mi s-au oprit asupra lui Zayne. Toți m-ați mințit!

– Încercam să te apărăm, a intervenit Nicolai.

– Cum să mă apere neștiința? Există demoni care mă caută! Și nu ăla atacat de voi în noaptea asta! Fără el, Lilinii probabil c-ar fi umblat deja teleleu prin lume, ori eu aș fi fost moartă.

– Am considerat că e mai bine să te țin departe de adevăr, decât să știi ce moștenire porți, a spus Abbot.

Am tresărit.

– Ce moștenire port?

– Ești fiica lui Lilith.

– Sunt și Gardian!

Ochii lui Abbot au scăpărat de mânie.

– Un Gardian n-ar fi colaborat niciodată cu un demon!

– Tată! a gemut Zayne.

Eram prea îndârjită ca să mai observ că Zayne începuse să vorbească.

– În mod evident, un Gardian a făcut deja ceva mai mult decât să colaboreze cu un demon! Alo? Altfel cum aș fi eu aici?

– Te-ai culcat cu demonul? m-a întrebat Abbot.

Întrebarea *aia* m-a luat atât de tare prin surprindere, încât cea mai mare parte a furiei mi s-a șters pur și simplu.

– Poftim?

– Mai ești virgină?

Hoo! Stânjeneala din încăpere se ridicase la același nivel cu mânia și încordarea.

– Ce legătură are?

– Răspunde-mi! a răcnit Abbot.

M-am albit la față, după care m-am înroșit.

– Nu m-am culcat nici cu el, nici cu altcineva. Doamne!

Ușurarea l-a făcut să-și relaxeze umerii atât de tare, încât bănuielile mi-au crescut exponențial.

– De ce? Ce mare lucru ar fi?

Zayne avea trupul țeapăn.

– Da, și eu aș vrea să știu ce mare lucru ar fi.

Tatăl lui a pufnit.

– Din ce alt motiv i-ar da târcoale un demon de vârsta ei? Inocența Laylei, ori lipsa ei, reprezintă o parte din incantație.

– *Ce*?! Vocea mi-a atins cota maximă. Trebuie să rămân o nenorocită de fecioară? Și atunci a prins contur imaginea de ansamblu. Voi știți ce presupune incantația?

Cei trei bărbați din cameră categoric nu se mai uitau la mine când Abbot a început să vorbească.

– Da. A trebuit să aflăm, astfel încât să putem împiedica ducerea ei la bun sfârșit.

M-am întrebat cum Dumnezeu se așteptau să facă asta, când nu simțiseră niciodată nevoia să-mi zică și mie ceva.

– Ce presupune?

Abbot a ridicat din sprânceană.

– Nu ți-a spus demonul tău?

Am simțit că-mi sare muștarul.

– *Demonul meu* nu știa ce scrie în incantație. De-aia luam cartea, ca să descoperim cum s-o oprim. Și eram aproape convinsă că, dacă ar fi știut despre partea aia, Roth mi-ar fi spus ceva.

A urmat o pauză.

– Incantația implică sângele mort al lui Lilith și pierderea inocenței tale. Nu-i vorba doar despre situația… mă rog, pe asta am stabilit-o, ci se leagă și de capacitățile tale demonice. Inocența e complet pierdută dacă răpești un suflet.

Mi s-a uscat gura.

– Un suflet?!

Abbot a dat din cap, în semn de încuviințare.

– Lăsând la o parte implicațiile morale, de aceea e important să nu te înjosești niciodată.

Nu mi-era clar dacă vorbea despre sex ori despre luatul unui suflet. M-am trântit pe scaun, complet amorțită. O, Doamne, eu luasem un suflet, ceea ce însemna că trei dintre cele patru lucruri cerute ca incantația să funcționeze fuseseră deja puse în mișcare!

– Eu cred că trebuie să ne tragem sufletul câteva secunde, a spus Zayne, îndreptându-și atenția către tatăl său. Layla n-ar fi făcut nimic din toate astea dacă n-ar fi fost demonul ăla. O fi ea Gardian, dar e tânără și…

– Naivă? i-a întors-o Abbot, strângând pumnii. O duce mintea să nu se lase folosită de un demon. Nu-i complet nevinovată.

– Dar nici complet vinovată nu e! a susținut Zayne, iar eu mi-am ținut gura, deși aș fi vrut să atrag atenția că nu eram naivă. Ea n-a fost niciodată… Zayne nu s-a uitat la mine,

dar l-am văzut înghițind în sec. Ea n-a avut niciodată…

Atunci mi-am dat seama ce încerca să spună.

– N-am avut niciodată pe cineva care să mă bage în seamă?

Zayne n-a răspuns, dar am înțeles că asta se străduia să zică și am simțit o dureroasă strângere de inimă. Drace, jignitor mai era și adânc mă mai rănea, chiar fără intenție!

– Totuși, e prea deșteaptă pentru asemenea greșeli.

Abbot a oftat dezamăgit.

– Ar fi trebuit să vii la noi din primul moment.

Mi-am ridicat privirea.

– Ar fi trebuit să-mi spui adevărul.

Ne aflam într-un impas. Fiecare dintre noi mințise. Fiecare ar fi trebuit să apeleze la celălalt. O droaie de „s-ar fi cuvenit“, „ar fi trebuit“, „s-ar fi nimerit“. Între timp, tăcerea se prelungea, iar eu nu știam ce să mai zic. Îi înșirasem lui Abbot totul (mă rog, aproape totul) și nu mă crezuse. Convingerea mea de mai devreme, cum că aș putea să-l înduplec, era acum praf în vânt.

– Cum ai aflat? am întrebat încet.

Abbot și-a lăsat capul într-o parte.

– Mi-am dat seama că pui ceva la cale din dimineața în care ai venit acasă îmbrăcată cu hainele alea. Nu știam precis ce, dar știam că era doar o chestiune de timp până să se întâmple *asta*, a zis el. E motivul pentru care te-am lăsat să pleci astă-seară la Stacey.

Fir-ar să fie! Simțisem eu că Abbot cedase prea ușor!

– Dacă știai că pun ceva la cale, de ce ai lăsat să se întâmple toate astea?

– Am lăsat să se întâmple?! Abbot a izbucnit într-un râs neîndurător. Am obținut *Cheia lui Solomon* și acum ea se află în siguranță. Îl voiam și pe demon, dar o să-l găsim noi.

M-am uitat la Zayne. Acesta stătea cu stoicism într-un colț și, cu toate că încercase să-mi ia apărarea, refuza în continuare să se uite la mine.

– Cum îl cheamă, Layla? m-a întrebat Abbot.

Privirea mi s-a reîntors brusc la el și am înghițit în sec.

– De ce? Tot nu mă crezi. Ai impresia că e pornit să…

– E un demon! Te-a folosit, Layla, așa cum le stă în fire demonilor. Nu pricepi? Numai un demon și un Gardian lucrând laolaltă puteau să obțină *Cheia lui Solomon*. El avea nevoie de un Gardian, iar tu ai fost mai mult decât încântată să-i faci plăcerea. Următoarea răsuflare a zguduit trupul masiv al lui Abbot. Aveai destul sânge în tine, încât incantația să funcționeze.

– Știu! am spus printre dinți. Dar el…

– Nu poți fi atât de credulă, Layla! De unde știi că el nu uneltea împotriva noastră? Că nu era *acel* demon care încearcă să facă rost de *Cheie*? Poate că avea nevoie să afle incantația și s-a folosit de tine ca s-o obțină.

Aș fi vrut să-i opresc vorbele, căci odată lansate în spațiul dintre noi, răul era deja făcut. Nu mă ajuta nici faptul că nu-l văzusem niciodată pe celălalt demon. Singura dată când întrezărisem măcar un alt demon de Nivel Superior fusese atunci, în treacăt, când îl

așteptasem pe Morris să mă ia cu mașina.

– Te-a manipulat. Era doar o chestiune de timp până să te facă să iei un suflet și să-ți pierzi inocența.

– N-ai de unde să știi! Am închis ochii. A avut... Am scuturat din cap. Roth avusese destule ocazii să insiste pe chestiunea cu sexul. La naiba, uite ce se întâmplase chiar înainte să plecăm după *Cheie*! Având în vedere cât de grozav mă simțisem și cât de minunat fusese, probabil că i-aș fi dat undă verde să meargă până la capăt.

– Ce-a avut? m-a întrebat Abbot.

– Nimic. Mi-am îndreptat umerii. Exista o forță în a cunoaște numele unui demon. Cu câteva lumânări negre și intenții necurate, cineva putea să cheme demonul pe nume. În niciun caz n-aș fi riscat așa ceva. Nu-ți spun cum îl cheamă.

S-a întâmplat ceea ce era de așteptat. Glasurile s-au ridicat. Pe figura lui Abbot s-a întipărit intenția de a mă strânge de gât până când aveau să-mi iasă ochii din cap. Dar n-am cedat. N-am acceptat să-l trădez pe Roth, chiar dacă astfel părea că-i trădez pe Gardieni.

– Nu contează, am spus eu epuizată. Era aproape patru dimineața și nu se întrevedea capătul poveștii. Important e demonul care vrea să readucă Lilinii. Ce-o să facem noi în privința lui?

– Noi? a pufnit Abbot. Nu există niciun „noi“ în afacerea asta. Și nu-ți face griji. Avem *Cheia lui Solomon* și, în ciuda faptului că tu ești prea naivă ca să crezi că deja te-ai aflat în prezența demonului răspunzător, noi avem mai multă înțelepciune.

L-am privit ca trăsnită.

– *Nu* e el! Doamne! De ce nu vrea niciunul dintre voi să mă asculte? Nu e el, iar adevăratul vinovat ar putea să știe deja ce-i trebuie pentru incantație.

Abbot a scuturat din cap și a mijit ochii.

– O să-mi spui cum îl cheamă. Poate nu în noaptea asta, dar o să-mi spui. M-a apucat de încheieturi și m-a smucit de pe scaun. Zayne s-a repezit să vină lângă noi. Tată, o rănești!

Așa era. Când Abbot și-a văzut propriile mâini, s-a încruntat și mi-a dat drumul. S-a retras, inspirând adânc.

– Inutil să mai spun că ești pedepsită.

Nu știu de ce, dar mi-a venit să râd când l-am auzit. Bine că n-am făcut-o, deoarece mă îndoiam că Abbot ar fi găsit ceva amuzant în pedepsirea mea.

– Pentru tot restul vieții! a adăugat el.

O!

Zayne mi-a cuprins între degete partea de sus a brațului, strângând-o cu mai multă blândețe. Mai târziu aveau să-mi apară vânătăi pe încheieturi.

– Du-o la ea în cameră! a zis Abbot, azvârlindu-mi o ultimă privire înnegurată. Și roagă-te să nu mă răzgândesc și să folosesc celulele din oraș!

M-am cutremurat. Oricât de furios ar fi fost Abbot, speram ca aceea să se dovedească doar o amenințare deșartă.

Dată în primire lui Zayne, l-am lăsat pe acesta să mă conducă afară din încăpere. Odată ajunși pe hol, am îndrăznit să trag cu coada ochiului la el. Nu-mi era a bună.

– Chiar ar fi în stare să mă bage într-o celulă?

Zayne mi-a răspuns abia când am ajuns la jumătatea scării acoperite cu un covor rubiniu.

– Nu știu.

Nu era un răspuns menit să mă liniștească. Mi-am încetinit pașii. Mă simțeam obosită, dar nu mă bucura perspectiva de a fi încuiată în camera mea până la nouăzeci de ani.

– Zayne…

– Îmi dau seama la ce te gândești, a replicat el încleștându-și maxilarul. Că știam despre nenorocita aia de Lilith. Nu știam. Altfel ți-aș fi spus imediat ce aș fi priceput ce importanță are.

M-am împleticit, în parte din pricina ușurării pe care mi-o aducea faptul că el n-avusese habar. Și în rest? Un val de vinovăție mă izbise precum un glonț pornit drept spre inimă. În momentul ăla credeam cu tărie că, dacă Zayne ar fi știut, mi-ar fi zis. Ar fi avut încredere în mine și m-ar fi pus înaintea tatălui său.

Însă eu nu-l pusesem înaintea lui Roth.

Zayne s-a oprit lângă ușă. A închis puțin ochii, după care s-a întors spre mine.

– Parțial înțeleg de ce nu te-ai dus la tata, dar ai fi putut să vii la mine. Eu aș fi…

– Ce-ai fi făcut? l-am întrebat cu glas scăzut. M-ai fi crezut? Sau i-ai fi spus lui Abbot?

Privirea lui ștearsă a întâlnit-o pe a mea.

– Nu știu. Bănuiesc că nici n-o să aflăm vreodată.

Am strâns din buze pe măsură ce regretul creștea, amenințând să mă înăbușe. De-a lungul timpului, Zayne nu mă dezamăgise niciodată cu adevărat. Da, uneori intervenise când n-aș fi vrut s-o facă, și apoi mai era povestea cu Danika, însă niciodată nu făcuse ceva care să-mi lase impresia că nu mă puteam încrede în el.

Am tras cu greu aer în piept, strângând pleoapele ca să alung usturimea lacrimilor.

– Am dat-o în bară, Zayne! Am dat-o foarte rău în bară cu tine. Îmi pare rău.

– Da, a zis el cu vocea stinsă și aspră. Da, ai dat-o.

Capitolul 22

Duminică, toate mesele mi-au fost servite în cameră. Zayne mi-a adus de la Stacey geanta pentru școală. Mi s-a confiscat telefonul, dar nu înainte să pot șterge datele de contact ale lui Roth. Aceeași soartă au avut-o și laptopul, și televizorul. Mă așteptam ca Nicolai să-mi ia și cărțile, dar probabil că i se făcuse milă de mine, fiindcă mi le-a lăsat. Am încercat să discut cu el, însă nici n-a vrut să audă.

În afara scurtelor apariții ale lui Nicolai, singurele vizite pe care le-am primit au fost din partea Danikăi, atunci când venea să-mi aducă mâncarea. Ea nu vorbea cu mine și m-am întrebat dacă i se ordonase să n-o facă. S-a mai ivit și Abbot, pentru încă o rundă de „cum îl cheamă?“. Când a văzut că nu-i spun, a plecat trântind ușa atât de tare, încât au zăngănit ferestrele dormitorului.

Pe Zayne l-am revăzut abia luni dimineață. A ciocănit o dată, după care a deschis ușa. Așa mi-am dat seama că el era.

– Pregătește-te pentru școală, mi-a spus, cu ochii în pământ.

– Abbot îmi dă voie să merg la școală? L-am privit înmărmurită. Cred că se gândește să urmezi cursurile de acasă, dar, pentru moment, consideră că școala e o pedeapsă suficientă.

Slavă Domnului că nu le spusesem despre faptul că Roth mișuna pe acolo! M-am repezit să cobor din pat, stabilind un nou record la făcut duș și îmbrăcat. O scânteie de speranță s-a aprins în mine, dar am încercat să-mi temperez cât mai mult entuziasmul. Pe drum, Zayne nu mi-a adresat niciun cuvânt, în afara replicii spuse la despărțire.

– Și nici nu te gândi s-o ștergi de la școală! Abbot o să te controleze de-a lungul zilei. A demarat în trombă, înainte să pot scoate vreo vorbă. Oftând, m-am răsucit și m-am grăbit să intru în clădire. Când am ajuns, Stacey era deja lângă dulapul meu.

– OK. Trebuie să-mi spui tot! Începând cu motivul pentru care Zayne a venit să-ți ia geanta și de ce nu m-ai sunat deloc ieri.

– M-au prins. Mi-am scos cartea de biologie. Și sunt pedepsită pe viață!

– Cum?! a exclamat ea, icnind de uimire.

– Ne-a văzut un Gardian. Mi-am închis dulapul, detestând faptul că, după toate cele petrecute în weekend, spuneam încă o minciună. Restul e istorie.

– Ce nedrept! Tu niciodată nu faci rele, și singura dată când se întâmplă, ești prinsă.

Prietena mea a clătinat din cap. Dumnezeu te urăște.

– Mie-mi spui!

Stacey s-a îmbufnat, în timp ce mă lua de braț.

– Deci să trecem la chestiile mai bune. Ai reușit să stai măcar puțin cu Roth?

– Puțin, dar nu… nu s-a întâmplat nimic. Am fost prinși destul de repede. Am schimbat iute subiectul, prea agitată ca să vorbesc despre Roth, când ar fi *trebuit* să-l văd într-un minut sau două.

Doar că, după ce m-am așezat la ora de biologie și s-a auzit ultima chemare a soneriei, cea pentru întârziați, Roth n-a apărut. Neliniștea s-a așternut asupra mea ca o a doua piele, întețindu-se atunci când a venit vremea prânzului și el tot nu s-a arătat.

– Sper că Abbot nu l-a omorât și i-a ascuns cadavrul, a comentat Stacey. Pentru că, să știi, Gardienii pot fi destul de înfricoșători.

Pofta mea de mâncare era, în mod oficial, măcelărită.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Sam, îndreptându-și ochelarii.

În timp ce Stacey se apuca să facă o grabnică recapitulare a felului în care fusesem eu prinsă peste weekend, eu îmi tot aruncam ochii spre ușa deschisă a cantinei. Cu palmele transpirate și stomacul în piuneze, așteptam.

Îl așteptam pe Roth, însă el n-a mai venit.

Pe măsură ce zilele se transformau în săptămână fără să primesc vreun semn de la Roth sau să se schimbe ceva acasă, nu știam ce să mai cred. Propriile lui cuvinte îmi reveneau iar și iar în minte, ca să mă chinuiască: „Sunt un demon. Nu fac altceva decât să mint".

Era cu putință să mă fi mințit de la bun început, să mă fi folosit ca să capete *Cheia* și să poată astfel readuce la viață Lilinii? Oare din pricina asta nu-l mai vedeam și nici nu mai primeam vreo veste de la el?

Nu! Nici vorbă! Roth nu mă manipulase. Imposibil ca totul să fi fost un truc. N-aveam cum să cred așa ceva. Sau poate că pur și simplu nu-mi îngăduiam să cred. Mă durea prea mult până și să iau în calcul varianta. Dar, în cele mai negre momente, îndoiala punea stăpânire pe mine.

În anumite zile, mi se părea că surprind acel unic și sălbatic parfum al lui. Pe culoar, între ore, sau afară, când mă îndreptam spre mașina lui Zayne. Mă uitam după el peste tot, dar nu-l zăream niciodată. Nu-l auzeam fredonând *Paradise City*.

Relația dintre mine și Zayne nu se ameliorase. Uneori, scoteam efectiv cu cleștele câte un răspuns din gura lui, dar altfel nu se dădea în vânt după ideea unei discuții cu mine. Încă stăteam sechestrată la mine în dormitor, însă în puținele dăți când mi se permitea să ies, Zayne era ori cu Danika, ori cu alți Gardieni.

Poftele mă loveau cu putere în toiul nopții. Probabil că aveau de-a face cu îngrijorarea și cu stresul provocate de toate întâmplările, dar ușa îmi era mereu încuiată. La fel balconul și ferestrele, care fuseseră bătute în cuie pe dinafară, de parcă cineva s-ar fi temut că o să mă arunc pe geam sau ceva. Fără acces la suc sau la ceva dulce, nopțile erau nasoale rău de tot.

În mod ciudat, nevoia de a mă lăsa pradă laturii demonice aproape că nu fusese o problemă câtă vreme îl avusesem pe Roth prin preajmă. Dorințele nu dispăruseră nicio clipă, însă erau vagi și ușor de controlat. Ca și cum prezența lui m-ar fi ajutat să le

stăpânesc. Sau poate că altceva se petrecuse. Chiar nu știam.

După o noapte deosebit de chinuitoare, în care sfârșisem prin a mă plimba încolo și încoace până la epuizare, Zayne a rupt tăcerea dintre noi, pe drumul matinal către liceu.

– Arăți ca un rahat.

Am dat din umăr, ciupind o ață de pe jeanși.

– O noapte lungă.

El n-a zis nimic pe loc, dar i-am simțit ochii urmărindu-mă când am oprit în fața zidului mare de cărămidă ce împrejmuia școala.

– Ai avut multe nopți lungi? Când a văzut că nu-i răspund, a tras adânc aer în piept. Cât de rău, Layla?

– Nu-i nimic. Am deschis portiera și am coborât, mijind ochii în lumina aspră a soarelui de noiembrie. Ne vedem mai târziu.

Și pentru că norocul meu era de-a dreptul remarcabil, prima persoană peste care am dat a fost Eva, cu coafura ei impecabilă. Din gândul că eu nici măcar nu mă deranjasem să-mi spăl părul în dimineața aia, adăugat faptului că sufletul ei părea mai întunecat, cu dâre mai mult roșii decât rozalii, rezulta că ea era ultima ființă în apropierea căreia ar fi trebuit să mă găsesc.

– Dă-te la o parte, ciudățenie!

Picioarele mi se lipiseră de podea. Nu mai vedeam decât sufletul ei și întunericul. Ceva asemănător acidului mi-a ars gâtul și stomacul. Eva s-a uitat în jur, pe urmă a pocnit din degete în fața mea.

– Pe bune? Ai vreun motiv pentru care stai acolo?

Densă și periculoasă, pofta neagră s-a umflat în adâncul meu. M-am întors și mi-am numărat răsuflările, până când partea cea mai rea a trecut, apoi m-am apucat să pun câte un picior în fața celuilalt. Ziua s-a târât mai departe. Eu m-am târât mai departe. Era a opta zi fără Roth.

Mai târziu în acea noapte, când nevoia m-a izbit în timp ce dormeam și m-a trezit din somn, m-am răsucit pe o parte și am rămas cu ochii deschiși. „Nu din nou! Te rog, nu din nou!“ Măruntaiele mi s-au făcut ghem. Pielea mi-a luat foc. M-au cuprins fiori reci.

Am deschis ochii și am clipit ca să-mi potolesc lacrimile. Săritul pe geam începea să sune tot mai bine de la o zi la alta.

M-am așezat în capul oaselor și m-am uitat prin dormitor. Privirea mi-a alunecat peste o siluetă ciudată de pe biroul meu, dar s-a întors numaidecât. M-am încruntat, căci nu recunoșteam ce era acolo. Am aruncat așternutul cât colo, m-am sculat din pat și m-am împleticit până la masa de lucru.

De îndată ce am deslușit obiectele, mi-am acoperit gura cu mâna. O carafă cu suc de portocale stătea lângă un pahar și un pachet nedesfăcut de aluat pentru fursecuri.

Zayne trecuse pe la mine cât dormeam. Era singura explicație.

N-am mai putut să-mi opresc lacrimile. Au început să-mi șiroiască pe obraji, udându-mi gulerul bluzei. Nu știu de ce boceam în halul ăla, dar hohotele erau dintre cele mai urâte. Poate că se porniseră din cauza acelui mic gest de bunătate al lui Zayne, care-mi spunea că el nu mă ura. Nu de tot. Și poate nu doar atât. O parte din lacrimi erau pentru Abbot,

singurul tată pe care-l cunoscusem vreodată. În clipa aceea nu mă îndoiam că regreta aducerea mea acasă, cu mulți ani în urmă. Poate că o altă parte din lacrimi erau pentru Roth, căci cu cât stăteam mai mult fără el, cu atât mai mare greutate căpătau vorbele lui Abbot. Dacă într-adevăr exista un alt demon care voia să readucă Lilinii, Roth n-ar fi trebuit să rămână prin preajmă, pentru a se asigura că n-ajung să atârn pe o cruce răsturnată?

Dar el nu era prin preajmă.

El plecase.

Marți mă simțeam ca și cum un toboșar amețit de droguri s-ar fi instalat în capul meu. Festivalul de plâns mă lăsase cu dureri pe toată fața. Abia dacă am putut să fiu atentă la ceva din ce-mi spunea Stacey în timpul orei de biologie. Printr-un mic miracol, în ziua aia încă nu mă întrebase nimic despre Roth.

Prietena mea o fi fost ea înnebunită după băieți, dar proastă nu era. I se părea ciudat că, după ce fuseserăm prinși împreună, el dispăruse. Aș fi pus pariu că remarca despre uciderea lui Roth de către Gardieni nu i se mai părea așa amuzantă.

Nu eram în stare să mă concentrez asupra textului afișat cu ajutorul retroproiectorului. În schimb, mi-am desenat un Bigfoot[16] pe marginea caietului. Pe la jumătatea orei, am simțit iar mirosul *acela*, mirosul lui Roth, un parfum dulce și sălbatic, care-mi amintea de sărutările lui.

Mi-am lăsat creionul jos și m-am uitat prin clasă. Nici urmă de Roth, însă aroma stăruia. Grozav! Peste toate celelalte, eram pe cale să-mi pierd, în mod oficial, mințile.

Doamna Cleo a schimbat imaginea proiectată, după care s-a întors agale la scaunul ei. Eu am ajuns să mă uit în gol la tabla de scris, până când a sunat de ieșire.

În pauză, m-am dus la baie. Nu știu de ce am rămas într-o cabină de toaletă până când toți au plecat și s-a auzit soneria pentru întârziați. Pur și simplu nu mai puteam să rabd încă o oră. După ce m-am convins că baia era goală, am deschis cu piciorul ușa cabinei.

Aruncându-mi geanta pe podea, am strâns în mâini marginile unei chiuvete și m-am zgâit la propriii ochi, mari cât cepele, reflectați în oglindă. Șuvițe de păr blond platinat mi se încârligau împrejurul obrajilor prea palizi și mi s-a părut că arătam puțin dusă cu pluta, cum stăteam acolo ca o idioată.

Am pornit robinetul și mi-am băgat mâinile sub jetul de apă rece. M-am spălat pe față, sperând să domolesc focul care ardea în mine. M-a ajutat puțin.

Ușa băii s-a deschis cu un scârțâit, tocmai când înșfăcam câteva șervețele din hârtia aspră și cafenie. M-am întors brusc, dar nu se afla nimeni în dreptul ușii care se închidea încet. Încruntându-mă din cauza senzației de *déjà vu*, mi-am îndreptat privirea către cabinele goale.

Un țipăt de surprindere mi s-a oprit în gât.

Pe ușa celui de-al doilea separeu stătea cocoțată o cioară. O cioară foarte mare și foarte neagră. Ciocul ei galben trebuie că era cât jumătate din mâna mea.

Școala mea avea o politică de securitate cam nașpa, de vreme ce nu se confrunta cu prea multe probleme, dar nu-mi puteam închipui cum reușise o cioară atât de mare să pătrundă în clădire… sau să deschidă ușa băii.

– Ce na…? Am făcut un pas în spate și m-am lovit de marginea chiuvetei. Cioara a cârâit zgomotos, scoțând un sunet pe cât de supărător, pe atât de fascinant. Când a decolat, aripile negre i s-au întins, făcând-o să plutească prin spațiul dintre mine și cabină. Am făcut ochii mari când cioara s-a învârtit o clipă deasupra mea și pe urmă s-a… mărit.

S-a mărit foarte, *foarte* mult.

Burta închisă la culoare i s-a alungit, în timp ce aripile căpătau forma unor brațe. Ciocul i-a dispărut și degetele au înlocuit ghearele ascuțite. „Roth?“ Plină de speranță, am înaintat, gata să mă reped și să-l iau în brațe.

M-am oprit subit când și-a făcut apariția un bărbat îmbrăcat în pantaloni de piele și o cămașă largă, de culoare albă. În părul lui negru și lung până la umeri rămăseseră încâlcite mai multe pene.

Am clipit încet. Nu era câtuși de puțin Roth.

Bărbatul mi-a zâmbit.

– Mă numesc Caym. Conduc treizeci de demoni, loiali numai iadului.

– O, fir-ar să fie! am șoptit. Ce naiba aveau demonii cu baia fetelor?

Ochii opaci ai lui Caym i-au țintuit pe ai mei.

– Nu te speria! N-o să doară decât vreo câteva momente. Apoi s-a întins spre mine.

Reacționând din instinct, am ridicat brusc brațul și l-am apucat de gât. Demonul a scos un sunet înăbușit, dar n-am așteptat să văd dacă îl vătămasem cu adevărat. În timp ce țâșneam spre ușă, mi-am blestemat pentru a milioana oară incapacitatea de a mă transforma.

Bărbatul și-a înfipt degetele în părul meu și a smucit, răsucind șuvițele în jurul pumnului său gros. În piept mi s-a adunat un strigăt puternic, care cu siguranță avea să atragă atenția. Am căscat gura și m-am pregătit să-i dau drumul, însă mâna lui Caym mi s-a încleștat pe gât, retezând sunetul.

– Nu te împotrivi! m-a ademenit el, eliberându-mi părul. O să fie mai ușor așa.

Am început să zgârii mâna care mă sugruma, înfigându-mi adânc degetele în pielea lui pe măsură ce Caym mă ridica, lăsându-mi picioarele să atârne în gol. Simțind că mă sufoc, i-am înhățat brațul și am încercat să-i slăbesc strânsoarea. „Fără aer!“ Nu mai puteam să respir și nu reușeam să-i desprind degetele de pe gâtul meu.

– Acum, a spus el, îndreptându-și mâna liberă spre fruntea mea. Semnalele de alarmă s-au oprit. Tu doar relaxează-te și…

Am dat nebunește din picioare, nimerindu-l pe demon în stomac cu destulă putere, încât să-l sperii. El mi-a dat drumul și am căzut pe spate. Șoldul mi s-a lovit de marginea chiuvetei, iar tâmpla mi s-a izbit de vasul din ceramică. O nouă explozie de durere încinsă mi-a săgetat trupul, aruncând afară puținul aer prețios pe care-l mai aveam în plămâni. Zbătându-mă să inspir, m-am sprijinit într-un cot și mi-am dus cealaltă mână la tâmpla care zvâcnea, încețoșându-mi mintea. Degetele îmi erau roșii.

„Roșii?“ Trecând peste durere și amețeală, m-am repezit sub chiuvetă, înainte ca demonul să mă poată înșfăca din nou. Nu era cea mai grozavă ascunzătoare, dar alta n-aveam.

– N-ar fi trebuit să faci asta! a spumegat el, îngenunchind și prinzându-mă de un picior care se zvârcolea. Acum, m-ai scos din sărite.

– Nu erai scos din sărite când ai încercat să mă strângi de gât? M-am agățat de metalul de sub chiuvetă, dar ușa băii s-a deschis înainte ca demonul să poată reacționa, și am simțit imediat cunoscutul parfum de mosc dulce. Inima mi s-a poticnit. Nădejdea s-a umflat ca un torent, amestecată cu ceva mult mai puternic.

În prag stătea Roth, mișcându-și încet ochii lui aurii de la mine la demon.

– Caym, nu mă așteptam să te găsesc în baia fetelor!

Se spune că Bigfoot (sau Sasquatch) ar fi o primată cu trup păros și înălțimea cuprinsă între 1,8 și 4,6 metri, ce locuiește în nord-vestul SUA și în vestul Canadei.

Capitolul 23

Aproape că nu-mi venea să cred ce vedeam.

– Situațiile extreme cer măsuri extreme, a răspuns Caym, cu un zâmbet straniu, în timp ce mă trăgea iar de picior și mă scotea cu încă vreo doi centimetri de sub chiuvetă.

Mi-am azvârlit piciorul liber și l-am nimerit în genunchi. Demonul mi-a dat drumul, s-a retras împleticindu-se și s-a îndreptat de spate. Furia radia din trupul lui asemenea valurilor de căldură.

– Nu pare să-ți meargă, a comentat Roth, cu o sprânceană ridicată.

Caym a oftat.

– Am un secol prost, frate. Nimic nu-mi iese.

– Roth! am spus eu, și numele lui a sunat ca un cârâit.

Dar Roth nu și-a luat ochii de la celălalt demon. Era prea ocupat să *stea la taclale* cu el. Orice speranță mi s-a dezumflat precum un balon.

– Văd! Roth și-a coborât privirea, și genele dese i-au atins în treacăt obrajii. Buzele i s-au întins într-un surâs abia schițat, iar când a vorbit din nou, vocea îi era blândă, dar profundă și puternică. Îți dai seama că nu te pot lăsa s-o iei.

– Cum?! a întrebat Caym. Știi ce risc reprezintă. Trebuie rezolvată, altfel murim cu toții, dacă Lilinii sunt readuși la viață! N-ai cum să mă oprești.

Roth a strâns din umeri.

– Ba am.

Caym s-a încruntat, cu ochii ațintiți asupra lui, apoi înțelegerea mesajului i-a luminat chipul. Aerul dimprejurul lui a început să sclipească, dar era prea târziu. Roth s-a năpustit, fiind pur și simplu al naibii de rapid. Într-o secundă, mâinile lui strângeau gâtul celuilalt demon. A urmat răsucirea.

Trosnetul a fost asurzitor, înghițind urletul lui Caym. O ceață neagră și deasă s-a împrăștiat, iar ochii au prins să mă usture. Și puțea! Puțea *de-adevăratelea*! Mi-am acoperit gura, icnind, în timp ce vaporii emanați de trupul demonului (sau de ce mai rămăsese din el) spărgeau fereastra aflată în fundul băii. Cioburi de sticlă au căzut cu zgomot pe podea, urmate de țiuitul strident al alarmelor de incendiu, care tocmai se declanșaseră.

Fumul a umplut baia, înnegrind totul. Din beznă, am simțit două mâini calde atingându-mi obrajii. M-am tras înapoi, incapabilă să văd mai departe de focul din ochii lui.

– E în regulă. Eu sunt, a zis Roth, lăsându-și mâinile să-i alunece pe umerii mei. Ai pățit ceva?

Am tușit.

– Nu văd… nimic.

Roth s-a aplecat, a cules ceva de pe podea, apoi și-a strecurat un braț împrejurul mijlocului meu.

– Îți curge sânge.

– M-am lovit la cap.

El m-a ridicat în picioare.

– De chiuveta sub care te ascundeai?

– Da, mă rog, treaba nu mergea prea bine pe-aici. L-am lăsat să mă conducă prin negura deasă până afară, pe hol. M-am chinuit să inspir adânc și am înghițit cu lăcomie aerul curat, însă fumul se revărsa pe coridor. Îmi venea greu să disting siluetele pe care le zăream în fața mea. Roth, pe unde ai umblat? Mi-am făcut foarte multe griji!

– Am fost pe aici.

Atât mi-a spus. Copiii năvăleau afară din clase, pe jumătate isterici. Mi s-a părut că, în haosul abia stăpânit, aud pe cineva urlând: „Bombă!“. Am simțit că Roth îmi dă drumul și mi-am întins orbește mâinile.

– Roth…? Nu văd.

– Sunt aici. Demonul mi-a cuprins talia și m-a purtat, parțial în brațe, de-a lungul holului.

Eu înaintam poticnit pe lângă el, uluită de brusca lui reapariție și încă buimăcită după întâlnirea cu celălalt demon. Bătăile inimii dădeau să se potolească, dar din pricina usturimii din ochi îmi era imposibil să mai văd ceva.

Roth m-a strâns mai tare.

– Ține-te bine! Aproape c-am ajuns afară.

O explozie de lumină puternică m-a făcut să tresar atunci când ușa dublă s-a deschis. Profesorii strigau, ordonându-le elevilor să traverseze strada și să rămână în parc. Aerul rece îmi mângâia fața și mai alina o parte din usturime. Roth m-a ajutat să mă așez pe pământ.

– Cum te simți?

De jur împrejurul meu auzeam copii tușind, unii sunându-și părinții, alții plângând. Am bănuit că mă simțeam mai bine decât ei.

– Îmi ard ochii. Cum se face că tu mai poți să vezi?

– Am închis ochii.

– Frate! am bombănit, frecându-mi pleoapele cu palmele. Cred că ești mai isteț ca mine.

– Neah! Doar că mă așteptam să se întâmple. Tu, nu. Pur și simplu continuă să clipești! mi-a cerut el încet, trăgându-mi brațele în jos și ținându-mi încheieturile într-o mână. Ar trebui să-ți treacă în vreo câteva minute, dacă reușești să stai trei secunde fără să-ți bagi degetele în ochi.

Încă lăcrimam crunt.

– Roth…

– Nu vreau să discutăm acum, a zis el.

Am înghițit în sec.

– Nu te-am trădat. Jur! Habar n-am avut că ei o să fie acolo.

A urmat o pauză.

– Ești în parte Gardian. Nu m-aș fi așteptat la nimic mai prejos din partea ta.

O apăsare îmi împiedica pieptul să se miște.

– Sunt și demon în parte.

– Ce? Latura asta a ta e acum la fel de importantă ca aceea de Gardian?

N-am răspuns, fiindcă nu eram sigură.

– Le-ai spus cum mă cheamă? a întrebat el, pe un ton surprinzător de blând. Aș vrea măcar un avertisment înainte să mă trezesc absorbit într-o vrajă de chemare.

– Nu, nu le-am spus cum te cheamă. Ținându-mi capul plecat, astfel încât să evit strălucirea puternică a soarelui, am inspirat adânc și i-am impus durerii să dispară. Dacă le-aș fi spus, ai fi aflat deja.

– Adevărat. Și-a schimbat poziția, așa că l-am simțit în spatele meu. Încă mă ținea de încheieturi, de parcă s-ar fi așteptat să încep imediat să-mi scot ochii cu unghiile. Păcat că ratezi spectacolul. Toată lumea o ia razna. Polițiștii și pompierii au intrat în clădire.

Mi-aș fi dorit să văd ceva.

– Crezi că e cineva rănit? Stacey și Sam erau înăuntru.

Roth a oftat.

– Toți sunt bine. Îți dau cuvântul meu. A fost doar fum. N-o să omoare pe nimeni. Și ți-am luat eu geanta din baie. E chiar lângă tine.

Privirea mi s-a mai limpezit. M-am întors și m-am uitat la Roth, dar în loc să văd o pată, am zărit ochi de culoarea mierii și gene negre. Atunci mi-am dat seama. De fiecare dată când mi se păruse că-i simt mirosul nu fusese doar o închipuire a mea.

– Ai fost aici tot timpul.

El a tăcut.

– Numai că erai invizibil. Am continuat cu glas scăzut. Dar ai fost *aici*.

Un mic zâmbet caraghios i-a arcuit buzele și am dat să insist asupra subiectului, fiindcă voiam să recunoască (aveam nevoie să recunoască), însă degetele lui mi-au alunecat pe obraz. Atingerea mi-a stârnit o sută de furnicături de plăcere, care porneau din buric și se împrăștiau prin tot corpul. Ochii ni s-au întâlnit și, deodată, mi-a venit greu să respir sau măcar să-mi amintesc despre ce vorbeam.

În clipa următoare, privirea i-a fugit departe de a mea și Roth a oftat.

– Hai că vine cavaleria, cu o sută de ani prea târziu!

Captivată de el, nu simțisem prezența altui Gardian înainte ca acesta să ajungă chiar deasupra noastră.

– Dă-i drumul! s-a auzit vocea lui Zayne.

N-am apucat să mă mir de prezența lui acolo, căci Roth m-a strâns mai tare.

– Sau ce? a întrebat el. O să faci pe Sfarmă Piatră cu mine și o să mă silești să-ți trag o mamă de bătaie demonică? Ce-o să se aleagă de noi? Sunt sigur că grupul Alfa n-ar gusta o confruntare în fața unei mulțimi de tineri impresionabili.

Zayne a scos un mârâit din fundul gâtului.

– Sunt dispus să risc.

– Sunt sigur că ești. Dar Roth mi-a lăsat încheieturile, și două mâini puternice m-au apucat de brațe, trăgându-mă în picioare. Am scos un țipăt de uimire și mi-am înghițit durerea când degetele acelea mi s-au înfipt mai adânc în carne. Am simțit mirosul de iarnă mentolată chiar înainte ca Zayne să mă întoarcă la pieptul lui.

Părea furios, iar starea i s-a înrăutățit când a văzut îndeaproape cucuiul cât un ou, care-mi creștea din cap.

Roth ne urmărea de la umbra copacilor, cu buzele răsucite într-un surâs fudul, în timp ce Zayne îmi netezea părul pe spate și îmi controla umflătura de sub el.

– Capul ei o să-și revină, a spus Roth. Cu brațul pe care aproape că i l-ai smuls tu, e altă poveste.

Zayne și-a slăbit strânsoarea.

– Tacă-ți gura!

Demonul s-a ridicat dintr-o singură mișcare lină.

– Nu cred că-mi place tonul tău.

– Iar mie nu-mi place fața ta! a replicat Zayne.

– Capul meu… și brațul meu sunt bine. Eu sunt bine. M-am zbătut să mă eliberez, ignorând valul de amețeală. Încă mă usturǎ puțin ochii, dar acum pot să văd.

Zayne m-a prins de umeri.

– De ce nu puteai să vezi? Ce s-a întâmplat?

– Sulf, a răspuns Roth, venind mai aproape și coborând tonul.

Nu-i era frică de Zayne. Nu se temea câtuși de puțin și nu știam dacă ar fi trebuit să fiu mândră de el ori furioasă.

– A fost un demon în școală. Și nu, nu-i vorba despre mine. Voia s-o omoare, așa c-ar trebui s-o păziți mai bine. Atunci n-ar mai fi nevoie să intervin.

Zayne a mârâit și a făcut un pas către el. Jumătatea de zâmbet al lui Roth s-a întins pe toată fața când cei doi au dat piept unul cu altul. Aveau staturi asemănătoare, însă Roth se înălța cu câțiva centimetri mai mult, în vreme ce umerii lui Zayne erau puțin mai lați. M-am uitat în jur, dându-mi seama că unii dintre puști începuseră să se holbeze.

Cantitatea de testosteron pe care o împrăștiau cei doi era ridicolă. M-am strecurat între ei.

– Contrar credinței populare, voi doi nu sunteți dușmani aici.

Roth a chicotit.

– Și e clar că el nu poate să te ferească de belele.

Exista un risc crescut ca Zayne să-și înfigă mâna în gâtul demonului.

– O să-mi placă să-ți sfâșii beregata!

– Da, da. Roth a făcut un pas înapoi, iar privirea i-a alunecat asupra mea. Trebuie să ai grijă de ea, altfel nici măcar duhurile n-o să mai apuce să-ți sfâșie beregata. Pricepi ce zic?

Am deschis gura, pentru a le spune amândurora că n-aveam nevoie de protecția lor, însă Roth se răsucise pe călcâie și dispăruse în gloata de elevi. M-am tot zgâit la locul în care stătuse, până când Zayne m-a tras în brațele lui. Am scos un scâncet înăbușit.

– Fir-ar să fie! Sigur ești OK?

– Da. Am încercat să mă îndepărtez de pieptul lui, ca să iau o gură de aer, însă nu m-am putut clinti. Socotind că exista, totuși, o limită până la care mă putea strânge, mi-am lăsat brațele să cadă și am așteptat să-mi dea drumul.

Când a făcut-o în sfârșit, Zayne mi-a ridicat geanta de jos și m-a luat de mână. A strâns din dinți, în timp ce se uita drept înainte.

– Te duc acasă.

– El nu mi-a făcut niciun rău, Zayne! N-a fost de vină. Pentru că nu mi-a răspuns, l-am strâns de mână. Zayne…

– Acum nu mai contează. Important e că ticălosul avea dreptate. Nu te-am apărat. Și dacă el e într-adevăr cel care te-a ocrotit, atunci ceva-i aiurea rău de tot în povestea asta.

Jasmine ținea o cârpă cu miros de antiseptic la câțiva centimetri distanță de fața mea.

– S-ar putea să piște un pic.

M-am gândit că n-avea cum să usture mai tare decât mă usturaseră ochii. Încă îi simțeam iritați, în timp ce urmăream, din balconul în care stăteam, mișcările încordate făcute de Abbot în bucătărie. Am tresărit când Jasmine mi-a așezat cârpa pe frunte.

– Îmi pare rău, a șoptit ea, cu un zâmbet înțelegător.

Am dat din cap și m-am silit să stau nemișcată, în timp ce Jasmine îmi tampona umflătura. Situația putea să fie și mai rea, având în vedere că demonul Caym voise să mă omoare.

Zayne stătea deoparte, cu brațele încrucișate la piept.

– Tată, încalc tot ce-am învățat, spunând asta, dar trebuie să acordăm atenție vorbelor Laylei. Demonul ăla…

– Știu! s-a răstit Abbot.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul și n-am reușit. Jasmine m-a privit cu ochii mijiți. Dar satisfacția mi-a fost de scurtă durată.

– Până nu dăm de capătul problemei ăsteia, Layla nu poate să se întoarcă la școală sau să mai meargă undeva fără să fie însoțită de un Gardian. Mângâindu-și barba, Abbot s-a întors către mine. Și nici nu te gândi să mă contrazici în privința asta!

M-am ofilit sub căutătura lui.

– Dar ce-o să le spui celor de la școală?

– Că ai mononucleoză sau vreo altă boală omenească. Chiar nu contează. Între timp, o să ți se trimită temele acasă. S-a uitat către locul unde stătea Geoff. Ai vreo veste din partea comisarului de poliție?

Geoff a dat din cap, în semn de încuviințare.

– Nimeni nu știe ce s-a întâmplat, de fapt, la școală. Se face un raport conform căruia a fost o farsă care a mers prost. O fumigenă. Dar am scăpat ca prin urechile acului. Dacă demonul ar fi scos-o de acolo…

– Sau dacă n-ar fi apărut prietenul meu, am intervenit, doar ca să mă distrez.

Abbot m-a fulgerat cu privirea.

– Chiar dacă, dintr-o bizară întâmplare, demonul ăla nu-i pornit să reînvie Lilinii, el nu este și n-o să fie vreodată prietenul tău.

– Oricum, a replicat sec Geoff, expunerea ar fi fost mai mult decât dăunătoare.

Jasmine mi-a aranjat părul pe spate și a continuat să-mi tamponeze tâmpla, în vreme ce trăgea cu ochiul la ușă. Danika a intrat ducând-o în brațe pe Izzy, al cărei căpșor se odihnea pe umărul ei.

– Drake? s-a interesat Jasmine.

– Încă nu s-a trezit. Danika a săltat-o ceva mai sus pe Izzy. Asta mică refuză să doarmă dacă nu-i ținută în brațe, și nu voiam să pierd discuția.

A trebuit să-mi adun toate puterile ca să nu-mi dau ochii peste cap. Danika s-a dus lângă Zayne și n-am putut să nu mă gândesc că deja arătau ca o familie, mai ales că ea o ținea în brațe pe Izzy. Mi-aș fi dorit să am iar fum negru de demon în ochi.

– Ce nu pricep eu e cum de n-am reușit să prindem niciun demon de Nivel Superior, a spus Danika, mângâind buclele fetiței.

– Demonii știu să se ascundă, a mormăit Abbot.

– E logic. Zayne s-a uitat la mine, apoi și-a ferit iute privirea. Mă refer la toți cei de Nivel Superior care se mișcă prin oraș. Un demon ce încearcă să reînvie Lilinii categoric o să atragă și alții cu grămada.

– Adevărat, dar e o prostie din partea lor. Sunt mai ocrotiți jos, unde Gardienii nu pot să pună mâna pe ei.

Geoff s-a așezat pe un scaun, apoi și-a întins picioarele lungi. Mi se părea ciudat să-i aud discutând cu atâta seriozitate, dar m-am băgat în vorbă.

– Vor să pornească apocalipsa.

Abbot a bodogănit ceva.

– Copilă, apocalipsa…

– Nu înseamnă că trebuie să se întâmple acum, sau numai Dumnezeu știe când o să aibă loc. Da, știu. Dar uite care-i treaba. Nimeni n-are de câștigat de pe urma renașterii Lilinilor, nu? Pentru că toți ochii erau acum îndreptați asupra mea, mă simțeam expusă șezând acolo, cu Jasmine agitându-se pe lângă capul meu, de parcă aș fi fost o invalidă. Ferindu-mă de mâinile ei, m-am ridicat în picioare și m-am dus în spatele scaunului de răchită pe care stătusem. Când un Lilin ia sufletul cuiva, respectivul om se transformă în duh. Nu-l capătă nici raiul, nici iadul. Și ăsta-i motivul pentru care iadul nu-și dorește renașterea Lilinilor. Încercasem să le explic de data trecută, însă atunci toți erau așa de furioși pe mine, încât cu siguranță niciunul nu mă ascultase. Dar unii demoni vor să scape din iad. Vor să poată urca la suprafață și să nu fie obligați să respecte reguli sau să-și facă griji din cauza Gardienilor. Ei știu că dacă Lilinii s-ar trezi din nou la viață, grupul Alfa ar interveni și ar ataca toți

demonii. Ei n-au de gând să se dea bătuți fără să opună rezistență. Omenirea o să afle despre existența demonilor. O să aibă loc un război care, foarte probabil, o să grăbească venirea apocalipsei.

Preț de câteva clipe, nimeni n-a scos un cuvânt. Apoi Geoff a rupt tăcerea:

– E riscant, dar riscurile nu i-au deranjat niciodată pe demoni.

Danika i-a întins lui Jasmine gâgâlicea adormită.

– Seamănă oarecum cu un iubit nebun, nu? Dacă eu nu pot să am pământul, atunci să nu-l aibă nimeni.

Comparația aproape că m-a făcut să zâmbesc.

– Când poate fi dusă la bun sfârșit incantația? a întrebat Zayne.

– Nu există un interval prestabilit.

Abbot a cules o floare cu frunze de la o plantă aflată prin apropiere.

– Se poate întâmpla doar după ce Layla împlinește șaptesprezece ani. Sau cel puțin așa a fost tradus textul.

– Eu nu pot să stau ascunsă la nesfârșit. O s-o iau razna.

– N-ai de ales, mi-a răspuns Abbot.

Un val de mânie m-a cuprins și am izbucnit:

– Acum mă crezi?

– În momentul de față nu știu ce să mai cred. Abbot a rupt o frunză moartă și a strâns-o în pumn. Toate nu sunt decât teorii. Niciuna nu e susținută de dovezi sau de adevăr.

Mi-am azvârlit brațele în aer.

– Ăsta-i adevărul! E ce ți-am zis de la bun început.

– Mai există o cale, a intervenit Zayne, înainte ca tatăl lui să dezlănțuie ceea ce, fără îndoială, ar fi fost o ploaie de vorbe cum nu mai auzisem până atunci. Îl găsim pe demonul răspunzător și-l trimitem înapoi în iad.

– Îmi place ideea! Mi-am încrucișat mâinile, pentru a le împiedica să lovească în ceva.

– Ideea-i bună, problema e că există hoarde întregi de demoni. Geoff și-a ciupit puntea nasului. Am putea începe să-i chemăm folosind *Cheia lui Solomon*, însă ne-ar lua ani de zile.

– Demonul ăla… Zayne a tras adânc aer în piept. Prietenul tău nu știe cine-i vinovatul?

Îmi dădeam seama cât de mult trebuia să-l fi costat pe Zayne referirea la Roth ca fiind prietenul meu și îi eram recunoscătoare.

– Nu. A încercat să afle, dar nimeni nu vrea să vorbească. Ori sunt mulți demoni care sprijină planul, ori se tem de oricine s-ar afla în spatele lui.

– Nu sună deloc încurajator! a spus Danika.

Zayne și-a arcuit sprâncenele, în semn de încuviințare.

– Am putea să vedem dacă a mai făcut vreun progres de când…

– În niciun caz! a tunat tatăl lui. Nu ne aliem cu un demon!

– Tată…

– Nu, Zayne! Abbot s-a dus până la ușă, apoi s-a întors. Furia îi păta obrajii. E o cale pe care nu sunt dispus s-o apuc pentru nimic în lume. Istoria a dovedit că așa ceva sfârșește printr-o trădare.

Atunci mi-am dat seama că, indiferent ce-ar fi putut să facă Roth, sau, la drept vorbind, oricare alt demon, Abbot nu avea să-și schimbe niciodată părerile. Erau prea adânc înrădăcinate în ființa lui, mergând până la fanatism. Doar un miracol l-ar mai fi determinat să-și modifice convingerile. Majoritatea Gardienilor erau așa, în special cei mai bătrâni.

M-am uitat la Zayne. El nu era pregătit să renunțe.

– Viața Laylei e în pericol. La fel și viețile a mii, dacă nu a milioane, de oameni.

– De parcă eu n-aș ști? Abbot a traversat cât ai clipi încăperea, oprindu-se în fața fiului său. Situațiile disperate cer măsuri disperate? Am mai fost în postura asta, la un pas ca lumea să se năruiască. Nu-i nimic nou. Iar încrederea acordată unui demon n-ar face decât să ajute la acea distrugere.

– Nici vorbă! Geoff s-a ridicat, punându-și mâinile în șolduri. Am văzut cu ochii noștri ce poate să se întâmple când ai încredere într-un demon.

– Așa e. Abbot m-a privit peste umăr, cu o expresie de nepătruns întipărită pe față. La urma urmei, Elijah s-a mai încrezut odată prostește într-un demon.

– Ce? am râs eu. Elijah mai degrabă s-ar omorî decât să aibă încredere într-un demon.

Abbot s-a întors cu fața spre mine.

– Acum, da, iar prudența lui are un motiv întemeiat. În urmă cu șaptesprezece ani și ceva, a făcut greșeala de a se încrede într-un demon. Un demon care pretindea că preferă să moară decât să fie ceea ce e. Nimeni în afară de Elijah nu știe întreaga poveste, dar un lucru e cert. S-a culcat cu ea și, până la urmă, demonul a obținut ceea ce a vrut.

Am deschis gura, dar am tăcut mâlc. Un vânt rece mi-a măturat șira spinării. Negările îmi stăteau pe vârful limbii, însă nu reușeam să rostesc niciun cuvânt.

– Demonul în care s-a încrezut era Lilith, a continuat Abbot. Și pentru că Elijah i-a dat crezare, a ajutat la crearea singurei ființe care ar putea să distrugă întreaga lume. Tu.

Capitolul 24

Nu fusesem niciodată genul care să leșine, însă aruncarea acelei mici bombe aproape că m-a pus la pământ. Zguduită și peste măsură de supărată, m-am așezat la loc pe scaun.

– Elijah e tatăl ei? Uimirea schimbase tonul vocii lui Zayne. Tu sigur îți bați joc de mine!

– Nu-mi bat joc. Abbot a inspirat adânc, având un aer obosit. El n-a știut că demonul era Lilith decât ani de zile mai târziu, atunci când am găsit-o pe Layla în casa de copii.

Am clipit încet, însă camera s-a încăpățânat să rămână încețoșată.

– A aflat că sunt fiica lui?

– Da.

– Dar el... el mă *urăște*. M-am afundat în pernele înflorate. Întotdeauna m-a urât. Din clipa în care cuvintele mi-au ieșit pe gură, am înțeles în sfârșit de ce. Dumnezeule, probabil că-i aminteam de...

– Eroarea de judecată pe care a făcut-o? Abbot a venit lângă mine, coborându-și glasul. Niciodată n-a putut să se împace cu faptul că el reprezenta o parte din tine.

Mă apucase amețeala.

– N-a vrut să mă omoare când m-ați găsit?

Tatăl lui Zayne și-a întors privirea.

Am tras cu greu aer în piept.

– Ba a vrut! Uau! Nici măcar... Ochii mei îi studiau chipul lui Abbot, în căutarea unui răspuns. Tu l-ai împiedicat să mă omoare și ai știut că era tatăl meu?

Din nou, Abbot n-a spus nimic. Geoff a fost cel care a făcut un pas în față.

– Cicatricea lui Elijah nu-i de la un demon. Abbot l-a oprit în noaptea aia și te-a luat pe tine acasă. La urma urmei, în vene îți curge sânge de Gardian.

– O, Dumnezeule... Am scuturat din cap. E... „Prea mult."

Toți se uitau la mine cu un amestec de surprindere și milă. Era prea mult să aflu lucrurile alea și să nu am nici măcar o clipă de răgaz pentru a le lăsa să-mi pătrundă în minte fără spectatori.

M-am ridicat și mi-am croit orbește drum pe lângă Abbot. Cineva m-a strigat pe nume, dar nu m-am mai oprit până când n-am ajuns la mine în dormitor.

Așezându-mă pe pat, mi-am pironit privirea în perete. În momentul ăla, nimic nu părea să mai conteze. Elijah era tatăl meu, Gardianul care mă ura cu forța a o mie de sori, și

tocmai acel Gardian care mă voia moartă. Probabil că el îi poruncise lui Petr să-mi ia zilele.

O, Doamne…

Greața m-a cuprins pe neașteptate. Petr fusese fratele meu vitreg. Dezgustătorul ăla tică…

Îi luasem sufletul propriului frate.

M-am întins pe o parte, m-am făcut ghem și am închis strâns ochii, ca să-i apăr de o usturime care n-avea nicio legătură cu cele petrecute la școală. Un tremur mi-a pornit din picior și mi-a străbătut tot trupul, până la degetele mâinilor. Mi le-am cuibărit la piept.

Cum să te lupți cu așa ceva? Mă îndoiam că existau niște abilități pentru a face față situației pe care eu pur și simplu nu o deprinsesem încă. Nici nu știam ce mă dezgusta mai tare: faptul că propriul tată voia să mă omoare sau faptul că-mi lăsasem fratele fără suflet.

În următoarele două zile, n-am reușit să înțeleg mare brânză din ceea ce-mi fusese dezvăluit. Era ceva de neînțeles. Nu-mi mai rămânea decât să nu mă gândesc. Ceea ce însă nu prea reușeam. Era ca și cum aș fi încercat să nu respir. În cele mai stranii momente, subiectul răzbătea la suprafață și nu mai puteam să mi-l scot din minte.

Propriul tată mă voia moartă.

Ideea asta umbrea orice altceva, lăsându-mă amorțită până în adâncul sufletului. O parte din mine putea să priceapă ura lui Elijah, ținând cont de lucrurile pe care i le aminteam, dar eram fiica lui. Ani de zile construisem o fantezie cu privire la tatăl meu, convingându-mă singură că, deși eram în parte demon, el totuși mă iubea. Că ceva nefericit i se întâmplase, iar eu mă pierdusem pe parcursul respectivei tragedii.

Acum visul îmi fusese spulberat.

Mă mai apăsa și povestea cu Petr. Faptul că-mi fusese frate vitreg nu-mi schimba părerea despre acel monstru, însă mă întrebam dacă aș mai fi procedat la fel, știind ce reprezenta el în raport cu mine.

Nu eram sigură.

A doua zi după discuția de pe balcon, Zayne mi-a adus pe furiș laptopul. Am bănuit că eram încă pedepsită, dar i se făcuse milă de mine. După ce i-am trimis un scurt e-mail lui Stacey, prin care o anunțam că sunt bolnavă și nu știu când o să mă întorc la școală, mi-am pierdut orice interes pentru internet.

Aș fi vrut să am puterea de a trece peste toate, dar în viața mea nu-mi mai dorisem la fel de tare ca atunci să fiu altceva sau altcineva.

Vineri seară nu știu ce m-a apucat. Stăteam în fața căsuței pentru păpuși și o *uram*. Am apucat strâns între degete ultimul etaj și am tras cu atâta putere, încât l-am desprins pe de-a-ntregul de restul casei. N-a fost suficient. Am simțit furnicături pe ceafă când am înșfăcat acoperișul și l-am smuls de pe margini. Cu el în mână, m-am gândit pentru o clipă să-l balansez ca pe o bâtă și să nimicesc pereții.

– Ce faci?

Am icnit și m-am întors. Zayne stătea în prag, cu sprâncenele ridicate. Avea părul ud după duș. M-am îmbujorat.

– Ăăă, nu fac nimic. Ochii mi-au căzut pe acoperișul de jucărie. Păi…

Privirea lui a alunecat în spatele meu.

– Dacă nu mai voiai căsuța păpușilor la tine în dormitor, aș fi putut să ți-o iau eu.

Am așezat cu grijă acoperișul pe podea.

– Nu știu.

Zayne și-a lăsat capul într-o parte.

Eu am oftat.

– Nu știu ce fac.

El m-a fixat preț de ceea ce a părut a fi o veșnicie.

– Bun.

– Bun?

Faptul că intrase peste mine tocmai când mă apucaseră furiile și mă răzbunam pe căsuța de jucărie nu-mi mirosea a bine.

– Am să-ți dau ceva de făcut. Are legătură cu o înghețată.

Am făcut ochii mari.

– Înghețată?

Pe fața lui s-a ivit un zâmbet.

– Da, mă gândeam că am putea merge să ne luăm câte una.

Entuziasmul a năvălit în mine precum o furtună. Mă simțeam ca-n ziua de Crăciun. Puteam să ies din casă și ieșirea avea de-a face cu înghețata. Dar bucuria mi s-a veștejit repede.

– Abbot n-o să mă lase niciodată.

– E de acord, atâta vreme cât sunt eu cu tine.

– Crezi c-o să fie în regulă? am întrebat, temându-mă să mă bucur din nou. Dacă se întâmplă ceva?

– N-o să fii atacată de un demon cât timp suntem împreună. Încrederea din glasul lui mi-a alungat orice neliniști. Zayne avea dreptate. Dacă se încumeta vreunul să facă ceva, ar fi fost un gest sinucigaș. Pare o seară potrivită pentru înghețată. Te bagi? m-a întrebat.

Când venea vorba de înghețată, mă băgam întotdeauna.

Îmi plăcea la nebunie să merg cu vechea Impala a lui Zayne. Vuietul pe care-l scotea, privirile pe care le atrăgea. Într-o mare de mașini Mercedes și BMW, nimic nu sărea mai tare în ochi decât o Impala din 1969, roșie cireașă. Zayne mă lăsase s-o conduc o singură dată, când împlinisem șaisprezece ani. Șofatul s-a dovedit a fi puțin peste puterile mele, cu toate acele suflete scânteietoare care-mi distrăgeau atenția într-un mare fel. Am lovit din spate o mașină de poliție.

De atunci nu m-am mai urcat la volan.

Ne-am oprit la un magazin de cartier, ca să luăm un pachet de jeleuri Twizzlers. Mi-a venit să vomit când am văzut că Zayne le ia cu el în cofetărie.

– Ce scârbos! am mormăit.

El mi-a aruncat o privire nevinovată.

– Să nu critici până nu încerci.

– Eu n-o să înmoi niciodată jeleuri Twizzlers într-o înghețată de ciocolată.

Zayne mi-a dat un brânci în joacă și mi-a furat locul la coadă. L-am îmbrâncit la rândul meu, dar nu s-a urnit niciun centimetru. Sufletele din jurul nostru aveau diverse culori pastelate, blânde și, din fericire, deloc interesante pentru mine. Și nu se zărea niciun demon. Ura! Zayne a comandat un castron cu înghețată de ciocolată, iar eu mi-am luat același lucru ca întotdeauna: o porție de *banana split*.

Temperaturile plăcute pentru luna noiembrie îi aduseseră pe oameni cu droaia în cofetărie. Era o vară indiană, sau cum i-o fi zis Zayne. Am avut noroc că am găsit un mic separeu în care să ne strecurăm. Localul acela era printre preferatele mele din oraș, o mică afacere de familie înghesuită în inima unui centru modern, și mă simțeam bine acolo. Podelele semănau cu o tablă de șah în alb-negru, mesele și separeurile erau roșii, iar pe pereți atârnau fotografii de familie. Cum să nu-ți placă?

Parcă aș fi fost acasă.

L-am urmărit pe Zayne cum înmoaie cu veselie un bastonaș gumat în ciocolată. Când mi-a surprins privirea, mi-a făcut cu ochiul.

– Sigur nu vrei să guști?

M-am strâmbat.

– Nu, mersi.

El mi-a întins jeleul, la capătul căruia atârna o picătură mare din sosul de ciocolată. Aceasta a căzut și s-a împrăștiat pe masă.

– S-ar putea să-ți placă.

Am luat în schimb o gură din desertul meu cu banană. Zayne a dat din umeri, a băgat jeleul în gură și a oftat. I-am cercetat chipul.

– Crezi c-o să cam fiu în arest la domiciliu până când fac optsprezece ani?

– Mă tem că da, mi-a răspuns. Tata e de neclintit.

– De asta mi-era frică.

Zayne mi-a împuns mâna cu un jeleu pe care nu-l scufundase încă.

– O să te ajut să evadezi cât pot de des.

– Mulțumesc. M-am silit să-i zâmbesc. Deci… cum merge treaba cu tine și Danika?

Zayne s-a încruntat, concentrându-se asupra castronului cu înghețată, de parcă în el s-ar fi aflat răspunsurile la toate problemele vieții.

– Bine. Ea e… o fată grozavă.

– E afurisit de arătoasă! Aș face moarte de om să am corpul ei. M-am uitat în jos, la mâncarea mea. Dacă stau bine să mă gândesc, câte calorii sunt în chestia asta?

Zayne și-a ridicat brusc privirea. Părea mai luminoasă ca de obicei.

– Ești… perfectă exact așa cum ești.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Tu te-ai uitat la *Jurnalul lui Bridget Jones*?

Zayne m-a mai fixat preț de câteva secunde, apoi și-a văzut de desertul lui. Umerii lui au căpătat o rigiditate pe care n-o avuseseră până atunci, ca și cum, dintr-odată, ar fi purtat pe ei o greutate nevăzută. Precum o idioată, eu i-am dat înainte cu trăncăneala:

– Le-am auzit pe Jasmine și Danika discutând. Ea zicea că voi doi n-ați vorbit despre

viitorul vostru… împreună.

Umerii lui parcă s-au încordat și mai mult.

– Nu. N-am vorbit.

Am împins o cireașă prin farfurie.

– Așadar, încă mai plănuiești să înfrunți sistemul?

Zayne și-a trecut o mână peste creștetul capului, mijind ochii.

– Eu nu așa văd lucrurile. Dacă e să mă împer… dacă e să mă căsătoresc, vreau s-o fac în condițiile mele.

– Și Abbot ce-are de zis despre asta? I-am oferit cireașa, pe care a luat-o. Sau ai tras de timp?

El a ridicat din umeri, studiind coada cireșei.

– Pur și simplu am evitat subiectul.

– Dar n-ai evitat-o pe Danika, i-am atras eu atenția. O placi. Deci care-i faza?

– Nu-i vorba dacă o plac sau nu. S-a lăsat pe spătarul canapelei din separeu, lovind agitat cu mâinile în masă și uitându-se la cupele cu înghețată din spatele vitrinei. E o fată grozavă. Mă distrez cu ea, însă chiar nu vreau să vorbesc acum despre Danika.

– O! Cam știam încotro se îndrepta discuția.

Zayne mi-a aruncat o privire înțelegătoare.

– Te-aș întreba cum reziști, dar cred că răspunsul stă în căsuța pentru păpuși.

Am oftat.

– Încerc să nu mă gândesc. Nu ține. Adică…

– Sunt chestii apăsătoare?

Am schițat un zâmbet.

– Da, destul de apăsătoare. Mi-am înfipt lingura într-o felie de banană și am scuturat din cap. Zayne, eu…

– Ce? m-a întrebat el, după câteva secunde.

Mi-am ridicat capul și m-am uitat în ochii lui, înainte să-mi pierd curajul.

– N-am fost complet sinceră.

– Zău? a spus el sec. Nu mi-aș fi dat seama.

M-am înroșit.

– Îmi pare rău, Zayne! Nu pentru c-am fost prinsă, ci pentru că-mi dau seama cât te-am rănit, și a fost o greșeală din partea mea. Ar fi trebuit să am încredere în tine.

– Știu. Mâna lui s-a așezat peste a mea și a strâns-o ușor. Am fost supărat (o parte din mine încă este), dar asta e.

Sperând că avea să mai vrea să aibă de-a face cu mine după ce urma să afle despre fapta mea, mi-am retras mâna și mi-am aruncat ochii spre înghețata care se transformase în ciorbă. Am decis să abordez chestiunea ca și cum aș fi smuls un plasture de pe o rană.

– I-am luat sufletul lui Petr.

Zayne s-a aplecat spre mine, încruntându-se ca și cum n-ar fi înțeles pe deplin ce-i spusesem, apoi s-a lăsat pe spătarul canapelei. Brațele i-au alunecat de pe masă, în vreme ce gâtul i se mișca neîncetat. Tăcerea a căzut ca o bombă.

– Știu c-ai cam bănuit ce s-a întâmplat, când m-am întors acasă și mi s-a făcut rău. Degetele mi s-au răsucit în jurul lingurii. M-am apărat. Avea de gând să mă omoare. N-am vrut să se ajungă aici. Doamne, era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar el pur și simplu mă tot ataca, iar eu nu știam ce să mai fac! L-a afectat într-un fel, Zayne. Nu s-a transformat într-un duh, cum ar fi pățit un om. S-a metamorfozat, însă avea ochii roșii. Îmi pare foarte rău! Te rog să nu…

– Layla, a spus el încet. Mi-a luat mâna în care strângeam lingura și mi-a desprins blând degetele de pe mâner. Pricep c-ai făcut-o ca să te aperi și că n-a fost ceva intenționat.

– Totuși, expresia de pe fața ta… i-am șoptit.

El mi-a zâmbit, însă într-un fel forțat.

– Eram șocat. Cum ziceai, am bănuit ceva, dar am crezut că s-ar putea doar să fi gustat sufletul. N-am știut c-ai mers… până la capăt.

Rușinea semăna cu un morman de cuie ruginite pe care tocmai le înghițisem. Nu mi-o puteam alunga, deși îmi dădeam seama că probabil aș fi fost moartă dacă nu i-aș fi luat sufletul lui Petr, câștigând un răgaz până la venirea lui Roth.

– Ești dezamăgit, nu-i așa?

– Of, Layla, n-are nicio legătură cu dezamăgirea! Te-ai apărat, și-mi doresc să nu fi fost nevoită. Nu din cauza a ceea ce ești. Zayne continua să vorbească încet. Ci pentru că știu cât de rău îți face. Detest să te văd în halul ăla. *Detest* să te văd așa.

M-am șters sub ochi cu mâna liberă. Doamne, plângeam!

– Vezi? Te învinovățești pentru gestul tău. Și nu-mi place deloc că-ți faci singură una ca asta.

– Dar tu mi-ai zis că sunt mai bună de atât.

El a tresărit.

– Dumnezeule, îmi doresc să nu ți-o fi spus niciodată. Și, să știi, felul în care te uiți la tine însăți… e în parte din vina noastră.

M-am încruntat.

– Cum adică?

Zayne s-a lăsat pe spate și a ridicat brațele.

– Te-am crescut să urăști acea parte din tine. Poate că n-a fost bine. Nu mai sunt sigur. Nu mai sunt sigur de nimic. A împuns aerul cu degetele. Știu însă că nu sunt dezamăgit de tine. Nu te urăsc. N-aș putea niciodată să te urăsc. Cu toate că nu vezi adevărata plăcere din înmuiatul jeleurilor în ciocolată.

Am scos un hohot de râs gâtuit, în timp ce clipeam ca să-mi alung lacrimile.

– Amuzant.

Surâsul lui era ceva mai sincer.

– Ești gata să plecăm de-aici?

Am dat din cap, trăgându-mi nasul. Ne-am strâns resturile și, odată ajunși afară, Zayne m-a luat pe după umeri, în vreme ce ne îndreptam către locul în care parcase. Era bine că mă aflam astfel în compania lui, că restabilisem prietenia. Ea făcea minuni, încălzindu-mi acel colț înghețat al pieptului.

Zayne s-a îngrijit mai întâi să fiu așezată în siguranță pe scaunul din dreapta și abia apoi a ocolit botul mașinii, pentru a se urca la volan. Asta m-a făcut să zâmbesc.

Ascultând muzică în drum spre casă, am râs când Zayne s-a apucat să cânte o melodie pop la unison cu radioul. O fi fost el multe lucruri, dar cântăreț nu era. Când am ajuns pe drumul privat ce ducea către tabără, mi-a aruncat o privire. Ceva străin se oglindea în ea… o însușire pe care o mai văzusem, dar pe care n-o înțelesesem niciodată până… până să apară Roth. Am simțit cum mi se umflă ceva în stomac, în vreme ce Zayne își concentra din nou atenția asupra drumului.

– Sfinte Sisoe! a strigat el, apăsând cu putere frâna.

Ceva a aterizat pe capota mașinii Impala și a sfărâmat parbrizul. La început am crezut că o gorilă supradimensionată scăpase de la zoo și picase de pe crengile unuia dintre numeroșii copaci aflați prin apropiere. Pe urmă am văzut dinții zimțați și am simțit mirosul de sulf. Am răcnit… am răcnit de-a binelea.

Era o Fiară.

O Fiară mare, păroasă și puturoasă, care tocmai îi făcuse niște stricăciuni serioase prețiosului Chevy Impala al lui Zayne. Trupul masiv era îmbrăcat într-o blană aspră ca pâsla, iar coarnele enorme de berbec fuseseră cele care spărseseră parbrizul. Dar probabil că aveam vedenii, căci, din motive evidente, Fiarele n-aveau voie să iasă la suprafață.

Zayne și-a azvârlit brațul și m-a împins în scaun, tocmai când creatura încerca să intre în mașină. Coarnele i se tot agățau de metal și se pare că era prea neroadă ca să-și dea seama că nu trebuia decât să-și plece fruntea pentru ca să aibă loc.

Fiara a scos un răget. Semăna cu un T-rex care-ți urlă în față.

– Zayne! am țipat, când ghearele groase au lovit aerul la câțiva centimetri distanță de mutra mea. Zayne!

– Layla, am nevoie să mă asculți! a spus el, desfăcându-și cu o mână centura de siguranță. Am nevoie să fii calmă!

Ghearele Fiarei i-au sfâșiat antebrațul până la sânge. Zayne nici n-a tresărit.

– O, Doamne! am șoptit, uitându-mă la șiroaiele care i se prelingeau pe piele și îmi cădeau în poală. Zayne, brațul tău!

– Layla, va trebuit s-o iei la fugă atunci când îți zic eu. OK? m-a întrebat el grăbit. S-a întins către butonul centurii mele de siguranță și a desfăcut-o. Când îți spun să fugi, fugi și nu te uiți înapoi, și nu încerci să lupți. N-ai cum să te bați cu chestia asta.

Nu voiam să-l las, nu cu arătarea aia pornită la atac. Fiarele erau ucigași notorii. Puteau să rupă în bucăți un Gardian, folosind doar forța brută.

– Dar pot să aju…

O nouă lovitură amplă cu ghearele aproape că m-a nimerit. Zayne m-a tras către el și m-a împins în jos, lipindu-mi obrazul de coapsa lui.

– Stai culcată! mi-a ordonat. Doar așteaptă-mi comanda! Cunoști pădurea asta. Du-te acasă și cheamă-l pe tata. Să nu te oprești! Așa mă poți ajuta.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Am dat din cap cât de bine am putut, în semn de încuviințare.

Mâna lui Zayne mi-a alunecat pe obraz și prin păr. Am închis strâns ochii, în vreme ce

Fiara răgea încă o dată. Apoi Zayne a deschis portiera și eu am căzut pe scaunul lui. Mașina s-a zguduit când Fiara și-a schimbat direcția, căci îl văzuse pe Zayne afară.

A râs, scoțând un sunet din adâncul gâtului.

Știu că ar fi trebuit să rămân țintuită pe scaun, dar m-am ridicat în capul oaselor, în vreme ce Fiara sărea de pe capotă. Am crezut că Zayne o să ezite, conștient de faptul că eram prin apropiere. Dar el n-a stat pe gânduri.

S-a transformat.

Aripile au răsărit primele, arcuindu-se în sus, spre cerul din spatele lui, și întinzându-i-se pe lângă trup. Nu-i vedeam decât o parte a feței, însă și așa a fost destul de impresionant. Pielea lui a căpătat o nuanță de gri întunecat, maxilarul i s-a lățit, iar nasul i s-a turtit. I-au răsărit două coarne, ce semănau cu ale Fiarei, dar care erau negre ca noaptea și frumoase într-un fel ciudat. Pornind din frunte, i se răsuceau spre spate, creând o imagine înfricoșătoare. Ca pentru a-mi aminti că era totuși Zayne, o pală de vânt s-a jucat cu părul lui blond, făcându-l să fluture împrejurul coarnelor.

Am tras cu putere aer în piept, scoțând un icnet de uimire ce n-ar fi trebuit să se audă, dar care l-a făcut pe Zayne să se întoarcă cu o fracțiune de centimetru spre mine. Durerea i-a brăzdat chipul când privirile ni s-au intersectat pentru o clipă. Cu coada ochiului, am zărit creatura mișcându-se.

– Zayne! am strigat, apucându-mă strâns de bordul mașinii.

El s-a răsucit înapoi spre Fiară și i-a prins mâna cărnoasă înainte ca aceasta să-l poată înhăța. Ținând în continuare bestia, Zayne s-a lăsat pe spate, după care și-a înfipt piciorul în mijlocul arătării. Gemând, Fiara a zburat înapoi cale de peste un metru. S-a ridicat și s-a năpustit asupra lui Zayne. Cei doi s-au ciocnit cu destulă putere, încât să zguduie pământul și mașina.

Îndoindu-și genunchii, Zayne și-a luat avânt și a tras Fiara după el. De la înălțimea falnicilor stejari, au descris un arc pe cer și au țâșnit din nou către pământ. Când s-au înfipt în sol, impactul a înghițit mai mulți metri de drum. Zayne s-a înălțat și a cuprins cu un braț musculos gâtul bestiei.

– Du-te! a strigat cu o voce care era a lui și totuși nu era. Fugi! Du-te!

Am aruncat în lături portiera, pe jumătate căzând afară din mașină. M-am răsucit și l-am cercetat pe Zayne. Din nas îi curgea ceva întunecat (sânge?) și o porțiune din pielea obrazului părea de un gri mai închis. Fiara se zvârcolea în strânsoarea lui, clănțănind din fălci.

– Du-te! mi-a ordonat Zayne. Te rog!

Creatura s-a agățat de brațul lui. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Zayne azvârlit prin aer. Cu un țipăt în gât, m-am întors valvârtej și am luat-o la goană. Am încercat să-mi spun că nu fugeam de pericol, ci mă duceam să aduc ajutoare, însă fiecare pas care mă purta mai departe de Zayne era ca un pumn în piept. Dacă avea să fie rănit grav?

Dacă avea să moară?

Nu-mi permiteam să mă gândesc la asta. Am continuat să alerg, știind că cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să avertizez clanul. Crengile mă plesneau peste față și mă

trăgeau de haine. De câteva ori m-am împiedicat ba de-o piatră, ba de-o rădăcină ieșită în afară, căzând în mâini și ridicându-mă la loc. Parcă aș fi fost într-un film horror de prost gust, doar că pe urmele mele nu se afla un oarecare tip mort, cu o mască de hochei pe față. De fapt, l-aș fi preferat pe el în locul Fiarei, cu tot cu maceta lui și cu numeroasele cadavre avute la activ.

Am mers mai departe, simțind cum mi se încleștează gâtul și îmi ard mușchii. O parte din mine înțelegea că ar fi trebuit să accept propunerile lui Zayne de a ieși cu el la alergat. Eram într-o formă fizică groaznică.

Un vânt fierbinte s-a pornit, risipind frunzele prin văzduh și lăsându-le să cadă ca o ploaie în nuanțe de maro și roșu întunecat. Un trosnet a străpuns noaptea, urmat de un altul și apoi de încă unul.

Am simțit cum ceva biciuiește aerul, cu doar o secundă înainte de a mi se înfășura în jurul unui picior și de a mă trage în jos. M-am izbit de solul tare, aterizând cu coatele înainte. M-am chircit de durere și m-am rostogolit pe spate. Rădăcini groase de copac mi se cățărau pe ambele picioare, tot strângându-le până când am avut senzația că o să-mi frângă oasele în două. Înnebunită, am înșfăcat capătul unei rădăcini scorțoase și am început să o desprind cu mâinile tremurând. Ea m-a smucit și m-a culcat cât eram de lungă. Pietricele mi se înfigeau în spate pe măsură ce eram târâtă pe pământ. Fluturându-mi brațele, am încercat să mă agăț de tufele mai mici. Când în sfârșit m-am oprit, mirosul de sulf era înăbușitor.

O clipă mai târziu, el stătea deasupra mea, ocupând un spațiu care până atunci fusese gol. Nu exista niciun suflet împrejurul lui și am știut că era un demon de Nivel Superior. Părul negru, tuns sub formă de creastă, avea vârfurile colorate într-un roșu sângeriu. Nu părea să fi trecut de douăzeci și cinci de ani și era îmbrăcat într-un costum cu dungi subțiri care, pe lângă faptul că arăta ridicol într-o pădure, semăna cu ceva scos direct dintr-un vechi film cu mafioți. Nu-i lipseau nici măcar cravata de mătase roșie și batista asortată la buzunar. Am izbucnit într-un scurt hohot de râs isteric.

Mi-am dat seama că-l mai văzusem în treacăt. În ziua în care-l așteptam pe Morris să mă ia. El era demonul care mă pândea atunci.

– Mă numesc Paimon. Sunt marele și puternicul Rege, conducătorul a două sute de legiuni, a zis el, cu un pronunțat accent sudic.

M-am trezit punându-mi cea mai stranie întrebare: Oare iadul avea un nord și un sud? Fiindcă tipul era *sudist*. A făcut o plecăciune, parodiind eleganța.

– Iar tu ești Layla, copilă a Gardianului Elijah și a demonului Lilith. În sfârșit, după atâta vreme, îmi face plăcere să te cunosc.

Paimon, îl recunoșteam din *Cheia lui Solomon*, era cel călare pe cămilă/cal. N-a trebuit să fac un efort intelectual ca să ajung la concluzia că stăteam față în față cu demonul care căuta să readucă Lilinii la viață.

– Rahat!

Am sărit în sus, încercând cu disperare să-mi eliberez picioarele. El a ridicat o mână și

am rămas pironită pe spate, holbându-mă la cerul senin al nopții.

– Drăguță, hai să nu îngreunăm treaba asta!

Am tras cu lăcomie aer în piept, mișcându-mi brațele pe pământ. Am apucat o piatră și am strâns-o până când marginile ei aspre mi-au străpuns palma.

– Sunt în toane bune, așa c-o să-ți ofer o șansă pe care n-am mai dat-o nimănui până acum. Vii cu mine fără să-mi creezi prea multe neajunsuri (a etalat un șirag perfect de dinți albi), și eu n-o să-mi fac o coroană din oasele tuturor celor dragi ție. Pot să-ți promit bogății de neînchipuit, libertatea de a fi ce vrei tu să fii și o viață invidiată de toți.

Simțeam piatra grea în mână și aproape c-am râs iar.

– Vrei să readuci Lilinii la viață?

– A, mă bucur că nu trebuie să-mi explic dorința. Deși aveam un întreg discurs pregătit. Mi-a făcut semn cu un ochi stacojiu. O să tot avem timp mai târziu, drăguță.

Frica îmi făcea stomacul ghem, dar m-am silit să-i vorbesc pe un ton hotărât.

– Și după ce-o să mă folosești ca să readuci Lilinii, chiar o să mă lași în viață?

– Poate, a răspuns el. Depinde cât de fericit o să mă faci.

– Da, poți să te duci la dracu'!

Paimon a întors capul, după care a revenit cu fața spre mine. Pielea i se topise, dezvăluind un craniu roșu și scobituri ale ochilor pline de flăcări. Gura îi stătea căscată, lungă și deformată. Urletul care a ieșit din el mi-a înghețat sufletul. Am țipat până când am rămas fără voce, incapabilă să mă retrag cu mai mult de doi–trei centimetri.

În clipa următoare, el redevenise tipul cel chipeș și zâmbitor.

– Drăguță, tu ești un mijloc pentru atingerea unui scop. Un scop care merge de minune în favoarea mea. Paimon s-a lăsat pe vine lângă mine, aplecându-și capul într-o parte. Acum, poți să-ți ușurezi situația sau s-o faci foarte, foarte dificilă.

Am inspirat adânc, dar n-am reușit să trag destul aer în plămâni. Îmi făceam griji pentru Zayne și știam că, dacă mă lăsam capturată de Paimon, n-aș mai fi avut niciodată șansa să-i aduc ajutoare.

– OK. Poți… poți să-mi iei rădăcinile astea înfiorătoare de pe picioare?

Încă un zâmbet scurt și Paimon a fluturat o mână. Rădăcinile au tremurat, s-au veștejit și, în câteva secunde, din ele n-a mai rămas decât cenușa.

– Mă bucur tare mult c-o să…

Mi-am azvârlit brațul cu toată puterea și i-am înfipt piatra în tâmplă. Capul i s-a aplecat brusc în direcția opusă, dar, după câteva momente, el mă privea și râdea. *Râdea*! Din rana care ar fi trebuit să sângereze i se prelingeau flăcări.

Paimon mi-a prins încheietura mâinii ca într-o menghină.

– Ei, asta n-a fost foarte frumos, drăguță!

M-am uitat lung la capul lui arzând.

– Dumnezeule!

– Nu tocmai. M-a tras în picioare. Zi „noapte bună"!

Am deschis gura, dar până să scot vreun sunet, lumea s-a întunecat.

Capitolul 25

Puzzle-ul s-a refăcut încet, bucată cu bucată. Senzațiile au deschis drumul, dându-mi întâiul semn că ceva nu era în regulă. Nu puteam să-mi mișc nici brațele, nici picioarele. Erau legate de o podea rece, cu o funie care mă strângea și-mi pătrundea în carnea încheieturilor, când trăgeam de ele.

O, fir-ar să fie!

A urmat mirosul. Izul de mucegai îmi era cunoscut și mi-am scormonit mintea, însă n-am putut să desprind din ea o amintire precisă. Când am reușit să-mi deschid ochii, mă uitam la niște grinzi golașe de metal.

Lumânările nu aruncau o lumină prea puternică, dar în dansul flăcărilor pâlpâitoare am deslușit un coș de baschet fără panou. Privirea mi-a coborât și a înaintat de-a lungul unor zgârieturi vizibile, până când acestea au dispărut într-o linie albă, desenată cu creta. Era un cerc. Alte linii drepte se întindeau, întâlnind cercul. Am întors capul, tresărind din pricina durerii care-mi zvâcnea în tâmple. Erau linii și de cealaltă parte a mea.

O pentagramă ușor strâmbă. Hopa, era de rău!

Mă aflam în vechea sală de sport, la subsolul liceului meu, legată în centrul unei pentagrame; și *se auzeau descântece*? Doamne! Lungindu-mi gâtul, am încercat să văd în spatele sutelor de lumânări albe ce urmau circumferința cercului.

În umbră, se mișcau niște *chestii*. Murmurul lor și guițăturile ca de purcei mi-au înghețat măruntaiele. Călăi.

– Te-ai trezit! Bine. Din întuneric s-a auzit un glas tărăgănat, cu un puternic accent sudic. Hai să punem treaba pe roate!

Mi-am smucit bărbia în jos, către degetele de la picioare. Paimon își dăduse jos haina și își scosese cămașa roșie din pantaloni. A venit la marginea cercului, s-a oprit și s-a uitat în jos. Apoi a făcut un pas în spate, și bănuielile mi s-au întețit.

– N-ai de gând să vii aici? l-am întrebat.

Paimon și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.

– Pentagrama aia mică, drăguță și puțin strâmbă poate fi ușor transformată într-o capcană diabolică, iar mocasinii mei Hermès n-o să depășească nici cu un centimetru linia de cretă.

Am strâns pumnii și am simțit cum inelul îmi pătrunde în piele.

– Asta o să îngreuneze incantația, nu?

– Deloc, drăguță, a spus el îngenunchind. Creasta lui trebuia să aibă pe puțin șaizeci de centimetri. De-aia există lacheii. Hei, lacheu!

La stânga mea, o altă siluetă a pășit afară din umbră. Nu-l mai văzusem până atunci, dar surâsul lui era mai mult decât înfricoșător. Am înghițit în sec, uitându-mă când la un demon, când la celălalt. Nimeni nu avea să apară și să salveze situația. Nu știam dacă Zayne îi supraviețuise Fiarei. Roth probabil habar n-avea că fusesem răpită. Și, cu excepția cazului în care reușeam să scap în stil Houdini de frânghiile alea, nu puteam să fac mare lucru privind autoapărarea. În momentul ăla am înțeles trei lucruri. O îmbulinasem. Omenirea o îmbulinase. Întreg universul o îmbulinase.

– Mărturisesc că Naberius m-a dezamăgit. Ar fi trebuit să te poată lua fără să intervin eu. Arată-i ce nemulțumit am fost.

Lacheul și-a fluturat mâna stângă. Patru dintre degete îi lipseau. Mai rămăsese doar cel din mijloc.

– O să crească la loc. Încet.

– Și dureros, a completat Paimon, cu un zâmbet vesel. S-a ridicat dintr-o singură mișcare lină. Oricum, Naberius, varsă sângele lui Lilith. N-am toată noaptea la dispoziție.

Ca un fraier mic și supus, Naberius a pășit cu grijă peste cerc și s-a lăsat în genunchi. Mi s-a strâns sufletul.

– Stai!

Naberius m-a apucat de braț cu acel singur deget. În cealaltă mână a lui sclipea ceva de metal.

– Stai, am zis!

Paimon a oftat.

– Acum ai de gând să implori? Să treci de partea întunericului? Deja ai avut ocazia, drăguță. După ce termin, o să te omor. Mă rog, probabil c-o să mă distrez întâi puțin cu tine, dar o să te omor.

Panica își croia drum cu ghearele prin gâtul meu, dar știam că, dacă m-aș fi lăsat pradă ei, mi-aș fi semnat sfârșitul. Cu inima bubuind, am încercat să-mi smucesc brațul aflat mai aproape de Naberius, dar sfoara n-a cedat câtuși de puțin.

– De ce?

– De ce? m-a maimuțărit el.

– De ce vrei să faci asta? Aveam gura uscată. Chiar îți dorești să pornească apocalipsa? Chiar crezi c-o să meargă?

Paimon și-a înclinat capul într-o parte.

– Apocalipsa? Râsul lui era profund și răsuna în toată sala. Of, drăguță, asta cred Gardienii?

– Asta crede și iadul.

– Șeful e de aceeași părere? Fabulos! Deși apocalipsa pare distractivă, nu dau nici măcar o ceapă degerată pe ea.

Surprinderea mi-a dat fiori în tot trupul.

– Tu… tu nu vrei să scapi din iad?

– Vai, ce demon n-ar vrea să scape din iad? Uite, eu, de exemplu. Îl slujesc pe Șeful de peste două mii de ani. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i spun *au revoir* vieții ăleia, dar nu mă aflu aici pentru ceea ce-mi doresc. Sunt aici pentru ceea ce am nevoie. La fel ca tine – un alt mijloc pentru atingerea unui scop.

– Nu… nu pricep. Într-adevăr nu pricepeam.

Buzele lui mari și expresive s-au răsucit într-un surâs fudul.

– E mai degrabă ironic că nu pricepi. Și oarecum trist.

– Este?

Naberius își făcea de lucru cu mâna mea, încercând să întoarcă inelul.

– Atunci explică-mi! Dacă tot o să mor, mi-ar plăcea să știu adevăratul motiv.

Paimon s-a uitat peste umăr, apoi privirea i-a alunecat din nou spre mine.

– Ai fost vreodată îndrăgostită?

– Poftim? Nu mă așteptam la o asemenea întrebare.

– Am zis: ai fost vreodată îndrăgostită?

– Eu… Nu știam. Îl iubeam pe Zayne, dar nu-mi dădeam seama ce fel de iubire era, iar Roth… mă gândeam că m-aș fi putut îndrăgosti de el, dacă mi s-ar fi dat timp. Sau poate că eram deja puțin. Nu știu.

– Interesant, a răspuns demonul. Când ești îndrăgostit, ai risca orice ca să-i asiguri fericirea ființei iubite. Chiar și sfârșitul lumii. A ridicat din umeri. Când ești despărțit de persoana dragă, ai face orice ca s-o reîntâlnești. Orice lucru. Ce-i? Pari foarte uimită. Credeai că demonii nu se pot îndrăgosti? Putem. Dragostea noastră e puțin mai întunecată și mai ciudată. Noi iubim până la moarte. Majoritatea ființelor n-ar vrea să fie în pielea celor care primesc afecțiunea noastră, dar noi tot simțim ce simțim.

Habar n-aveam ce legătură exista între faptul că era îndrăgostit și readucerea la viață a Lilinilor, cu excepția cazului în care iubita lui s-ar fi reîncarnat într-unul. Paimon și-a dat ochii peste cap.

– Văd că încă nu te-ai lămurit. E vorba de mama ta, drăguță. De-asta mi se pare ironic.

– Lilith? am scâncit eu.

– Nu-i spui „mamă“? Sunt sigur că asta i-ar încălzi inima rece.

– Nu. Nu, nu pot.

El a început să dea târcoale cercului desenat cu cretă.

– Mama ta e ținută în flăcările din adâncuri, exact acolo unde ar fi trimis un demon de către o capcană diabolică. Atâta vreme cât Șeful e în iad, nimeni nu se apropie de flăcări și nimeni nu iese din ele. Iar singura cale prin care pot s-o scap de acolo e să-l ademenesc pe Șeful la suprafață. Fie că apocalipsa vine acum ori mai târziu, Șeful s-ar aventura pe pământ dacă Lilinii ar fi acolo. Și un minut alături de iubita mea merită riscul de a-mi petrece o eternitate fără ea.

– Astfel, flăcările din adâncuri ar fi lăsate nepăzite, am completat.

Când Paimon a bătut din palme în semn de aprobare, am rămas trăsnită. Făcuse totul ca s-o elibereze pe Lilith fiindcă o *iubea*? Era sucit rău și…

– Naberius?

– Stai! Groaza începuse să întreacă senzația de panică, ceea ce era mult mai rău. De unde știi că incantația o să funcționeze? Nici măcar n-ai *Cheia lui Solomon*.

Paimon s-a încruntat.

– De parcă-mi trebuie mie *Cheia lui Solomon*! Am avut-o pe Lilith. Eu am ajutat-o să evadeze, astfel încât să te poată naște pe tine.

– O iubești, așa c-ai ajutat-o să rămână gravidă cu altul?

– E singura cale prin care putem fi cu adevărat împreună. Demonul a strâns din umeri. Și ești pregătită. Îți văd păcatul din suflet.

Nu știam ce mă uimea mai tare: faptul că Paimon putea să-mi vadă sufletul, faptul că *aveam un suflet* ori faptul că sufletul meu i se părea întinat. N-am făcut decât să mă uit la el, în timp ce-mi răsuceam încheietura stângă, sperând s-o eliberez.

– Când am aflat că Șeful îl trimite pe Astaroth la suprafață, am fost sigur că venise ziua mea de naștere. În mod evident, căpeteniei noastre i s-a părut că am nevoie de *Cheia lui Solomon* și l-a însărcinat pe el să mă ajute s-o capăt. Demonul și-a azvârlit capul pe spate și a râs zgomotos. Se putea să-mi fie mai ușor? N-aveam nevoie decât de timp, pentru ca tu s-ajungi în patul lui Roth. Și chiar că n-a fost decât o chestiune de timp. La urma urmei, e un demon. Îți miros păcatul carnal, Layla.

Nu știam ce păcat carnal mirosea el, dar nu de la mine venea. Am dat să-i atrag atenția asupra acestui lucru, fiindcă i-ar fi încurcat rău planurile. *Statutul* meu era intact, iar dacă Paimon s-ar fi prins, nimic nu l-ar fi împiedicat să remedieze el însuși problema.

Eu o băgasem pe mânecă, însă Pământul și omenirea nu, dacă-l lăsam să creadă că nu mai eram fecioară. Incantația n-ar fi funcționat. Lilinii n-ar fi renăscut, iar demonul n-ar fi reușit s-o elibereze pe Lilith. Amorțeala mi-a cuprins oasele, în timp ce mă holbam la el. Probabil că acesta era sfârșitul pentru mine, dar mă gândeam la imaginea de ansamblu. Poate că sângele de Gardian din mine era cel care-mi făcea soarta mai ușor de acceptat, fiindcă nu mă simțeam pregătită să mor. Rămăsese o parte atât de mare a vieții pe care n-o trăisem încă! Nu era corect.

Sau poate simțeam efectul omeniei cu care mă molipsiseră Stacey și Sam.

Mi-am lăsat capul să cadă pe podeaua rece și mi-am pironit privirea în grinzi. Lângă mine, Naberius a întors în sfârșit inelul în poziția potrivită. A coborât latura boantă a lamei cuțitului și a spart piatra care-l împodobea.

Am înghițit în sec când durerea mi-a săgetat brațul și o umezeală rece, lipicioasă, mi s-a prelins pe degete. În clipa în care lichidul a picurat pe podeaua din interiorul cercului, lumânările au început să pâlpâie.

Murmurele și descântecele au încetat.

– Sângele mort al lui Lilith, a spus Paimon. Sângele viu al copilei lui Lilith.

O scurtă mișcare din partea mâinii lui Naberius și ceva usturător mi-a despicat încheietura. Tăietura nu era deloc adâncă. Într-adevăr semăna cu o înțepătură de ac, din care cădeau mici picături de sânge. Un pârâiaș mi s-a scurs pe braț, adunându-se în partea cărnoasă a cotului.

– Acum, a zis Paimon. Rămâne doar chestiunea răpirii unui suflet.

Nu știa că asta se întâmplase deja? Am căscat ochii, căci o nouă teamă izbucnea în mine. Demonul a răcnit ceva într-o limbă aspră și grea. Au urmat niște mișcări și m-am chinuit să mă uit în spatele meu.

Umbrele s-au dezlănțuit și, pe măsură ce se apropiau de lumina lumânărilor, am început să țip. „Nu! Nu! Nu!" Nu putea să se întâmple așa ceva. Mă zvârcoleam cu sălbăticie între sfori.

Patru Călăi s-au apropiat, sub forma a două perechi, ce cărau fiecare câte un corp cocârjat. O pereche îl ținea pe Zayne, cealaltă îl aducea pe Roth. Amândoi arătau de parcă s-ar fi pupat cu o mașină de tocat carne. Hainele lor erau sfâșiate. Șiroaie de sânge le brăzdau gâturile și piepturile.

Paimon zâmbea precum un părinte mulțumit.

– Te întrebi cum i-am convins pe Călăi să-mi asculte ordinele?

– Nu, am zis eu, cu glas răgușit.

– Gândește-te la toată suferința cu care o să se poată hrăni ei, odată ce Lilinii vor transforma Pământul în locul lor de joacă! a răspuns el totuși. Naberius?

Ridicându-se în picioare, lacheul a ieșit din cerc, având grijă să nu deranjeze desenul făcut cu creta ori lumânările. În mâna lui, cuțitul acela…

Flăcările au pâlpâit din nou și privirea mi-a zburat către propriul braț. O picătură din sângele meu nimerise pe podea și o ardea precum acidul. N-aveam vreme să mă întreb de ce.

– Hai să ne întoarcem la întrebarea mea despre iubire! a spus Paimon, venind în spatele Călăilor care-i țineau pe Roth și pe Zayne. Îi iubești? Dacă aș vrea să înghiți sufletul unui Gardian?

Un bâzâit înfundat mi s-a pornit în urechi când am întâlnit cruzimea strigătoare la cer din privirea lui Paimon.

– Nu!

– Mă gândeam eu că n-o să fii de acord așa ușor.

Demonul l-a urmărit pe Naberius cum se mișcă împrejurul lui Roth. Capul brunet al acestuia stătea plecat, iar umerii abia dacă se mișcau. N-a existat nicio reacție când lacheul și-a strecurat cuțitul sub bărbia lui.

– L-au prins când sărise în ajutorul Gardianului. Cât de ridicol poate să fie? Un demon care ajută un Gardian? Pe de altă parte, probabil că venea să te salveze pe tine.

Am tras de frânghii până când am simțit că pielea și mușchii îmi iau foc.

– Dă-le drumul!

– O, chiar asta am de gând! a surâs Paimon. Dacă nu-i iei sufletul Gardianului, atunci Naberius, aici, de față, o să-i reteze bucuros căpățâna Prințului Moștenitor.

– Și zău, zău că nu vreau să fac asta! a completat Naberius.

Bubuitul inimii s-a alăturat bâzâitului din urechi. Groaza se revărsa în mine.

– Nu! Nu poți… nu poți să faci asta.

Paimon a râs.

– Ba pot, și am s-o fac. Ori îi iei sufletul Gardianului, ori îl omor pe Roth. Ei, știam dinainte cât de naive și de proaste sunt adolescentele! Dar cu siguranță nu vrei să-l vezi decapitat pe primul băiat din viața ta, nu?

Roth nu era primul băiat din viața mea. Nimeni nu era primul băiat din viața mea, dar asta nu însemna că puteam îngădui să se întâmple așa ceva. O furie intensă și neputincioasă s-a rostogolit prin mine, făcându-mă să mă încordez ca un arcuș.

– Iar el n-o să moară pur și simplu, a continuat Paimon. Vai, o să simtă! Mișcându-se cu iuțeala fulgerului, și-a înfipt o mână în părul lui Roth și i-a smucit capul pe spate. Nu-i așa, Alteță?

Un fior i-a scuturat trupul lui Roth, și ochii lui s-au deschis.

– Să te bag în mă-ta! a scuipat el.

– Ce teribil de plicticos! Paimon a dat drumul capului lui Roth, însă acesta n-a căzut pe spate. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Era surprinzător de vioaie pentru cineva care părea într-o stare atât de proastă. Paimon s-a uitat către Zayne. Roth o să sfârșească în flăcările din adâncuri, o soartă mai rea decât moartea.

Frica îmi forma noduri dureroase în stomac. Nu puteam să-i sorb sufletul lui Zayne și să-l văd transformându-se într-un monstru, asemenea lui Petr. Și nu-i puteam lăsa să-l ucidă pe Roth.

– Care-i răspunsul tău, Layla?

Un hârâit înfricoșător s-a înălțat din pieptul lui Roth.

– Layla… Privirea mi s-a întors către el. Ochii larg deschiși îi străluceau. Nu pot.

– Să n-o faci! a gemut el. Să n-o faci…

Cuțitul a pătruns mai adânc, apăsându-i gâtul până când a țâșnit sânge proaspăt.

– Oprește-te! am strigat. Încercam să strâng pumnii, dar nu mai eram în stare. Doar oprește-te!

Paimon a ridicat o mână, și Naberius a dat înapoi.

– Da?

– Layla, să nu mai scoți o vorbă! Tu…

Pumnul lacheului l-a amuțit pe Roth.

– Nu-i nevoie să-i înghit sufletul, am spus eu, cu răsuflarea tăiată. Deja am luat un suflet. Unul pur.

Paimon s-a holbat la mine preț de o clipă, după care a izbucnit într-un râs zgomotos.

– Măi, să fie! Ce situație interesantă!

– Da. Da! Era Gardian. I-am luat sufletul.

Respiram prea repede și într-un ritm ciudat. Inspiram o dată. Expiram de două ori.

– Hm! La asta nu m-am așteptat.

Părea să fi rămas perplex și m-am întrebat dacă acela era păcatul pe care-l mirosise și-l confundase cu chestia carnală. Dar nu mai conta. Paimon a pocnit din degete.

Călăii au trântit pe dușumea trupul lui Zayne, care a rămas să zacă acolo, un morman nemișcat de carne și oase. O secundă mai târziu, Naberius era în spatele lui, îi înșfăca o mână de păr blond și îi trăgea capul spre spate, dezvelindu-i gâtul.

– Ei bine, cu toate astea, una peste alta, știi ce se zice despre Gardieni? Zâmbetul leneș al demonului s-a întins pe toată fața. Singurul Gardian bun e unul…

Naberius și-a fluturat pumnalul hain, așezându-i tăișul ucigaș pe gâtul lui Zayne.

– E unul mort, a sfârșit el.

– Nu! am țipat, și spatele mi s-a arcuit.

Ochii injectați ai lui Zayne s-au deschis sub forma a două crăpături subțiri. Eu mi-am aruncat capul pe spate și propriul răcnet m-a asurzit. O mulțime de imagini mi s-au ivit în minte, ca dintr-un album foto, adunându-se și spărgându-se glorios într-un moment de durere pură, mai puternică decât simțisem vreodată.

Furia descătușase demonul din mine.

Când mi-am smuls corpul de jos, sforile care-mi legau brațele s-au întins. Firele s-au deșirat, despicându-se la capete, apoi frânghiile au cedat. Apoi mi-am eliberat picioarele. Câteva secunde mai târziu, stăteam dreaptă. Aerul nu-mi trecea prin gât. Focul însă da, pârlindu-mi măruntaiele și curgându-mi prin vene. Ardeam din interior. Mușchii mi s-au încleștat. Mâinile mi s-au încovoiat sub formă de gheare. Privirea mi-a devenit mai ascuțită, iar lumea a căpătat o nuanță roșiatică. Oasele s-au frânt într-o explozie de durere, apoi s-au sudat la loc. Electricitatea statică mi se agăța de pielea ce părea întinsă prea mult. Porțiuni din haine se sfâșiau, pe măsură ce trupul meu se preschimba, se alungea cu mușchi supli și creștea. Tenișii mi s-au despicat, iar bucățile au căzut în lături.

Mici șuvițe de păr mi s-au înălțat împrejurul capului. Durerea mi-a izbucnit de-a lungul spatelui, dar era o durere plăcută, dintre cele care aduc o dulce ușurare, căci aripile mi s-au întins, arcuindu-se în sus, prin aerul de deasupra mea.

Când mi-am ridicat brațele, uimirea a fremătat în mine. Pielea îmi era neagră cu gri, marmorată într-un amestec mișcător al celor două specii. O superbă împletire între un Gardian și un demon zăcea de mult timp îngropată în mine.

– Puneți mâna pe ea! a urlat Paimon.

Călăii care-l aduseseră pe Zayne s-au năpustit către mine, tocmai când Roth se trăgea în spate, eliberându-se din mâinile celor care-l țineau.

Funcționând pe pilot automat, controlată de ceva înnăscut și care mă împingea de la spate, nici nu m-am gândit la ce făceam. Mi-am săltat capul, mi-am dezvelit dinții și am scos un sâsâit.

Am înșfăcat primul Călău de gât și mi-am înfipt unghiile în el. S-a auzit un trosnet mulțumitor, așa că l-am lăsat să cadă. Cu cel de-al doilea m-am jucat, prinzându-l de beregată și ridicându-l în sus. Guițatul răgușit mi-a adus un rânjet pe față. M-am răsucit și l-am azvârlit în peretele de deasupra tribunelor.

Pășind dincolo de cercul din lumânări, mi-am întins aripile. Plin de sânge și bătut în ultimul hal, Roth mi-a zâmbit larg, în timp ce-l culca la pământ pe unul dintre Călăi.

– Și ca o ciudățenie din piatră, tot bună ești! Și-a lăsat privirea în jos. Poate chiar mai bună! Drace!

– Prindeți-i! mugea Paimon. Omorâți-i! Faceți ceva!

Brusc, am întors capul către locul în care demonul stătea alături de Zayne. Decolând de pe podea, am aterizat în fața lui. Mi-am rotit brațul și i-am tras un dos de palmă,

aruncându-l prin aer sub formă de titirez.

Am îngenuncheat lângă Zayne și l-am rostogolit cu grijă pe spate.

– Zayne?

Ochii lui erau deschiși, clipind cu furie.

– Sunt OK. Tăietura nu-i deloc adâncă. Și-a strâns mâna peste a mea. Mâna lui omenească, peste a mea. Contrastul era și mai înfricoșător din pricina schimbării de roluri între noi. Privirea i-a urcat pe brațul meu, până acolo unde mânecile puloverului se destrămaseră de la cusătură. Când m-a văzut mai bine, a rămas cu gura căscată. Ești…

– Layla! a strigat Roth.

Răsucindu-mă de la mijloc, l-am cosit pe Călăul care tăbărâse asupra mea. Arătarea a căzut, dar mai erau alte zeci, dacă nu chiar sute. Toată sala de sport se umpluse. Iar în spatele lor răgeau creaturi mai mari și mai păroase.

Fiare!

– Sunt OK! Zayne s-a ridicat, poticnindu-se, pe picioare. Pot să lupt.

– Chiar sper să poți. Roth și-a ridicat brațul, și Bambi i s-a desprins de pe piele, încolăcindu-se pe podea între noi. Pentru că, dacă ai de gând să zaci acolo și să sângerezi, ești nașpa!

Apoi Roth s-a transformat. Pielea lui a căpătat culoarea obsidianului, devenind netedă și lucioasă. Era mai mare și decât Zayne, care acum își intrase complet în pielea de gargui, și decât mine. Trupul său avea altă nuanță și nu-i crescuseră coarne, dar asemănarea dintre noi tot era tulburătoare.

Toți trei ne-am întors ca unul.

În spatele lui Paimon și al lui Naberius, ne aștepta o hoardă întreagă de demoni.

Aceștia au pornit la atac. Era o învălmășeală de trupuri și n-am mai avut timp de stat pe gânduri, când creaturile s-au izbit unele de altele. Doborând un Călău, m-am ferit din calea unei Fiare și i-am făcut loc lui Bambi, care a țâșnit prin aer, pentru a-și împlânta colții în gâtul bestiei. Șarpele s-a încolăcit în jurul arătării și a strâns-o până când aceasta și-a arcuit spatele și a început să răcnească. Un fum negru i s-a revărsat prin gura căscată, după care Fiara a făcut implozie.

Roth s-a dus către Paimon, în vreme ce Zayne avea, în mod evident, ceva de împărțit cu Naberius, după incidentul cu pusul cuțitului la gât. Ceea ce era nasol, fiindcă mi-ar fi plăcut tare mult să-l iau la scatoalce pe ticălosul ăla, în loc să culeg Călăi.

– Ai fost o mare pacoste pe capul meu, a zis Roth, dându-i târcoale lui Paimon. Șeful o să se distreze la culme îndesându-ți vătraie încinse acolo unde nu bate soarele.

– Na, poftim, dacă nu-i chiar cățelușul cel inofensiv al familiei! a spus Paimon clocotind. Prințul favorit și animăluțul de companie al Șefului.

– Nu fi cârcotaș! Roth s-a lăsat pe podea. Aceasta s-a cutremurat sub greutatea lui. Ești pur și simplu invidios pentru că nu ți s-a mai dat voie să ieși la suprafață de pe vremea Inchiziției. Întotdeauna ai fost un încurcă-lume.

– În vreme ce tu ești doar un băiețel cuminte. Paimon și-a scuturat umerii. Țesătura

hainelor s-a rupt. Aripi negre, noduroase, i-au răsărit pe spate. O limbă de foc s-a împrăștiat pe pielea lui, până când n-a mai rămas din el decât o vâlvătaie îmbrăcată într-un costum Armani. O să-mi placă s-o frâng. S-o ard din interior. O să-i auzi zbieretele din măruntaiele iadului.

Roth a scos un răget și s-a năpustit asupra lui Paimon. Acesta din urmă l-a întâmpinat la jumătatea drumului și din ciocnirea lor au izbucnit flăcări, urmate de întuneric. M-am repezit să mă retrag, când Paimon l-a zvârlit pe Roth prin aer și l-a făcut să pice peste un șir de Fiare. Roth a zburat înapoi, a băgat mâna în foc și l-a înșfăcat pe Paimon. Apoi s-a răsucit și l-a aruncat pe Rege într-un pâlc de Călăi.

Ușile sălii de sport s-au dat în lături.

Gardienii au cotropit încăperea, sfârtecând Călăii, de parcă n-ar fi fost altceva decât bucăți de hârtie. I-am recunoscut pe Abbot și pe Nicolai în fruntea atacului. S-au dus drept acolo unde Bambi încolțise o Fiară. Monstrul corpolent a înaintat, împleticindu-se, și a înhățat șarpele înainte ca el să-și poată înfășura trupul puternic împrejurul bestiei.

Bambi a fost aruncată în tribune, pe care le-a sfărâmat în cădere. Grija pentru șarpe m-a umplut de energie, în timp ce șutam un Călău în stâlpul coșului de baschet și dădeam să înaintez.

– Layla? Vocea lui Abbot a răsunat tare în sala de sport.

M-am oprit și m-am uitat la el. În oricare altă situație, uimirea din glasul său, oglindită și pe chip, ar fi fost amuzantă.

– Bănuiesc că nu sunt un catâr. Nu cu adevărat.

El poate că mi-ar fi răspuns, însă aveam de ucis tone de draci și, pentru prima dată în viață, m-am avântat în toiul bătăliei. Forța unui Gardian îmi curgea prin vene, la fel de puternică și îmbătătoare precum gustul unui suflet. Ghearele Călăilor nici nu-mi străpungeau pielea. Eram mai dură și mai rapidă decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

M-am dus după Zayne și l-am înșfăcat din spate pe Naberius. Demonul s-a zbătut nebunește, însă l-am ținut locului, în timp ce Zayne îl lovea, retezându-i complet capul.

N-aveam răgazul de a ne sărbători victoria. Roth se lupta cu Paimon care, fără îndoială, își văzuse deja visurile năruite și încerca s-o șteargă. Am pornit către ei, dar Zayne m-a oprit.

– Nu. Îi sunt dator.

Era împotriva instinctelor mele, dar am rămas deoparte, în timp ce Zayne se pleca pe sub brațul lui Paimon și-l apuca din spate. Toți trei au dat înapoi, împiedicându-se. Mi-am dat seama că îl târau pe demon la pentagramă.

– Tată! a strigat Zayne, și Abbot s-a întors.

Aveau de gând să-l prindă în capcană pe Paimon.

În timp ce Gardienii îi căsăpeau pe demonii rămași, Zayne și Roth l-au țintuit pe Paimon în mijlocul pentagramei, pironindu-l cu fața în jos. Împreună, l-au legat fedeleș, întocmai cum fusesem eu, cu câteva minute în urmă.

– Să-i zici Șefului că-l salut! a spus Roth, împingându-și genunchiul în spinarea lui Paimon și strângând ultima frânghie. A, stai! N-o să te omori cu vorbitul. Mai degrabă o să

urli din plin.

Roth s-a ridicat și, laolaltă cu Zayne, s-a întors pentru a părăsi capcana, tocmai când Abbot se apropia de pentagramă. Mi-am dat seama că se terminase. În sfârșit, se terminase totul. Mă uitam când la Zayne, când la Roth. Amândoi își recăpătaseră înfățișările adevărate, care erau pe cât de înfricoșătoare, pe atât de frumoase, într-un fel straniu.

Sub chipul lui demonic, Roth mi-a făcut cu ochiul. Buzele mi s-au curbat într-un surâs. Am răsuflat ușurată și parcă mi-aș fi dat jos un strat de piele. Mușchii mi s-au descleștat și s-au micșorat. Câteva secunde mai târziu, eram din nou eu, stând desculță, cu hainele de pe mine lărgite și zdrențuite.

Și atunci totul s-a dus naibii.

Paimon a scos un răcnet neomenesc, iar trupul i s-a încordat. Frânghiile au pocnit și s-au desprins, biciuind aerul. Demonul s-a ridicat și a pus mâna pe ținta cea mai apropiată, târându-l pe Zayne înapoi în cerc. Inima mea s-a prăbușit, grea ca plumbul, și un zbieret mi s-a oprit în gât.

– Fă-o! a strigat Zayne, privindu-și tatăl cu ochii larg deschiși. Fă-o acum!

Mi-a înghețat sângele în vene. Orice s-ar fi aflat în capcana diabolică, ar fi rămas *captiv*, fie el om, Gardian ori demon. Zayne ar fi mers în flăcările din adâncuri, laolaltă cu Paimon.

Groaza a pus stăpânire pe mine.

– Nu!

Roth s-a întors și, înaintând valvârtej, l-a înhățat pe Zayne, pentru a-l smulge din ghearele lui Paimon. Împingându-l pe Gardian afară din cerc, Roth l-a cuprins apoi în brațe pe Regele demon.

Am început să înțeleg. În niciun caz Paimon nu avea să stea cuminte și să aștepte în capcană. Sforile nu-l puteau imobiliza. Cineva trebuia să intervină, iar Roth tocmai luase acea hotărâre.

– Du-o jos! a urlat el, ținându-l pe Paimon în cursă. Zayne, fă-o!

– Nu! Nu!

Am luat-o la goană, cu picioarele goale alunecându-mi prin mâzgă și sânge, taman când Abbot arunca sarea neagră înspre capcană.

– Roth! Nu!

În acea minusculă frântură de timp, doar o fracțiune de secundă, ochii lui aurii s-au intersectat cu ai mei.

– Liber arbitru, hm? Drace! Chiar *e* un calvar! Pe urmă mi-a zâmbit – *mi-a zâmbit* – cu un zâmbet adevărat, care-i scotea la iveală gropițele adânci. M-am pierdut pe mine când te-am găsit pe tine.

Glasul mi s-a frânt, iar sufletul…

Brațele lui Zayne s-au înfășurat în jurul meu și s-au răsucit, silindu-mă să mă las în genunchi. Aripile i s-au întins și m-au cuprins, în timp ce trupul i se apleca, adăpostindu-mă.

Flăcări roșii au izbucnit, atât de intense și de strălucitoare, încât m-au orbit de sub pavăza lui Zayne. Un vânt năprasnic a trecut mugind prin sala de sport. Am țipat. Am *țipat* deoarece știam că Roth nu avea să scoată niciun sunet, în vreme ce era primit cu bucurie de

flăcările din adâncuri. Și nu m-am mai oprit din țipat. Nici când mirosul de sulf m-a înăbușit. Nici când o căldură dogoritoare s-a abătut asupra noastră, făcând să-mi apară broboane de sudoare pe piele. Nici când vântul, fierbințeala și mirosul de sulf s-au potolit.

Apoi s-a lăsat liniștea.

– Îmi pare rău, a șoptit Zayne, după care și-a slăbit strânsoarea.

M-am smuls din brațele lui și am făcut câțiva pași către cercul ars, înainte să mi se înmoaie picioarele. Am căzut în genunchi. Locul în care Roth stătuse împreună cu Paimon era înnegrit, cu podeaua complet carbonizată.

Cineva mi-a vorbit. Poate să fi fost Abbot ori Nicolai. Nu conta. În momentul ăla n-aveau ce să-mi spună. Roth se sacrificase pentru mine. Pentru Zayne. Un demon alesese o veșnicie în chinuri de dragul altcuiva.

Nu puteam îndura.

Lacrimile mi s-au prelins pe obraji, amestecându-se cu sângele și cenușa. Mi-am lăsat capul în jos, până când fruntea mi s-a lipit de dușumea, și am făcut ceva ce nu mai făcusem de o eternitate.

M-am rugat.

M-am rugat pentru Roth. M-am rugat să intervină grupul Alfa. Fapta lui ar fi meritat o intervenție divină. M-am rugat ca îngerii să se pogoare în iad și să-l ridice. M-am rugat până când mi-a venit să țip iar.

Dar asemenea rugăciuni nu sunt ascultate.

Ceva rece și alunecos mi-a împuns mâna, așa că mi-am săltat încet fața. Am clipit o dată, apoi de încă două ori, înainte să-mi cred ochilor.

– Bambi?

Uriașul șarpe mi s-a încolăcit în jurul brațului și a înălțat capul, până când l-a așezat pe umărul meu. Un nou val de lacrimi mi-a încețoșat privirea, dar nu îndeajuns, încât să nu pot vedea un Gardian venind spre noi, cu o căutătură ucigașă în ochii cu care o fixa pe Bambi.

– Îndrăznește numai, și-o să fie ultimul lucru pe care-l faci! l-am avertizat, cu o voce pe care abia dacă o mai recunoșteam.

Gardianul s-a oprit, pe urmă a dat înapoi. Nimeni altcineva nu s-a mai apropiat de noi. Privirea mi s-a întors către cerc. Lângă țărușul din dreapta, flăcările făcuseră o găurică prin podea. Probabil o reacție din partea iadului, nimic asemănător cu acel spațiu carbonizat din mijlocul pentagramei, unde Astaroth, Prințul Moștenitor al iadului, făcuse un gest câtuși de puțin diabolic.

„M-am pierdut pe mine când te-am găsit pe tine.“

Am rămas cu ochii pironiți în acel punct.

Roth nu mai era.

Capitolul 26

Mi-am strâns la ceafă părul blond platinat, prinzându-l într-un coc ciufulit, și mi-am luat maioul. Țesătura părea ca un fulg între degetele mele. Uneori și eu mă simțeam ca un fulg.

Peste câteva zile urma să mă întorc la școală, vindecându-mă miraculos de mononucleoză, spre marea încântare a lui Stacey și Sam. Cursurile fuseseră întrerupte vreme de trei zile, după ce o mică parte din iad vizitase liceul. Abbot și comisarul de poliție convinseseră conducerea școlii că fusese dejucat nu știu ce soi de atac terorist pe plan local.

Oamenii de rând trăiau în continuare fără să aibă habar că demonii umblau printre ei sau fără să cunoască adevărata menire a Gardienilor. Amenințarea Lilinilor luase sfârșit. Oarecum. Cel puțin atâta vreme cât nu mai existau demoni îndrăgostiți de Lilith ori care să-și dorească declanșarea sfârșitului lumii. Lucrurile erau pe cale să revină la normal. De parcă octombrie și noiembrie nici n-ar fi fost. Așadar, totul era bine, măcar pentru Gardieni și pentru cei din grupul Alfa.

Din noaptea aceea nu foarte îndepărtată, eu nu mă mai transformasem. Poate că nici nu aveam s-o mai fac vreodată, iar Abbot nu insistase. Nu mai eram un catâr, dar nici ca toți ceilalți Gardieni nu eram. Din contră, acum că-mi cunoșteam adevărata înfățișare, mă simțeam și mai diferită decât înainte.

Încercam să nu mă gândesc la Petr și la tatăl meu, știind că Elijah încă umbla liber și, probabil, punea la cale nimicirea mea. Nu că ar mai fi contat. Urma să mă confrunt cu acea problemă la timpul potrivit.

Pentru moment, aveam treburi mai importante de făcut.

Ochii mi s-au îndreptat către oglindă și, ca în fiecare zi de după confruntarea din sala de sport, am rămas uimită. Probabil că aveau să treacă ani până să mă obișnuiesc cu ceea ce vedeam.

M-am răsucit în fața oglinzii, simțindu-mă, într-un fel bizar, ușurată și alinată de imaginea ce se reflecta în ea. Neașteptatul meu tatuaj nou era o amintire dulce-amăruie.

Am lăsat privirea în jos și am oftat, în vreme ce lacrimile îmi înțepau ochii. Bambi se lipise de singurul demon rămas în picioare. Eu. Era mult prea mare pentru corpul meu, dar încercam să ne descurcăm. În clipa aceea, partea inferioară a trupului ei stătea încolăcită în jurul bustului, iar gâtul gros, lucios ca onixul, mi se întindea printre sâni și îmi cobora pe

spate. Capul în formă de diamant mi se odihnea pe omoplat. Cumva, detaliile desenului încă mă uluiau. Fiecare solz era perfect reprezentat, și o linie mai întunecată îi străbătea mijlocul trupului și burta moale.

Mi-am trecut mâna peste abdomen și coada ei a tresărit. Mișcarea m-a speriat, ba chiar m-a gâdilat puțin.

– Trebuie să încetezi cu chestia asta! i-am spus.

Bambi și-a mișcat capul, și m-am cutremurat, căci senzația îmi dădea fiori. Șarpele împărtășea o parte din personalitatea lui Roth. În puținul timp de când era cu mine, ajunsesem să cred sincer că Bambi trăia pentru a găsi noi modalități prin care să mă chinuiască. De exemplu, în toiul nopții, când voia să se desprindă și să plece la vânătoare. Mi-era și frică să aflu ce vâna ea.

Speram doar să nu fie animale mici… sau copii.

Ori când se mișca pe pielea mea, astfel încât să devină vizibilă în prezența lui Zayne, întocmai cum îmi închipuiam că ar fi făcut Roth, dacă ar fi…

Trăgându-mi maioul pe mine, am alungat gândul, dar am simțit arsura din fundul gâtului. Am închis ochii și am inspirat adânc de câteva ori, concentrându-mă iar asupra lui Bambi.

Cu o zi înainte își croise drum până pe obrazul meu în timp ce Zayne se uita cu mine la un film, și nu mai voise să plece, orice i-aș fi făcut. Zayne încercase să n-o ia în seamă, ceea ce nu reușise decât s-o întărâte pe Bambi, care se dezlipise de pe pielea mea și își trântise capul pe coapsa lui.

Așadar, da, șarpele îi semăna lui Roth.

O bătaie în ușă mi-a atras atenția.

– Da?

Zayne a intrat în cameră, cu părul prins la spate, la ceafă. Îl așteptam, și nu doar pentru că petrecuse foarte mult timp cu mine. Nu prea discutam despre cele întâmplate ori despre ceea ce făcuse Roth pentru el… pentru noi. Dar îmi dădeam seama că se necăjea fiindcă nu găsea cuvintele potrivite.

Nici eu nu le găseam.

Așa că, de atunci, stăteam multă vreme împreună și nu existau suficiente vorbe pe lume prin care să-mi arăt recunoștința față de el. Prezența lui Zayne avea efectul pe care Roth îl anticipase: ținea la distanță marginile mai aspre și mai întunecate ale durerii. Legătura noastră, creată încă din copilărie, funcționa ca un tampon, blocând nemiloasa realitate a faptului că pierdusem o parte din mine până să apuc măcar să-mi dau seama c-o aveam.

– Ești sigur că vrei să vii cu mine? l-am întrebat.

– Da. Ochii i-au coborât pe lângă marginea maioului meu. Frate, urăsc felul în care se mișcă arătarea aia pe tot…

– Corpul meu?

O nuanță de roz pal i s-a furișat în scobiturile obrajilor.

– Da, exact.

Am râs încet.

– Hei, Bambi e fată!

– Ceea ce nu schimbă situația, a mormăit el, în timp ce-mi ridica hanoracul și mi-l întindea.

L-am luat.

– Cred că te place. M-am îmbrăcat și am tras fermoarul din față. Și cred că de-aia te și tachinează.

– Eu cred că mă urăște și de-asta face așa. Zayne a întins o mână și a tras de șireturile hanoracului, astfel încât să fie egale. Șarpele e o…

Brusc, coada lui Bambi mi-a lunecat pe mijloc în sus și am sărit într-o parte, chicotind. Zayne a lăsat mâinile în jos.

– Ce-i?

– Bambi! am răspuns, cu răsuflarea tăiată. Se mișcă. Mă gâdilă.

El s-a încruntat, și colțurile buzelor i s-au pleoștit.

– Mutra aia răutăcioasă nu ajută. O stârnește. Am zâmbit când Zayne și-a dat ochii peste cap, dar surâsul mi s-a ofilit repede, odată cu gândul la ce ne aștepta. Ești gata?

– Tu?

– Nu, am șoptit, dar pe urmă am scuturat din cap. Da!

Zayne aștepta.

– E OK. Nu te grăbi. Sunt aici, cu tine.

Întocmai cum știuse Roth că avea să fie.

Am parcat la câteva străzi distanță de locuința lui Roth, iar Zayne m-a așteptat într-un părculeț aflat pe o stradă alăturată. Bănuiam că demonii n-ar fi fost prea încântați de prezența unui Gardian, chiar dacă Zayne nu intenționa să încerce nimic în ziua aia. Nu eram sigură cât de bine-venit urma să fie sângele meu de Gardian, dar un asemenea detaliu nu avea să mă oprească.

Am tras adânc aer în piept, am împins ușile și am pășit în holul opulent, privind în jur. Demonii erau destul de puțini. Am văzut un Afurisit stând pe o canapea, bând dintr-o cană de cafea și făcându-și de lucru cu telefonul.

El și-a ridicat privirea, m-a zărit, după care s-a întors la ecranul lui. OK. Am pornit agale spre scări și am ajuns la destinație fără să fiu deranjată. Mă aflam în dreptul ușii ce ducea la trepte, însă ochii mi s-au oprit asupra liftului din apropiere – portalul către iad.

– Știu la ce te gândești.

M-am întors.

– Cayman.

Conducătorul infernal și-a înclinat capul, în semn de recunoaștere.

– N-ai cum să mergi jos să-l cauți pe Roth.

Am deschis gura, însă el a continuat:

– Dacă nu te înfulecă prima duzină de demoni întâlniți în cale și chiar răzbați până în adâncuri, Șeful tot nu-ți dă voie să intri.

Am răsuflat zgomotos și m-am uitat cu furie la ușile liftului.

– Nu-s atât de proastă, încât să încerc.

– Nu. Nu ești. Dar un moment de disperare te-ar putea face să iei o decizie nu tocmai

înțeleaptă. Nu e ceea ce și-ar fi dorit Roth.

Am strâns din pleoape.

– Urăsc faptul că vorbești despre el ca și cum ar fi mort.

– Tu nu așa îl consideri?

Frântura tăioasă de suferință care mi-a încins pieptul spunea că da.

– Vreau doar să urc în apartamentul lui. Atât. Avea niște pisoi…

– A, cei trei monștri mici? a întrebat el. Erau tatuaje.

Am făcut ochii mari.

– Da? Nu i-am văzut niciodată pe el.

Cayman a pășit pe lângă mine și a deschis ușa scării.

– Arareori îi purta. Nu știu dacă-i avea cu el în noaptea aia. Nu m-am gândit să mă uit prin camera lui.

– Îmi dai voie?

El a făcut un gest în direcția treptelor.

– După tine.

Am urcat în tăcere până la ultimul etaj și, în timp ce Cayman descuia ușa, simțeam deja că-mi ard mușchii.

Când am intrat, demonul a rămas afară. N-am idee ce mă așteptasem să simt intrând acolo, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru golul dureros ce mi s-a căscat în inimă în momentul în care am simțit acel parfum cu aromă de mosc.

Am presupus că lucrurile rămăseseră întocmai cum le lăsase Roth. Pe birou se afla o carte, întoarsă cu fața în jos. Am luat-o și am văzut că erau *Povestirile lui Poe*. Am schițat un zâmbet și am așezat-o la loc, așa cum o găsisem. Nu știu de ce, dar nu voiam să tulbur nimic.

M-am așezat pe pat, unde am așteptat să apară ghemotoacele de blană și să se lipească de orice petic de piele care-mi mai rămăsese la vedere, însă animăluțele n-au venit. Totuși n-am plecat, ci mi-am plimbat privirea pe pereți, peste cărți, peste televizor și peste toate celelalte mărunțișuri care-l făceau pe Roth să fie adevărat, să fie mai mult decât un alt Prinț Moștenitor.

Înghițind în sec, m-am lăsat în genunchi și am ridicat cuvertura. Nici urmă de pisoi. Am căutat în spatele pianului. Nimic. La fel și în baie. Dulapul era surprinzător de gol. M-am întrebat de unde-și lua Roth hainele. Am căutat prin toate ungherele mansardei. Pisoii dispăruseră.

Mi-am aruncat ochii spre holul aflat dincolo de ușa deschisă. Cayman aștepta.

– Probabil că-i purta pe el.

Am dat din cap, în semn de încuviințare. Nu-mi dădeam seama dacă ar fi trebuit să mă simt ușurată sau nu. Măcar nu fuseseră lăsați să moară de foame. Pe de altă parte, habar n-aveam ce mâncau ei. Probabil sânge.

– Îmi mai trebuie doar o secundă, am spus.

Cayman a surâs ușor, așa că m-am întors și am deschis ușa ce dădea pe acoperiș. Am urcat pentru ultima oară treptele. Grădina înflorise și mi s-a pus un nod în gât. Un demon care cultiva plante? Roth… Doamne, Roth era o surpriză permanentă.

Admirând șezlongurile și corturile ce fluturau încet, am oftat, după care am mers la marginea acoperișului. Durerea din mine era atât de palpabilă, încât nu mi-o puteam închipui dispărând. Logica îmi spunea că, într-o bună zi, avea să se domolească, dar…

Mirosul dulce, cu aromă de mosc, s-a ivit de nicăieri, acoperind parfumul florilor din jur. Părul de pe corp mi s-a zbârlit când un fior de recunoaștere a început să-mi danseze pe piele.

M-am răsucit, cu inima bubuindu-mi sub coaste.

– Roth?

Nu era nimeni acolo, însă mirosul stăruia, în timp ce eu îmi duceam privirea înapoi, către șezlonguri. Un obiect metalic mi-a atras atenția. M-am îndreptat spre el și am găsit un lanț de argint, încolăcit pe masa de lângă șezlong. Nu fusese acolo cu câteva secunde în urmă. L-am luat, și stupoarea mi-a tăiat respirația.

Era lănțișorul meu, cel rupt de Petr. Dar zalele fuseseră reparate, iar metalul, curățat, până când ajunsese să arate nou și lucios. Știam că îmi aparținea, fiindcă niciodată nu mai văzusem un lanț atât de complicat împletit, ca și cum ar fi fost făcut să se potrivească inelului. Într-un fel cred că și era.

Lacrimile m-au gâtuit, în vreme ce mă întorceam încet. Nu se poate să fi fost… dar de unde să fi apărut lanțul?

– Roth? am șoptit, iar glasul mi s-a frânt la jumătatea numelui său. Ești aici?

Nu știu la ce mă așteptam. Să răsară din senin în fața mea, așa cum făcea de obicei? Nu s-a întâmplat asta. Mi-am coborât privirea către lanț. *Nu* fusese acolo.

O adiere caldă, ce semăna mai mult cu o răsuflare, mi-a mângâiat obrazul, făcându-mi inima să tresalte și apoi… apoi mirosul s-a risipit, de parcă nici n-ar fi fost.

Am cuprins lanțul în pumn, l-am strâns la piept și am închis ochii. Durerea s-a tot întețit, până când am fost convinsă că o să mă copleșească.

Doamne, oricât de mult aș fi detestat plânsul, respectam lacrimile ce mi se strecurau printre pleoapele strânse. Ele însemnau ceva. Însemnau totul. Erau singura cale prin care-l puteam răsplăti pe Roth pentru sacrificiul lui.

Când m-am întors, Cayman încă aștepta pe culoar.

– O să am eu grijă de grădină.

Am clipit lent.

– Mulțumesc.

Am coborât fără să vorbim, iar eu am pornit spre ușă, cu inima și gândurile irevocabil îngreunate. Nu știam ce semnificație avea, de fapt, lanțul, dacă pur și simplu nu-l văzusem de prima oară, iar mirosul nu fusese decât rodul imaginației mele alimentate de speranță. Nu eram sigură, dar mâna în care țineam bijuteria îmi tremura.

– Layla?

M-am întors iar către Cayman.

– Da?

El a schițat un zâmbet. Era mai degrabă o grimasă, însă cred că pentru un demon putea fi socotită zâmbet.

– Știi, demonii nu mor când ajung în adâncuri. Roth și-a făcut treaba, Layla. Venise aici ca să oprească renașterea Lilinilor. Cayman s-a uitat în ochii mei. Flăcările din adâncuri cam sunt o destinație cu un singur sens, dar Șeful e de modă veche, iar Roth a fost preferatul lui, dintre Prinții Moștenitori de până acum.

Am tras aer în piept, simțindu-mă încă prea aproape de toate ca să îngădui acelui licăr de nădejde să crească.

– Ce vrei să zici? Cu mâna tremurând în continuare, i-am întins lanțul, astfel încât să-l poată vedea. L-am găsit pe acoperiș. Nu era acolo la început, când am urcat, și pe urmă a răsărit ca din senin.

Zâmbetul lui Cayman s-a lățit puțin, apoi demonul a dat din umeri, vârându-și mâinile în buzunare. S-a întors și a pornit să traverseze holul. Ajuns la jumătatea drumului dintre canapele și fotolii, mi-a aruncat o privire peste umăr și mi-a făcut cu ochiul. După care a dispărut.

Speranța și neîncrederea se războiau înăuntrul meu. Voiam, aveam nevoie să cred că Roth nu se afla în acele adâncuri. Că era bine și că el îmi lăsase lanțul. Mi-ar fi fost mai ușor să înfrunt ziua de mâine, gândindu-mă că s-ar putea să-l revăd. Cândva.

Nu știu precis cât am stat acolo, dar într-un târziu m-am silit să mă mișc. Zayne probabil că făcea treișpe–paișpe afară.

Am ieșit din bloc și am inspirat aerul proaspăt. Așa cum îmi promisese, Zayne mă aștepta unde-l lăsasem. Când m-a simțit, și-a ridicat capul bălai. Nu mi-a zâmbit. Fie că-și exprima sau nu bănuielile cu privire la sentimentele mele față de Roth, fie că era sau nu de acord cu ele, eu tot știam ce luptă se dădea în sufletul lui.

Sub impulsul momentului, mi-am căutat pe pipăite inelul. Acesta mi s-a desprins cu ușurință de pe deget, reflectând lumina în suprafața crăpată. Fără sângele lui Lilith, piatra aducea mai mult cu una obișnuită. Chiar nu era nevoie să-l păstrez, dar nu mă putem lipsi de el. Nu încă.

Când i-am dat lui Zayne lanțul și inelul, el a părut că știe ce să facă. Locul în care Bambi mi se tatuase pe braț mă mânca teribil. Am rezistat impulsului de a-mi jupui un strat de piele scărpinându-mă, în vreme ce Zayne strecura lanțul prin inel.

– Te-ai… te-ai ocupat de ce trebuia să faci? m-a întrebat, dându-și la o parte o șuviță scăpată din coada de la spate.

Mi-am dres vocea, dar nodul era încă acolo.

– Cred că da.

Zayne și-a fluturat degetele și m-am întors, forțându-mă să inspir adânc pentru a doua oară. În timp ce el îmi prindea lanțul la spate, privirea mi-a urcat înspre mansarda lui Roth. Ferestrele erau prea întunecate ca să văd înăuntru. Nu că s-ar fi găsit cineva acolo, însă și dacă ar fi fost, nu aveam să-mi pot da seama vreodată.

– Gata? m-a întrebat Zayne.

Durerea din piept s-a mai calmat când m-am uitat în ochii lui albaștri. Am încercat să-i surâd și cred că mica mea strădanie l-a liniștit. Știa că nu aveam să mă fac ghem și să mă veștejesc, pentru că-l pierdusem pe Roth. Totuși, erau momente când nu-mi doream să fac nimic altceva.

Mi-am lăsat lanțul să cadă pe sub hanorac și am lovit ușor cu palma locul dintre sâni în care s-a oprit.

Zayne mi-a întins o mână. Și i-am luat-o, împletindu-mi degetele cu ale lui. Am pornit pe stradă în tăcere. Bătăile inimii mele se întețeau cu fiecare pas ce mă ducea mai departe de toate amintirile legate de Roth. Nu mă puteam opri, cu toate că-mi venea să mă întorc, să alerg înapoi în apartamentul lui și să mă instalez acolo până... până trecea veșnicia. Din când în când, mă uitam peste umăr, după un păr negru și un zâmbet pe cât de enervant, pe atât de atrăgător. Ciuleam urechile, ca să aud pe cineva fredonând *Paradise City*. Dar, dintre toate fețele care se înghesuiau pe stradă, n-o zăream pe cea căutată.

Mă gândeam însă la lănțișor și la semnul făcut cu ochiul de Cayman, și atunci mă întrebam dacă, într-o bună zi, aveam să-i regăsesc chipul.

Avocatul diavolului

Mă zdruncina faptul că o aveam pe Layla în locul pe care-l numeam „acasă“. Toate celulele din corpul meu erau hiperconștiente de fiecare răsuflare a ei, de fiecare mișcare, oricât de mică. Prezența ei îmi făcea pielea să ardă de nerăbdare, în așteptarea transformării.

Și, frate, probabil că erau tot felul de chestii în neregulă cu dorința asta!

Ea s-a așezat pe marginea patului, în timp ce eu băgam cutiile cu resturi de orez în frigider. Mi-am azvârlit încălțările din picioare, urmărind-o cu coada ochiului. Își făcea de lucru cu mânecile bluzei, după care mâinile i-au urcat spre vârfurile firelor de păr și au început să se joace cu șuvițele de un blond pal.

Fără să-mi dau seama cu adevărat, m-am întors cu tot corpul spre ea, lăsându-mi capul pe-o parte. Animalul de pradă care eram a tras adânc aer în piept, savurând mireasma de citrice a neliniștii. O parte din mine ar fi vrut să sară la atac, însă cealaltă parte (străinul ce părea să se fi târât înăuntrul meu) s-a abținut.

Privirea ei a zburat spre mine, apoi s-a ferit, sperioasă precum un mânz nou-născut. Demonii ca mine prosperau hrănindu-se cu emoțiile umane, mai ales cu cele născute dintr-o slăbiciune sau alta. Îmi stătea în fire să le exploatez. S-o exploatez pe ea.

Nici măcar o singură parte din mine nu era umană, iar adevărata mea natură nu fusese îmblânzită, dar în preajma ei mă simțeam… altfel.

M-am sprijinit de perete și am zâmbit ușor când ea s-a încordat.

– Ai emoții.

Bărbia ei mică și rotundă s-a ridicat.

– Ba n-am.

Dragonul de pe mijlocul meu și-a schimbat poziția, ca reacție la negarea ei, și am izbucnit în râs.

– Simt mirosul agitației, Layla. N-ai cum să mă minți în privința asta.

Layla a strâmbat din nas, ridicându-și genunchii la piept și cuprinzându-i cu brațele.

– Tu n-ai deloc emoții? Dacă volumul nu-i acolo? Dacă este, dar e păzit? Mă îndoiesc c-o să putem intra pur și simplu ca să-l luăm.

De parcă asta m-ar fi frământat pe mine!

– Nu la carte mă refeream. M-am împins de lângă perete și m-am îndreptat spre ea.

Mireasma de portocală s-a întețit, așa că am încetinit pasul. M-am așezat alături și mi-am pus mâinile pe lângă picioarele ei goale. Picioare mici, cu degete mărunte. Unghii colorate în roz. Drace, totul la ea era mic! Mai puțin personalitatea și curajul. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu, n-am emoții. Indiferent ce-o să ne iasă în cale, o să-i pot face față.

Buzele i-au tresărit.

– Măi, să fie, că special mai ești tu! Te umfli des în pene?

– Sunt special nevoie-mare, dar deja știai asta.

M-am apropiat mai mult și, fiindcă nu mă puteam stăpâni (nu c-aș fi încercat măcar), mi-am pus bărbia pe genunchii ei. Mirosul de citrice a explodat, apoi s-a potolit. Interesant!

– Ai emoții fiindcă ești aici, cu mine.

Buzele rozalii s-au desfăcut și, la naiba, îmi aminteam gustul și textura lor. Îmi petrecusem tulburător de mult timp gândindu-mă la ele.

– Tu mă agiți, a spus ea.

Gura mi s-a curbat într-un surâs, în vreme ce mă îndreptam, așezându-mă drept în fața motivului obsesiei mele.

– Ar fi și cazul să te agiți.

– Asta, da, încurajare! A rămas neclintită.

Am râs încet și m-am întors. M-am dus la rafturile doldora de cărți și mi-am trecut degetele peste cotoare, până când m-am oprit la ce căutam. Uitându-mă peste umăr, i-am văzut roșeața întinzându-se pe obraji.

– Un film?

A dat din cap în semn de încuviințare. După ce am băgat DVD-ul în aparat, m-am lungit pe pat și am așteptat. N-a durat un minut.

– *Avocatul diavolului*? a spus ea.

A trebuit să-i zâmbesc plin de mine.

– Frumoasă alegere!

A scuturat din cap, și parfumul ei s-a revărsat asupra mea. Un amestec de vanilie și piersici. Îmi plăcea. Îmi plăcea mult. Pentru că în iad totul mirosea a sânge și a sulf.

Casă dulce și afurisită casă!

– Doar uită-te și distrează-te! i-am spus.

Layla s-a concentrat asupra ecranului, dar știam că nu era atentă. Nici pe departe. Atâta tresărea, încât mă așteptam să-și iasă din propria piele, dar, după o vreme, agitația i s-a domolit și s-a transformat în… altceva.

Am inspirat adânc, și inima-mi bătea mai să-mi spargă pieptul. O aromă dulce și iute mi-a învăluit simțurile.

Hopa!

Inima mi-a mai zvâcnit puțin, acompaniată de puls. Privirea mi-a alunecat spre Layla, urcând spre fața ei îmbujorată, și practic am știut ce gândea. Sfinte Sisoe, știam perfect pe unde-i umbla mintea!

Toți mușchii din corp mi-au înțepenit când ea a inspirat adânc și s-a întins lângă mine. Plămânii mi-au încremenit. Aproape că uitasem să respir. Oare ea…?

S-a tras mai aproape, lipindu-și o coapsă de a mea și așezându-și mână micuță pe pieptul meu. Pentru numele tuturor lucrurilor păcătoase, reacția corpului meu s-a declanșat cu viteza vântului fugărit de flăcările iadului.

Layla nu s-a mișcat. Eu tot nu respiram și știam – cum mai știam! – că ea era complet nevinovată, habar n-avea ce stârnea cu adevărat, ce uși deschidea.

– Layla…

Speriată, și-a retras mâna, dar mișcându-mă cu iuțeala șarpelui în atac, am prins-o de încheietură.

– Ce faci? am întrebat-o.

Pieptul i s-a umflat cu putere, însă n-a răspuns. Nu era nevoie. Mireasma grea și bogată îmi spunea totul. M-am întors, am întins-o pe spate și am prins-o cu brațele sub mine.

Privirile ni s-au întâlnit. Avea ochii foarte mari, și toate lucrurile care îi stârneau curiozitatea se citeau în acele globuri cenușii. Un fior m-a scuturat când m-am înfrânat. O mult mai mare parte din mine ar fi vrut s-o înghită.

În mai multe feluri.

– Sunt un demon, Layla. O să profit de ceea ce văd în ochii tăi și simt în corpul tău. Să n-ai îndoieli. Îți dau o singură șansă. Închide ochii și o să renunț.

N-a închis ochii.

Un șir de furnicături ascuțite mi-au șerpuit pe spinare. Nu-mi dădeam seama de unde venea, dar în adâncul minții mele exista un glăscior care mă avertiza să înaintez încet, să-mi temperez pornirile mai primitive. Ciudat! În viața mea nu dădusem două parale pe preocupările, temerile, frământările sau lipsa de experiență a cuiva. Nici măcar o dată!

Dar cu Layla?

Gândeam prea mult.

Mi-am plecat gura spre a ei și am sărutat-o. Fără porcăriile de la primul nostru sărut. I-am luat gura în stăpânire și, când am auzit-o gemând, aproape că mi-am ieșit din minți. Emoțiile mi s-au împrăștiat prin tot corpul când mi-a pipăit cercelul din limbă.

Mâinile i s-au ridicat și s-au înfipt în părul meu. În clipa în care a tras de el, scânteia de durere mi-a iscat un mârâit din adâncul gâtului. Mi-am lăsat degetele să alunece pe umărul ei, de-a lungul taliei și pe picior în jos, agățându-i coapsa de mijlocul meu. Când ne-am lipit unul de altul, a scâncit sub sărutare, și în mintea ei n-a mai încăput îndoială că o simțeam. O simțeam cu adevărat!

Însă voiam mai mult. Drace, întotdeauna voiam mai mult!

Mâna mea și-a croit drum pe sub marginea bluzei pe care o purta. La primul contact cu pielea goală, m-am simțit ca și cum n-aș mai fi atins nicicând o fată. Jalnic! Puțin supărător. Dar nu puteam să mă gândesc decât la ce moale era pielea ei.

Atunci Layla a schimbat rolurile. Bum! Uite-așa!

Trupul i s-a mișcat sub al meu, trăgându-mă spre ea, iar când mâinile i s-au târât pe abdomenul meu, tot aerul pe care-l țineam în mine a explodat într-un geamăt aspru. La început mângâierile i-au fost timide, nesigure, și, cumva, asta m-a zăpăcit mai mult decât o făcuseră cele mai iscusite dezmierdări.

M-am desprins, mi-am tras bluza peste cap și am zvârlit-o cât colo, dându-i Laylei acces la mai mult. M-a măsurat încet din ochi, atingându-mi fiecare urmă de pe piele, întârziind în anumite zone, mai ales acolo unde se odihnea dragonul.

Când privirea i-a urcat spre a mea, ceva s-a clătinat *în* pieptul meu. N-am priceput. Nu voiam să stau cu adevărat pe gânduri. Unindu-mi gura cu a ei, am lăsat-o ușurel pe spate și pe urmă am săltat-o, sărutându-i obrajii, apoi fiecare centimetru de piele, în timp ce-i țineam în palme chipul frumos.

O vreme m-am pierdut între senzațiile stârnite de buzele ei, după care, cu mâini tremurătoare, i-am tras puloverul și l-am aruncat acolo unde aterizase și bluza mea. Nu s-a împotrivit, plimbându-și buricele degetelor până la nasturele jeanșilor. O, da, corpul meu a devenit atent și a luat la cunoștință intențiile ei!

Apoi însă am făcut cel mai ciudat lucru pe care-l făcusem dracului vreodată.

Am prins-o de mâini și i le-am tras la o parte, după care a fost rândul degetelor mele să exploreze puțin. Dar sunetele pe care le scotea, felul în care se mișca m-au dat peste cap. Fir-ar să fie, îmi simțeam pielea strângându-se și, tot la câteva secunde, o undă de șoc mă străbătea de sus până jos.

Trupul mi s-a frânt și mi-am dat seama că o zdrobeam sub mine, dar nu mă puteam opri. Corpurile noastre erau lipite exact acolo unde trebuia. Șoldurile mi s-au legănat către ale ei, arătând exact încotro voiam să duc toată povestea. Atingerea pielii ei mă lăsa tremurând. Nimeni… nimeni nu mai avusese o asemenea putere asupra mea, dar când am sărutat-o din nou, când buzele ni s-au topit, iar sărutul s-a încins și s-a adâncit, am gustat pentru prima dată raiul.

Și-a înfipt degetele în brațele mele, iar eu mi-am strecurat mâna mai jos, sub piept, împrejurul buricului și mai jos… și mai jos. Am urmărit-o captivat, incapabil să-mi iau ochii de la ea, cum se încordează și pupilele i se dilată.

– Roth, eu… nu știu…

– Nu-i nimic, am spus, mângâindu-i buzele cu ale mele și, sfinte iad, chiar era *în regulă*.

Nu înțelegeam. Corpul meu nu era câtuși de puțin în regulă, dar eu eram. Eram cu adevărat.

– Acum e despre tine. Da, numai despre tine. Adevărul acelor cuvinte m-a izbit ca un pumn în piept. Mă destrami. N-ai idee cum mă destrami.

Layla a răsuflat greu, și atunci mi-am dovedit spusele. Era vorba numai despre ea, iar eu mă făleam cu asta. S-o ating astfel? S-o țin în brațe, pe măsură ce corpul ei ceda? Să aud sunetele dulci pe care le scotea? Da, era vorba numai despre ea și merita al dracului de mult!

Dar apoi a țipat și am… sfinte iad… am știut cum trebuie să fi sunat raiul. Eram înmărmurit. Spulberat. Complet distrus. Nu mai știam nici măcar cine sau ce eram. Nu puteam decât s-o țin în brațe, iar acea parte din mine, acea latură cu totul nouă, prețuia momentul ce părea să dureze o veșnicie, și totuși să nu fie îndeajuns de lung. În sfârșit m-am ridicat, desprinzându-mi corpul cu doar câțiva centimetri de al ei.

Ochii ni s-au întâlnit, buzele ei în formă de inimă s-au curbat doar un strop în dreptul colțurilor, iar ceva mare s-a spart înăuntrul meu. Sau poate că nu era neapărat o spargere.

Poate că era mai degrabă o reconstrucție, ca și cum aș fi fost renovat pe dinăuntru. Un lucru în privința căruia n-aveam niciun pic de experiență.

I-am mângâiat obrazul fierbinte cu degetele.

– Ce n-aș da…

N-aveam cum să sfârșesc acel gând. Nu cu voce tare. În momentul ăla nu știam mare brânză, dar un lucru era sigur: mi-aș fi dat și viața pentru ea.

Ceea ce se întâmpla al naibii de rar!

Demonii nu renunțau la nimic de dragul altcuiva.

Am sărutat-o pe frunte, după care m-am întins pe spate și am strâns-o lângă mine, astfel încât să nu se poată spune unde se termina ea și unde începeam eu.

Când a dat să se apropie mai mult, am ridicat o mână și am inspirat adânc de câteva ori.

– Am nevoie de o clipă.

Layla a încercat să se retragă. Atunci am strâns-o mai tare, ținând-o bine lângă mine.

– OK. Poate că am nevoie de mai multe clipe.

Așteptând să mi se liniștească răsuflarea, m-am gândit la *chestia aia.* Atracția aia. Nevoia aia. Forța aia mai mare. Of, probabil că era un lucru rău, rău de tot. Demonii nu iubesc. Noi suntem obsedați. Avem fixații. Și deja începeam să simt așa ceva. Nevoia de a o ține lângă mine, de a o înghiți mereu… dar ceva era altfel decât îmi imaginasem. Pentru început, nu voiam s-o sufoc. Nu voiam să preiau controlul asupra vieții ei. Ceea ce, din nou, era împotriva firii mele.

– De ce… de ce te-ai oprit? m-a întrebat Layla.

– Nu știu. Am râs. Zău că nu știu, dar e în regulă. Da, o să fie în regulă.

Și pentru prima dată mi-am dorit să mă pot ruga. Să mă pot ruga pentru ca totul să fie bine. Pentru ea. Pentru noi. Însă și dacă aș fi fost în stare să mă rog, eu știam ceva ce majoritatea muritorilor și Gardienilor nu îndrăzneau să accepte.

Rugăciunile… de multe ori rămân fără răspuns.

Sau răspunsul e unul pe care noi nu l-am căutat niciodată.